Un thriller captivant, cu totul ieșit din comun.
The Washington Post

P.T. DEUTERMANN

HĂITAȘII

Quality
Books

AMPERES

„*Hăitașii* demonstrează că P.T. Deutermann este un romancier de cea mai înaltă clasă. El urzește o poveste captivantă a unor oameni prinși într-o anchetă polițienească atât de șocantă, încât transformă universul muncii de detectiv într-un *thriller* fascinant pentru o gamă largă de cititori. Sunt fan Deutermann încă de la prima lui carte, iar *Hăitașii* este, probabil, cel mai bun roman al lui de până acum."

NELSON DEMILLE

„Acest roman este o nouă performanță a lui P.T. Deutermann... Pur și simplu o lectură de cea mai bună calitate."

KIRKUS REVIEWS

Quality
Books

P.T. Deutermann

HĂITAŞII

Traducere din limba engleză
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DEUTERMANN, P. T.
Hăitaşii / P. T. Deutermann ; trad. din lb. engleză: Bogdan Marchidanu. - Bucureşti : Quality Books, 2006
ISBN (10) 973-88176-2-5 ; ISBN (13) 978-973-88176-2-3

I. Marchidanu, Bogdan Nicolae (trad.)

821.111-31=135.1

P.T. DEUTERMANN
The Cat Dancers

Quality Books
Piaţa Presei Libere 1, sector 1, Bucureşti
Tel.: (021) 318 07 97
Fax: (021) 318 08 03

Coperta: Nicolae Vasilescu
Redactor: Radu Ştefan
Tehnoredactare: Vasile Popa

ISBN (10) 973-88176-2-5
ISBN (13) 978-973-88176-2-3

1

Chinuitor, centimetru după centimetru, alunecă de-a lungul frânghiei groase de 10,5 milimetri, răsucindu-se şi eliberând cadrul de coborâre în tăcere, în paşi minusculi. De fapt, este aşezat pe o bară de trapez care, la rândul ei, este suspendată de dispozitivul de rapel. De fiecare dată când răsuceşte inelul, bara coboară câțiva centimetri. În jurul pieptului are înfăşurat un echipament de alpinism care îi permite să se depărteze de frânghie pe măsură ce coboară. Fața lui se află acum la doar treizeci de centimetri depărtare de buza de granit. Întinde mâna ca să atingă stânca, cu mare blândețe, pentru a nu induce un efect de rotire în frânghie. Aerul de munte se simte limpede şi răcoros, abia stârnit de briza dimineții, destul cât să ascundă sunetele discrete, dar nu suficient de puternic ca să-l deranjeze în timp ce alunecă pe frânghie.

A coborât deja aproape douăzeci de metri față de punctul de ancorare de deasupra buzei de granit şi acum se află de punctul cel mai apropiat de peretele stâncos. Alți trei metri şi buza face o curbă inversă până ce devine

un perete drept care coboară în ceața matinală de deasupra râului. De-abia s-au ivit zorile; este acel scurt interval de incertitudine, când întunericul se retrage, părând, în acelaşi timp, să revină, chiar dacă stelele îşi pierd deja strălucirea. Nu poate fi sigur, dar, la o asemenea oră, felina ar trebui să fie înapoi în bârlogul ei.

Cu două ore înainte, auzise atacul ei nimicitor asupra unui sărman animal, ale cărui țipete de moarte străpunseseră bezna ca nişte săgeți ale groazei, după care toate sunetele pădurii dispăruseră într-o tăcere deplină. Dacă îşi respecta şi de această dată obiceiul, avea să mănânce repede părțile moi ale prăzii, apoi să ascundă cadavrul animalului şi să ducă o parte în bârlog pentru pui. Avea senzația că o cunoştea deja foarte bine, că îi ştia obiceiurile şi toate mişcările ei misterioase. Aşa ar fi trebuit. În fond, o urmărea de zece zile şi zece nopți.

Peretele stâncos se retrage brusc din fața lui, la jumătate de metru, apoi la un metru şi chiar doi metri distanță. Striațiile stâncii îmbătrânite nu se mai văd, iar pădurea pare că se află încă în aşteptarea luminii zorilor. Se concentrează asupra umbrei ovale a peşterii unde se adăposteşte fiara şi rezistă cu stoicism impulsului de a atinge aparatul de fotografiat Max 800 pentru a se asigura că e pregătit să filmeze. Ştie că e; sigur că e. Dar impulsul este extraordinar de puternic după zile întregi de urmărire şi împotmoliri, folosind binoclul ziua şi ochelarii cu infraroşii noaptea, iar acum, că se află la zece metri de obiectivul său, vrea să se asigure că totul e pregătit.

Se opreşte şi îşi trage răsuflarea. Are impresia că aude scârțâitul harmului de pe el şi propriile bătăi de inimă

ricoşând din peretele stâncos, chiar dacă granitul se află acum la peste trei metri depărtare. Întreaga suprafață de piatră este doar o pată cețoasă la periferia razei lui vizuale. Pierderea perspectivei nu reprezintă nimic față de efortul de a rămâne suspendat, cu brațul stâng ținându-se ferm de frânghie, dar este singura modalitate prin care își poate folosi propria greutate, eliberându-și brațul drept, cu un deget fixat pe declanşatorul camerei.

Răsucire şi coborâre, milimetru cu milimetru. Simte un uşor balans în frânghie şi își întinde uşor brațul drept, încercând să-l atenueze, astfel încât el şi bara să nu capete mişcarea unui pendul. Aproape că aude tensiunea acumulată în frânghie, în vreme ce aceasta se freacă de buza de granit, încălzindu-se din pricina greutății. Bineînțeles că el nu poate auzi toate astea, dar felina, cu auzul ei hipersensibil, ar putea. Sunetele naturii sunt nedesluşite. Un zgomot ritmic care să se audă din pădure ar pune în alertă simțurile pumei. Respirația uşoară, regulată a prăzii care doarme, paşii şi respirația agitată ale vreunui trecător prin zonă, scâncetele unui pui care își caută mama, scârțâitul bocancilor de alpinism pe patul de ace de conifere, zgomotul repetat al unui baston de sprijin pe o cărare stâncoasă şi abruptă — toate acestea sunt sunete care fac să se ciulească instataneu acele urechi delicate, iar simțurile felinei alertate să se îndrepte în direcția prăzii. Acum el își ridică privirea, pe jumătate aşteptându-se ca puma să fie acolo, ițindu-se peste buza stâncii, încercând frânghia cu gheara şi aşteptându-l pe el să se întoarcă

sus. În sinea lui își spune că o asemenea eventualitate ar putea fi extrem de interesantă.

Strânge și dă drumul, milimetru cu milimetru. Peretele concav de stâncă se află acum la șase metri distanță și începe să revină iarăși la verticală. Gura nebuloasă a peșterii începe să se vadă bine, marginile apărând mai clar, pata întunecată a intrării contrastând cu oasele strălucitor de albe care umplu platforma din fața intrării. Este o peșteră surprinzător de mare, cu un diametru de aproape trei metri. Se întreabă acum oare ce animale aparținând vreunor minunate specii își vor fi găsit adăpost acolo, de-a lungul mileniilor.

Coboară în hopuri mici, ignorând durerea pe care o simte în picioare și strânsoarea hamului, în vreme ce își controlează respirația cu gura deschisă, ca să nu scoată nici un sunet, inhalând guri mici de aer înmiresmat cu parfum de rășinoase. Are senzația că briza, atâta câtă e, lucrează în favoarea lui, suflând peste peretele stâncos și ascunzând mirosul trupului său ce emană adrenalină, care îl face să își simtă bătăile inimii în timpanele urechilor. Ușorul balans al echipamentului îl menține în apropierea țintei sale. Continuă să vrea cu disperare să atingă camera de filmat, doar ca să se asigure că totul e în regulă.

„Încrede-te în instincte", își reamintește el. „Te-ai pregătit cum trebuie. Concentrează-te. Răsucește și dă drumul; răsucește și dă drumul." Ajunge în sfârșit pe poziție, la trei metri sub buza platformei de acces în peșteră. Blochează inelul. Pentru câteva clipe rămâne atârnat acolo și își ascultă bătăile inimii, dorindu-și să nu mai

fie aşa de dese şi încercând fără succes să se stăpânească. Camera este ataşată de costumul lui de alpinist printr-un fir minuscul din wolfram, astfel că el nu o poate scăpa, nici dacă ar vrea asta, ținând cont că, uneori, aşa ceva se întâmplă din cauza fricii intense. Vrea cu disperare să ia o gură de apă, dar nu e timp de asta, cel puțin nu acum şi nu aici. Se concentrează asupra acelei platforme şi asupra a ceea ce poate vedea din jumătatea superioară a intrării în peşteră.

„E acolo; ştiu că e acolo."

Deci: să mergem. Să-i dăm drumul.

E vremea dansului, e vremea să hăituiască fiara.

Se lasă sub gura platformei, deoarece acum trebuie să se apropie şi singura cale de a reuşi asta este să se balanseze către peretele stâncos. Balansul începe cu el la capătul unui arc de cerc. Trebuie să ajungă la mai puțin de trei metri de platformă, adică în partea de sus a arcului, deoarece aparatul foto nu e bun de nimic de la o distanță mai mare de trei metri, iar distanța mică de filmare este cheia întregii poveşti.

Menținându-şi privirea ațintită asupra platformei, trage în sus camera şi o apucă apoi cu ambele mâini. Testează cu degetele rezistența declanşatorului, asigurându-se că e armat şi gata de acțiune.

Inspiră adânc, expiră majoritatea aerului inhalat, apoi, abia înclinându-şi trupul, începe balansul. Are nevoie de un efort surprinzător de mic, pentru că stă suspendat la capătul unei frânghii de aproape treizeci de metri. Îşi simte trupul rigid de încordare şi opunând rezistență impulsului de balansare. Este obligat să îşi îndoaie gâtul

şi apoi umerii ca să pornească mişcarea, deplasându-se nu în cerc, ci înainte şi înapoi, direct spre peretele stâncos, câştigând încet şi constant viteză în vreme ce se leagănă înspre stâncă şi în sus către platformă; apoi se depărtează şi o ia în jos, deasupra a ceea ce pare un hău fără fund. Simte cum în pântece se formează un ghem imens din pricina golului. Râul şerpuieşte invizibil sub el, scoţând un susur îndepărtat.

Se întoarce din nou, continuând să strângă bine camera cu ambele mâini şi să controleze balansul cu greutatea trupului. Apropie aparatul de ochi, îndreptându-l spre peşteră, amplificând în acelaşi timp balansul către peretele stâncos şi înapoi, deasupra. Creierul lui ştie prea bine că frânghia este suficient de rezistentă şi poate susţine greutatea a încă doi oameni ca el. Dar golul din pântece îl avertizează mereu că între el şi grohotişul periculos de dedesubt sunt câteva zeci de metri de gol. A fost acolo jos, adulmecând printre oase şi alte resturi căzute din peştera de sus şi încercând să-şi dea seama cât de recente erau rămăşiţele pentru a afla dacă bârlogul era locuit.

Înapoi şi înainte, ca un pendul uman care parcurge tăcut un arc de cerc, de fiecare dată ajungând mai aproape de platformă, cu fiecare revenire înălţându-se mai sus. E deja un pic în afara ţintei acum. Se concentrează, îndreaptă camera şi urmăreşte ţinta prin obiectiv, aşteptând ca lumina roşie pâlpâitoare să devină verde în momentul când intră în raza de acţiune a cărei limită este de până la trei metri.

De-acum deja o hăituieşte. Nu mai are de ce să se ferească să nu facă zgomot. Înapoi şi înainte, înapoi şi înainte, în vreme ce lumina zorilor coboară pe pantele estice ale muntelui. Brusc, se vede ceva în gura peşterii. Întrezăreşte ceva la limita superioară a traiectoriei, vede şi apoi nu mai vede, este poate o imagine sau o părere — dar care dintre ele să fie? — apoi din nou în jos, se întoarce, cu lumina tot mai puternică, şi atunci ştie. *Acest* balans, *acest* arc. Toate instinctele lui urlă, apoi începe şi felina să urle, *chiar acolo*, adunându-şi forțele ca să sară de pe platformă în vreme ce omul se apropie pentru ultima dată. Picioarele din față ale felinei se încordează sub pântece, muşchii de pe umerii ei masivi tremură, colții sclipesc, ochii îi ard în vreme ce rage de furie spre om, iar acesta îi răspunde tot cu un răget în timp ce înalță camera, observă salvatoarea lumină verde şi apasă butonul ca să fotografieze de cât mai multe ori.

Apoi, ridicarea. Ridică-te, Lazăre din mormânt! Se balansează iarăşi înapoi, îndepărtându-se de bestia îmblănită şi furioasă de pe platformă. Îşi ridică genunchii, se îndoaie din mijloc, apoi se repede drept în sus contorsionat ca un vierme, trăgând cu ambele mâini de frânghie şi cățărându-se cu salturi puternice şi cu lovituri din picioare. Saltul vertical al trupului său întrerupe ritmul balansului, astfel că acesta se diminuează cu fiecare lovitură puternică, în vreme ce felina rage din nou şi se agită furioasă în gura bârlogului. Mişcările ei sunt iuți, iar furia necontrolată se revarsă în ecouri peste liniştea canionului, ca şi cum acolo ar fi sălăşluit zeci de animale feroce. Omul a ajuns între timp mult deasupra platformei,

ridicându-se cu câțiva metri la fiecare salt, trăgând din greu de coardă. Aparatul de fotografiat i se bălăngăne în jurul șoldurilor. Felina și peștera dispar pe măsură ce el se apropie de buza canionului, peste care, până la urmă, reușește să treacă. Acum poate încetini ritmul, își poate trage sufletul, poate savura momentul, băgând camera de filmat în prețiosul ei adăpost de la nivelul șoldului.

Am un prim-plan.

Am un *prim-plan!*

Acum marea problemă este să ajungă în vârf și să plece naibii de acolo înainte ca bestia să-și dea seama și să o ia pe urmele lui. Ar trebui să fie în siguranță, pentru că ea are pui. Nu-i va părăsi. Sau cel puțin așa speră el.

În mintea lui îl vede pe White Eye* așteptând în tabăra de noapte, lângă focul minuscul care arde în mijlocul unui cerc de pietre ascuțite, înconjurat de trei căni cu apă rece de munte, șanțuri în pământ, coji de ou și blestemata lui bucată imensă de sare brută. Își spune că White Eye zâmbește, așa cum o face și el, cu gura până la urechi, după ce a auzit sunetul acela tulburând liniștea dimineții, venind dinspre gura peșterii, acel fioros răget care parcă spunea: „Cum îndrăznești?" scos de bestie și care, apoi, s-a răspândit de-a lungul canionului și în pădurea de conifere, unde White Eye așteaptă încă de la miezul nopții.

---

* „Ochi Alb" (engl.). (n.tr.)

„Aşteaptă şi se întreabă dacă, după patru ani de antrenamente, o să reuşesc.

Ei bine, am *reuşit*.

Am un prim-plan!"

Acum urmează partea bună.

2

K-Dog spumegă de furie. Hei, ştii ce, tâmpitule? Făcusem nenorocita aia de treabă. Banii erau în buzunarul meu, idiotul ăla stătea întins pe jos, cu un vas de bomboane răsturnat peste cur, tărăboanța noastră de rahat era parcată la cinşpe metri mai încolo, cu botu' spre stradă, camera video o smulsesem din perete — şi, la dracu', îi spărsesem chiar şi video-ul şi dădusem peste el cu nişte ulei ieftin de motor. Doar de-asta i se spune magazin de duzină, nu?

Atunci apare blestemata asta de dubiță, cu mamaie şi puştoaica ivindu-se în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Sunt o sută de benzinării în oraşul ăsta blestemat şi cetățenii aştia o aleg tocmai pe asta? Nemernica s-a uitat în jur vreme ce închidea uşa maşinii. Adică era al naibii de clar că ne-a văzut când am intrat. Aproape că o auzeam dând declarația: „Erau doi, domnule polițist. Unu' era un băiat alb, înalt, ciolănos, lățos, cu blugi şi cu un tricou fără mâneci. Dacă nemernicul avea arma aia mare în mână? Celălalt? A, ăla era un negrotei cu

aspect de idiot, îmbrăcat cu un tricou roşu, cu o şapcă pe cap şi părând complet aerian."

Omule, atunci am comis marea noastră greşeală: ne-am oprit. Chiar acolo. Acum o ştiu. Ne-am blocat în uşă când am văzut-o uitându-se la noi, şi atunci pakistanezul ăla bătrân şi-a dat seama, probabil, că a apărut o problemă. Pen'că, ştii ce a urmat? S-a ivit, omule, din mormanul ăla de bomboane şi rahaturi, ţinând în mână ditamai puşcociul, *dacă îţi vine să crezi o asemenea porcărie*, s-a înălţat şi a tras în noi. Uşa parcă a explodat şi toate cioburile ne-au sărit în faţă. Flash, păi ce să spun despre Flash, omule?! Flash a făcut ce ştie el, s-a trântit la podea, urlând că nemernicii fac şi dreg. Şi eu?! Păi, la naiba, mă ştii că sunt calm când lucrurile o iau razna. Doar sunt recunoscut pentru asta, nu? Aşa că fac ceea ce trebuie să fac — ştii ce spun? — îmi ascund *curul* în spatele unei stive de ziare, rotesc arma şi *dărâm* cu gloanţe tejgheaua casierului. Pakistanezul ăla tâmpit continuă să tragă, aşa că trag şi eu în el, ţinând arma cu ambele mâini, cum arată ăia la televizor. Dar fii atent la asta: tipu' ţinea ochii închişi, omule. Incredibil! Atunci un glonţ de-al meu îi smulge o bucată din ţeastă şi, pe urmă, la naiba, tipu-i terminat definitiv.

Dar asta nu a fost cel mai rău, omule. După ce-l las lat pe ticălos — înţelegi? — mă ridic, dar mă împiedic de Flash, care este tot întins la podea, la fel ca gălbejitul ăla, şi ţipă ca un negru împuţit. În fine, mă împiedic de prostul ăsta şi cad chiar prin geamul uşii. Noroc că nu m-am tăiat de tot. Vreau să spun că nenorocitele mele de picioare *sunt terminate*. Încerc să-mi vin în

fire, dar, în acelaşi timp, uit să iau degetul de pe trăgaci şi arma aia împroaşcă gloanţe în acoperişul pompei. Se văd câteva lumini strălucitoare, apoi nimeresc, al dracului să fie, chiar pompa de lângă dubiță. Mamaia e încă înăuntru, holbându-se la mine de parcă aş fi fost cine ştie ce marțian, iar pompa aia se aprinde în întregime, omule.

Parcă era 4 iulie. Porcăriile alea — dubița, pompa de benzină, toate rahaturile alea — erau cam la cincisprezece metri de mine, dar simt şi acum mingea aia de foc. Flash e acum în picioare; nenorocitul trece pe lângă mine în fugă spre camionetă. Acum e foc *peste tot*; se aprinde o altă pompă şi, pe urmă, un furtun sau altceva se sparge şi apar *valurile* astea albastre de foc venind spre noi pe asfalt. Ca o mare a infernului, omule. Bag tărăboanța aia în marşarier şi ieşim naibii de acolo, trecând chiar prin valurile alea de foc. Jur pe Dumnezeu că mai simt şi acum căldura prin podea. Dubița se coace undeva în spate, împreună cu martorii, aşa că, ştii tu, toată treaba nu se dusese dracului cu totul. Mi-aş fi dorit doar ca teancul ăla de biştari din buzunarul meu să fi fost mai gros, pentru că ştiam amândoi că rahatul ăla petrecut va stârni multe flăcări.

În fine, am trecut scrâşnind peste linia de demarcație înainte de a prelua controlul. Aproape că am dat peste un dobitoc care venea din celălalt sens şi tipu' s-a pus pe claxonat ca dementu' în timp ce venea direct spre mine. M-am grăbit să trag tărăboanța din calea lui şi apoi am băgat mare pe şosea. În oglinda retrovizoare văd o flacără mare, portocalie, până la prima curbă.

A, şi mai era şi băiatu' meu, Flash, care tot timpul a stat acolo cu ochii *încă* închişi, cu lacrimi pe obraji, cu mânuţele alea ale lui bătând în bord în timp ce spunea întruna „Fir-ar!“ L-am poreclit Flash în pârnaie, dar numele lui adevărat este Deleon. Dee-le-on Butts. Rămâne între noi? Amicul ăsta nu prea merită efortul, înţelegi ce spun? În fine, în vreme ce gonim ca demenţii pe şosea mă întreb de ce naiba m-am încurcat cu el. Adică, în fine, am împărţit o celulă în Rock City timp de trei ani şi, ştii tu, cum veneam amândoi din Triboro mi s-a părut chiar în regulă. Acum însă nu mai ştiu, omule, dacă a fost o mişcare chiar aşa de deşteaptă.

Aşa, a doua zi de dimineaţă, mai târzior? Ne trezim în locul ăla nenorocit din partea de est a oraşului, la aproape un kilometru de I-40, suficient ca să-i auzim pe gabori. Pe celălalt pat, Flash fie doarme buştean, fie a trecut în lumea drepţilor; niciodată nu-ţi dai seama prea bine ce se întâmplă cu Flash. Între picioare ţine sticla de bourbon aproape goală, de parcă este în erecţie. Eu sunt doar pe jumătate ameţit. Îmi simt capul cât o baniţă şi am şi un gust de rahat în gură, ştii tu, de la whiskey, două pizza cu usturoi şi poate o juma' de bax de bere... Trag două ţigări, *două*, una după alta, aşa că în camera aia se face destul fum ca să se declanşeze alarma, doar că aia atârnă de sârme, pen'că pakistanezii ăia nu repară niciodată nimic, ştii la ce mă refer?

Dau drumul la ştiri, la TV şi văd o blondă cu păru' înfoiat care dă din gură despre jaful armat de la magazin. E surescitată rău, dar nimeni nu ştie cine au fost băieţii răi. Poliţia „are câteva piste solide“. Ce să-ţi spun...

Benzinăria şi magazinul arse din temelii. Trei morți confirmați: tipu' din magazin şi cei doi indivizi din dubiță. O camionetă, probabil de culoare albă, văzută „dispărând de la fața locului". Asta a fost. Dar, la dracu', dacă ştiau doar de camioneta *probabil* de culoare albă, atunci puteam să plecăm, omule. Tre' să fie cam o mie de camionete albe în ținutul Manceford, nu? Aşa că... mare păcat de oamenii ăştia simpli, dar ştiți, uneori se întâmplă şi rahaturi d-astea. Păcat de ei, dar foarte bine de noi... Fără martori, nu? Asta era partea bună. Partea proastă era că nu prea scosesem biştari din rahatul ăla, aşa că, *în mod clar*, trebuia să mai dăm o lovitură şi asta destul de curând, omule. M-am bucurat enorm că n-am lăsat acolo şi puşcociul, omule. Am ascuns jucăria undeva afară.

Apoi, am stat acolo, încercând să mă gândesc, ştii? Unde ar trebui să mergem, care dracu' era pasul următor. Şi au picat toți pe capul nostru. M-am trezit cu berea de la micul dejun în aer, omule, când văd că uşa explodează din țâțâni şi mă trezesc în cameră cu un milion de polițai înarmați. Vine polițaiul ăsta *uriaş* drept la mine şi mă umflă direct din pat. Apoi se năpustesc cu toții, nişte namile cu fețe grase şi roşii, cu căşti, arătând ca nişte soldați din *Războiul stelelor*, omule, se aruncă pe mine, răsucindu-mi brațele la spate ca să-mi pună cătuşele alea, în timpul ăsta urlând la mine: „Jos la podea, jos la podea, nu mişca!", de parcă aş mai fi putut face vreun gest cu toate kilogramele alea pe mine.

Apoi tipu' ăsta mare de tot se lasă la podea spre mine şi zice.

— *Nenorociților*, voi ați dat foc la benzinărie azi-noapte?

De-acum văd stele roşii în fața ochilor şi simt că îmi ies brațele din încheieturi, şi, cu toată agitația aia, îl aud pe Flash scâncind din nou. Nu văd nimic, Flash behăie ca o oaie nenorocită, iar pe mine stau vreo zece copoi. Apoi tipu' ăla mare mă apucă de bărbie şi mă întreabă din nou:

— Tu eşti *ăla*, nemernicule?

Stă atât de aproape, că mă scuipă în față. Simt cum îmi pocnesc oasele brațelor, aşa că îmi zic: „La dracu', ne-au prins, nu?" Aşa că spun:

— Gata, bine, noi am făcut-o, bine? Acum, lasă-mă să respir, ticălosule!

Oamenii ăştia, omule. Ştiam că totul era legat de nemernicii ăia de oamenii ăia simpli. Tipu' de noapte care avea grijă de magazin? Prostu' ar fi trebuit să ştie care e jocu' şi ce rahaturi se pot întâmpla. Doar *nu voiam* să-i lichidez sau să le fac ceva. Dar, la naiba: vezi doi tipi prin geam la unşpe noaptea cu o mitralieră? Nu stai acolo *ca să te uiți*, omule, îți pui picioarele în mişcare şi *o iei naibii la sănătoasa*, omule. *Oricine* ştie asta. *Ai dracului* să fie ei.

Ia zi, omule, n-ai o țigară?

3

Luna mai era pe sfârşite, iar administratorii clădirii deciseseră să închidă atât sistemul de încălzire, cât şi aerul

condiționat ca să economisească bani, așa că în sala de tribunal era o atmosferă de-a dreptul sufocantă. Steven Klein, procurorul local, răsfoia cererile legate de audierea în cazul jafului armat de la magazin, în vreme ce locotenentul Cam Richter și sergentul Kenny Cox de la Biroul Şerifului din ținutul Manceford încercau să rămână treji în spatele sălii de judecată. Cazul era destul de simplu grație mărturisirilor și armei găsite, dar, când venea vorba despre judecătoarea Bellamy, nu se știa niciodată ce se putea întâmpla. Ca pentru a confirma așteptările, judecătoarea ridică o mână pentru a-l întrerupe pe Klein. Cam știa că lui Steven nu-i plăcea deloc asta, lucru care se oglindi imediat pe fața procurorului. Ceea ce urmă atrase imediat atenția tuturor:

— Domnule Klein, am căutat rapoartele de arestare în cazul celor doi învinuiți. Văd că e o problemă aici. Chiar o problemă mare.

— Onorată instanță? făcu Klein, trăgându-și ochelarii de citit în jos pe nasul lui mare.

Era un bărbat de patruzeci și ceva de ani, bine clădit și iritat că judecătoarea îl întrerupsese.

— Ați afirmat că domnul Kyle Simmonds, alias K-Dog, a mărturisit comiterea jafului armat de la magazin în momentul arestării sale în camera de motel. Eu am obsevat însă că declarația i-a fost luată abia după ce echipa SWAT* i-a adus pe ambii învinuiți la secție.

---

* Echipe de intervenție ale poliției americane în cazuri de maximă urgență. (n.tr.)

Asta s-a petrecut la cât timp... Patruzeci de minute după luarea lor în custodie?

— Li s-au citit drepturile la locul arestării de către ofițeri, onorată instanță. Hârtiile au fost semnate după ce polițiștii i-au adus la secție.

— Care ofițer le-a citit drepturile?

— Ăăă, ezită Klein, privind pieziș în spate către detectivul Will Guthridge.

Will coordonase întreaga acțiune din partea procuraturii în momentul intervenției echipei SWAT.

— Cei care l-au prins, onorată instanță, interveni Guthridge. A fost o operațiune în forță a SWAT. Una destul de urâtă.

— Domnule detectiv, care ofițer le-a citit mandatele de arestare și drepturile? Îmi spuneți un nume, vă rog?

— Va trebui să aflu asta, onorată instanță, răspunse Guthridge, scoțând la iveală un telefon mobil și apucându-se să caute în agendă.

Cam se uită pieziș la Kenny Cox, numărul doi în Echipa de Intervenție pentru Crimă Organizată*.

Kenny își ținea ochii închiși și clătina încet din cap. „Of, la naiba!“ își zise Cam. Guthridge stătea aplecat într-o parte pe scaunul lui, discutând cu aprindere la telefon, probabil cu cineva de la Secția de Operațiuni Speciale. Cam își înclină capul înspre Kenny.

— Cine a fost șeful SWAT în ziua aia? întrebă el încet.

---

* Major Criminal Apprehension Team — MCAT. (n.tr.)

— McMichael, mormăi Kenny.

Cam oftă în sinea lui. Apoi, K-Dog se folosi de ocazie ca să pună paie pe foc. Se ridică de la masa acuzaților şi rosti:

— Nimeni nu ne-a zis nimic. Ne-au trântit pe jos, ne-au zis de un milion de ori să rămânem întinşi. Ţipau cu toții şi ne făceau în toate felurile.

— Domnişoara Walker, o avertiză judecătoarea pe avocata din oficiu a lui K-Dog. Vă rog să vă sfătuiți clientul să nu vorbească până ce nu i-o cer eu. Domnule detectiv, ce spun oamenii dumneavoastră? Înțelegeți că vreau să vină un ofițer chiar aici şi să declare, sub jurământ, că i-a citit acuzatului drepturile, da?

Guthridge dădu cu putere din cap spre judecător şi continuă să vorbească. Cam îl înghionti pe Kenny şi îl întrebă dacă nu putea suna pe cineva ca să pună lucrurile în ordine. Mărturisirea lui K-Dog din camera de motel era tot ce aveau împotriva ticăloşilor, deoarece incendiul de la benzinărie eliminase atât martorii, cât şi toate probele fizice. Nemernicii fuseseră suficient de deştepți ca să şteargă arma de amprente şi apoi să o ascundă în spatele unui aparat de aer condiționat din parcarea motelului, aşa că, în ciuda faptului că se putea face fără probleme legătura între armă şi jaf, cea între armă şi cei doi netrebnici nu se baza decât pe dovezi circumstanțiale. Nici măcar trimiterea unei echipe SWAT la motelul respectiv nu putea fi justificată cu argumente solide.

— Cei de la Narcotice nu prea te au la inimă acum, zise Kenny, scoțându-şi telefonul şi apăsând un buton.

„Ca şi cum n-aş şti-o“, îşi zise Cam.

Îl observă pe Guthridge închizând telefonul şi răsucindu-se ca să se uite la el. Expresia de pe chipul lui arăta că îi cerea în mod evident ajutorul, iar asta nu avea deloc darul să-l încurajeze.

— Domnule detectiv?

Judecătoarea Bellamy era o femeie frumoasă de patruzeci şi ceva de ani, cu ochi care oglindeau inteligenţă, dar şi renumita ei suspiciune faţă de poliţişti şi de metodele pe care le foloseau.

— Încă lucrăm la această problemă, onorată instanţă, răspunse Guthridge, apăsând un alt buton al telefonului.

Cam îşi dădu seama că în treaba asta se amestecaseră prea mulţi responsabili obtuji din ţinutul Manceford. Dacă nu venea nimeni cu o soluţie, aveau cu toţii să intre într-un bucluc de toată frumuseţea.

— Să recapitulăm, domnule Klein? rosti judecătoarea. Nu aveţi nici un martor al crimei propriu-zise, sistemul de camere de supraveghere şi celelalte potenţiale dovezi de la faţa locului s-au prăjit, iar victimele au murit. Ia să vedem... În afara unei mărturisiri şi a unei arme găsite în apropierea motelului, dispuneţi de un martor care a declarat, în esenţă, că a fost scos de pe şosea la momentul incendiului din benzinărie de o camionetă care *semăna* cu vehiculul acuzaţilor. Corect?

— Păi, da, onorată instanţă, dar au recunoscut...

— Înţelegeţi dilema mea, domnule Klein?

Klein se prefăcu nedumerit.

— Ăă, nu, onorată instanţă, eu...

Guthridge îşi închise iarăşi telefonul mobil.

— Domnule detectiv? întrebă din nou judecătoarea, privind peste umărul lui Klein.

Cam își ridică plin de speranță sprâncenele, uitându-se spre Kenny, dar acesta clătina din cap în timp ce închidea telefonul.

— Era căpitanul Wall de la Narcotice, rosti el încet. McMichael „nu este disponibil". Și mi-a mai atras atenția că la fața locului a fost un detectiv de la Criminalistică.

Se uită scurt la Guthridge, care asuda:

— Bănuiește că nimeni din sala asta nu le-a citit drepturile nici unuia dintre ei.

Cam gemu scurt. Judecătoarea îl îndemnă iarăși pe Will Guthridge, dar acesta nu reuși decât să clatine din cap. Klein răsfoia niște hârtii pe masă și încerca să nu se uite la Guthridge.

— Domnule detectiv, ați fost la locul arestării. Le-ați citit drepturile acestor acuzați?

— Da, onorată instanță, dar de-abia după ce echipa SWAT mi i-a predat.

— Dar cel care a pus întrebările-cheie a fost un polițist din cadrul SWAT, corect?

Will dădu nefericit din cap.

— Și acum îmi spuneți că nu dați de nici un ofițer care să le fi citit drepturile acestor acuzați la momentul intervenției? *Înainte* de așa-zisa mărturisire?

Lui Cam nu-i plăcu cum suna „așa-zisa".

— Deocamdată nu, onorată instanță, răspunse Will, dregându-și glasul. Dar, dacă îmi acordați ceva timp, pot reuni echipa și...

— Mărturisirea iese din discuție, anunță judecătoarea.

Aprozii, reporterii și mulțimea de spectatori tăcură instantaneu din pricina deciziei șocante. În ținuturile Triboro și Manceford, moartea a trei oameni într-un jaf la o benzinărie depășise ca importanță orice altă știre. Klein izbucni indignat:

— *Ce?*

Judecătoarea păru surprinsă să audă cum cineva îi contestă decizia:

— Conform raportului de arestare, acuzații au fost în mod clar înștiințați asupra drepturilor lor *după* ce polițiștii i-au dus la secție, dar în același raport scrie că mărturisirea a fost luată la locul arestării.

Klein ridică mâna, ca și cum ar fi fost la școală.

— Onorată instanță? E ridicol. Cei doi au mărturisit spontan că au jefuit magazinul.

„Spontan?" se miră Cam în gând. „Bună încercare, Steven!" Așa cum se aștepta și el, judecătoarea ripostă:

— Raportul șerifului spune că polițiștii întrebau și acuzații răspundeau. Acesta nu este un gest spontan, domnule Klein, mai ales dacă acuzatul era strâns cu ușa în momentul interogatoriului.

— Ăștia doi au pornit acel incendiu, izbucni Steven, aproape țipând. Amândoi. Au jefuit magazinul și l-au împușcat pe vânzător, apoi au omorât doi oameni aflați în acea dubiță, trăgând în pompele de benzină. Sunt sigur că le-au fost citite drepturile. Toți polițiștii din ținut sunt instruiți să facă asta de fiecare dată când îi pun cuiva cătușele. Știu procedura pe dinafară. I-ai prins, le spui cuvintele magice. Au ajuns să și viseze asta.

— N-au spus nimic, țâșni K-Dog, identificând momentul drept o mare ocazie. Țipau și strigau „Jos la podea, culcat, jigodiilor", chestii d-astea, dar nu mi-au citit nici un drept. Știu cum sună rahaturile alea.

Judecătoarea se uită mânioasă la el:

— Pun pariu că știți, domnule Simmonds. Deocamdată însă nu discutăm despre experiențele dumneavoastră anterioare privitoare la arestări. Încă o dată, domnule Klein: îl puteți aduce pe polițistul care le-a citit drepturile acestor indivizi *înaintea* mărturisirii?

— Sunt sigur că pot, dacă îmi acordați o scurtă pauză, onorată instanță.

„În nici un caz", îi replică în gând Cam. Mai ales nu când e vorba despre Annie Bellamy, care în mod clar știa ce s-ar fi întâmplat în cazul unei pauze. Polițiștii s-ar fi întors la secție, ar fi luat pe cineva — pe oricine — din echipa SWAT și l-ar fi pus să dea declarația.

— Domnule Klein, această audiere nu este un eveniment care să fi fost hotărât pe loc. Eu am văzut toate acestea în raportul pe care *dumneavoastră* mi l-ați dat *mie*, corect? Vreți să renunțați?

Klein începea să se înroșească la față:

— Nu încă, onorată instanță, rosti el. Vreau să spun că pur și simplu nu-mi vine să cred că nu li s-au citit drepturile.

Avocata din oficiu a lui K-Dog se trezi, în sfârșit, să profite de ocazie:

— Onorată instanță? interveni ea.

„Gata", își zise Cam. „S-a dus naibii totul."

— Da, domnişoara Walker? rosti judecătoarea cu voce obosită.

— Moțiune de respingere, onorată instanță? Nu avem mărturisire, nu există dovezi fizice care să facă legătura între vreunul dintre acuzați şi armă; nu există nici un caz.

În sala de judecată iarăşi se lăsă brusc tăcerea, apoi Klein sări de pe scaunul său:

— Onorată instanță, o moțiune de respingere este mai mult decât ridicolă. Ştim că aceşti acuzați au comis crimele. Ştim...

— Uitați ce ştiu *eu*, domnule Klein, rosti judecătoarea cu răbdare. Conform propriului dumneavoastră raport, celor doi nu li s-au citit drepturile înainte de mărturisire. Ce spuneți dumneavoastră că ştiți se bazează pe o mărturisire care nu mai există.

Femeia îl îndemnă din nou:

— Renunțați, domnule Klein?

Cam ar fi vrut să arunce cu o piatră în Klein. „Pentru numele lui Dumnezeu, Steven, spune da", gândi el. „Adu-i înapoi în boxă sub o altă acuzație. Nu te agăța ca prostul de chestia asta cu citirea drepturilor." Numai că Steven Klein se putea dovedi tare încăpățânat câteodată, iar acum părea să fie una dintre acele ocazii. Procurorul clătină furios din cap.

Judecătoarea se uită fix la el câteva clipe, lăsând să se întrevadă propia mânie.

— În regulă, domnule Klein, zise ea în cele din urmă. Să încercăm astfel: eu resping toate acuzațiile, din cauza lipsei de dovezi. Ba chiar cu daune, domnule Klein,

deoarece, în primul rând, nu prea cred că erați îndreptățiți să efectuați aceste arestări.

— Doamne Dumnezeule, onorată instanță..., începu Klein.

— Aici nu este biserică, domnule Klein, aşa că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu toate acestea. Ar fi trebuit să vă retrageți atunci când ați avut ocazia — adică *de două ori*.

Se auzi ciocănelul:

— Aprod, această şedință a luat sfârşit.

Cam era uluit. Acuzațiile *au fost respinse*? Era vag conştient de rumoarea stârnită în jurul lui în sala de judecată. Bun, mărturisirea putea fi ignorată, dar indivizii trebuiau reținuți până ce apăreau ceva dovezi. Nemernicii ăia doi aveau caziere bogate şi circumstanțe agravante. Avuseseră arma şi vehiculul, deşi procuratura nu pusese accentul asupra lor, asta din pricina blestematei ăleia de mărturisiri.

Dar să fie *respins* cazul? Kenny părea gata să se ducă şi să o înşface pe judecătoare de gât. Will Guthridge se ridicase şi el în picioare, strigând ceva la magistrat.

După ce se ridicase să plece, judecătoarea se întinse acum după ciocănel şi începu să bată cu el în pupitru ca să anuleze protestele din sală. „Stai jos, Will, înainte de a-ți agrava situația", se gândi Cam. Cei doi nemernici se uitau la avocații lor din oficiu ca să se dumirească dacă auziseră bine decizia.

— Linişte! strigă judecătoarea peste vacarmul din sală. Domnule detectiv, stăpâniți-vă!

— La naiba, onorată instanță, eu...

— *Linişte*, domnule detectiv! Dumneavoastră sunteți cei care ați dat-o în bară, aşa că luați loc şi tăceți! Guthridge se trânti îmbufnat pe scaun, cu fața roşie ca sfecla, la fel ca şi cea a lui Klein.

Continuând să stea în picioare, judecătoarea îndreptă ca pe o armă ciocănelul spre Steven:

— Domnule Klein, aveți ceva de adăugat?

Guthridge vru să se ridice iarăşi; Cam se strâmbă auzind ciocănelul bătând din nou cu putere. Tânărul detectiv îşi trânti cu zgomot carnețelul de note pe măsuța din fața lui şi se supuse. După ce, la rândul lui, vru să se scoale, Klein decise să se aşeze la loc pe scaun.

— Domnule Klein, principalele dumneavoastră dovezi sunt incerte şi de neadmis. Dovada cea mai importantă e ca un balon de săpun. Poate că asta îi ajunge judecătorului Barstow, dar pentru mine este insuficient. N-aveți decât să faceți apel împotriva deciziei mele, dar până atunci vreau ca acuzații să fie eliberați.

— Onorată instanță, vorbim aici despre nişte criminali de carieră, protestă Klein. Sunt nişte delincvenți foarte periculoşi. Sunt...

— Acum sunt liberi. Acuzațiile au fost respinse. Dovezi, domnule Klein. Despre asta este vorba aici, în caz că ați uitat.

Judecătoarea mătură cu privirea sala de judecată, ca şi cum ar fi provocat pe oricine să conteste acel principiu. Îl zări pe Kenny Cox şezând în spate şi se uită urât la el.

— Ar fi trebuit să-l trimiteți pe sergentul Cox acolo. Cel puțin el ştie cum să întocmească un raport de arestare.

Se opri câteva clipe, schimbând o privire cu Kenny, apoi izbi iarăşi cu ciocănelul:

— Nu aveți nici o dovadă, domnule Klein. Aşa cum am mai spus, şedința s-a terminat.

Judecătoarea părăsi sala de judecată şi Cam îşi frecă obrazul, evaluând consecințele dezastrului. Evită intenționat să se uite la Kenny, mai ales după ultimele remarce ale judecătoarei. Cu aproape trei ani în urmă, Kenny fusese acuzat de întocmirea în pripă a unui raport de muşamalizare a unei erori similare şi tot Bellamy fusese cea care acuzase acest lucru. Faptele legate de acel incident nu fuseseră niciodată clare, dar Bellamy îl obligase pe şerif să-l suspende pe Kenny din funcție timp de trei luni, fără plată, renunțând în schimb să-l acuze de măsluire de dovezi şi poate chiar de sperjur. Povestea ieşise urât de tot, iar Kenny cu siguranță că nu ar fi apărut nici acum, mai ales în fața lui Bellamy, dacă acest caz nu ar fi fost atât de important. Ura lui Kenny față de Bellamy era vizibilă, iar Cam aproape că simțea cum se revarsă mânia sergentului.

Telefonul mobil îi vibră în buzunar. „Probabil că e şefu', aşa că urmează partea amuzantă", îşi zise el. Îl zări pe Will Guthridge discutând aprins cu Steven Klein, în vreme ce nişte reporteri grăbiți le puneau întrebări cu voce tare din boxa presei.

— Bun, să mergem, îi zise el lui Kenny. Să vedem dacă mai putem repara ceva.

4

Echipa de Intervenții pentru Crimă Organizată era o instituție unicat în cadrul Biroului Șerifului. Consta din patru detectivi seniori, un sergent și un locotenent care conducea echipa. Treaba lor era simplă: imediat ce vreun criminal ajungea într-o poziție importantă în cadrul lumii interlope a infractorilor din ținut, indiferent că era vorba de un traficant de droguri, de un ucigaș sau de o căpetenie de bandă, căpitanul de la Departamentul de Crimă Organizată transmitea echipei numele suspectului. Membrii echipei își dedicau timpul și eforturile pentru a-l încolți pe individ până ce fie îl făceau pe acesta să comită o greșeală majoră, care să conducă la trimiterea lui la închisoare, fie reușeau să-l denigreze în cadrul găștii de nemernici încât *chiar aceștia* să rezolve problema. MCAT dispunea, practic, de acces nelimitat la resursele considerabile ale Biroului Șerifului. Acesta cunoștea foarte bine programul federal de atribuire a resurselor, astfel că Biroul Șerifului era dotat cu cele mai moderne „jucării“ folosite pentru menținerea ordinii.

În esență, MCAT antrena toate aceste resurse împotriva câte unui singur nemernic la un moment dat. Echipa efectua ore suplimentare și, uneori, chiar lucra nonstop dacă era nevoie. Urmăreau subiectul, îi puneau microfoane, îi supravegheau îndeaproape pe acoliții săi, îi cercetau casa, intrau peste el în localurile publice ca să-i mulțumească zgomotos pentru cooperare, dădeau anunțuri false în ziare implicându-l pe individ în prinderea

reuşită a altui infractor, cu alte cuvinte, îi făceau individului viața mizerabilă. Bineînțeles că toate acestea se rezolvau cu ajutorul mandatelor de acoperire. În marea lor majoritate, judecătorii se pretau şi ei la diverse favoruri, chiar dacă treaba se rezolva numai în cabinetul lor privat.

Treaba lui Cam era să supravegheze totul. Dispunând de libertatea de a trece peste limitările la care erau obligate forțele obişnuite de intervenție, polițiştii din cadrul MCAT se aflau sub o supraveghere permanentă pentru ca toată lumea să fie sigură că aceştia nu se transformau într-o versiune modernă a Incoruptibililor din anii '20. Cam se asigura că oamenii lui erau acoperiți în tot ceea ce făceau, iar şeriful convoca în mod regulat întâlniri cu echipa, atât ca să fie la curent cu operațiunile acesteia, cât şi ca să evalueze permanent nivelul de profesionalism al membrilor ei. Odată îi spusese lui Cam că echipa reprezenta cavaleria lui blindată, care înlocuia natura anostă a investigațiilor criminalistice obişnuite cu viteza, surpriza şi agresivitatea.

Şeriful Bobby Lee Baggett vorbea la telefon, cu spatele spre uşă, atunci când Cam ciocăni şi intră în birou. Încăperea era spațioasă, iar pereții erau acoperiți cu imagini ale unor oameni faimoşi sau cu fotografii făcute în momentul unor arestări celebre efectuate în timpul domniei de nouă ani a lui Bobby Lee ca şerif al ținutului Manceford. Pe peretele din spate stăteau agățate trei siluete folosite la practica în poligon. Şeriful se mândrea cu faptul că şi el dădea teste, la fel ca şi ceilalți. Cam se aşeză pe unul dintre imensele scaune de piele amplasate

chiar în fața biroului șerifului și îl așteptă pe acesta să-și termine convorbirea.

La cei patruzeci și nouă de ani, șeriful era cu cinci ani mai vârstnic decât Cam. Era la al treilea mandat de șerif ales, după ce ajunsese în ținutul Manceford direct din rândul personalului guvernatorului de la Raleigh, capitala statului Carolina de Nord. Pe vremuri fusese aviator la pușcașii marini; părea să nu fi reușit niciodată să fi depășit acea perioadă. Era înalt de doi metri, avea un chip care exprima duritatea, fălci puternice, părul tuns perie, siluetă de atlet. Era permanent preocupat de treburile lui. Se adresa tuturor celor de sub comanda lui după rang și, uneori, se întrebau dacă el chiar cunoștea pe cineva după numele mic. În schimb, toți cei din subordine erau cordial invitați să i se adreseze cu apelativul „șefu'". Cam nu putea spune că-i plăcea de el ca om, dar îl respecta. Individul reușise să devină cel mai proeminent șerif din întregul stat și asta impunea respect.

Șeriful încheie convorbirea și se roti pe scaunul lui.

— Așadar, ce s-a întâmplat, domnule locotenent? întrebă el cu vocea lui gravă. *Au plecat*, pur și simplu?

— S-a întâmplat că ăia doi s-au dus la benzinărie ca să jefuiască magazinul, răspunse Cam. Cumva lucrurile au luat-o razna, așa că acum avem trei morți și, da, făptașii sunt liberi să plece.

Șeriful îi aruncă lui Cam o privire de ofițer comandant.

— Detectivul tău nu le-a citit drepturile suspecților?

Cam vru să răspundă că Will nu era detectivul lui, dar știa că Bobby Lee avea să se uite pur și simplu peste

schema structurii organizației, unde numele lui Will figura în dreptunghiul alocat MCAT.

— Detectivul Guthridge a intrat în spatele echipei SWAT, zise Cam. Oamenii şi-au făcut spectacolul lor obişnuit. Un anume sergent McMichael de la Districtul 3 s-a ocupat direct de puştiul alb, Simmonds, şi l-a întrebat dacă el a jefuit magazinul. Nemernicul a spus că da.

— Fără îndoială, asta în vreme ce atârna spânzurat de propriul penis.

— Echipa SWAT, ce pot să spun...? se auzi replica lui Cam. Nu le cerem să fie drăguți. Le cerem să dovedească profesionalism.

— Şi unde se afla detectivul Guthridge în decursul acestui interogatoriu?

— N-a prea fost un interogatoriu, răspunse Cam. I-au lipit pe nemernici de podea, iar McMichael s-a aşezat literalmente pe fața lui Simmonds şi i-a pus întrebarea. Când Guthridge s-a ivit în cadrul uşii, totul se terminase.

— Deci cei de la SWAT i-au prins, nu Guthridge?

— Da, domnule.

— Şi au făcut-o fără să le citească drepturile? Îmi vine greu să cred asta.

Cam se aşeză mai bine pe scaun şi încercă să nu ofteze:

— Nu am fost acolo, şefu', rosti el. Şi mie îmi vine greu să cred. Regula spune să pui cătuşele şi să spui cuvintele magice. Se pare însă că nimeni din echipa SWAT nu doreşte să jure că a procedat aşa.

— Celălalt lucru pe care nu pot să-l cred este că ea a respins acuzațiile, zise șeriful.

— Dar i-a oferit lui Steven ocazia să se retragă, ripostă Cam. Omul s-a încăpățânat cu povestea lui.

— Va face apel?

— Nu știu, șefu', răspunse Cam. Vreau să spun că am înțeles-o că a respins mărturisirea, dar să respingă acuzațiile?!

Șeriful clătină din cap:

— Asta... Asta chiar era o chestiune importantă. O benzinărie incendiată. Doi martori nevinovați arși de vii în mașina lor. Omul din magazin împușcat și, apoi, ars. La naiba, bravo că i-ați găsit pe ticăloși, dar v-ați făcut de tot rahatul cu porcăria care a urmat. Știi regulile.

Era una dintre poveștile favorite ale șerifului din perioada în care fusese la pușcașii marini: un singur „v-ați făcut de tot rahatul" ștergea cu buretele zece mii de „bravo". Cam își zise că era momentul să-și apere echipa:

— Chestia asta s-a desfășurat în etape, explică el. Inițial, incidentul a părut un incendiu de proporții. Investigatorii de la pompieri nu au spus nimic despre găurile de gloanțe din zona pompelor decât în zorii zilei. Aveau cadavre în urma incendiului, dar nimeni nu a știut că omul de la magazin fusese împușcat decât după ce medicul legist și-a prezentat raportul preliminar. Cei de la secție au primit raportul despre găurile de gloanțe de la pompieri cam în același timp în care au început să apară rapoartele martorilor oculari, după care cei de la secție au cerut intervenția unei echipe SWAT.

MCAT-ul nu s-a amestecat niciodată oficial în toată treaba. După părerea mea, Will Guthridge s-a trezit băgat într-o porcărie a celor de la Operațiuni Speciale. Nu Will, ci sergentul McMichael a fost cel care a pus întrebările fără să le citească drepturile.

— Dumnezeu să ne ajute, noi instruim și parainstruim oamenii și acum se întâmplă așa ceva, mormăi șeriful. Dar de ce naiba să fie respinse acuzațiile?! Adică, știu că era vorba de Bellamy, dar la naiba!

— Tâmpiții ăia sunt programați să o dea mereu în bară, rosti Cam. Sau poate că reușește Klein să răstoarne situația și să refacă întreg cazul — acum știm cine sunt făptașii.

Șeriful se uită lung spre biroul lui, probabil calculând proporțiile dezastrului pentru propria reputație profesională de îndată ce decizia lui Bellamy avea să ajungă în mass-media. Pe de altă parte, Cam mai avea doi ani și ceva până la împlinirea vârstei de pensionare cu toate drepturile, deși putea părăsi postul chiar și în acea clipă dacă accepta ceva mai puțini bani la pensie. Era destul de sigur că avea să supraviețuiască furtunii care se întrezărea la orizont, deși, dacă venea vorba despre Bobby Lee, nu se putea ști niciodată. Șeriful își apăra oamenii cu îndârjire, dar se putea dovedi extrem de nemilos atunci când apăreau greșeli majore.

Șeriful părea să fi ajuns la o concluzie:

— Ai dreptate, zise el. Un judecător nu este obligat să explice totul. Din nefericire, noi suntem. Nivelul superior e ca un stup, după cum îți poți seama.

„Nivelul uperior“ însemna primarul din Triboro şi consiliul orăşenesc, ale căror sedii se aflau într-o clădire adiacentă. Bobby Lee sublinia întotdeauna faptul că el răspundea direct în fața alegătorilor, dar aproape două treimi din aceşti alegători locuiau în Triboro.

— Hienele s-au aflat în sala de judecată, zise el. Motiv pentru care am dispus să fie aduse rudele victimelor în sala mea de conferințe. Vreau ca oamenii să fie calmi atunci când ziariştii vor tăbărî asupra lor, dacă e posibil.

Îi aruncă lui Cam o privire plină de înțeles.

„Perfect“, îşi spuse Cam. „Perfect!“

— Vreo sugestie în legătură cu declarațiile? întrebă el. Adică, ne ocupăm un pic de problema asta? Vom face apel? Sau ne dăm la o parte, îi batem pe spate şi îi lăsăm să plece?

— Acuzațiile sunt respinse, rosti şeriful pe un ton neutru. Din câte înțeleg eu, decizia e destul de categorică. Presupun că Steven Klein discută acum cu biroul procurorului general din Raleigh, dar, da, aş spune că indivizii au scăpat de ştreang deocamdată.

— Ar fi trebuit să se retragă! exclamă Cam, exasperat.

Ar fi vrut să lovească pe cineva pe măsură ce începea să înțeleagă enormitatea nedreptății. Ar fi vrut să-i spună şerifului ce sugerase Kenny Cox: să-i urmărească pe cei doi nemernici, apoi să le povestească rudelor victimelor unde s-au ascuns. Soțul femeii decedate fusese destul de tăcut după decizia judecătoarei. Cam nu reuşise să-şi dea seama dacă era din cauza şocului sau a mâniei furibunde ce ardea mocnit.

— Deci ce le spun? întrebă iarăşi Cam. Altfel am să le spun totul în faţă. Adevărul.

Şeriful ridică din umeri:

— E decizia ta, domnule locotenent. Descrie lucrurile aşa cum ţi se pare ţie mai bine!

Se uită plin de înţeles la ceasul de la mâna lui:

— Nu eşti singurul care are o datorie neplăcută de îndeplinit — eu trebuie să mă duc la nivelul superior.

5

„Bun, n-am cum să evit asta", îşi zise Cam. „Mă voi duce acolo şi le voi spune nefericiţilor adevărul. Le voi răspunde imediat întrebărilor. Nu există o versiune oficială, aşa că le voi explica ce am ştiut, când am aflat, ce n-am ştiut şi ce n-am reuşit să facem. Dacă transmit ceva din toate astea presei, asta e." Cam făcea politică de destulă vreme ca să ştie că exprimarea de la bun început a adevărului era cea mai bună cale de a astâmpăra lăcomia hienelor din presă, deoarece adevărul îi lăsa fără nimic de descoperit. Oricum, suna bine.

După ce părăsi biroul şerifului şi porni spre sala de conferinţe, îl văzu pe Kenny Cox venind pe coridor. Arăta ca un buldog. Kenny era un tip masiv. Lucra în fiecare zi cu unii dintre cei mai duri poliţişti de teren. Avea braţe lungi ca de gorilă, deşi nimeni n-ar fi îndrăznit să-i spună aşa ceva în faţă. Când Kenny era mulţumit, lui Cam îi amintea de un urs mare şi prietenos.

Pe de altă parte, chipul lui dur îi evoca lui Cam o imagine pe care văzuse demult: un grănicer din Berlinul de Est, cu trăsături colțuroase, cu părul blond tuns perie, cu ochii de un albastru intens sub sprâncenele aproape albe, cu nasul mare şi cu gura cu colțurile lăsate în jos.

— Sally spunea că te pregăteşti să te vezi cu rudele, zise el. Vrei nişte variante de rezervă?

Cam zâmbi în sinea lui. Putea conta întotdeauna pe Kenny ca să afle ce se mai discuta pe la colțuri. Kenny avea deja votul lui Cam pentru preluarea slujbei lui şi a treselor de locotenent, atunci când avea să renunțe la meserie. Singura problemă în asigurarea acestei succesiuni era confruntarea lui Kenny cu aceeaşi judecătoare Bellamy care acum făcea furori în mass-media.

— Variantele de rezervă sunt întotdeauna bine venite, zise el, privind bucata de hârtie din mâna lui Kenny. Aia e lista de oaspeți?

— Da, răspunse Kenny. James Marlor, cincizeci şi şase de ani, soțul decedatei Vicki Marlor şi tatăl vitreg al decedatei Trudy Anne Marlor, în vârstă de nouă ani. Lucrează pentru Duke Energy, o chestie care are de-a face cu pădurile. Sora lui, o oarecare doamnă Becky Thomason, se află aici pentru a sprijini afectiv familia.

Se încruntă la următorul nume:

— Jaspreet Kaur Bawa, treizeci şi cinci de ani, nepoata decedatului Jasbir Chopra, vânzătorul din tura de noapte de la magazin. E un soi de geniu al computerelor şi lucrează în zona Charlotte. Plus soția lui Jasbir Chopra, Surinder Chopra, şi încă alte trei rude de sex feminin, ale căror nume *nici măcar* nu le pot pronunța.

— Bine, rosti Cam. Fără avocați?

— Exact. Șeriful a cerut ca la această întâlnire să participe exclusiv ființe umane.

Cam dădu apreciativ din cap.

— Există vreo versiune oficială? întrebă Kenny, dându-i lui Cam lista.

— Nțț, răspunse Cam încheindu-se la sacou.

Arma semiautomată de calibru 45 din dreptul umărului deforma croiala hainei în partea stângă, indiciu că ar fi trebuit să se mai abțină să mănânce dimineața gogoși la biroul lui de la MCAT. Pe de altă parte, hainele mai și intră la apă.

— La treabă, rosti el, cu mai multă încredere decât chiar simțea.

Intrară amândoi și se prezentară chipurilor sobre, albe și maronii din jurul mesei. În următoarea jumătate de oră, Cam îi puse pe toți la curent cu desfășurarea evenimentelor, începând cu incidentul de la magazin. Apoi, le prezentă opțiunile curente ale procuraturii, care nu erau deloc promițătoare. După ce termină, primul care a vorbit a fost James Marlor. Și el purta un costum, dar, în mod clar, arăta ca un om care lucrează în aer liber, cu mâinile lui aspre și mari, fața arsă de soare și bărbia hotărâtă, colțuroasă. Cam avea impresia că semăna cu Kenny; erau amândoi cam de aceeași statură. Trecuseră șapte zile de la incident și Cam observa stresul acestor ultime zile întipărit pe toate fețele din jurul lui. Nici el nu se simțea prea bine, dar nu era în postura de a-și îngropa vreo rudă. Toată treaba asta era o mare porcărie.

— Judecătoarea a făcut ceva care nu era din aria ei de competență judiciară? întrebă Marlor.

Întrebarea îl surprinse pe Cam.

— Nu, domnule, răspunse el. Nu sunt avocat, bineînțeles, dar un judecător poate respinge acuzațiile dacă decide că probele prezentate sunt insuficiente pentru a se merge mai departe. În mod normal, judecătorul îl înștiințează pe procuror despre acest lucru, pentru ca acesta să retragă cazul și să îl repună pe tapet ulterior.

— Dar nu se mai poate după ce acuzațiile sunt oficial respinse?

Marlor se uita drept în ochii lui Cam, ca un om care mai întâi vrea să se asigure că înțelege regulile de bază și de-abia după aceea întreprinde ceva. Cam își zise că, în mod clar, nu avea de-a face cu un simplu om de la țară.

— Nu, domnule, răspunse el. Respins înseamnă închis definitiv.

— Judecătoarea îl tot întreba pe procuror despre o retragere sau ceva de genul ăsta. Era o sugestie ca el să renunțe la caz?

— Cred că da, domnule, răspunse iarăși Cam. Termenul este suspendarea acuzării. Cu așa ceva rămâi în arhiva procesului, dar, în mare, înseamnă că „nu aducem acuzații acum". Acuzațiile pot fi reluate ulterior, cu noi probe.

— Doar dacă acuzațiile curente nu sunt respinse, corect?

„Reacționează ca un dulău care a dat de un os bun de ros", gândi Cam.

— Asta doar în cazul în care decizia nu poate fi respinsă.

— Şi vreţi să spuneţi că nu ştiţi dacă va proceda aşa?

— Exact, domnule.

Cam nu spuse ceea ce gândea — mai exact, că era improbabilă înaintarea unui apel. Kenny şedea lângă el, iar prezenţa lui masivă îl linişte a. Chipul lui Kenny părea expresia sculpturală a mâniei; totuşi şi el părea să-l urmărească pe Marlor.

Tânăra cu aspect exotic de la celălalt capăt al mesei ridică mâna. Cam încercase să nu se uite insistent la ea; era cu adevărat răpitoare, cu chipul acela prelung, oval, cu nasul proeminent, cu părul negru ca pana corbului, strălucitor şi cu ochii negri şi luminoşi. Era îmbrăcată într-un costum de afaceri mai degrabă sobru, iar pe degete nu i se vedea nici un fel de inel.

— Da, doamnă? o îndemnă el.

— Dacă înţeleg bine situaţia, domnule locotenent, unchiul meu este mort — de fapt, asasinat —, iar cei doi indivizi care au făcut-o sunt... liberi?

Spre surprinderea lui Cam, femeia vorbea cu un uşor accent britanic, modulat de tonurile melodioase specifice subcontinentului indian. Avea o poziţie dreaptă pe scaun şi părea perfect stăpână pe sine. Prin comparaţie cu ea, femeile mai bătrâne care-i şedeau alături păreau şterse, chiar dacă la fel de mânioase.

— Da, doamnă, replică el. Deocamdată, cel puţin.

Se uită pe lista lui Kenny:

— Sunteţi domnişoara Bawa?

— Deocamdată? ripostă ea, ignorând întrebarea lui. În țara unchiului meu, familia lui ar fi avut grijă să se facă dreptate pentru o asemenea crimă. Noi facem parte din comunitatea sikh, dacă mă înțelegeți.

Celelalte femei de lângă ea dădură aprobator din cap. Cam nu înțelegea unde voia ea să ajungă cu povestea asta, dar dădu și el din cap. Marlor avea în fața lui pe masă un carnețel legat cu spirală și desena pe el o linie în zigzag la nesfârșit, apăsând cu pixul pe hârtie. Remarca indiencei despre pedeapsa cuvenită pentru crimă atrase atenția lui Kenny, care își îndreptă acum atenția asupra ei:

— În această țară, ripostă Cam cât putu de calm, familia victimei nu dispune de opțiunea de a se răzbuna, domnișoară Bawa. Dacă vă liniștește cu ceva, să știți că acești oameni sunt infractori de carieră. Sunt încredințat că, în cele din urmă, vor ajunge să-și sfârșească zilele în închisoare.

Femeia nu păru impresionată.

— În cele din urmă? ripostă ea. Ar fi trebuit să fi fost deja morți. La fel ca unchiul meu sau soția și fiica acestui domn. Sunt niște animale. Niște câini turbați. Ar trebui târâți de organele genitale până în fața tribunalului și decapitați.

Cam detectă un spasm ușor pe chipul lui Kenny, ceea ce însemna că era perfect de acord cu acea femeie însetată de sânge. Chiar și Cam credea că o decapitare sau două ar fi făcut mult bine lumii, în sensul că i-ar fi motivat pe infractori să găsească mai repede calea virtuții.

— Biroul şerifului o să reia faptele din acest caz, zise el. Vom analiza amănunţit întregul incident ca să vedem dacă putem întocmi un dosar cu probe care să nu depindă de mărturisirea unui individ făcută în momentul arestării.

— Şi după aia ce va urma? interveni James Marlor.

Pixul atârna deasupra carneţelului. Pe hârtie, modelul zigzagului era înnegrit complet.

— După aceea vom discuta cu procurorul şi vom vedea ce putem face ca să redeschidem cazul sau ca să formulăm acuzaţii noi.

Cam ezită, dar apoi îşi aminti că îşi promisese să le spună adevărul:

— Cu toată sinceritatea vă spun că nu vă pot promite multe, deoarece asta ar implica aspecte referitoare la hărţuire, dacă acum am încerca să le facem ceva ăstora doi. Dar eu, personal, mă simt obligat să fac acest efort. Cei doi sunt vinovaţi şi trebuie să plătească pentru asta.

— Mai ales că e vorba despre o greşeală a poliţiei, rosti Marlor.

— Mai ales din această cauză, da, răspunse Cam, cu faţa spre el. Îmi pare tare rău pentru tot ce s-a întâmplat, dar şi poliţia mai comite greşeli.

— Judecătoarea *era obligată* să respingă acuzaţiile? întrebă omul.

— Nu ştiu, domnule, ripostă Cam. Nu cred că un judecător *trebuie* să respingă acuzaţii, dar iarăşi vă spun că nu sunt avocat. În cea mai mare parte a timpului, judecătorii sunt constrânşi să ia decizii pe baza legii, nu a echităţii.

— Unde sunt ei acum? interveni domnişoara Bawa.

— Cei doi suspecți? Se află încă în custodia poliției, dar probabil că li se va da drumul în această după-amiază.

— Şi unde se vor duce după ce li se va da drumul? întrebă Marlor.

— Nu ştiu, domnule. Nu sunt eliberați condiționat, aşa încât bănuiesc că se pot duce oriunde vor.

— Îi veți urmări? vru omul să afle.

Cam clătină din cap, deşi el, unul, ar fi vrut să nu le piardă urma:

— Odată eliberați, nu putem întreprinde nici o acțiune care să poată fi socotită hărțuire.

În încăpere se lăsă o tăcere încordată. Nu existau răspunsuri pentru toate celelalte întrebări pe care oamenii ar fi vrut cu disperare să le adreseze, iar Cam era destul de sigur că şi ei ştiau asta. În cele din urmă, Marlor vorbi:

— Vă mulțumesc, rosti el, uitându-se mai întâi la Kenny, apoi la Cam. Pentru că ați fost sinceri cu noi. Mă aşteptam... În fine, nu ştiu la ce anume mă aşteptam...

Cam dădu din cap şi întrebă dacă mai avea cineva întrebări. Nu-i răspunse nimeni, aşa că el încheie întâlnirea. Kenny chemă un polițist care să-i însoțească pe oameni înapoi, spre holul de la intrare. James Marlor părea cufundat în gânduri când plecă, în vreme ce sora lui îl ținea strâns de un braț, mai sus de cot. Indiencele mai în vârstă se uitară urât la Cam şi la Kenny în vreme ce ieşeau din încăpere. Cam nu le putea condamna pentru asta.

În vreme ce se întorceau în birourile MCAT-ului, Kenny întrebă dacă aveau într-adevăr să redeschidă cazul.

— Eu aşa intenţionez, doar dacă nu îmi ordonă cineva să mă opresc, răspunse Cam. Chestia asta e îngrozitoare.

— Nenorociţii ăştia de judecători comunişti care se dau liberali — ei sunt îngrozitori, ripostă Kenny.

Ajunseră la uşile duble de sticlă care duceau spre holul de primire de la Departamentul Crimă Organizată şi Kenny tastă codul de acces. Cam îl întrebă dacă avusese cumva impresia că Marlor avea stofă de răzbunător.

Kenny aşteptă ca uşa să se deschidă:

— Ştii ceva? E posibil. Poate că ar trebui să-l supraveghez. Nu mi s-a părut a fi genul de ţărănoi incult.

— Sper că indianca aia bătea câmpii, zise Cam.

— Eu nu, replică Kenny cu o privire dezgustată.

6

După o săptămână agitată şi deprimantă, Cam parcurgea jurnalele cu orele suplimentare efectuate de subalterni când Tony Martinelli, unul dintre cei patru detectivi de la MCAT, îşi băgă capul pe uşă şi îi spuse să vină şi să vadă cine era la televizor. Era luni dimineaţa şi întreaga echipă MCAT se găsea la birou. Aveau un televizor mic plasat lângă automatul de cafea. Cam îi găsi pe toţi urmărind noua vedetă K-Dog Simmonds, îmbrăcat

acum cu un tricou negru, cu pantaloni negri şi cu o haină neagră ponosită, cum îi povestea gazdei unui mizerabil talk-show de la o televiziune locală ce însemna să devii victima „poliției". Gazda era o blondă cu părul înfoiat, cu ochi mari şi albaştri ce păreau veşnic surprinşi şi cu o gură ce dădea la iveală nişte dinți îndelung lucrați de dentist. Se agăța cu sufletul la gură de fiecare cuvânt al nemernicului şi se arăta „şocată, *şocată*" de brutalitatea cu care fusese tratat acel individ plin de tatuaje, atât de şocată că abia reuşea să-şi țină lipiți genunchii, în aşa hal încât lui Simmonds începu să-i fugă privirea lateral, pe sub fusta ei. Intervievatul se simțea în largul lui, negând în fel şi chip orice implicare în jaful de la magazin, dar lăsând rânjetul de pe chip să dezvăluie exact contrariul, sfidându-i pe toți cu norocul chior de care avusese parte, scăpând.

— Hiawatha spunea bine ce spunea, rosti Horace Stackpole, cel mai vârstnic detectiv din echipă. Individul ar trebui spânzurat de ouă şi, apoi, decapitat.

— E o prințesă indiană, Stack, zise Kenny, nu e o indiancă americană.

— Ce contează, replică Stackpole. Cel mai bine ar fi cu spituri. Din alea zdravene, zise şi făcu o mişcare cu mâna. L-ar spinteca în bucăți. Ai putea vinde chiar şi bilete: cumperi bilet şi iei o bucată.

— Ar trebui să vinzi şi şorțuri de cauciuc, interveni Tony.

Tony era un tip ceva mai ciudat.

— Sper din tot sufletul ca familiile să nu vadă obscenitatea asta, zise Cam, întorcându-se la biroul lui.

Încă nu ne-au dat în judecată, dar chestia asta m-ar motiva chiar şi pe mine să caut un avocat bun.

— Ia uită-te la nemernicul ăsta, zise Kenny. Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i pute. Şi acum mai şi ştie că e la adăpost din cauza justiţiei.

— Mulţumim, doamna judecătoare „Eliberează-i pe toţi" Bellamy, mârâi Pardee Bell.

Era unul din cei doi detectivi de culoare din MCAT, celălalt fiind Billy Mays. Pardee era aproape la fel de masiv ca şi Kenny, dar nu şi la fel de înalt şi îi plăcea la nebunie să se înfigă în infractori, mai ales în cei de culoare, şi să „le tragă una tare", aşa cum chiar el spunea. Toată lumea credea că Pardee avea în echipă rolul omului cu muşchi, dar el avea o diplomă în informatică obţinută la NC State şi se pricepea de minune la computere. Billy era poreclit „Prea Înaltul" din motive evidente; avea peste doi metri şi douăzeci. Era specialistul în informaţii al echipei şi maestru al sportului. Odată se ivise într-un club al lumii interlope, îmbrăcat ca un războinic massai, cu toate armele cuvenite, pretinzând că era în căutarea unui duşman. Într-un singur minut curăţase locul de ticăloşi.

Cu câteva zile în urmă, în decursul aceleiaşi săptămâni, procurorul general al statului îi ceruse lui Klein să înceteze cu răutăţile şi mormăielile, subliniind faptul că, dacă infractorul credea că fusese reţinut, atunci chiar *era* reţinut, iar citirea depturilor ar fi trebuit să preceadă orice mărturisire. Cum sergentul SWAT îl întrebase direct pe Simmonds dacă el fusese făptaşul, cu două sau mai multe gorile înarmate stând pe pieptul reţinutului,

procurorul general credea că povestea rămăsese deschisă şi închisă în acelaşi timp. Mai degrabă închisă. Pe coridoarele instituţiei umbla zvonul că şeriful încerca să găsească o cale de a-l strânge bine de gât pe McMichael, fără să se trezească însă cu un proces pe cap.

Planul lui Cam de a trimite oamenii să bată coclaurii în căutarea celor doi jefuitori nu dăduse rezultate mai bune ca protestele lui Klein. Şeriful oprise operaţiunea imediat ce aflase de ea. Încercând să prevină consecinţe şi mai neplăcute, Bobby Lee luase deja măsuri disciplinare împotriva lui Will Guthridge, suspendându-l din funcţie timp de două săptămâni în care să nu fie plătit şi scoţându-l din schema MCAT-ului. Will se afla acum acasă, simţindu-se, în acelaşi timp, vinovat şi iritat, în vreme ce colegii lui erau supăraţi pe Bobby Lee şi discutau despre lucrurile rele care aveau să i se întâmple unui anumit sergent. Cam ştia că şeriful încercase din răsputeri să prevină reacţia opiniei publice. Toată lumea simţea presiunea evenimentelor.

Kenny se opri lângă biroul lui Cam.

— Ţi-am trimis prin e-mail un raport despre James Marlor, soţul victimei? zise el. Se pare că e ceva mai mult decât un simplu muncitor forestier.

— Nu puteai să-l tipăreşti şi să mi-l dai să citesc? ripostă Cam.

Nu-i plăceau deloc computerele şi nu lua în serios lucrurile care puteau fi făcute cu ajutorul lor.

— Trebuie să-ţi mai citeşti mesajele din când în când, şefu', rosti Kenny cu un zâmbet maliţios.

El, unul, intrase în universul Internetului cu ani de zile în urmă şi devenise un adept fervent al acestuia. Cam îi promise lui Kenny că se va uita. Acesta îi aminti politicos să-şi pornească mai întâi computerul. Apoi el şi ceilalţi detectivi plecară la masa de prânz. Cam îşi scoase un sandviş cu carne din frigiderul biroului, apoi îşi porni, fără tragere de inimă, computerul.

Află curând că James Marlor nu era muncitor forestier, ci inginer specialist în probleme de mediu pentru compania Duke Energy. Lucra pentru filiala Duke din apropiere de Charlotte, dar, de fapt, lucra de acasă de la el, adică din Lexington, care se afla între Charlotte şi Triboro. Se născuse şi crescuse în sudul Virginiei şi avea o licenţă în inginerie forestieră şi o diplomă de masterat în ştiinţa mediului. Activa în divizia de protecţia mediului din cadrul gigantului energetic. Se specializase în efectele produse de centralele termoeletrice pe cărbune asupra ecologiei forestiere. Făcuse multe cercetări de teren, era autorul unei cărţi şi a altor două monografii asupra acestui subiect, totodată fiind candidat la doctorat în ştiinţa mediului la UNC — Chapel Hill. Lucra pentru aceeaşi companie de douăzeci şi şapte de ani.

Răposata Vicki Marlor fusese a doua lui soţie, iar fata care murise fusese dintr-o căsătorie anterioară. Prima lui soţie decedase într-un accident de maşină, fiind victima unui şofer beat. „Hopa", îşi spuse Cam. Omul pierduse două soţii. Nu era de mirare că nu se lăsase cu crize de isterie în acea sală de judecată — fratele Marlor avea experienţa durerii. Anterior colegiului şi lucrului pentru Duke Energy, Marlor se înrolase în

armată şi obţinuse bereta neagră la Army Rangers. Cam îşi zise că hălăduiala prin pădurile de pe teritoriul statului îi vor fi prins bine. Omul avea cincizeci şi şase de ani, pe care însă nu-i arăta.

Marlor nu avea cazier, nu avusese nici o problemă cu plata taxelor şi impozitelor şi nu încălcase nici o regulă de circulaţie cu maşina. Documentul mai conţinea o surpriză: avea de cincisprezece ani licenţa de a purta armă — cu justificarea că munca îl obliga să meargă prin unele zone relativ sălbatice din ţinutul muntos al Carolinei. „Aici are dreptate", îşi zise Cam, gândindu-se la unele experienţe pe care le trăise pe acele coline.

Era interesant faptul că Marlor ceruse cu două zile înainte pensionarea înainte de termen de la Duke Energy. Cam se întrebă cum reuşise Kenny să afle aşa ceva. Departamentele de personal ale companiilor mari semănau, de obicei, cu nişte fortăreţe de nepătruns, cu excepţia situaţiilor în care se cereau date prin mandat semnat de judecător. Începu să mănânce din sandviş, încercând să nu dea prea multe firimituri pe tastatură. „Şi acum ce urmează?" se întrebă el. „Uite un tip deştept, cu o carieră solidă care se sfârşeşte brusc, după ce soţia şi fata lui vitregă se nimeresc în locul nepotrivit la momentul nepotrivit." Bun, asta era de înţeles. „Dar ce va face el acum?" se întrebă Cam. Un fost supravieţuitor de parc naţional, un om al muntelui şi o persoană care are o armă asupra lui. Cum ar fi reacţionat un astfel de om dacă ar fi urmărit o reluare a talk-show-ului, văzând cum se dă duse în stambă acel gunoi uman?

Cam își scrise pe o bucată de hârtie să nu uite să discute cu Kenny despre o nouă întâlnire postincident cu domnul Marlor. Nu putea scăpa de sentimentul că acesta avea să pornească pe urmele celor doi nemernici. Ceva din expresia sa și din comportamentul său din timpul acelei întâlniri de după aflarea hotărârii judecătoarei îl făcea să simtă asta. Cam își dădu seama că unele dintre instinctele lui erau generate de necesități birocratice. Dacă Marlor lua urma celor doi, atunci Cam voia să se înregistreze oficial că ei fuseseră preocupați de această posibilitate cel puțin o dată.

Apoi observă că primise două rapoarte de la Kenny. Deschise mesajul electronic apăsând tastele fără să le distrugă și constată că al doilea raport se referea la „prințesa indiană", cum o botezase Kenny — Jaspreet Kaur Bawa, nepoata vânzătorului de la magazin. Venise ca adolescentă în Statele Unite ca să locuiască cu mătușa și unchiul ei în Charlotte. Unchiul îi fusese un părinte mai bun decât tatăl ei biologic, care rămăsese în Punjab. Devenită cetățean american, Bawa absolvise UNC — Chapel Hill în doar trei ani, cu o licență dublă, în matematică și informatică, după care urmase un program de doctorat de trei ani în informatică la Institutul Steinmetz. Avea treizeci și cinci de ani și nu fusese niciodată măritată. Locuia într-un apartament transformat în birou în Charlotte și oferea consultanță în ingineria sistemelor mai ales pentru clienți corporatiști, atât din Statele Unite, cât și din străinătate. Taxa pentru activitatea ei era de două mii de dolari pe zi, plus cheltuielele aferente, iar clienții stăteau la coadă pentru serviciile

ei. Totodată, femeia părea să mai colaboreze ocazional şi cu FBI-ul.

„Nu-i rău pentru cineva de treizeci şi cinci de ani“, îşi zise Cam. Kenny adăugase câteva observaţii personale. Printre pasiunile ei se numărau yoga, canotajul şi şofatul la volanul maşinilor scumpe. Arhivele spuneau că avea un BMW 760Li de 115 000 de dolari şi că primise câteva amenzi pentru viteză. Se zvonea despre ea că participa regulat la raliuri nocturne pe Blue Ridge Parkway, în ţinutul Swain. Aleile parcului se închideau la apusul soarelui, dar participanţii la raliurile neoficiale se adunau în urma unor semnale secrete în acea parte a parcului care se întindea de-a lungul rezervaţiei indienilor cherokee. Cursele se desfăşurau pentru pura plăcere de a vedea cine era mai tare.

Această ultimă informaţie îl opri pe Cam din citit. „Se zvonea?“ De unde naiba făcea rost Kenny de astfel de informaţii? Îşi făcu o a doua însemnare să nu uite să-l întrebe pe Kenny acest lucru.

7

În acea seară, Cam ieşi cu o bere în mână pe terasa din spatele casei ca să contemple lăsarea întunericului peste Carolina Piedmont. Locuia singur în partea de nord a ţinutului Manceford; avea doi câini din rasa ciobănesc german. Casa lui se găsea într-o suburbie împădurită denumită Lakeview, care dădea spre rezervoarele de apă

de la Lake Brandeman. Avea un singur etaj, un demisol mare care dădea spre curtea din spate, aceasta deschizându-se la rândul ei către un deal abrupt la poalele căruia şerpuia un pârâu. În spatele proprietăţii lui, pe o coastă de deal, se înălţa o fermă abandonată. Vara, Cam auzea pârâul care nu se vedea din pricina copacilor. Alesese acea zonă cu mulţi ani în urmă, după divorţ, şi cumpărase trei loturi învecinate, aflate într-o fundătură a suburbiei; la acel moment buldozerele încă nivelau pământul. Construise casa pe lotul din mijloc şi plantase pâlcuri de tisă pe celelalte două pentru a o izola.

Cam nu ar fi spus că trăia singur: cei doi câini îi ofereau o companie plăcută. Frick era o căţea de culoarea nisipului, care ar fi sărit imediat la gâtul oricărui intrus. Frack, care era şi mai mare, era un ciobănesc est-german în întregime negru. Părea sculptat dintr-o bucată şi avea obiceiul deconcertant de a se aşeza pe labe şi a se uita fix la străini, în loc să alerge de colo-colo şi să latre din răsputeri. Avea ochi chihlimbarii de lup şi mulţi oameni erau dispuşi să îl creadă pe Cam când acesta le spunea că Frack chiar era lup. Orice proprietar de câini ştie că-nfricoşarea adversarului contează în proporţie de optzeci la sută în câştigarea oricărei bătălii.

Cu excepţia notabilă a lui Kenny Cox şi a lui Tony Martinelli, ceilalţi detectivi din cadrul MCAT erau căsătoriţi şi păreau mulţumiţi de căsniciile lor. Kenny îşi câştigase reputaţia că vânează orice femeie care îi aruncă vreo privire, şi, mai ales, vreun zâmbet. Cam nu era şi nu fusese niciodată preocupat de vânătoarea de femei. Descoperise cu multă vreme înainte că o astfel

de vânătoare se putea solda cu prinderea unei prăzi şi viața devenea astfel mult mai complicată — ca atunci când se căsătorise cu femeia care devenise întruchiparea a tot ce mergea rău în sistemul juridic şi care era cea mai detestată ființă de polițiştii din Biroul Şerifului din ținutul Manceford, de echipele SWAT şi de cei de la MCAT: judecătoarea Annie Bellamy.

Amintirile lui despre căsătorie semănau, mai degrabă, cu cele dintr-un film văzut prin adolescență decât cu nişte experiențe personale. Fuseseră amândoi tineri, dornici să ajungă cineva şi, în mod clar, dispuşi să facă orice pentru asta. Annie Bellamy fusese, la început, o avocată plină de pasiune, iar Cam, un tânăr sergent de poliție, absolvent al unei facultăți, un om care schimba diverse posturi în Biroul Şerifului. Ca să fi avut parte de ajutorul lui nu ar fi trebuit decât să i-l ceri. Din fericire, aşa cum s-a dovedit ulterior, au convenit amândoi să lase deoparte problema copiilor în favoarea cumpărării a tot felul de lucruri de prin fel de fel de cataloage, a cheltuielilor mari făcute cu cardurile de credit şi a unei vieți sexuale pline de energie. Orice cuplu căsătorit de ceva vreme şi-ar fi dat seama că viața lor nu putea continua aşa la nesfârşit.

Cam o rupsese în timp record cu patrularea pe străzi. Asta fusese partea bună a lucrurilor. Partea proastă fusese aceea că avansarea lui rapidă la gradul de detectiv îi provocase mult rău pe plan personal, deoarece indivizi cu state mai vechi de plată din Biroul Şerifului îşi exercitaseră influența ca să se asigure, pentru binele băiatului, sau mai degrabă al lor, că tânărul lor coleg nu avansa

totuşi prea repede. Tocmai o asemenea situaţie devenise o problemă, ba chiar un motiv de război, deoarece draga lui mireasă, cu frumoasele ei picioare, cu zâmbetul sclipitor şi cu acea minte capabilă să găsească mereu cele mai rapide şi inteligente soluţii, avansase extrem de repede. Cam rămăsese un sergent detectiv care îşi câştiga pâinea ca funcţionar într-o secţie de poliţie, în vremea în care ea ajunsese deja partener în cadrul firmei de avocatură, după care începuse să se mişte în cercuri economice şi sociale complet diferite de cele pe care le cunoştea el. În acea vreme şeful lui era Connie Harding, un căpitan scorţos de şcoală veche, care conducea întreaga secţie. Avusese nevoie de şapte ani ca să-şi pună tresele de sergent pe umeri, apoi de alţi cinci ca să ajungă locotenent. Într-o zi l-a luat pe Cam deoparte şi i-a împărtăşit un secret, care părea a nu mai fi un secret pentru nimeni — anume că soţia lui îl înşela:

— Tu eşti marele detectiv, îi spusese Connie, oarecum cu tristeţe. Du-te şi vezi cum stă treaba, Cam!

Bineînţeles că aşa procedase, şi lucrurile stăteau exact aşa cum îi spusese căpitanul; asta pusese capăt relaţiei lor. Despărţirea a fost destul de dură. Cu veniturile ei de şase cifre, Annie preluase obligaţiile financiare comune şi chiar se oferise să-i plătească un soi de rentă. Fiind un sudist de treabă şi un tip care nu prea ştia să negocieze, el reacţionase cu mândrie şi refuzase. Apoi, ea comisese greşeala să se mărite cu amantul ei, un alt avocat, care era, de asemenea, însurat în momentul în care începuse idila lor. Într-un moment de răzbunare, la despărţire, Cam îi aruncase cu o generozitate acidă

observația că, dacă tipul fusese în stare să-și înșele prima nevastă, cu siguranță avea s-o înșele și pe a doua. În mai puțin de patru ani, avocatul a dovedit câtă dreptate avusese Cam. La câțiva ani după aceea, ea se măritase din nou, de această dată cu un finanțist, substanțial mai în vârstă și chiar mai bogat decât ea. Apoi, într-o dimineață, finanțistul fusese găsit plutind cu fața în jos în propria piscină, cadavrul fiind descoperit de o „asistentă" de douăzeci și cinci de ani care se presupunea că venise de la birou pentru a vedea de ce el nu apăruse la lucru. Exceptând, bineînțeles, așa cum se dovedise ulterior, faptul că ea fusese acasă la el toată noaptea — aranjamentul de rutină ori de câte ori Annie pleca într-o călătorie de afaceri. Din acel moment, Annie nu se mai măritase.

Cam însă urmărise evoluția lui Annie. Ea îl rănise, dar, cu timpul, el reușise să treacă peste acest lucru, înțelegând că o căsătorie bazată, în principal, pe dorința fizică nu putea dura prea mult. Acum, pentru că și de pe lista ei de priorități dispăruse căsătoria, ei doi redeveniseră prieteni. Triboro nu mai reprezenta un orășel din sud rătăcit pe hartă. Pentru oameni cum era Cam, care trăise acolo cea mai mare parte a vieții active, păstrarea legăturii cu fosta soție era un fapt social de rutină. Bineînțeles că, în unele cazuri de divorț, acest lucru consta în păstrarea aproape a prietenilor și, chiar și mai aproape, a dușmanilor, dar, pentru ei doi, această a doua relație funcționa mult mai bine. Ieșiseră împreună de câteva ori, mai frecvent în ultimii doi ani. Cam își imagina că amândoi apreciau faptul că nu mai exista nici un fel de competiție între ei, implicită sau nu, și,

cu siguranță, nu mai erau cerute sau oferite angajamente pe termen lung. În plus, amândoi acumulaseră o groază de cunoştinţe despre celălalt, ceea ce făcea ca lucrurile să fie pe cât de confortabile îşi doreau amândoi să fie.

Apoi, într-o seară — Cam nu era sigur din ce motiv, poate doar din dorință reciprocă –, ei încercaseră iarăşi să vadă cum este în dormitor. Şi fusese mai bine pentru fiecare în parte decât înainte sau cel puțin aşa îşi mărturisiseră pentru ca apoi să râdă mult pe tema asta. Serioşi, şi-au stabilit nişte condiții: fără discuții plicticoase privitoare la muncă, fără rutină, să se vadă la el într-o noapte, apoi, la ea — tâmpenii de genul ăsta. Dacă vreunul din ei simțea nevoia de a-l vedea pe celălalt, suna. Dacă era să iasă ceva, bine, dacă nu, nu. Nu mergeau la restaurant sau la petreceri unde veneau oamenii importanți din societate, dar nici nu făceau un secret absolut din faptul că se vedeau. Cu toate astea, încercau din răsputeri să fie cât mai discreți. Conveniseră în mod solemn că, dacă vreunul se plictisea de celălalt, aveau pur şi simplu să înceteze să se mai sune. Cam începea să creadă că asemenea unor adolescenți întârziați, ei reintrau într-o relație pe care ar fi trebuit să o fi avut atunci când fuseseră mult mai tineri. Păreau amândoi să sesizeze că trucul consta în a nu discuta nimic, ci doar în a se bucura de ceea ce aveau. Ea glumise chiar că-l va trece pe Cam în testamentul ei sau, dacă nu pe Cam, cu siguranță pe Frick şi Frack.

Telefonul sună în bucătărie şi Cam se duse să ridice receptorul portabil. Te gândeşti la lup şi... la telefon era Annie.

— Bună, rosti ea.
— Bună. Tocmai ce mă gândeam la tine.
— De bine sau de rău?
— De fapt, mă gândeam la picioarele tale, mărturisi el, zâmbind în întuneric spre paharul lui cu scotch.
O bufniță se auzi undeva în zona pârâului. Îi răspunse o alta. Frick lătră scurt dintr-un colț al verandei.
— La felul cum foşnesc fustele strâmte atunci când porți aşa ceva.
— Acum fustele strâmte sunt cam demodate, replică ea, mai ales când e vorba despre femei de vârsta mea.
Dar el îşi dădu seama că se simțea flatată.
— Ai stat vreodată pe scaunul de judecător doar în lenjerie pe sub roba aia largă şi neagră? întrebă el.
Ea renunțase la avocatură pentru a deveni judecător cu aproape cinci ani în urmă, deşi după două divorțuri şi o convenabilă despărțire prin deces de ultimul soț, era suficient de bogată ca să nu mai fie nevoită să muncească vreodată.
— Se fac pariuri pe tema asta, domnule locotenent?
— Tot ce-i posibil, onorată instanță.
— Ei bine, dă-mi de ştire când se ajunge la cotele potrivite de pariu şi tu eşti în avantaj — şi poate o să am grijă de asta, rosti ea, râzând.
Lui Cam îi plăcea la nebunie felul în care râdea ea. Era un râs profund, care arăta că era conştientă de faptul că fusese mereu o femeie atrăgătoare.
— Sper însă că nu m-ai sunat în legătură cu apucăturile mele de parior, zise el.
— Nu. Am auzit nişte chestii pe coridoarele tribunalului.

— Ce chestii?

— Lucruri despre detectivi suspendați și dați afară din MCAT, despre multele interese politice ce-și au sursa la Raleigh și care vizează orașul nostru.

Povestea aceasta îl surprinse pe Cam. Ar fi trebuit să spună că voia să se ducă până la ea. Fără discuții privitoare la muncă...

— Ai auzit bine, răspunse el, ezitând. Deși lucrurile nu s-au întâmplat așa din vina MCAT-ului.

— Guthridge era omul vostru, nu?

Cam nu-i răspunse imediat, ci luă o gură de scotch. „La naiba", își spuse el. „Aveam o înțelegere." În plus, nu era deloc sigur că dorea să discute cu ea despre porcăria aceea, în care ea deținea rolul de vedetă.

— Din punct de vedere tehnic, da, rosti el, în cele din urmă, după care îi explică ce se întâmplase.

— Am auzit și un alt zvon: că MCAT-ul ar putea revizui cazul de la magazin.

„Hopa", își spuse el. „În mod clar ar fi trebuit să ne ținem de reguli." Se întrebă care erau sursele ei de informații.

— Apelez la al cincilea amendament, onorată instanță, zise el încercând să o dea pe glumă. N-am văzut nici o dovadă a așa-zisei revizuiri. Vă amintiți dovezile, corect?

— Bine, bine, nu te enerva.

— N-o fac dacă n-o faci nici tu, replică el. Ne întoarcem la reguli?

— Mda, bine... Înapoi la reguli.

— Atunci de ce ai sunat cu adevărat?

O auzi inspirând şi, apoi, expirând. Mereu făcea asta când avea impresia că va spune ceva semnificativ. Femeile...

— Orice fată are nevoile ei, zise ea.

Cam nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu e amuzant, ripostă ea, deşi Cam ştia că Annie râdea la rândul ei.

Se distrau amândoi, iar acest lucru era aproape la fel de bun ca şi sexul. Aproape.

— Trebuie să rosteşti cuvintele magice. Sunt poliţist. Poliţiştilor le place să fie respectate regulile lor. În plus, ştii ce viaţă socială încărcată am.

Ea oftă, dar apoi rosti cuvintele magice:

— Poţi veni la mine în noaptea asta?

— Eee, acum mai stăm de vorbă, zise el.

— Nu la discuţii mă gândeam eu.

8

La trei luni după ce cazul jafului de la magazin o luase, practic, razna, Cam se întoarse la biroul lui după o şedinţă interminabilă de buget şi îşi aruncă pe birou carneţelul care apoi căzu pe podea, hârtiile împrăştiindu-se ca nişte fulgi. Recunoscând simptomele manifestate de un om excedat de munca funcţionărească, Horace se prefăcu a se uita cu mare atenţie la monitorul computerului său, chiar dacă acesta nu era pornit. Cam înjură tare în vreme ce se lăsă să cadă pe scaun. În cadrul uşii

alăturate se ivi Kenny, care trase un scaun cu spătar drept şi se aşeză pe el invers, pregătit să asculte istorisirea lui Cam despre tâmpeniile fiscale.

— Am pierdut? întrebă el.

— Am pierdut, răspunse Cam. Cei de la Narcotice au primit fondurile suplimentare.

În acea clipă sună telefonul lui. Ridică receptorul şi-şi spuse numele, ascultă câteva clipe, scrise un şir de cifre şi litere pe o hârtie, apoi închise.

— Era Eddie Marsden de la Departamentul pentru Infracţiuni Informatice, îl anunţă el pe Kenny. Spune că trebuie să vedem ceva pe un site web. Uite adresa site-ului.

Întoarse hârtia, astfel ca adresa să-i fie vizibilă lui Kenny. Apoi se ridică de pe scaun, pentru ca acesta să aibă acces la computerul lui şi să tasteze adresa. De fiecare dată când căuta ceva pe Internet, Cam nu reuşea decât să dea peste site-uri pornografice. Kenny îi explicase că asta însemna că umblase la computerul lui. Kenny înşfăcă tastatura şi ecranul înfăţişă mai multe ferestre până când se opri la una complet neagră.

— Oh, minunat exclamă Cam. Recunosc asta. Aşa ceva primesc şi eu de obicei. E o glumă, nu?

— Nu cred, răspunse Kenny. Spune că încarcă un filmuleţ.

Ecranul rămânea complet lipsit de imagine.

— Vorbeşte pe limba mea, îl îndemnă Cam.

Din punctul lui de vedere, „a încărca" putea însemna orice.

— Asta înseamnă că descarcă un film de pe un site web. De exmplu, un clip.

Ecranul rămase negru, dar Cam avu impresia că se auzea ceva din difuzoarele computerului: un şuierat şi un ton profund de bas distonând cu acel şuierat.

— Încă se descarcă, zise Kenny, urmărind ecranul. Orice ar fi, este un fişier mare. Eddie a spus de unde îl are?

— Spunea că e un ataşament la un mesaj de la biroul teritorial din Charlotte, un fişier al FBI-ului, dar federalii spun că nu l-au trimis ei. Hopa... Ce naiba mai e şi asta?

Pe ecran se contura o imagine. Camera video cu siguranță se afla pe o masă, fiind îndreptată spre interiorul camerei înguste şi întunecate. La aproape trei metri distanță şedea o siluetă contorsionată, cu o cagulă pe față, în ceea ce părea a fi un scaun asemănător cu cele de la frizer sau de la dentist. Orice ar fi fost, părea să fie făcut din metal strălucitor, cu sprijin pentru picioare, pentru brațe şi un piedestal metalic abia vizibil. Brațele şi picioarele goale ale siluetei păreau prinse cu cleme metalice de structura scaunului, iar în jurul mijlocului său se vedea o centură largă de piele. Şuieratul se transformă într-un bâzâit, amintindu-i lui Cam de țevile unei orgi. Pe măsură ce sunetul creştea în intensitate, o altă siluetă încovrigată apăru în spatele celei de pe scaun. Auzind bâzâitul intens, Horace se ridică şi veni lângă biroul lui Cam. A doua siluetă părea a unui bărbat, purtând o haină întunecată de protecție contra vântului şi o cagulă cu tăieturi verticale pentru ochi. Hainele nu lăsau să se întrevadă nimic din chipul sau proporțiile

fizice ale bărbatului. Cam îşi dădu seama că putea doar presupune că era vorba de un bărbat. Apoi, în difuzoarele computerului, bubui o voce distorsionată electronic, uluindu-i pe toţi trei. Cam habar n-avea că maşinăria lui era capabilă să emită zgomote.

— Toată lumea să se ridice, porunci vocea, cu un sunet suficient de puternic ca să fie auzit în întregul birou.

Un detectiv de la Departamentul Crimă Organizată îşi vârî capul pe uşă şi întrebă:

— Ce naiba a fost asta?

Silueta care stătea în picioare se aplecă peste cea de pe scaun şi trase cagula, care lui Cam îi păru a fi mai degrabă o faţă de pernă. Imaginea era un pic ceţoasă, dar suficient de clară ca să se vadă bine cine şedea pe scaun. Cam gemu de suprindere. Era Kyle Simmonds, alias K-Dog, faimos acum după jaful de la magazin.

— Măi, măi, ia te uită, murmură Kenny. E K-Dog, omule! Ce cauţi acolo, tâmpitule?

K-Dog scoase limba afară şi îşi linse buzele câteva clipe, încercând să privească în jurul lui. Apoi Cam zări zgarda din jurul gâtului şi îşi dădu seama că şi capul lui K-Dog era imobilizat.

— Uitaţi-vă cu atenţie, domnilor poliţişti, se auzi din difuzoarele computerului vocea lugubră. Acest om a măcelărit trei fiinţe nevinovate. *Voi* l-aţi lăsat să scape. *Eu* voi corecta această problemă. Îl voi trimite în iad până la sfârşitul veacurilor.

K-Dog făcu ochii mari de tot. Păru că voia să spună ceva, dar apoi văzură cu toţii că omul avea ceva în gură,

ceva moale, umed, umflat, care părea să fie prins cu două cleme metalice ce luceau de ambele părți ale gurii. Purta un tricou alb şi blugi, dar nu avea pantofi şi nici ciorapi în picioare. Pe frunte i se vedeau picături de sudoare. Nu-i văzură dinții când deschise gura şi începu să scoată nişte sunete disperate, ca nişte miorlăituri, în vreme ce mâinile i se făcură roşii din pricina luptei cu legăturile de oțel de la încheieturi. Silueta cu glugă care stătea în spatele scaunului se retrase din raza vizuală şi, pentru o clipă, nu se întâmplă nimic.

— Of, Doamne! exclamă Horace. Ştiți ce e aia? La naiba, e un...

Nota profundă de bas care emana din difuzoare fu înlocuită de sunetul de neconfundat al unei descărcări electrice; un zvâcnet letal care încordă brusc trupul imobilizat al lui K-Dog, făcându-i vizibili toți muşchii, în timp ce gura lui producea un sunet ca un gâlgâit. Cam se trezi dându-se înapoi din fața ecranului de computer în vreme ce şocul electric creştea în intensitate. Ochii victimei se făcuseră cât nişte mingi de golf, începură să-şi piardă limpezimea, devenind ca nişte ouă fierte tari. Gâlgâitul înspumat se transformă în sfârâitul pe care-l face grăsimea aruncată pe foc, acompaniat fiind de un soi de abur maroniu. Părul începu să fumege, iar brațele şi picioarele se zbăteau nebuneşte, forțând legăturile care le țineau locului, în vreme ce terminațiile nervoase ale trupului răspundeau curentului electric, forțând toți muşchii omului să se întindă şi să se contracte spasmodic. În cele din urmă, în jurul gâtului şi urechilor victimei apărură mici flăcări vizibile, iar şira spinării se curbă în

afară împotriva centurii de piele, împingând corpul fumegând înspre camera de luat vederi; o aură albăstruie şi ciudată se formă în jurul extremităţilor. Se auzi apoi sunetul unei descărcări de tensiune şi toate celelalte sunete încetară, probabil odată cu oprirea curentului electric. Trupul lui K-Dog se prăbuşi la loc pe scaun, ca şi cum scheletul lui s-ar fi transformat în cauciuc. Ochii lui rămăseseră larg deschişi, dar deveniseră nişte bile alb-maronii, irisul de-abia mai fiind vizibil.

Cam înghiţi şi expiră zgomotos, la fel ca şi ceilalţi martori; nici unul nu-şi dăduse seama că îşi ţinuseră respiraţia. Apoi, spre groaza lor, curentul electric porni din nou. De această dată, trupul se zvârcoli pe scaun ca o păpuşă dezarticulată, în vreme ce curentul îl străbătu pentru alte zece secunde de coşmar.

Apoi, imaginea de pe ecran începu să se piardă, iar difuzoarele reluară acea notă gravă de la început. Exact în clipa în care Cam simţi nevoia să-şi dreagă glasul, vocea fantomatică bubui din nou:

— Ăsta e doar unu'! anunţă ea.

Apoi ecranul se făcu cenuşiu şi sunetul încetă.

Kenny fluieră încet, apoi începu să apese din nou tastele computerului.

— Nemernicul! rosti detectivul care stătea în spatele lui Cam.

Acesta nu-şi dăduse seama că toată acea hărmălaie atrăsese mulţi privitori din biroul alăturat.

— Cred că o să vărs.

— Ce faci? îl întrebă Cam pe Kenny.

— Încerc să depistez sursa reală a acelui mesaj ataşat, răspunse el, cu limba printre dinți, concentrându-se asupra ecranului.

Ecranul devenise albastru, pe el derulându-se un text alb şi tot felul de hieroglife.

— A fost o chestie reală sau un trucaj? întrebă Horace.

— Mie mi s-a părut reală, răspunse Kenny, continuând să tasteze. Oricum, eu sper asta.

În acea clipă sună telefonul de pe biroul lui Cam. Acesta îl ridică, în mintea lui continuând să se deruleze imaginile şocante ale execuției.

— MCAT, locotenentul Richter.

Era şeriful:

— Domnule locotenent, o am alături de mine pe Carol Hawes. La biroul ei s-au primit apeluri despre un site web pe care se prezintă electrocutarea unuia dintre indivizii responsabili de incendiul de la benzinărie. Ai habar de chestia asta?

Carol Hawes era responsabilă de relații publice pentru Biroului Şerifului.

— Tocmai am văzut execuția, răspunse Cam. Ce oraş scârbos! Ne-au alertat cei de la Departamentul pentru Infracțiuni Informatice. Bănuiesc că acum o poate vedea oricine...?

— Cred că de-asta i se spune *World* Wide Web, domnule locotenent, ripostă sec şeriful.

Era bine cunoscută reputația de îndărătnic fără scăpare a lui Cam atunci când era vorba de computere.

— Ce e de făcut în privința asta? continuă şeriful.

— Ne uităm la ea? zise Cam, ridicându-şi privirea în tavan.

Ce naiba puteau să facă? Şi de ce suna şeriful la MCAT? Povestea ţinea în mod clar de Departamentul pentru Criminalitate Organizată.

— Sergentul Cox încearcă să dea de urma fişierului ataşat la mesaj, să vadă ce putem afla în privinţa asta, continuă el. Cred că e nevoie ca şi cei de la Departamentul pentru Infracţiuni Informatice să procedeze la fel.

Cam auzi o sonerie declanşându-se în biroul şerifului. Urmă o scurtă pauză şi nişte mormăieli înfundate, timp în care şeriful preluă apelul. Apoi, reveni:

— Şedinţă. În biroul meu în treizeci de minute, anunţă el, după care închise.

Kenny înjură tare când ecranul se înnegri. Apăsă o ultimă tastă cu un gest de disperare, indicând faptul că terminase treaba, apoi se ridică de pe scaunul lui Cam.

— Nimic, anunţă el. A fost postat prin intermediul uneia dintre camerele alea anonime de chat. Seamănă cumva cu blogurile. Cu evenimente curente şi alte rahaturi de-astea. Am căutat pe Google codificarea fişierului ataşat, am regăsit site-ul, dar am dat doar peste o altă cameră temporară.

— Bi-i-ne, rosti Cam. Aici am încredere în tine. Şi?

— N-avem noroc. Aş recomanda să cerem ajutorul FBI-ului în povestea asta. La naiba, şefu'! Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Cam avu nevoie de câteva clipe ca să se dezmeticească:

— Marlor? întrebă el.

Kenny încuviinţă şi Cam îşi dădu brusc seama că avea nevoie de o cafea. De fapt, ar fi avut nevoie de ceva de băut, dar nu avea băutură la serviciu.

Se duseseră să se întâlnească cu James Marlor la o săptămână după ce mass-media încetase să mai acorde atenţie cazului de la benzinărie. Casa lui se găsea în Lexington. Slujba îi cerea să fie pe teren mai tot timpul, aşa că firmei nu-i păsa unde îşi avea domiciliul, iar el alesese Lexington în dauna mai marelui şi mai aglomeratului Charlotte.

Marlor fusese rezervat, plin de solicitudine şi nu foarte surprins atunci când Cam îi prezentase scopul adevărat al vizitei sale. Marlor le explicase foarte simplu că nu avea de gând să mărească dimensiunile tragediei din viaţa lui prin vânarea celor doi. Le mai spusese că aceştia aveau probabil să moară în închisoare, aşa cum sugerase Cam, şi că aşa ar fi fost mai bine decât să le tragă un glonţ între ochi fiecăruia. Cam îşi aminti această imagine acum, în vreme ce amesteca zahărul în cafea. Marlor trebuia să fie un tip cu extrem de mult sânge rece ca să fi comis o asemenea execuţie, dacă aceasta era cu adevărat reală. Aici era problema cea mai mare, căci putea fi vorba, de fapt, doar de o nouă farsă difuzată pe Internet.

— Cred că va trebui să-l verificăm, rosti el. Au trecut... Cât? Trei luni de când am discutat cu el? Cu siguranţă, are un motiv.

— Tu ce crezi? întrebă Kenny.
— Cred că trebuie să-i lăsăm pe cei de la Infracțiuni Informatice să-și facă treaba, să vedem dacă ei își pot da seama cum a ajuns chestia aia pe Internet, spuse și se uită la Kenny. Este posibil?
Kenny își fixă privirea asupra propriei cafele, în vreme ce medita la întrebare:
— Repet, probabil este un proiect din laboratoarele Biroului. Ar fi nevoie de un studio digital al naibii de performant ca să se realizeze așa ceva de la zero folosind doar sistemul binar. Singura modalitate de a afla este să-l vânăm pe K-Dog, să vedem dacă mai trăiește și continuă să mănânce rahat.
— Dacă e viu, atunci chestia e rezolvată, zise Cam. Dar, dacă nu-l găsim, rămânem în ceață. Ce-ți spune instinctul?
Kenny dădea încet din cap:
— Cred că au fost imagini reale, zise el.
— A spus: „Ăsta e doar unu'!" chiar la sfârșit. Asta îmi spune că o să repete isprava. Tipul ăla negru — cum îl cheamă, Butts? El urmează.
Kenny dădu iarăși din cap.
— Mass-media o să înnebunească pornind de la subiectul ăsta, zise el.
— Pe bune, așa crezi?
— De fapt, mai rău, replică Kenny. Așa ceva poate deveni un adevărat fenomen de masă pe Internet, mai ales că a promis că va repeta isprava.
— Poate că ar trebui să-l săltăm pe Butts pentru propria-i siguranță.

— Pe ce bază? se interesă Kenny.

— La naiba, nu ştiu: să-i arătăm imaginile video?

— Şi ce ar avea de spus comisarul Bellamy în acest caz?

Cam nu avea răspuns la o astfel de întrebare.

— Dacă trebuie să lucrăm la cazul Marlor, reveni Kenny, atunci poate că ar trebui să mă laşi pe mine să o fac.

— De ce?

— Pentru că eu sunt mai empatic când vine vorba de problema lui decât eşti tu...?

9

O oră şi jumătate mai târziu, Cam strânsese toată echipa în biroul lui. Billy Mais şi Pardee Bell avuseseră zi liberă şi nu se dovediseră prea încântați, dar după ce văzuseră o reluare a imaginilor în acel moment, erau cel puțin interesați.

— Bine, băieților şi fetelor, zise Cam, stând pe marginea biroului. Tocmai am participat la o şedință mobilizatoare cu Bobby Lee, Hizzoner şi personajele obişnuite de la nivelul superior. Subiectul: spectacolul electric de groază care se difuzează acum pe Internet. Avem nişte ordine de îndeplinit.

— *Achtung*! cârâi Horace.

— Mda, în fine. În primul rând, şeriful vrea ca MCAT-ul să conducă operațiunea. Nu e vorba exact de

ceea ce am fost instruiți să facem, dar povestea asta o să treacă peste multe jurisdicții, din punct de vedere legal şi din alte puncte de vedere, iar noi facem asta în fiecare zi.

— Internetul este ca o autostradă interstatală, interveni Pardee. Chestia asta este o afacere a FBI-ului.

— De acord, zise Cam. Iar şeriful a contactat deja oficiul FBI-ului din Charlotte. Dar, între timp, avem urgentă nevoie să-i supraveghem pe Simmonds şi Butts. Kenny, ai ceva pentru noi pe tema asta?

— Mda, şefu'.

Se apucă să pună întreaga echipă la curent cu locurile unde obişnuiau să meargă cei doi.

— Cum de avem asemenea informații? vru să ştie Tony Martinelli. Credeam că judecătoarea roşie ne-a interzis să ne apropiem de ei.

— Păi..., începu Kenny, uitându-se la Cam.

— I-am propus şerifului să reconstruim cazul, se apucă să explice Cam. Să începem de la zero, să obținem o mulțime de dovezi circumstanțiale şi să le rearanjăm. Şeriful a spus nu, după ce a examinat această posibilitate cu sora Klein. Ca atare, l-am pus pe Kenny să facă nişte cercetări în orele suplimentare, mai ales ca să afle pe unde umblă indivizii şi cu cine, care le e rutina zilnică. Asta în cazul că Bobby Lee se răzgândeşte sau dacă va trebui să avem şi noi un cuvânt de spus. Cum ar fi, de exemplu, acest moment.

Tony încuviință. Kenny se pricepea de minune la astfel de cercetări şi o făcea mai bine pe cont propriu decât în echipă.

— Horace, tu şi Tony verificaţi dacă puteţi da de K-Dog Simmonds. Billy, tu şi Pardee găsiţi-l pe fratele Flash! Nu vă implicaţi prea tare. Doar localizaţi-i şi raportaţi! Dacă Simmonds e în viaţă şi mişcă, atunci spectacolul de pe Internet este o tâmpenie şi putem pune capăt uşor acestui foc de artificii.

— Şi dacă nu dăm de nemernic?

— Trebuie să raportez acest fapt şerifului, care va trebui apoi să ia nişte decizii. De exemplu, dacă să-i asigure protecţie sau nu unui anume domn Deleon Butts.

Horace îşi drese glasul şi scuipă într-un coş de gunoi.

— De ce să se deranjeze pentru asta? rosti el, dând glas unui sentiment pe care îl încercau cu toţii în diverse grade.

— Horace, gândeşte-te aşa la chestia asta: dacă răzbunătorii se descotorosesc de toţi tipii răi, cine mai are nevoie de noi, corect? Aşa că la treabă, băieţi, la treabă!

Grupul se împrăştie şi Cam reveni lângă Kenny la biroul lui.

— Ce mai e? întrebă Kenny.

— Trebuie să ne dăm seama cine e călăul. Ceea ce înseamnă, pentru început, că tu şi cu mine mergem să-l vedem pe James Marlor.

— L-am sunat deja şi telefonul lui pare deconectat.

— Încurajator... Ţi-au spus cei de la Duke Energy la ce adresă sunt trimise cecurile lui de pensie?

— Într-un depozit la o sucursală a unei bănci din centrul Lexington-ului, prin care i se plătea şi salariul. Va trebui să facem o investigaţie pentru a descoperi dacă

își încasează cecurile sau acestea se adună acolo pur și simplu.

— Bine, acceptă Cam. Hai să mergem la Steven Klein ca să aflăm de ce anume avem nevoie pentru asta.

— Am putea face rost și de mandate de percheziție ale casei și mașinii lui, rosti Kenny în timp ce ieșeau pe ușă.

— De ce?

— S-ar putea ca Marlor să nu mai fie acasă la el.

Cam se opri pe hol.

— E o idee, dar știi ce? Înainte de a face toate astea, ce-ar fi să o sunăm pe sora lui ca să vedem dacă nu știe ea unde e?

— Nu ar avea nici un haz, zise Kenny.

10

Locuința lui James Marlor era situată într-o suburbie mai răsărită a Lexington-ului. Casa părea desprinsă din imaginile cu reședințe tipic sudiste, cu o copertină mare pentru adăpostirea mașinilor la una dintre extremitățile imobilului. În vreme ce se apropiau cu o mașină fără însemne oficiale, Cam observă că pajiștea din față fusese tunsă recent, iar straturile cu flori din fața casei erau îngrijite. Părea a fi ziua de strângere a gunoiului, deoarece pe străzi patrulau mașinile verzi ale salubrității. Parcară mașina pe aleea din fața casei lui Marlor și se dădură jos din ea, în vreme ce șoferul autorității din

ținut, care le servise drept ghid, își parcă mașina mai jos pe stradă. Cam ridică apoi capacul cazanului de gunoi al lui Marlor și descoperi că înăuntru era plin cu tot felul de hârtii ce păreau a fi genul de oferte pe care le primești prin poștă. Culese câteva dintre ele și văzu că ștampilele poștale erau de dată relativ recentă.

Sora lui Marlor nu se arătase dispusă să vorbească despre fratele ei. Cam fusese extrem de politicos, punând la bătaie toată capacitatea sa de convingere, fără să-i dezvăluie însă motivul adevărat din spatele solicitărilor sale. Ea le spusese doar că poliția făcuse deja destul rău familiei Marlor și că nu mai voia să aibă de-a face cu lucruri de acest gen. Apoi, îi închisese telefonul în nas. Kenny obținuse mandatele de percheziție. Steven se dusese la judecătorul Barstow, lucru cât se poate de logic după ceea ce pățise cu Bellamy. Acesta le oferise toate mandatele posibile, dar se abținuse să le dea și dreptul începerii unei cercetări prin mijloace electronice până la încheierea unei cercetări convenționale la fața locului. Cam se oferise să-i arate o reluare a scenei execuției, dar Barstow, care se apropia de șaptezeci de ani, refuzase. Declarase că nu se opunea pedepsei capitale, dar îi spusese lui Cam că nu credea nimic din ceea ce vedea pe ecranul unui computer.

Ușa din față a casei lui Marlor era încuiată, iar când sunară, nu răspunse nimeni. Kenny zărise însă doi tineri tunzând o pajiște trei case mai încolo și află de la aceștia că vecina lui Marlor avea o cheie de la casă. Vecina era o profesoară pensionată. Ea fusese cea care strânsese

plicurile primite şi le pusese în tomberon. După ce îi arătară mandatele, femeia le dădu cheia.

— E plecat de ceva vreme, le spuse ea. Se fac aproape două luni. M-a rugat să am grijă de casă, ştiţi dumneavoastră, de centrala termică şi de aerul condiţionat, să-i ridic corespondenţa şi să arunc prostiile la gunoi, să-i plătesc pe băieţii care-i tund gazonul.

— Şi cum îi plătiţi, doamnă? întrebă Cam.

Femeia avea şaizeci şi ceva de ani şi părea calmă în vreme ce discuta cu nişte ofiţeri de poliţie din ţinutul Manceford care dispuneau de mandate de percheziţie. Undeva, în spatele ei, se auzea un televizor funcţionând.

— Mă credeţi sau nu, răspunse ea, dar mi-a lăsat un carnet de cecuri. Spunea că va fi plecat o vreme, că trebuie să plece departe de tot ce înseamnă viaţa de aici pentru un timp. Mi-a mai spus că banii vor intra ca depozit în cont, iar, până acum, totul a fost cum a zis el.

— Şi dumneavoastră aveţi acces la cont? întrebă Cam.

Femeia încuviinţă:

— El a semnat o parte dintre cecuri în caz că există obiecţii, eu fiind înregistrată drept cobeneficiară a acelui cont. Iar, până acum, banca nu mi-a făcut probleme.

Kenny îi ceru să îl lase să vadă carnetul de cecuri, aşa că femeia îl scoase. El se aşeză la masa din sufragerie şi începu să-l răsfoiască.

— A plecat... pur şi simplu? se interesă Cam.

Ea încuvinţă iarăşi.

— Exact. E de mirare că nu a pățit ceva mai rău după toată tragedia prin care a trecut. Eu o cunoşteam mai bine pe ea decât pe el, din cauză că el era plecat multă vreme. Ne-am dus împreună la bancă pentru ca eu să obțin dreptul de semnătură, apoi el şi-a încărcat camioneta a doua zi şi a plecat.

— Nu v-a lăsat nici un număr unde poate fi contactat?

— Nu. Mi-a spus să-mi scriu singură un cec de două sute cincizeci de dolari lunar pentru cheltuielile mele. Sunt văduvă şi pensionară, aşa că am acceptat.

— Ce faceți cu scrisorile personale, altele decât facturile? se auzi vocea lui Kenny din sufragerie.

Femeia îndreptă bărbia înspre casa învecinată.

— Nu prea a existat aşa ceva. Cred că el a întrerupt toate relațiile.

— Are şi alte rude în afara surorii lui?

— A menționat odată ceva despre un frate, dar eu nu l-am văzut niciodată. Rudele soției sale sunt toate în California.

— Şi n-aveți idee când intenționează să se întoarcă?

Femeia clătină din cap.

— Mă cam aştept să apară vreun agent imobiliar cu un indicator pe care scrie „DE VÂNZARE", spuse şi oftă. E o casă drăguță. Era o familie de treabă. Şi am auzit că nemernicii ăia au scăpat basma curată.

Kenny se uită la Cam din sufragerie, dar decise să nu deschidă o discuție despre modalitatea în care scăpaseră nemernicii. Îi mulțumiră femeii, luară cheia şi se duseră la casa alăturată. Timp de o oră, efectuară o

inspecție generală. Nu era o investigație propriu-zisă. Descoperiră acolo hainele soției lui Marlor şi pe cele ale fiicei vitrege, dar nu multe dintre obiectele lui personale. Casa era curată şi în deplină ordine, deşi praful se aşternuse peste obiecte. Frigiderul era complet gol, dar era curat şi funcționa. Maşina de spălat vase era goală. Kenny purta mănuşi de cauciuc, dar Cam nu se mai deranjă să-şi pună şi el aşa ceva. Nu se aflau la locul unde se petrecuse vreo crimă.

— Nu s-a grăbit la plecare, trase Cam concluzia. A măturat casa, s-a descotorosit de orice se putea împuți, a aranjat să regleze cineva termostatul, să plătească facturile şi să-i preia corespondența. O plecare planificată în cele mai mici detalii...

Kenny încuviință, uitându-se prin camera de zi.

— Cred că toate amintirile adunate i-au măcinat sufletul, aşa că a trebuit să plece de aici, zise el. Mă întreb dacă nu are o altă casă, o cabană în munți sau ceva de genul ăsta.

— Trebuie să ne interesăm la banca lui. Să vedem dacă locuința asta nu cumva este grevată din punct de vedere financiar şi dacă nu există vreo altă ipotecă.

— Să chemăm o echipă specializată? întrebă Kenny.

Cam ridică din umeri:

— N-avem nici un indiciu că i s-a întâmplat ceva rău individului, rosti el.

— În afara faptului că nemernicii ăia i-au măcelărit soția şi fata.

— Mda, în afara acestui fapt, mă rog. Mie mi se pare că a împachetat totul şi a plecat. Cred că o să avem

nevoie de cercetarea aia prin mijloace electronice până la urmă, să vedem dacă dăm de el undeva.

Kenny se aşeză la masa din sufragerie şi începu să răsfoiască teancul de corespondență.

— Cele mai multe plicuri par a fi scrisori de afaceri, zise el. Dar eu cred că e doar corespondență publicitară mascată. Şi nu există nici un plic de la vreo bancă.

— Cred că acolo va fi următoarea noastră escală. Află care este sucursala cu pricina de la doamna de alături şi du-te să afli când intră banii şi cum sunt retraşi din cont.

Kenny se uită la el:

— Cine altcineva l-ar fi putut pune pe K-Dog pe scaunul electric în afara lui Marlor?

Cam se scărpină în creştetul capului.

— De ce ar fi nevoie de aşa ceva? zise el, evitând pentru moment întrebarea lui Kenny. Să pui o astfel de chestie pe Internet de o asemenea manieră încât să nu poți fi depistat... Vreau să spun că eu nu ştiu absolut nimic despre asta, dar mi se pare că, dacă nu eşti expert în computere, ar trebui să angajezi pe cineva ca să aranjeze lucrurile. Altfel ai fi descoperit extrem de uşor. Nu-i aşa?

— Ar trebui să cunoască multe, recunoscu Kenny, şi să aibă acces la un computer al naibii de bun ca să o facă de unul singur. Ca să nu mai menționăm prinderea lui K-Dog, sechestrarea lui într-un loc izolat, realizarea unui scaun electric, conectarea la o sursă suficient de puternică pentru a-l alimenta, filmarea întregii poveşti

cu o cameră digitală şi prelucrarea imaginilor pentru a fi transmise pe web.

Cam începu să se plimbe prin sufragerie, gândind cu voce tare:

— Marlor e un om de ştiinţă specializat în problemele mediului. În plus, e doctorand în ştiinţe, ceea ce înseamnă că a îndeplinit toate condiţiile pentru a obţine gradul, cu excepţia susţinerii disertaţiei. Ca atare, trebuie să se priceapă la computere şi la chestiunile legate de Internet.

— Eu tot caut motivul, întrerupse Kenny. Nimeni altcineva nu are un motiv serios.

— Te aprob, zise Cam. Poate cu excepţia indiencei ăleia însetate de răzbunare. Bun, hai să o luăm aşa: să presupunem că el este autorul, apoi să ne concentrăm asupra celorlalte două laturi — oportunitatea şi mijloacele. Asta, bineînţeles, în afara cazului că Tony şi Horace ne anunţă că l-au găsit pe K-Dog viu şi nevătămat.

— Eu n-aş paria pe asta.

— Dacă ai dreptate, nici măcar K-Dog n-ar paria pe varianta asta.

11

Directoarea băncii se dovedi a fi o roşcată superbă, în vârstă de treizeci şi ceva de ani. Nu arăta deloc ca alţi responsabili de bancă pe care îi întâlnise Cam. Apariţia era atât de şocantă, încât însuşi Kenny, care era de

profesie vânător de puicuțe, rămase, pe moment, fără grai.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor polițiști? întrebă ea, strecurându-se în spatele biroului și desfătând privirile lui Kenny cu o seducătoare exhibare a picioarelor ei perfecte.

Sunaseră înainte pentru a-și anunța venirea, iar acum Cam scoase mandatul de percheziție, pe care directoarea îl citi cu atenție. Kenny încerca să-și masheze un rânjet în vreme ce o studia, iar Cam își dădea seama că ea era perfect conștientă de atitudinea colegului său.

— Bun, rosti ea. Am aici fișierul lui.

Apăsă câteva taste pe computerul de pe biroul ei:

— Cont de economii, cont curent, câteva certificate de depozit și puțin peste un sfert de milion într-un cont de pensii. Dobânda economiilor și pensia de la Duke Energy sunt depozitate direct în contul curent la data de cinci a fiecărei luni.

— Încercăm să dăm de domnul Marlor, rosti Cam. Am discutat cu sora sa și cu doamna care are grijă de casa lui. Tot ce am aflat este că a plecat într-o direcție necunoscută. Ne poate ajuta verificarea contului lui curent?

— Pentru ce perioadă de timp? întrebă ea.

— E plecat de aproximativ opt săptămâni. Cam asta e perioada.

Femeia apăsă alte taste și apoi studie ecranul:

— Nu cred. Își face plățile prin intermediul Internetului. Nu există nici o ipotecă. Sunt câteva cecuri semnate de domnul Marlor și încasate de doamna Watkins —

o vecină, al cărei nume apare pe contul comun — şi mai există câteva cecuri întocmite pe numele altor oameni. Noi le transferăm automat pe toate, în afara sumei de şapte sute de dolari pe care o trecem în contul de economii la sfârşitul fiecărei luni.

— Există ceva semnat personal de el în perioada asta de timp?

Femeia parcurse imaginile cecurilor completate:

— Nu. A completat noile modele de semnătură pentru conturi, cu aproape... Aveți dreptate: cu opt săptămâni în urmă.

— Şi unde se duc declarațiile lui financiare? întrebă Kenny.

Femeia se uită în sfârşit direct la el şi Cam îl văzu pe Kenny arătându-i cel mai fermecător zâmbet de care era capabil. Directoarea clipi înainte de a răspunde. Kenny producea un asemenea efect asupra femeilor — asupra celor mai multe dintre ele —, deşi cea de față purta atât o verighetă, cât şi un inel de logodnă.

— Declarațiile sunt scrise, dar n-au fost trimise prin poşta electronică, rosti femeia, dregându-şi glasul. Clienții noştri pot alege să procedeze astfel dacă doresc.

— Pot fi accesate pe Internet? se interesă Kenny.

— Şi asta trebuie stabilit dinainte, dar da, clienții noştri pot face tot ce vor pe cale electronică, exceptând modelele de semnătură.

— Bine, aşadar a existat vreo tranzacție de natură electronică la vreunul din conturile sale?

Femeia îşi luă privirea de la Kenny şi se întoarse la computer. Kenny îi făcu atunci cu ochiul lui Cam, ceea ce îl făcu pe acesta să se simtă şi mai prost.

— Nu, răspunse ea. Ultima tranzacție electronică a avut loc acum cinci ani, când el a ordonat transferarea sumei de cincizeci de mii.

Kenny încetă să flirteze:

— Cui a transferat banii?

— Unei bănci din ținutul Surry.

— Am putea afla cine i-a încasat? întrebă Cam.

— Vă doresc mult noroc! Este o bancă privată, cu sediul la marginea ținutului muntos. Oamenii de acolo țin enorm la confidențialitate, dacă mă înțelegeți.

Le dădu numele băncii şi adresa, iar Cam îi mulțumi pentru ajutor. Apoi se duseră amândoi la maşină, unde Cam formă numărul de mobil al lui Tony Martinelli. Acesta îl informă că nimeni nu îl văzuse pe K-Dog în locurile lui obişnuite de mai bine de o săptămână, poate chiar de zece zile. Acum se duceau acasă la o veche prietenă de-a individului.

— Vezi să nu vă depisteze cineva, îl avertiză Cam, după care închise.

— Marlor a dispărut, iar K-Dog e de negăsit, spuse meditativ Kenny. Deci doi şi cu doi fac...

— Mai avem multe de făcut înainte de a trage vreo concluzie, îl opri Cam, deşi el însuşi ajunsese deja la aceeaşi încheiere. Poate că imediat ce s-a răspândit vorba că e căutat de polițişti, K-Dog s-a ascuns undeva. În plus, vreau să ştiu pentru ce erau alea cincizeci de miare.

Mă gândesc că ar putea fi vorba despre o cabană sau despre o proprietate montană.

În acea clipă, sună telefonul lui Cam. Era directoarea băncii:

— Tocmai am găsit ceva ce v-ar putea interesa, zise ea.

— Da?

— Domnul Marlor a retras treizeci şi cinci de mii, bani gheaţă cu câteva zile înainte de a da noile modele de semnătură. Aş fi observat mai devreme, numai că dumneavoastră m-aţi întrebat de tranzacţii electronice. Povestea asta s-a petrecut la ghişeu, domnul Marlor fiind de faţă.

— Treizeci şi cinci de mii, bani gheaţă... E destul de neobişnuit.

— Dispunea de aceşti bani în cont, aşa că nu l-am putut refuza.

— Mulţumesc foarte mult, zise Cam.

Închise şi îi povesti totul lui Kenny.

— Bani de cheltuială? se miră Kenny.

— Mai degrabă bani scoşi din circuit, răspunse Cam.

12

În acea seară, la ora 8.30, Cam urmărea din nou scena electrocutării pe ecranul computerului de la biroul său. Ceilalţi detectivi plecaseră acasă. Se succedaseră până târziu tot felul de şedinţe în acea după-amiază: cu şeriful

şi personalul de la relaţii publice, cu cei de la biroul procurorului şi cu detectivii din cadrul MCAT-ului. Lăsaseră cu toţii orice alte treburi deoparte ca să se ocupe de povestea cu execuţia, aşa încât echipa petrecea acum mult mai mult timp la birou decât de obicei.

Lucrul cel mai important era că individul supranumit K-Dog rămăsese de negăsit. Tony şi Horace căutaseră în toate locurile cunoscute, şi de peste tot primiseră răspunsul că omul nu fusese văzut de aproximativ zece zile. Locuise într-o vreme cu două femei într-o rulotă lângă Triboro, dar acestea se bucurau că scăpaseră de el. Înlocuitorul lui, un texan mânios se instalase ferm pe poziţie şi ameninţa că-l va bate măr pe nemernic dacă îl va prinde pe acolo. Nu reuşiseră să afle care era natura tratamentului pe care K-Dog îl aplica femeilor, deşi Tony recunoştea că, după ce le văzuse pe cele două, orice tratament era, probabil, meritat.

Billy şi Pardee avuseseră mai mult noroc. Dăduseră de Flash în aproape două ore. Acesta se ascundea în bârlogul unei curve dependente de droguri cam la o stradă distanţă de Lee Street, în sudul lui Triboro, ocupat fiind cu treburile lui obişnuite. Respectiva femeie nu cunoştea pe nimeni poreclit K-Dog, aşa că perechea de nemernici părea să se fi destrămat, în sfârşit. Kenny le ceru celor care se ocupau de relaţii publice pentru Biroul Şerifului să obţină o copie a discuţiei televizate care îl avusese ca invitat pe K-Dog, apoi derulaseră în paralel caseta şi scena execuţiei ca să se asigure că era vorba despre acelaşi individ. Toată lumea fu de acord că

era vorba, cu siguranță, de același om. Horace emise chiar o perlă filozofală pe această temă, zicând:

— Dacă te lauzi că ai scăpat de pedeapsă pentru crimă în Carolina de Nord, cineva o să se sesizeze și o să corecteze scorul.

Cam îl certase destul de dur pentru comentariu:

— Poți gândi așa ceva, rostise el, dar n-ai voie să o spui cu voce tare.

Problema era ce anume rămăsese de făcut pe mai departe. Site-ul pe care se afla scena execuției devenise subiectul știrii principale a postului local de televiziune și, cu siguranță, avea să ajungă în curând la buletinele informative naționale. Candidatul cel mai probabil pentru rolul de călău, James Marlor, era de negăsit. Vocea spusese clar: „Ăsta e doar unu'", ceea ce însemna că era posibil ca Flash să se afle în pericol. Toți cei care fuseseră la ședințele ținute după aceea conștientizaseră întrebarea nerostită: „Și ce-i cu asta?" În cele din urmă, șeriful născocise un motiv pentru care oamenilor să ajungă să le pese de ceea ce se putea întâmpla:

— Cineva va începe să împroaște cu noroi Biroul Șerifului din ținutul Manceford, până la urmă, zisese el. Vor spune cu toții că noi am dat-o în bară cu arestarea și că nemernicii ăștia au scăpat basma curată, așa că acum *unul dintre noi* a decis să împartă singur dreptatea. Așa că fiți atenți la orice zvon privitor la răzbunători și mergeți să aflați cine comite o astfel de porcărie!

În spatele șerifului mulți oameni ridicaseră exasperați privirea în tavan, dar Cam își zisese că omul exprimase un punct de vedere întemeiat. Singurul lucru care îi ferea

acum de o furtună mediatică era faptul că nimeni nu ştia cu siguranţă dacă execuţia fusese reală sau trucată.

Următoarea întrebare era dacă să-l salte pe Flash şi să-l ţină în arest preventiv. Klein fusese de acord să discute pe tema aceasta cu judecătoarea Bellamy. Sunase atunci când ceilalţi membri ai echipei treceau în revistă planul lor de căutare a lui Marlor, în timp ce împărţeau o pizza. Aşa cum era de aşteptat, Bellamy se opusese ideii. Trebuiau să pună mâna pe el, să aştepte până ce omul era suficient de treaz ca să vadă înregistrarea video, să se asigure că el înţelegea perfect ce anume vedea, apoi să-i dea drumul. Dacă, după aceea, venea el singur să ceară protecţie, atunci şi numai atunci putea fi plasat sub custodie preventivă. Dar era nevoie ca el să ceară asta — şi chiar să repete cererea în faţa judecătoarei. Fusese trimis un poliţist ca să-l salte pe individ, dar, până ce acesta ajunsese acolo, se lăsase întunericul şi individul dispăruse, la fel ca şi stăpâna locului. Evenimentul îi fusese raportat lui Klein, care declarase că-i va povesti totul judecătoarei a doua zi de dimineaţă.

Cam apăsă pe *x*-ul de la care se închidea ferestra afişată pe ecran şi scena execuţiei dispăru. Zâmbi; asta reprezenta ce ştia el cel mai bine în materie de calculatoare. Se aşeză mai bine pe scaun şi se frecă la ochi. Degetele îi miroseau a sos de pizza. „Ne aşteaptă lucruri interesante aici“, gândi el. „Nimănui din biroul ăsta nu-i pasă că acest K-Dog a mierlit-o.“ James Marlor îşi pierduse prima soţie din pricina unui şofer beat, iar acum şi-o pierduse şi pe cea de-a doua, plus fiica vitregă, din pricina ghinionului şi a ticăloşiei unor bestii umane.

Cariera lui Marlor ajunsese la apogeu, dacă nu cumva se încheiase, familia lui fusese lichidată, iar el însuşi ajunsese la vârsta la care putea decide că nu-i păsa ce se întâmpla câtă vreme îi omora pe cei doi nenorociți. Cam se vedea chiar pe el însuşi frigând pe scaunul electric vreun nemernic de felul lui K-Dog. Singurul lucru bun era acela că, odată ce ştirea era transmisă la nivel național, FBI-ul avea să intervină în forță şi atunci polițiştii din ținutul Manceford se puteau retrage liniştiți, lăsându-i pe supraoamenii de la Departamentul de Justiție să rezolve problema.

În acea clipă, sună telefonul lui. Se uită la ceas. Aproape nouă seara. Îşi terminase programul de lucru. Oare, chiar voia să răspundă? Nu învățase nimic în cei douăzeci şi ceva de ani de muncă despre convorbirile telefonice după terminarea programului? Ridică receptorul. Era sergentul de serviciu, care îi raportă că Flash fusese găsit; era beat mort.

— Minunat. Cât de beat?

— Mai rău decât de obicei, răspunse sergentul. Pare că a luat o doză mare de cocaină şi o porție mare de rom.

— E coerent?

— Glumiți, nu?

— Bun, uite ce e: am nevoie de el treaz şi să arate cât de cât prezentabil în jurul orei zece mâine dimineață. Trebuie să fie lucid înainte de a veni sus, ca să putem demonstra ulterior că nu era complet beat atunci când am stat de vorbă cu el.

— Va fi destul de greu, replică sergentul. E-n regulă dacă îl îmbrăcăm cu haine de-ale noastre? Pentru că hainele cu care a venit sunt pline de murdărie. Dacă vreți să fie curat, va trebui să-l băgăm la furtun.

—Mda. Nu-l ducem la tribunal sau în altă parte. O să fie o întrevedere doar între noi, băieții buni.

Închise, apoi sună la biroul lui Kenny şi lăsă un mesaj pe robot, înştiințându-l că puseseră mâna pe Flash. În acel moment, dacă îi mai găseau pe Marlor şi pe K-Dog, aveau să stea şi ei liniştiți. Venise vremea să se pună la adăpost.

Era pe drumul spre casă când se auzi mobilul. Vru să-l lase să sune, apoi îşi dădu seama că era telefonul personal şi nu cel de serviciu. Era Annie.

— Unde eşti? îl întrebă ea.

— În drum spre casă, răspunse el. Care-i problema?

— Poți veni pe la mine?

Vocea ei suna altfel.

— Desigur, dar care e problema? Eşti bine?

— Nu s-a întâmplat nimic rău.

El avu impresia că aude cum se sparge gheața într-un pahar. Aşadar, era plină de pofte.

— Ascultă, am avut o zi lungă, zise el. Şi nu prea bună. Am nevoie să beau ceva, să fac un duş fierbinte şi să mănânc ceva.

— Îți ofer eu toate astea, replică ea, după care închise.

Când ajunse şi ciocăni în uşă, ea deschise imediat. Era îmbrăcată cât se poate de sexi.

— Ce noroc că nu era comis voiajorul, nu? întrebă el în loc de salut.

— Ce-ar fi să inversăm ordinea? propuse ea cu zâmbetul ei care exprima siguranță de sine.

Văzând că el nu găseşte o replică inteligentă, îl trase înăuntru şi închise uşa cu piciorul. Cu restul corpului se încolăci în jurul lui.

Ceva mai târziu, în vreme ce se relaxau în cada de baie, cu un scotch pentru el şi o vodcă pentru ea, îi spuse că văzuse imaginile cu execuția. El se încruntă. „O luăm de la capăt", oftă el în gând, „cu discuțiile despre serviciu."

— Ştiu, ştiu, protestă ea înainte ca el să apuce să riposteze. Dar toată lumea discuta despre asta. A fost dată şi la ştiri. Cred că eu eram singura persoană din tribunal care nu văzuse grozăvia.

— Şi ai lăcrimat? o tachină el.

— Nu e amuzant, răspunse ea. Eşti sigur că nu aprobi chestia aia?

Cam ridică din umeri:

— Nu mi-ar plăcea să urmăresc un asemenea spectacol în timpul cinei; sau măcar aş da sonorul la minim ca să nu aud cum sfârâie carnea.

— Cam!

— Păi, nemernicul ăla mic a ucis o femeie, pe fata ei şi un amărât de vânzător, probabil, pentru câteva sute de dolari. Din motive cunoscute doar de voi, avocații, a sfârşit prin a fi eliberat. Şi s-a lăudat cu chestia asta. Ce-ar spune cucoana aia legată la ochi, cu pieptul gol, cu balanța într-o mână şi sabia în cealaltă? Să ştii că nu mi-a venit să plâng văzându-l pe nemernic cum se prăjea pe scaunul electric ca să se ducă la întâlnirea din ceruri cu pruncul Iisus.

— Nu numai că omul a fost ucis de cineva, lucru oribil, dar acest cineva a şi filmat execuția, pentru numele lui Dumnezeu! Şi a mai pus imaginile şi pe Internet, ca toată lumea să le vadă. Chestia asta e grotescă.

— La fel este şi crima nenorocitului.

— Cam!

— Mă bucur că am inversat ordinea, onorată instanță, zise el, întinzând mâna după prosop. Da, sunt supărat că oamenii mei au dat-o în bară şi ai fost obligată să le dai drumul nemernicilor. Mă deprimă publicitatea negativă şi tâmpeniile cu caracter politic pe care trebuie să le înghițim acum şi ştiu că răul abia de-acum începe. Dar nu mă deranjează că Simmonds a primit ce merita. Asta dacă el chiar a fost executat; încă nu ştim chestia asta. Cred că ar fi mai bine să plec acum.

Vru să iasă, dar ea ridică un picior, îl lăsă să alunece peste umărul lui drept şi îl trase spre ea. Era un gest suficient de convingător: Annie făcea o oră de tantra yoga în fiecare zi, aşa că era capabilă şi chiar reuşea să-l surprindă în cele mai uluitoare moduri. „Asta chiar dacă e cam dominatoare", îşi zise el. După cea de-a doua repriză de plăcere, Annie se duse să pregătească o friptură, în vreme ce el îşi reumplu paharul cu scotch, încercând să-şi tragă sufletul. La cină îi povesti în termeni cât se poate de generali ce anume intenționau să facă pentru a-i găsi pe Marlor şi Simmonds. Sublinie faptul că, pentru moment, era vorba doar despre planurile lui personale, pentru că era posibil ca şeriful să aibă altele.

— Sunt o mulțime de interese la mijloc, în jocul ăsta, rosti el. Apropo, friptura e minunată.

— Tu n-ai fi niciodată în stare să găteşti, nici măcar pe grătar.

— Ai dreptate. Doar m-am însurat cu tine pentru calităţile tale de bucătar, nu?

Ea izbucni în râs şi, pentru o clipă, el îi studie tenul de culoarea piersicii, părul blond-cenuşiu, ochii albaştri şi picioarele nesfârşite ale femeii pe care o curtase şi cu care se însurase cu atâţia ani în urmă. Ea îi observă privirea.

— Din când în când am sentimentul oribil că am ratat atunci ceva extraordinar, rosti ea.

Îşi trase halatul mai bine pe umeri ca şi cum ar fi vrut să alunge un fior.

— Ştiu şi eu, Annie, replică el. Cred că te-ai fi îndepărtat de mine, într-un fel sau altul, iar eu n-aş fi făcut decât să te ţin pe loc. Uite unde am ajuns acum — şi ne e destul de bine.

Ea era încă frumoasă, cu un chip care sfida viaţa plină de lucruri grave şi serioase trăită până atunci. Îi aruncă o privire severă:

— Doar *destul de bine*?

— Avem nevoie de mai multă practică, ripostă el cu un rânjet comic.

Ea râse din nou.

— Ce să spun, zise ea, ridicându-se ca să spele farfuriile.

— Am detectat cumva o mică sincopă? întrebă el.

— Taci din gură! O să-l sun pe Steven de dimineaţă, îl chem la mine şi îi cer să îmi spună ce intenţii are. De această dată, o să autorizez reţinerea lui Butts, cu condiţia

să nu încerce nimeni smulgerea unei mărturisiri de la el sau a orice altceva legat de crima inițială.

Cam încuviință, mai mult pentru sine decât privitor la cele auzite.

— Eu, unul, tot sper că o să dăm de K-Dog, zise el. Altfel, ne așteaptă niște săptămâni grele. Nu-l putem ține pe Flash la nesfârșit sub custodie și atunci... „Ăsta e doar unu"'?

— Poate că ar trebui să-l supraveghez pe domnul Steven Klein, spuse ea din bucătărie.

— Cum adică?

— Ai menționat ceva privitor la niște interese politice. Nici tu nu ești complet imun atunci când vine vorba de scandalul generat de porcăria asta.

Annie închise ușa mașinii de spălat și se întoarse în cameră. Își dădea seama că el nu înțelegea, așa că îi explică mai clar:

— În ultimele luni, am devenit subiectul unor bârfe destul de răutăcioase. Cum că le-am dat drumul așa de ușor ticăloșilor ălora și așa mai departe. Te-ai întrebat vreodată de ce anume *tocmai judecătoarea* a fost cea care a depistat greșeala comisă în cursul arestării, în loc să o facă, să zicem, procurorul districtual?

Nu putea să evite să se gândească la lucrul pe care ea tocmai i-l spusese.

— Vreau să spun că voi, polițiștii, lucrați pentru procurorul districtual, nu pentru tribunal, continuă ea. Cred că este foarte posibil ca tânărul domn Klein să-și fi dat seama care era problema și să fi decis să meargă oricum la audieri. Așa, eu aș fi fost cea care respingea

mărturisirea şi nu el, cel ai cărui oameni făcuseră totul varză de la început.

— De ce ar fi făcut asta? se miră el.

— Pentru că ştia că eu o să mă prind. Pentru că ştie că eu citesc totul, uneori chiar de două ori. Şi ştia că voi respinge totul, deoarece probele n-ar fi rezistat într-un proces şi cu atât mai puțin în cadrul unui apel.

— Şi care ar fi obiectivul lui?

— Eu am un mandat pentru cinci ani. La sfârşitul acestui an o să fac iarăşi cerere de numire. Dacă se iscă tensiuni politice, nu voi mai fi numită. Şi aşa apar locurile libere în prezidiu.

— Măi să fie, Steven, ce drăcuşor inteligent eşti, zise Cam. Cine s-ar fi gândit la asta? La naiba, credeam că voi, judecătorii, sunteți înlocuiți după ce muriți, vă senilizați sau vi se întâmplă ceva asemănător.

— Senilitatea nu te descalifică în mod automat, răspunse ea imediat. Moartea, da, la fel şi dacă se supără guvernatorul. Pun pariu că n-ai auzit nici o discuție despre liberala de mine, socialista sau iubitoarea de bolşevici, nu?

— Iubitoarea de bolşevici, repetă el, amuzat, ca şi cum s-ar fi gândit la idee.

Ea zâmbi fără să vrea şi chiar se îmbujoră un pic. „Măi să fie“, gândi Cam. „Astăzi am făcut ceva ca lumea“. Se întinse spre mâna ei şi i-o strânse.

13

A doua zi de dimineață, la ora 9.15, Kenny Cox, Steven Klein şi Cam intrară într-una dintre sălile de anchetă ale celor de la Omucideri. Încăperea fusese gândită ca o mică sală de conferințe, acolo aflându-se o masă simplă, dreptunghiulară, opt scaune, câte patru de fiecare parte, şi un ecran mare montat cam la înălțimea unui stat de om pe unul dintre pereții laterali. Nu exista nici o fereastră unidirecțională. În locul acesteia se găsea o cameră miniaturală de luat vederi, montată chiar sub ecran, iar în tavan fuseseră amplasate patru microfoane. Un loc de la masă dispunea de locaşuri de care puteau fi prinse cătuşele vreunui deținut. În acel loc şedea Flash, dar mâinile sale erau libere.

— Azi-noapte îl strigau „Splash" pe la duşuri, rosti ofițerul care îl escortase, în vreme ce îi conducea pe toți în încăpere.

Cam se întrebă dacă Butts avea să reziste la ceea ce avea să vadă, dat fiind felul în care arăta. Fața lui maronie avea acum o tentă pământie, iar ochii îi erau injectați. Pielea de pe față i se întinsese pe oasele pomeților, iar costumul de deținut atârna pe trupul lui scheletic. Pufăia greu la fiecare treizeci şi ceva de secunde şi se agita aproape continuu pe scaunul lui, ca şi cum l-ar fi durut oasele şezutului. Cam avu impresia că părea bătrân, chiar dacă în dosarul lui scria că avea doar treizeci de ani. Omul încremeni când îi văzu pe toți dând buzna şi se uită pe rând la fiecare, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea

seama care dintre nou-veniți avea să înceapă să-l bată. Se hotărî asupra lui Kenny, care îl răsplăti cu o privire urâtă.

— Domnule Butts, începu Klein. Relaxează-te, bine? Nu ai nici o problemă cu legea şi vei pleca de aici în această dimineață. Vrei o țigară?

Flash clipi, încercând să proceseze informația, apoi acceptă oferta de a lua o țigară. O aprinse ținând-o cu degetele tremurânde şi trase aproape o jumătate din ea dintr-o singură suflare. Era evident că încă se afla sub efectul drogurilor.

— Domnule Butts, eu sunt Steven Klein, procurorul districtual. Dă-mi voie să-ți spun chiar de la început că te afli aici pentru că ne îngrijorează siguranța dumitale.

Flash vorbi pentru prima dată.

— Poftim? rosti el după ce trase a doua oară adânc din țigară.

Inhală fiecare firicel de fum şi expiră de-abia după vreo jumătate de minut. Cam îşi dădu seama că-şi ținea respirația. Conveniseră ca vorbitorul să fie Klein. Kenny continua să se uite la Flash aşa cum s-ar fi uitat cineva la un şobolan apărut în timpul unui picnic cu familia. Cam îşi fixă privirea undeva, în depărtare, prefăcându-se că nu era foarte interesat de ceea ce se întâmpla.

— Domnule Butts, continuă Klein cu o voce plină de sinceritate, ştii cumva unde este domnul Simmonds? Cel căruia i se spune K-Dog?

„Tipul pe care l-ai ajutat să omoare trei oameni", îşi zise Cam în sinea lui. Schimbă o privire cu Kenny, care,

din câte își dădea el seama, nutrea aceleași gânduri. Butts clătină din cap:

— Eu și K-Dog ne-am despărțit, omule, rosti el. Nebunu' dracului...

— Când l-ai văzut ultima dată?

Butts clătină iarăși din cap și termină țigara, trăgând o ultimă dată din ea cu putere.

— Domnule Butts?

Butts se gândea la întrebare; era aproape imposibil să-l privești.

— În sala de tribunal, zise el. Știi, când javra aia ne-a dat drumu'.

Se uită pentru prima dată la polițiști, cu o vagă strălucire de sfidare în ochi, până ce zări expresia de pe chipul lui Kenny. Privirea lui rămase parcă agățată de cea înveninată a lui Kenny, ca o molie atrasă de un bec incandescent. Cam încercă din răsputeri să-și păstreze o expresie neutră. „Omul ăsta e pe jumătate idiot. Un drogat nenorocit", își spuse el. K-Dog era vinovatul, nu amărâtul ăsta îmbibat până în măduva oaselor cu cocaină.

— Ei bine, rosti Klein, dând din cap spre Kenny. Domnule Butts, îți vom arăta ceva.

Îi explică ce însemna un mesaj video, apoi îi spuse că imaginile pe care Butts urma să le vadă puteau fi reale sau nu. Cam își spuse că ar fi putut la fel de bine să vorbească în greacă, dar, în acea clipă, Kenny porni televizorul. Butts se răsuci pe scaun ca să se uite la ecran, contorsionându-și trupul firav. Cam întrezări până și oasele pelviene ale amărâtului, reliefate prin costumul

de deținut. „Cocaina e de vină", își zise el. Pentru prea mulți americani de culoare săraci amestecul pe bază de cocaină ajunsese o nouă formă de sclavie, așa cum era metadona pentru albii care trăiau în sărăcie.

Urmăriră cu toții cu mare atenție chipul lui Butts pe măsură ce drama se desfășura pe ecran. Văzură cum capul lui a tresărit și s-a dat pe spate ca urmare a faptului că recunoscuse personajul atunci când pe scaunul electric apăruse K-Dog; apoi urmăriră îngrijorarea lui crescândă pe măsură ce silueta cu glugă s-a ridicat din spatele scaunului și a început să vorbească pe același ton cavernos, ca de călău. Gura s-a căscat larg când a început electrocutarea și omul începu fără să-și dea seama să se tragă cu scaunul înapoi, ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze de televizor și de scenele de pe ecran. Ajunse chiar să țipe la al doilea șoc electric. După ce totul se termină, observă că ajunsese cu scaunul lipit de perete și strângea brațele de lemn ca și cum ar fi vrut să-și ia zborul. Privirea i se plimbă agitată de la brațe la ecranul de televizor acum întunecat.

— Mama dracului, omule, *mama dracului*! strigă el, cu ochii ieșiți din orbite și vocea ridicată până în falset. Voi ați făcut porcăria aia?

— Nu, domnule Butts, nu noi, răspunse Klein, vorbind încet și încercând să-l calmeze pe amărât.

Butts se uita iarăși spre ușă, în mod clar gata să sară de pe scaun.

— Așa cum am mai spus, nici măcar nu știm dacă totul a fost real. De asta voiam să aflăm dacă l-ai văzut cu ochii tăi pe Simmonds și, dacă da, când anume.

Era clar că Butts nu pricepea nimic.

— Vrem să ne dăm seama dacă această execuție s-a petrecut cu adevărat sau nu, continuă Klein cu răbdare. Dacă îl găsim pe Simmonds, atunci imaginile alea sunt false, da?

— Mie mi s-a părut că sunt al naibii de reale, zise Butts, lingându-şi buzele, dar calmându-se puțin.

— Eşti de acord că Simmonds se afla pe scaunul acela? întrebă Klein.

Butts încuviință:

— Ce vreți de la mine?

— Ai auzit ce a spus omul cu glugă la sfârşit? întrebă Klein.

— Nțț! Doar sfârâitu' ăla, asta-i tot. Tipu' ăla arzând şi tot rahatul...

Kenny se apleacă în față.

— A spus: „Ăsta e doar unu'", Flash. Ştii ce înseamnă asta?

Butts clătină din cap, nevrând să se uite direct la Kenny.

— *Nu ştiu nimic* despre rahatu' ăsta, omule, protestă el. Ce vreți de la mine? *N-am făcut nimic.*

— Oricine ar fi fost omul cu glugă, el l-a electrocutat pe Simmonds pentru ce s-a întâmplat la magazinul ăla, zise Kenny. Iar, la sfârşit, individul spune „Ăsta e doar unu'". Dar au fost doi indivizi la magazin, nu?

— Nțț, răspunse K-Dog. A fost numai K-Dog. El a tras şi a făcut toate rahaturile alea. Negrul ăsta a stat pe coate şi genunchi, omule, doar ca să ies dracului de acolo, omule.

Apoi mintea lui înțelese în sfârşit. Vocea i se ridică iarăşi în falset:

— Adică *eu*? Spuneți că nenorocitu' ăla cu glugă vine după *mine*?

— Asta credem, domnule Butts, răspunse Klein. L-a pus pe K-Dog pe scaun din pricina celor petrecute în acea noapte. Când a spus că „Ăsta e doar unu'", a vrut clar să sublinieze că va exista şi un al doilea.

— Iar ăla eşti tu, interveni Kenny, plin de solicitudine.

Cam ar fi vrut să-i tragă una pe sub masă.

Flash îi privi pe toți trei în succesiune rapidă, mişcându-şi căpățâna ca şi cum ar fi fost capul unei marionete.

— Tre' să-l opriți pe nemernicu' ăsta, țipă el, cu lacrimi în ochi. *N-am făcut eu* porcăria aia, omule. K-Dog, el a făcut-o. *Eu doar am mers cu el*, omule. Pe coate şi genunchi, omule. Asta am făcut în noaptea aia. La naiba, omule. *Fir-ar*!

— Calmează-te, domnule Butts! zise Klein. Calmează-te! Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre jaful de la magazin.

Numai că Flash se pierduse deja. Bolborosea în legea lui şi îşi clama nevinovăția în legătură cu cele petrecute la magazin, dând vina numai pe K-Dog, care plănuise totul — făcuse rost de armă, de maşină, alesese benzinăria, totul. Deveni tot mai isteric, până ce Kenny bătu zdravăn cu palma în masă. Un pahar din plastic căzu pe podea, iar Butts tăcu brusc.

— Domnule Butts, rosti Klein. Uită-te la mine! *Uită-te la mine*!

Butts își cuprinsese capul în palme, așa că se uită la Klein printre degetele răşchirate.

— Domnule Butts, așa cum am spus și înainte, nu ştim încă dacă ceea ce ai văzut s-a petrecut în realitate. Pentru ultima dată te întreb: ai *vreo idee* unde putem să îl găsim?

Butts gemu și clătină din cap:

— Stă în niște rulote. Spunea că are două femei. Se lăuda că are două. Am văzut una — noaptea în care am ieșit? N-avea cu ce să se laude. Știți ce spun? făcu și își așeză mâinile pe masă. La naiba!

— Domnule Butts, rosti Klein. Dacă vrei, te putem pune sub protecție până ce aflăm dacă povestea asta este adevărată sau nu.

Butts se uită bănuitor la Klein:

— Vă referiți la pârnaie?

— Da, dar...

— Nțț. Nu mă ofer voluntar pentru pârnaie. În nici un caz, omule.

Klein îi explică faptul că n-avea să pățească nimic aflându-se în sectorul ce asigura protecția sub custodie. Avea trei mese pe zi, un pat curat, televizor și liniște în ce-i privea pe ceilalți deținuți.

— Noi credem că vei fi mult mai în siguranță sub custodie decât pe străzi. Amintește-ți că acolo ești candidat favorit pentru al doilea loc pe listă.

Dar Flash nu-l mai asculta. Auzise cuvântul *pârnaie* și nu putea accepta așa ceva. Clătină iarăși din cap:

— Nțț. Voi n-ați fost la pârnaie. Eu, da. Mi-am găsit nişte locuri în care mă ascund. Ştiți ce spun? Acolo nu mă găseşte nimeni, stau ascuns.

Klein se uită la ceilalți doi polițişti şi ridică din sprâncene.

Cam dădu din umeri şi se ridică, la fel şi Kenny.

— Îi dăm drumul, rosti el. O să afle pe pielea lui dacă tipul ăla chiar e real sau nu.

— Deci *ştiți* cine face rahatu' ăsta? îl întrebă Butts pe Klein, dar procurorul deschisese un telefon cu clapetă şi deja efectuase un apel.

Îi răspunse Cam:

— Nu. Şi, aşa cum spunea domnul Klein, imaginile alea ar putea să nu reprezinte nimic.

Împinse una din cărțile lui de vizită peste masă spre Butts.

— Îți sugerez să păstrezi bine asta. Dacă simți că te ia cineva la ochi, ne anunți, bine?

Butts se încruntă, apoi luă cartea de vizită fără să se uite la ea. Cam ştia că va rămâne undeva în uniforma de deținut după ce individul avea să plece. Butts începuse iar să tremure şi să-şi lingă buzele aproape continuu.

— Pot pleca acum? ceru el.

Kenny se dădu la o parte şi îi făcu semn ofițerului care îl escortase pe Butts la subsol să îl elibereze. Klein li se alătură pe coridor.

— Ei bine, măcar am încercat, rosti el.

— Mare păcat că nu ne-a crezut, zise Kenny. *Mare* păcat.

— Crezi că ştie unde e K-Dog? întrebă Klein.

Cam clătină din cap:

— Cred că ştie doar cum îl cheamă şi doar ce se află în imediata lui apropiere. Am înregistrat întreaga întâlnire, în caz că ai dubii.

Klein adoptă o expresie de indiferență:

— Ne-ar face un bine. Punctul meu de vedere? Pariez pe tipul cu glugă. Ați făcut progrese în localizarea lui Marlor?

Cam clătină iarăşi din cap:

— O să începem cercetarea prin mijloace electronice, dar până acum nu avem nimic.

— Cum rămâne cu Simmonds? îl întrebă Kenny pe Klein. Să continuăm să-l căutăm?

— Pe bune? rosti Klein, privind în stânga şi în dreapta. Mie nu-mi pasă. Mi se rupe dacă se prăjesc amândoi. O merită din plin.

Kenny încercă să-şi reprime un zâmbet după ce Klein se îndepărtă.

— Crezi că a luat totul prea personal? întrebă el.

— Probabil, răspunse Cam, amintindu-şi ce-i povestise Annie despre interesele politice. Dar, oricum, o să continuăm să-i căutăm pe amândoi.

— Ar fi păcat să-l pierdem pe tipul cu glugă, cum zicea şi Steven.

— Aiura şi el, spuse Cam. Uite care este pentru mine adevărata problemă: ce facem dacă data viitoare când mai pune pe cineva la prăjit, să zicem pe fratele Flash pe care îl văzurăm adineauri, la sfârşit spune: „Ăsta e doar al doilea"?

— Nu pricep, zise Kenny.

— Dacă vrea să repete şi a treia oară isprava? Să o prăjească pe judecătoare. Putem suporta aşa ceva?

— Atunci va trebui să pui problema în nume propriu pe tema asta, şefu', zise Kenny cu un zâmbet parşiv.

14

Cam visa ceva cu adevărat lasciv când sună telefonul lui, la ora 2.15 dimineaţa.

— Richter, mârâi el, încercând să găsească butonul lămpii de pe noptieră. Ar fi bine să fie vorba de morţi, sânge sau incendii.

Îmbătrânise prea mult pentru astfel de porcării în miez de noapte.

Era ofiţerul de serviciu de la Departamentul pentru Criminalitate Organizată. Avusese loc un incident.

— Tocmai m-a sunat o femeie isterică, mama unuia pe nume Deleon Butts.

— Şi mie de ce mi-ar păsa? întrebă Cam, după care numele ajunse de-a binelea în mintea lui şi el îşi dădu imediat seama de ce i-ar păsa.

Numai că se înşela.

— Cucoana a raportat că dragul ei băiat, Deleon, a venit epuizat la ea ca să-şi petreacă noaptea după o zi dură la poliţie. După cum afirmă ea, Deleon a apărut pe veranda din faţa casei aproape de miezul nopţii ca să se alăture faunei locale şi poate să ia o doză. Respectivii indivizi spun că, aproximativ o oră mai târziu, pe la

ora unu noaptea, s-a ivit o camionetă. Vehiculul s-a oprit brusc în fața casei, tipul dinăuntru a coborât geamul, a scos un soi de mitralieră pe fereastră şi a început să tragă.

Cam se trezi de-a binelea. Mitralieră? Cineva care voia să-l asasineze pe Flash?

— L-a ciuruit? întrebă el.

— Se pare că localnicii n-au stat pe loc ca să afle; au dispărut brusc care încotro. Oricum, după ce s-a mai limpezit atmosfera, fratele Flash era dispărut fără urmă.

— Aha. Nu era mort pe trotuar?

— Doar dispărut.

— Ceva urme de sînge pe trepte?

— Nu, dar au rămas tot felul de alte urme, dacă înțelegeți ce spun, răspunse sergentul chicotind. Interesant însă e faptul că nu există nici o urmă de sânge. Şi nici urmă de Flash. Un cetățean extrem de beat pretinde că a văzut un nenorocit cu cagulă sărind din camionetă, înşfăcându-l pe Flash de pe trotuar şi aruncându-l cu toată forța în spatele camionetei, apoi demarând în trombă, părăsind locul.

— Şi bineînțeles că dispunem de o descriere completă a camionetei, avem numărul de înmatriculare şi aşa mai departe...

— În acel cartier se manifestă acel gen de consens cum că toate camionetele arată la fel pentru negri, mai ales atunci când din ele se trage cu mitraliera.

Cam oftă. Un idiot cu cagulă îl răpise pe Flash. „O luăm de la capăt“, îşi zise el.

— Domnule locotenent, vreți să chem detectivii? Acum de caz se ocupă polițiștii de la oraș.

— Nu, nu încă, răspunse Cam. Răpirea nu înseamnă automat crimă.

„Nu încă", adăugă el în gând. Apoi, cu voce tare:

— Pune-i pe cei de la patrulă să strângă tot ce pot de la polițiștii din Triboro. Vin și eu acolo peste puțin timp. Apoi o să sun ca să anunț dacă preluăm noi cazul sau îl lăsăm celor de la oraș.

— Să-l sun pe șerif?

— Nu, răspunse Cam. Voi face eu asta când voi ști mai multe.

Cam ajunse la Biroul Șerifului patruzeci de minute mai târziu. Comandantul de serviciu era Bud Winters, locotenentul care coordona programul poliției comunitare. El îl puse pe Cam la curent cu puținele detalii pe care le putuse smulge de la polițiștii metropolitani. Cel mai interesant amănunt era acela că, pe lângă lipsa urmelor de sânge, în zidurile clădirilor și în mașinile din apropiere nu se vedeau nici un fel de urme de gloanțe.

— Tipul a tras cu gloanțe oarbe?

— Cei dispuși să vorbească au spus același lucru: o mitralieră care părea militară și împroșca foc. Mult zgomot și un fel de scântei laterale pe țeavă. Asta indică faptul că ar fi vorba de gloanțe oarbe. Au rămas cartușele. Ăștia ai noștri de la Balistică vor afla mai multe.

— Ticălosul! Iar Flash a rămas, probabil, paralizat de frică.

— Paralizat și pișat pe el. Se pare că nu a fost singurul.

— Îi putem da crezare individului care spune că l-a văzut pe Flash aruncat în spatele camionetei?

Locotenentul se uită peste raportul polițiștilor de patrulă.

— Citez: „Nenorocitul l-a aruncat pe negrotei în nenorocita de camionetă, a întors nenorocita de armă spre toată nenorocita de stradă încă o dată, apoi a dispărut naibii de acolo". Am încheiat citatul. Interpretează asta cum vrei.

Cam nu se putu abține să nu zâmbească:

— Deci nu avem nici o descriere a trăgătorului sau a vehiculului?

— Nimic fără diverse interacțiuni sexuale extrem de intense cu diferite mame, răspunse locotenentul, închizând dosarul cu raportul. Dacă nu mă înșel, incidentul ăsta se leagă de chestia aia a ta de pe Internet cu puștiul prăjit, nu?

— Ai priceput, zise Cam, ezitând și luând dosarul. Cei de la oraș au asigurat locul?

— Da. Deja se fac pariuri dacă ăsta e numărul al doilea sau nu, în caz că te întrebai...

Cam își ridică privirea în tavan:

— Și eu urăsc crimele, Bud, dar, în acest caz, dacă Simmonds a fost capul răutăților, Flash a jucat rolul iepurelui care a stat pitit.

Bud nu părea impresionat.

— A fost acolo, replică el. Și pun pariu că a cheltuit o parte din banii pe care i-au furat. Ideea asta cu scaunul electric mi se pare foarte bună.

Îl salută pe Cam cu două degete la frunte şi se întoarse la biroul lui. Cam se duse la locul incidentului, discută cu poliţiştii din patrulă, apoi se întoarse în complexul de pe Washington Street. Se duse la biroul lui şi porni filtrul de cafea. Apoi, se aşeză şi încercă să-şi dea seama ce naiba să facă în continuare. Sună telefonul; era Bobby Lee.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu porcăria asta? îl întrebă el direct, fără nici un fel de introducere. Înţeleg că te-ai dus în persoană la locul faptei?

— Nu se poate spune că rămăsese ceva de văzut când am ajuns acolo, răspunse Cam. O mulţime de benzi galbene şi două unităţi orăşeneşti de patrulă, dar deja se răspândise zvonul că focurile au fost o panoramă şi toţi obişnuiţii locului apucaseră deja să se ascundă. Nici măcar nu m-am deranjat cu vreo anchetă.

— Şi a fost bine ce ai făcut? Totuşi, e vorba despre o răpire. Poate că existau dovezi pe stradă, ceva rămas de la camionetă sau de la răpitor.

— Au făcut totul praf. Poliţiştii de la oraş au strâns ceea ce au socotit a fi şapca lui Flash şi unul din pantofii lui, plus nişte cartuşe pe care vor să le proceseze în laboratorul nostru.

— De unde ştiu că era pantoful lui?

— Pentru că era plin de urină şi mirosea la fel ca şapca. Puţinii oameni pe care i-au anchetat la faţa locului aveau pantofii în picioare.

Şeriful ezită câteva clipe.

— Dacă e vorba despre ceea ce cred eu, zise el, atunci individul nu va mai avea nevoie de pantofi.

Cam dădu din cap. Încă putea vedea în fața ochilor picioarele goale ale lui Simmonds sudate de scheletul scaunului. Se întrebă dacă individul care juca rolul de călău avea să curețe scaunul înainte de a-l executa și pe Flash.

— Ce sens mai are să întrebăm în stânga și în dreapta? zise Cam. Mai bine să-i chemăm pe federali, ATF-ul* sau pe amândouă. A fost vorba de o răpire dintr-un spațiu public, cu o mitralieră, chiar dacă au fost trase gloanțe oarbe. Vor face ei toată treaba.

— Vrei *să fii dat la o parte* din povestea asta?

— Ca să fiu sincer, domnule șerif, răspunse Cam, eu nu împărtășesc opinia generală cum că MCAT-ul a provocat acest dezastru, așa că nu simt că aș avea nici un fel de legătură cu chestia asta cu scaunul electric.

— Domnule locotenent, a fost...

— Judecătoarea Bellamy a fost cea care i-a eliberat și a respins acuzațiile, ripostă Cam, el însuși surprins că-l întrerupsese pe Bobby Lee, gest pe care polițiștii îl comiteau extrem de rar.

Șeriful tăcu o vreme, apoi îl luă prin surprindere pe Cam:

— Există motive pentru a preda totul federalilor?

Ușurat că nu aveau să-și piardă dimineața luptându-se ca doi dulăi, Cam se apucă imediat să i le înșire:

* Agenție americană aparținând Departamentului de Finanțe, care se ocupă de respectarea legilor privind alcoolul, produsele din tutun, armele, explozibilii și muniția. (n. tr.)

— Nu dispunem de mijloacele de a depista sursa mesajului video de pe Internet. Kenny Cox este cel mai bun specialist web de care dispunem la MCAT, iar el spune că e nevoie de o expertiză minuțioasă. Agenții federali se pricep bine la asta. Au programul ăla prin care supraveghează on-line pe toată lumea, aşa că, probabil, sunt în stare să depisteze sursa. În plus, acum avem de-a face cu o răpire în stil terorist a unei persoane care are legătură cu individul despre care se presupune că a fost prăjit. Biroul se ocupă de cazurile de răpiri. În fine, Internetul este, prin definiție, transnațional. Criminalitatea pe teritoriul transnațional reclamă implicarea federalilor.

— Dacă intervin ei, te vor da pe tine şi pe oamenii tăi la o parte ca pe nişte muşte.

— Sunt dispus să fiu dat la o parte, zise Cam. Oricum nu ajungem nicăieri.

O altă pauză.

— Bine, acceptă Bobby Lee. O să-i sun. Să sperăm doar că, între timp, nu primim cel de al doilea mesaj video.

— Dacă vă ajută la ceva, şefu', să ştiți că s-ar putea să fiți singurul care speră aşa ceva.

15

Chiar înaintea amiezei, secretara şerifului sună ca să anunțe venirea celor de la FBI şi că Bobby Lee îl voia

imediat pe Cam la el. Mult prea tânărul agent se prezentă ca fiind agentul special de supraveghere Thomas McLain. Strânse tare şi nu fără rețineri mâna întinsă de Cam. Părea a avea treizeci şi ceva de ani, era înalt şi avea părul negru tuns scurt şi ochi cenuşii-verzui sfredelitori. Cam îşi zise că, dacă era agent special de supraveghere, atunci omul ar fi trebuit să fi fost mai în vârstă decât arăta. „Sau poate că îmbătrânesc eu", îşi continuă el gândul. Spre surprinderea lui, McLain era însoțit de Jaspreet Kaur Bawa. Femeia dădu din cap spre el:

— Domnişoară Bawa, rosti Cam, întinzându-i mâna. Iată că ne întâlnim din nou. Lucrați la FBI acum?

— Nu, domnule locotenent, sunt consultantul Biroului în ancheta lor privind înregistrarea video a execuției.

— Biiine, răspunse Cam, care nu ştiuse până în acel moment că FBI-ul declanşase o anchetă privitoare la acele imagini cu scaunul electric.

Bobby Lee îi aruncă o privire discretă care spunea: „Aşa am crezut şi eu".

— Vrea cineva cafea? întrebă şeriful. Nu? Bine. Tocmai discutam să vă băgăm şi pe voi, oameni buni, în porcăria asta, aşa că hai să mergem în sala de conferințe, unde o să-l las pe locotenentul Richter să vă spună ce ştim şi ce nu ştim. Mai degrabă ce nu ştim.

De fapt, McLain conduse grupul, spunându-le tuturor că FBI-ul deschisese o anchetă pe marginea imaginilor legate de execuție şi că se dorea colaborarea cu Biroul Şerifului din ținutul Manceford, de vreme ce părea că acel caz debutase acolo. Mai spuse că aprecia orice informație pe care polițiştii i-o puteau oferi. Spre

marea uşurare a lui Cam, individul nu rosti nimic din tradiționalele lor vorbe de genul: „Noi suntem cei mari şi tari, voi, amărâților, dați-vă la o parte din calea noastră". Omul era politicos, se comporta ca un profesionist şi era dornic să asculte, în vreme ce Cam îl puse la curent cu evenimentele, începând cu dezastrul de la magazinul din benzinărie. McLain pornise un laptop şi îl folosea ca să ia notițe, deşi Cam avea impresia că acesta se baza pe memoria lui foarte bună.

Apoi, Cam descrise incidentul cu răpirea din noaptea precedentă şi afirmă că, în opinia lui, K-Dog Simmonds fusese singurul ucigaş de la magazin; Flash Butts fusese doar însoțitorul lui. Observă că buzele domnişoarei Bawa se curbaseră în jos când el adusese vorba despre ucigaşi. În mod clar, mânia nu o părăsise nici după atâta vreme.

— A văzut execuția pe video şi nu a vrut protecție? se miră McLain.

— A văzut-o, s-a speriat, dar *nu a acceptat* ideea de închisoare ca formă de protecție. E un drogat. Creierul lui este varză.

— Şi n-avem nici o idee unde ar putea fi James Marlor?

Cam observă acel „n-avem" şi constată că Bobby Lee nu nutrea aceleaşi sentimente, judecând după limbajul trupului său. Şeriful apărase întotdeauna cu îndârjire prerogativele Biroului Şerifului din ținutul Manceford atunci când venise vorba despre a împărți cazurile. Cam bănuia că, asemenea lui Kenny Cox, şeriful trăia doar pentru vânătoare.

— Se pare că plecarea lui a fost planificată, răspunse Cam. Am descoperit că Marlor a luat treizeci și cinci de mii de dolari, bani gheață, la o săptămână după ce judecătoarea i-a lăsat pe nemernici în libertate.

— Bani de cheltuială care nu pot fi depistați prin mijloace electronice, rosti McLain.

Cam dădu din cap.

— Așa credem și noi. În plus, el e individul cu cele mai solide motive pe baza cărora să fi comis fapta.

După care se uită spre consultantul FBI-ului, ca pentru a sugera că femeia venea imediat pe locul al doilea din punct de vedere al motivelor. Aceasta se uită drept la el, ca și cum l-ar fi provocat să-și exprime gândurile cu voce tare.

— Domnișoară Bawa, rosti Cam. Mă preocupă faptul că sunteți implicată în acest caz.

McLain răspunse înaintea ei:

— Jay-Kay este expert consultant asupra mecanismelor de funcționare a Internetului, rosti el. Și cum sediul ei este în Charlotte, Washington-ul a autorizat sucursala din Charlotte să se folosească de serviciile dumneaei.

— Credeam că Biroul dispune de propriile resurse pentru așa ceva, interveni șeriful.

McLain dădu din cap:

— Așa e, dar suntem extrem de ocupați în această perioadă. În principal, cu Departamentul de Securitate Națională.

— Totodată, interveni ea, când lucrez pentru Birou, o fac pe gratis. Guvernul nu cheltuie nimic.

Cam se uită la McLain. Implicarea victimei unei infracțiuni într-o anchetă era o greșeală atât la nivel federal, cât și local. McLain înțelese privirea.

— Primește sarcinile de la noi, rosti el. Iar acestea sunt exclusiv referitoare la chestiile legate de Internet. Nu participă la nici o anchetă pe teren și nu are acces la informațiile noastre despre caz.

„Atunci n-ar trebui să fie aici, la această întâlnire", gândi Cam. Însă nu voia să-l scoată pe McLain din sărite. Cei de la FBI se arătau politicoși, iar asta conta enorm pentru el.

— Bun, rosti șeriful. E consultantul vostru, voi vă descurcați cu el. Cum propuneți să lucrăm?

— Am fost instruit să pun activele tehnice ale Biroului la dispoziția dumneavoastră și să vă ofer sfaturi profesionale pe parcursul investigației ori de câte ori sesizez ocazia de a vă sări în ajutor. Este cazul vostru și va rămâne așa până la producerea unor situații care vizează siguranța națională.

Cam avu impresia că acest mic discurs fusese repetat dinainte, dar șeriful îi mulțumi lui McLain pentru oferta de ajutor făcută de Birou, apoi îi sugeră lui Cam ca ei trei să se revadă în biroul de la MCAT. Ajuns acolo, Cam observă că se întorsese Kenny. Îl chemă și îi ceru să-i ofere domnișoarei Bawa un terminal de computer. Îl duse pe McLain în biroul său personal, unde își scoase centura cu pistolul și îl invită pe McLain să se simtă ca la el acasă.

— V-ați dat toată silința ca să fiți amabil, rosti Cam fără nici un preambul. Apreciez enorm asta, dar de ce?

McLain zâmbi:

— În primul rând, chiar suntem extrem de ocupați în acest răstimp cu povestea asta cu antiterorismul. În al doilea rând, acum, că Butts a fost răpit, noi credem că aproape sigur vom avea parte de o a doua execuție.

— Prima a reprezentat o noutate macabră, zise Cam.

— Da, dar o a doua ar pune întreaga administrație liberală pe jar. Mulți vor vrea să știe cum a fost posibil așa ceva. Hei, pe voi vă interesează chestia asta sau ce?

Cam izbucni în râs:

— Asta ați vrut să spuneți prin „unele situații"? Dacă treaba asta de rahat va atinge un anumit punct critic, veți interveni voi?

— Ceva de genul ăsta, recunoscu el cu un zâmbet. Asta presupunând că povestea este adevărată.

— Mda, asta e una din problemele noastre, rosti Cam. Ar putea fi o nenorocită de farsă.

— Ce înseamnă MCAT? întrebă McLain.

Cam îi povesti.

— Interesantă abordare, zise McLain. Vă simțiți bine cu noi prin preajmă?

— La naiba, da, răspunse Cam. Tocmai asta îi spuneam șerifului — că ar trebui să-i plasăm Biroului povestea asta nenorocită.

— Și el a acceptat?

— Nu pe de-a-ntregul. Are sentimentul că noi — adică un om din subordinea mea — am declanșat toată mizeria asta printr-o eroare de procedură, așa că tot noi ar trebui să „reparăm" totul, ca să-l citez.

— Înțeleg, rosti McLain.

Cam îi povesti ce spusese şeriful despre o posibilă împărţire a muncii. McLain fu imediat de acord.

— Care e prima acţiune? întrebă el.

— Îl socotim pe James Marlor drept posibil făptaş, aşa că am cercetat această ipoteză. Însă bineînţeles că acum prioritatea noastră absolută este să punem mâna pe Deleon Butts. Nu prea avem de ce să ne agăţăm, în afară de faptul că a fost vorba de un individ cu glugă într-o camionetă, tip care a folosit o puşcă automată, trăgând însă cu gloanţe oarbe.

— Mda, oarbe. Am auzit de chestia asta. Aveţi vreo idee?

Cam ridică din umeri:

— Poliţiştii de la oraş fac cercetări amănunţite pe teren, în anumite cartiere, dar ştiţi cum merg lucrurile astea.

— Şi n-aţi dat de nici o urmă a celuilalt tip, Simmonds?

— Doar pe web. Iar asta e o problemă, evident, pentru că nu avem un cadavru.

McLain se încruntă, dar nu spuse nimic. Cam reveni la problema implicării domnişoarei Bawa. Îi povesti lui McLain despre ideile ei privitoare la ce ar fi trebuit să se petreacă în sala de tribunal.

— Mi-a spus şi mie acelaşi lucru, zise McLain. E bine de ştiut asta, nu?

A fost rândul lui Cam să zâmbească.

— E o valoare, continuă McLain. Atât din punct de vedere tehnic, cât şi ca om. A mai lucrat pentru Birou înainte, cu oamenii noştri de la Contraterorism. Tehnic,

e mai mult decât capabilă. Deține o rețea de computere IBM *mainframe* în biroul ei de acasă şi se conectează pe web prin propria ei magistrală de date T-1*.

— Îmi traduceți? rosti Cam. T-1?

— Adică „o țeavă“ extrem de largă pentru date. Cuvântul *broadband***nu e suficient pentru descrierea ei. Ea spune că nu intră niciodată direct pe Internet. Se conectează prin intermediul computerelor ei *main-frame* — pe care le numeşte „tigri“ — şi *acestea* intră pe web.

— Pare cam înfricoşător. Şi chestia asta se petrece în Charlotte?

— Corect. Este un consultant profesionist. A acceptat regulile Biroului şi face tot ce i se cere. Şeful meu este încântat de chestia asta, în ciuda laturii personale a implicării ei.

— E bine câtă vreme dumneata şi cu mine ne putem întâlni aşa cum o facem acum, rosti Cam. Nu-mi place să văd că civilii ştiu tot ceea ce facem.

— Categoric, răspunse McLain. Dar şi ea va avea nevoie de un om de legătură aici.

— O s-o pun în contact cu sergentul Cox — tipul ăla masiv pe care l-ai cunoscut. El o să aibă grijă de tot ce cere domnişoara Bawa.

— Jay-Kay. Toată lumea îi spune aşa, îl corectă McLain.

---

* Bandă largă capabilă să transporte în timp rapid volume extrem de mari de date prin Internet. (n.tr.).

** Bandă largă. (n.tr.)

Puseră amândoi la punct amănuntele logistice în aproximativ cinci minute, apoi se alăturară mulțimii de polițiști și agenți ai MCAT-ului în biroul principal. Arătând superb într-un costum de afaceri de culoarea petalei de trandafir, Jay-Kay se afla la computerul lui Kenny și îi arăta ceva acestuia. Kenny se uită la Cam peste marginea monitorului. Sergentul ridică privirea în tavan, ca și cum ar fi vrut să spună că ea deja îl amețise cu amănuntele legate de universul digital. Cam îi prezentă lui McLain și restul echipei MCAT, după care propuse să meargă cu toții la prânz la localul din apropiere, după care să țină o ședință comună pentru a vedea ce aveau să facă din acel moment.

Cam simți că-i stă inima în loc la întoarcere, când observă că îl aștepta un mesaj de la Departamentul pentru Infracțiuni Informatice. În mesaj nu i se spunea decât să acceseze o anumită adresă web. Cam îi arătă mesajul lui McLain, care gemu. Prânzul era pe cale să se ducă naibii.

Imaginile erau mai îngrozitoare decât prima dată. Știau cu toții ce urma, iar Butts era complet disperat, deoarece *știa și el* ce urma. Și polițiștii de la MCAT reacționară diferit acum. Îl urmăriseră pe K-Dog șocați și cu groază cum murise, dar existase și un sentiment de satisfacție. Nemernicul ăla primise ceea ce meritase. De această dată, oamenii nu se mai îmbulziră și nici sentimente de satisfacție nu existară. Așteptară cu toții înfrigurați partea importantă — mesajul vocal de final — care veni negreșit:

— Ăsta e al doilea, rosti vocea electronică.

Discuțiile amicale din cursul prânzului dispărură fără urmă. Jay-Kay scoase un mic dispozitiv de mână din geanta ei, îl conectă la telefonul mobil, se aşeză la biroul lui Kenny şi se apucă de lucru pentru a depista adresa web. Cam îl sună pe şerif şi îi dădu vestea cea proastă. McLain sună la biroul lui din Charlotte şi procedă identic. Oamenii de acolo păreau să fi ştiut deja de tărăşenie, aşa că îi cerură lui McLain să aştepte instrucțiuni suplimentare. Cei de la Infracțiuni Informatice livrară, câteva minute mai târziu, o bandă video cu înregistrarea celei de-a doua execuții, după care se uitară cu toții iarăşi la ea, emițând în acelaşi timp ipoteze asupra veridicității înregistrării.

— Eu am văzut o execuție oficială, comentă McLain. Cu excepția câtorva detalii, chestia asta se apropie de aşa ceva.

— Detalii? ceru Cam să afle.

— Mda. Am fost martor la o execuție în Marion, centrul de detenție din Illinois. Scaunul electric oficial este, de fapt, făcut din lemn, care nu conduce curentul electric. Şocul electric trece prin țeastă şi iese printr-un electrod montat pe piciorul condamnatului. Se folosesc cinci runde de şoc, nu două. Curentul intră printr-o cască metalică fixată pe cap, sub care se introduce un burete îmbibat în oțet pentru asigurarea conductivității. Apoi, curentul iese printr-un picior metalic prin podea. Făcu semn cu bărbia spre ecranul cu înregistrarea video: Tipul ăsta a introdus electrozii de sus în gura victimei şi a făcut în aşa fel încât curentul să treacă prin tot scaunul, pe oriunde pielea atinge metalul.

Cam se strâmbă gândindu-se la asta.

— E o diferență puțin cam prea științifică dacă ținem cont de umorile rezultate, rosti el, deşi se simțea cam îngrozit vorbind despre asta.

— Dar importantă din punct de vedere simbolic, sublinie McLain. Cine face asta *urăşte* victimele, dacă le bagă electrozii în gură în asemenea mod. După mine, povestea asta întăreşte teoria ta că autorul este Marlor. Povestea asta devine complet personală.

— Mă întreb de unde obține tensiunea înaltă. Scaunele oficiale nu folosesc câteva mii de volți?

McLain dădu gânditor din cap:

— Mda, vreo două mii, cred. Aşa ceva nu e disponibil într-o locuință obişnuită. Ar avea nevoie de un generator şi de un transformator de putere considerabilă. Asta trebuie să căutăm.

Kenny venise lângă ei şi auzise comentariul lui McLain.

— După uraganul Hugo jumătate din cetățenii acestui stat şi-au luat generatoare, zise el. Chestia cu transformatoarele... hm... merită urmărită.

— Poți fi ucis doar de cincizeci de miliamperi de curent continuu, interveni Pardee Bell. Nu e nevoie să te conectezi la barajul centralei electrice pentru asta.

Vocea din înregistrare repetă anunțul că Flash era numărul doi.

Aşadar, cine urma să fie numărul trei?

McLain avea aceeaşi întrebare pe buze.

— Doar nu urmează judecătoarea? întrebă el, mai mult pentru sine.

Kenny se aplecă şi opri aparatul video.

— Fie judecătoarea, fie Will Guthridge, zise el. Dacă va exista un număr trei, unul din ăştia va fi. I-a lichidat pe cei doi ucigaşi. Acum singura posibilitate rămasă este să aleagă între poliţistul care se presupune că a dat-o în bară şi judecătorul care i-a lăsat să plece liberi.

— Uşoară alegere, rosti Horace.

McLain mormăi ceva şi se duse să vadă ce făcea Jay-Kay. Cam îl trase pe Kenny deoparte.

— Lucrurile o să o ia razna rău de tot pe aici în următoarele ore, zise el. Cred că şeriful vrea o împărţire a muncii care să ne menţină în joc: Biroul urmăreşte călăul pe Internet, noi îl găsim pe Marlor folosindu-ne de faptul că, pe plan local, ştim mai bine cum stau lucrurile.

Kenny se uită pieziş la Cam când auzi expresia „ştim mai bine cum stau lucrurile".

— Ştiu, ştiu, zise Cam. Dar pentru început vreau să ne oprim asupra celor cincizeci de miare pe care le-a scos din bancă acum cinci ani. Banca aia din ţinutul Surry... Să vedem dacă ne putem face o idee despre ce a fost vorba, spuse şi se uită la ceas. Vor urma multe telefoane, intervenţii şi urlete pe aici o bucată de vreme, aşa că hai să mergem acolo diseară. Le voi cere federalilor să se concentreze asupra site-ului web.

— Mergem când vrei tu, zise Kenny.

Apoi Cam discută cu McLain ca să vadă de ce anume aveau nevoie pentru a se apropia de ţintă. Jay-Kay trebuia să discute cu administratorul reţelei metropolitane de computere ca să afle dacă putea folosi reţeaua fără să se împiedice de porţile de protecţie. Kenny chemă un tip

de la Departamentul pentru Infracțiuni Informatice, care o duse pe femeie la administratorul de rețea. Cam îi spuse lui McLain că el și Kenny aveau să se ducă în ținutul Surry ca să caute indicii pentru identificarea proprietății montane a lui Marlor.

— Nu puteți cerceta pur și simplu o bază de date cu proprietăți? întrebă agentul.

— Mda, dar eu optez pentru anchetele desfășurate la fața locului, răspunse Cam. Dată fiind locația, e vorba de niște băieți care se ocupă cu afaceri bancare private în munții din Carolina. *Ar putea* să figureze în vreo bază de date, dar e la fel de posibil să nu fie înregistrată nicăieri.

McLain vru să știe dacă era nevoie și de participarea lor. Cam îi spuse că vor apela la ei doar dacă responsabilii de la bancă refuzau să coopereze. McLain încuviință.

— Avem metodele noastre de a lucra cu bancherii care se dovedesc prea inflexibili, îi aminti el lui Cam.

Acesta îi răspunse că va ține cont de acest lucru. De fapt, el voia doar să plece naibii de acolo înainte ca vestea despre a doua execuție să ajungă la urechile jurnaliștilor.

16

Așa cum era de așteptat, McLain întrebă dacă Kenny ar fi putut rămâne să o ajute pe Jay-Kay, așa că, până la urmă, Cam plecă singur la drum. Ajunse la Biroul Șerifului din Dobson, capitala ținutului Surry, apoi merse

într-o localitate, numită Hanging Dog, în apropiere de Blue Ridge Parkway.

Directorul băncii locale se dovedi la început destul de inflexibil, astfel încât Cam se simți nevoit să-i arate înregistrarea execuției lui Flash, după care gradul de cooperare crescu substanțial. Într-adevăr, James Marlor achiziționase o căbănuță în munți, la vest de localitate. Durǎ încă o oră ca să se facă rost de nişte hărți şi să fie localizată, destul de vag, amplasarea proprietății. Biroul Şerifului din acel ținut se oferi să-i dea lui Cam un polițist care să-l însoțească şi care propuse să meargă la fața locului cu maşina lui. Cam îi mulțumi şerifului pentru ajutor, apoi cei doi urcară şoseaua până ce traversară drumul de acces către Blue Ridge Parkway. După aceea, Cam se simți cu adevărat recunoscător că îl avea pe celălalt polițist drept şofer şi ghid, deoarece şoseaua se transformă rapid într-un drum îngust, semănând cu cele forestiere, plin de podețe, cu o singură bandă de acces şi cu gropi care puteau sluji drept capcane chiar şi pentru tancuri. De o parte şi de alta se ridicau pante împădurite, drumul părând întunecat. Singurele semne de civilizație se vedeau pe margine; erau căsuțe cochete sau rulote învechite, înconjurate de tot felul de vehicule în paragină. Fură nevoiți să oprească la un podeț ca să lase să treacă un camion cu buşteni ce venea din partea opusă, ale cărui frâne generară mai degrabă fum. Şoferul aruncă spre maşina de poliție o privire speriată în vreme ce trecea pe lângă ea, dar polițistul local nu păru că observă.

Parcurseră o vale lungă, continuă, pe o distanță de opt kilometri, apoi urcară o pantă abruptă timp de douăzeci de minute, cu viteza a doua. Când ajunseră sus, constatară că nu se aflau în vârful muntelui, așa că merseră mai departe printr-un pas abrupt de-a lungul unui pârâu învolburat. Cam zări un lac în depărtare și îl întrebă pe polițist cum se numește. Acesta îi spuse că era vorba de lacul de acumulare Sinclair, format în spatele unui baraj înalt de o sută treizeci de metri. Ieșiră din acel pas; merseră pe un drum pietruit, apoi pe altul din pământ roșu. Din fericire, nu plouase de câteva săptămâni, așa că puteau continua chiar și cu o mașină care nu avea tracțiune față-spate. Acolo, sus, nu se mai vedeau semne cum că zona ar fi fost locuită, dar drumul părea să fie folosit destul de mult. Polițistul îi explică lui Cam că aceea era calea de acces spre hidrocentrala de la barajul Sinclair.

Continuară să urce puțin, trecând printre pereți din ce în ce mai abrupți. Cam nu-și dădea seama cât de mari erau culmile muntoase pentru că mașina se afla pe un drum care urma punctele cele mai joase. În cele din urmă, urcară o nouă pantă înfricoșătoare și ieșiră pe un platou. Cam constată cu satisfacție că nu mai întâlniseră camioane cu bușteni pe această ultimă porțiune de drum. Polițistul de alături se uită la hartă și arătă cu bărbia spre un șir de dealuri, o întindere de păduri verzi și trei piscuri montane ale căror vârfuri erau acoperite de o ceață albăstruie.

— Într-acolo trebuie să fie, fără îndoială, rosti el. Sunt cam 12 kilometri în linie dreaptă și o jumătate de kilometru în sus.

Acel „fără îndoială“ al polițistului indica o limbă abruptă de pământ acoperită doar de tufișuri, care fusese defrișată pentru a preveni incendiile; porțiunea se întindea pe direcția nord-vest, spre sălbăticie. Mai multe linii de înaltă tensiune șerpuiau pe dealuri, de-a lungul ei. Zona nu părea potrivită pentru vehiculele pe roți. Pentru cele tractate pe cablu, poate, dar în nici un caz pentru cele pe roți. Cam întrebă dacă exista vreo altă cale de acces spre cabană. Polițistul îi răspunse că era o fermă de animale abandonată dincolo de muntele Blackberry, pe ale cărei pante frontale se presupunea că se afla cabana. Îi dădu lui Cam instrucțiuni de drum.

În acea seară, Cam îl sună pe Kenny ca să-și facă o idee despre balamucul de acolo. Kenny îi relată că după ce Cam plecase, ziua se transformase într-un vârtej de ședințe urgente, întâlniri, alte ședințe, și că nici una nu adusese vreun progres vizibil în localizarea lui James Marlor.

— Federalii au pus în mișcare toate sistemele lor, dar, după data în care vecina lui susține că el a șters putina, nimic nu mai apare. A fost folosit o singură dată un card pentru benzinărie cam la un kilometru de casa lui, după care informațiile electronice dispar.

— Încă ne mai ocupăm noi de caz?

— McLain a discutat cu șeriful și s-a întâlnit și cu cei de la nivelul superior. Eu am lucrat cu Jay-Kay o vreme, dar, apoi, mi-a fost clar că sunt depășit de lucrurile alea, așa că m-am retras și i-am lăsat ei computerul în întregime.

— Și a ajuns la vreun rezultat?

— Spune că fiecare calup video a fost postat o singură dată, apoi site-ul pe care a aterizat a transmis mesajul peste tot. Oricine a efectuat postarea a făcut-o printr-un server sigur, l-a lăsat acolo, apoi s-a retras. Ea lucrează acum la o modalitate de a identifica în mod cert anumite aspecte legate de postarea inițială, după care va folosi un soi de sistem deştept care poate peria Internetul în urmărirea acelor elemente.

— Cum naiba poate face asta dacă el doar postează şi apoi fuge?

— Spune că are de-a face cu configurația datelor postate de el, răspunse Kenny. La un asemenea nivel eu mă las păgubaş, şefu'.

— Echipele ce fac?

— Încă îi caută pe K-Dog şi pe Flash. Pe străzi s-a răspândit zvonul că de-acum cei doi sunt vedete de film pe Internet, aşa că dispare orice ajutor am fi putut primi de la rețeaua de informatori. Nimeni nu are chef să se trezească în fața casei cu o camionetă condusă de un tip cu cagulă pe față.

— I-ai transmis lui Will Guthridge că e posibil ca şi el să devină o țintă?

— Am vorbit cu el personal, răspunse Kenny. Nu dă acestui lucru prea mare importanță.

„Probabil că acum îi învață şi aşa ceva la Academia de Poliție", gândi Cam. Prea mulți polițişti credeau că infractorii aveau întotdeauna rețineri să atenteze la viața unui om al legii, deoarece, conform filmelor de la Hollywood, aşa ceva ar fi declanşat o isterie generală a colegilor lui, cu efecte care nu justificau riscul. Cam ştia că aşa

ceva nu mai era de domeniul actualității, dacă fusese vreodată. În prezent, un infractor poate ucide un polițist cu același sânge rece cu care ar fi omorât un câine vagabond. Nu era vorba de faptul că infractorii nu se gândeau la consecințe. Mai degrabă, nu asociau consecințele cu ceea ce făceau ei, bun sau rău.

— Vorbește cu șeful lui direct, zise Cam. Du-l la secție sub pretextul unor sarcini administrative până ce rezolvăm cumva porcăria asta.

— Am priceput, rosti Kenny.

— Și mai e și judecătoarea, continuă Cam.

— De asta se ocupă federalii. Ne cer să stabilim măsurile de protecție. Mare păcat.

— Poți gândi asta, Kenny, dar n-o poți spune.

— Da, da, știu. Dar, după mine, ei i se datorează toată porcăria asta. Mă surprinde că individul n-a început cu ea.

— Ei bine, nici nu vrem să sfârșească cu ea, rosti Cam. Bellamy este o tipă dură. Poate că e nevoie de o discuție cu ea, la fel ca și în cazul lui Will.

— Îmi ceri..., începu Kenny.

— Nu. Știu ce crede acum toată lumea despre judecătoarea Bellamy. Vorbesc cu McLain mâine când mă întorc.

— Cum rămâne cu cabana?

— Am făcut rost de un elicopter.

— Îl vei lua și pe McLain?

— Nu, răspunse Cam. O să evaluez situația, apoi mă întorc la birou și discut cu ei. După cazul Eric

Rudolph*, ar trebui să se mişte foarte repede ca să reuşească să termine cu toţi băieţii răi din munţii Carolinei.

Kenny râse auzind asta.

17

Cam a plecat din Hanging Dog la ora opt dimineaţa şi a ajuns înapoi la birou pe la unsprezece. L-a informat imediat pe şerif cu privire la ceea ce descoperise în ţinutul Surry. Bobby Lee l-a ascultat, apoi i-a spus că avea şi el noutăţi:

— Biroul se retrage, anunţă el, ochii strălucindu-i a victorie.

— Chiar aşa? se miră Cam. Am văzut pe Internet cum doi oameni au fost executaţi pe un scaun electric şi ei se retrag?

— *Se pare* că au fost executaţi, rosti Bobby Lee. Tot ce avem, *de fapt*, sunt două înregistrări video care par să arate execuţia a doi oameni, respectivele înregistrări fiind extrase de pe Internet dintr-o sursă necunoscută şi imposibil de verificat. Directorii FBI de la Washington sunt sceptici. Nu există dovezi fizice — nu există nimic

---

* Eric Robert Rudolph (n. 1966) — criminal în serie, simpatizant al unor mişcări extremiste. A fost unul dintre cei mai căutaţi criminali de către FBI, între 1998 şi 2003, când a fost arestat. În 2005 a fost judecat şi a primit cinci condamnări succesive la închisoare pe viaţă. (n.tr.)

palpabil. Pe de altă parte, ei trebuie să facă față unei adevărate avalanşe de musulmani nebuni. În esență, nu se vor mai ocupa de acest caz până ce nu le arătăm „ceva carne", ca să-l citez pe domnul McLain.

„Să le arătăm *ceva carne*?" se miră Cam în gând, întrebându-se cine scosese o asemenea perlă.

— Cadavrele ar putea fi oriunde, rosti el. Ăsta nu e FBI-ul pe care îl ştiu eu — dacă intră într-o chestie, nu se retrag pur şi simplu — mai ales dintr-un caz atât de mediatizat.

— Lucrurile s-au schimbat, domnule locotenent, zise Bobby Lee. După 11 septembrie, Biroul se retrage cam din toate cazurile ce presupun infracțiuni de rutină şi îşi alocă resursele pentru acțiunile de luptă împotriva terorismului. Şefii din clădirea Hoover cred că înregistrările noastre video sunt un soi de scamatorie făcută de un *hacker*.

— Atunci unde sunt Simmonds şi Butts? întrebă Cam. Sau James Marlor?

— Aştept ca tu să-mi spui asta, replică şeriful. Dar, în esență, cei de la Birou par a spune: „Cui îi pasă?"

— Cum? se miră Cam.

Şeriful îi ceru lui Cam să ia loc:

— Priveşte lucrurile din perspectiva Washington-ului: au dispărut doi infractori locali, după ce au fost eliberați de către o judecătoare comunistă. Fiindcă nu le-a venit să creadă ce noroc dăduse peste ei, amândoi şi-au luat tălpăşița din Dodge. Iar Marlor? Şi-a pierdut două neveste, plus fiica vitregă. E perfect logic ca el să plece

de la Duke Energy şi să se ducă undeva, oriunde, unde să stea departe de locurile astea nefericite.

— Dar cum rămâne cu răpirea? Un tip alb care intră într-un cartier de negri la ora unu noaptea şi trage cu o puşcă mitralieră?

— Nu *ştim* că a fost un alb, sublinie şeriful. Şi nu există nici măcar o singură urmă de glonț pe undeva. Singurul nostru martor care a văzut răpirea lui Butts avea o alcoolemie dublă față de limita legală atunci când a dat declarația. Iar acum nici *el* nu poate fi găsit nicăieri.

— De ce ar fi inventat aşa ceva grupul de oameni care luau droguri acolo?

— Pentru că sunt doar o adunătură de drogați, traficanți, bețivi şi curvari care n-au nimic altceva de făcut? Ca şi fratele Flash?

Cam nu ştiu ce să mai spună.

— Şi acum ce facem, renunțăm?

Şeriful îi aruncă zâmbetul lui care spunea „te-am prins".

— Absolut deloc. Lucrăm la caz plecând de la dovezile reale şi nu de la cele virtuale. Mai întâi, găseşte-l pe Marlor şi află ce s-a întâmplat cu el. Consideră asta prioritatea absolută. În al doilea rând, trimite pe cineva pe urmele celor doi nenorociți, deoarece, dacă vreunul dintre ei iese la suprafață, atunci, evident, ne-am scos.

— Păi, la naiba, poate că federalii au dreptate, ripostă Cam. De ce să mai facem ceva?

Şeriful se ridică şi începu să se plimbe prin birou:

— Deoarece nu-mi permit să greşesc în privința asta, răspunse el. Şi datorită celor spuse de călău atunci când

l-a executat pe negru: „Ăsta e numărul doi". Presupunând că povestea e reală, atunci cred că o să mai execute pe cineva.

— Acest cineva fiind Bellamy?

Şeriful încuviinţă:

— Cred că da. Oricum, şefii au sentimentul evident că porcăria asta a aruncat o pată neagră pe Triboro. Ar vrea să se spele pe mâini, dar sunt îngroziţi de ceea ce ar crede alegătorii dacă ei nu fac nimic şi judecătoarea apare şi ea dansând în flăcări, ca să mă exprim aşa.

— Vor fi alocaţi bani de la buget pentru protejarea ei nonstop, şi dacă da, pentru câtă vreme?

— Câtă vreme? se miră Bobby Lee. Ce-ar fi până când MCAT îl găseşte pe Marlor sau până când apare vreuna din cele două presupuse victime. Intenţionez să folosesc oameni care au fost antrenaţi pentru operaţiuni speciale şi pe cei de la SWAT pentru apărarea judecătoarei, pe care să-i iau, pe rând, de pe la toate birourile districtuale. Începând cu sergentul McMichael, ca să văd cum a început acest rahat.

„Bine că se face totuşi ceva dreptate", gândi Cam. Însă şeriful evitase răspunsul la întrebarea lui.

— S-ar putea să dureze foarte mult, domnule şerif, zise Cam, gândindu-se la vasta întindere montană pe care tocmai o vizitase. FBI-ul a avut nevoie de patru ani ca să-l găsească pe Eric Rudolph, mai ales că, de fapt, nu federalii l-au găsit, ci un localnic care le-a dat pontul.

— După cum văd eu lucrurile, rosti şeriful, întorcându-se la birou, dacă toată povestea asta *este* adevărată,

individul va veni după judecătoare. Dacă nu, atunci va trebui să dai doar peste unul din cei trei oameni ca să dovedeşti că totul a fost o farsă. Evident că găsirea lui Marlor va fi cea mai grea, dar cum rămâne cu K-Dog şi cu Flash?

Cam nu rosti cu voce tare ceea ce credea că este evident: că era posibil ca nici unul dintre cei trei să nu mai fie găsit vreodată.

18

În acea noapte, Cam a sunat-o de acasă pe Annie. Probabil că ea se uitase să vadă cine o sună, deoarece primul lucru pe care i l-a spus a fost:

— Sunt deja aici.

— Dădacele tale, nu?

— Mda, îngeraşii mei favoriți. Polițişti SWAT de la autoritatea ținutului.

— *În* casă? întrebă Cam.

— Mai contează? replică ea cu un zâmbet.

Cam se gândi câteva clipe. Ea era asigurată pentru noaptea aceea, iar el cu siguranță nu avea de gând să treacă pe la ea pentru una mică.

— Consideră asta drept o pauză de înviorare, zise el.

Annie râse cu voce tare pentru prima dată:

— Aşa şi fac, răspunse ea, doar că nu ştiu *de ce* sunt ei aici.

— Este o măsură de precauție pe care trebuie să o luăm, Annie, rosti Cam, fără să mai glumească. Tipul ăla a dat asigurări că va mai exista o victimă.

— Asta în mod clar, răspunse ea.

— Cum adică? se repezi Cam.

— Am primit un mesaj, zise ea, imitând sunetul pe care-l auzi când primești un mesaj pe AOL*. Îți vine să crezi că era un mesaj complet, cu poza unui tip cu glugă care stătea pe scaunul ăla blestemat și arăta cu degetul înspre mine, privitorul?

Cam se așeză mai bine pe scaun. Ce dracu' mai era și asta? Și de ce el nu aflase încă?

— Când l-ai primit? întrebă el.

— În această după-amiază târziu, pe computerul de la birou. Direct la biroul meu.

— Doamne, Dumnezeule! Credeam că rețeaua de la tribunal e sigură.

— Se pare că nu, replică ea. A venit ca fișier atașat la un mesaj care, chipurile, venea de la Steven Klein. La subiect erau trecute cuvintele: „Apelul în cazul Simmonds", așa că bineînțeles că l-am deschis. Auzisem cu toții că Raleigh îi ceruse să nu se mai deranjeze cu așa ceva. Și, ca să fie tacâmul complet, nu Steven îmi trimisese mesajul, evident. Nici măcar nu fusese trimis de pe computerul lui!

* Serviciu de Internet activ mai ales în SUA, care anunță clienții de primirea unui mesaj electronic prin intermediul unei voci preînregistrate. (n.tr.)

— Nemernicul! Dar cum naiba a intrat cineva în rețeaua tribunalului?

— În rețeaua tribunalului *și* în rețeaua privată a sistemului juridic de stat, a completat ea.

— Administratorul tău de sistem a văzut despre ce e vorba?

— Da, amice, oftă ea. Plus niște maniaci foarte amabili de la divizia ta de Infracțiuni informatice. Mi s-a spus că au rămas cu toții interziși. La prima vedere, implicațiile nu sunt deloc bune.

— La naiba, cred și eu că nu! zise Cam, gîndindu-se imediat la scaunul electric.

Auzi un clic pe linie:

— Trebuie să preiau apelul ăsta, rosti ea.

Cam îi ură noapte bună și închise. Poate că mesajul acela fusese trimis de cineva din interiorul sistemului de la tribunal. Și oriunde se găsea James Marlor, erau puține șanse ca el să se ascundă în subsolul tribunalului din ținutul Manceford — bineînțeles, în afara cazului că dispunea de un ajutor din interior.

A doua zi, Cam s-a dus la șerif și i-a povestit despre mesajul care străpunsese rețeaua judecătorească. Bobby Lee a înțeles imediat ce presupunea asta. A cerut să vorbească imediat cu cei de la Afaceri Interne, dar Cam l-a oprit:

— Lăsați-mă să obțin niște chestii sigure, să identific parametrii tehnici și apoi vă pun la curent, zise el.

Chestia asta păru să-l înduplece momentan pe șerif. Bobby Lee înnebunea de plăcere când auzea expresia „parametri tehnici". Nimeni din Biroul Șerifului nu

înțelegea semnificația exactă a expresiei, dar Bobby Lee era întotdeauna dispus să aştepte, răbdător, pentru identificarea acelor aspecte misterioase.

Cam s-a întâlnit cu Kenny în biroul său şi l-a întrebat de ce nu fusese informat de „pătrunderea prin efracție" în rețeaua informatică a tribunalului. Kenny i-a răspuns că nici el nu aflase de povestea asta decât în acea dimineață.

— Dacă mesajul împotriva judecătoarei Bellamy provine de pe Internet, rosti Kenny, atunci el trebuia să treacă de serverul de acces în rețeaua mahărilor şi de firewall-ul lor, apoi de serverul propriu-zis al rețelei şi de alt firewall, *plus* că ăla de l-a trimis mai trebuia să cunoască şi adresa judecătoarei din rețeaua internă.

— Ea mi-a spus că formatul fişierului ataşat era incorect şi că aşa ceva nu ar fi trebuit să treacă prin rețea.

— Corect, replică Kenny. Sistemul este proiectat doar pentru desfăşurarea operațiunilor oficiale, aşa că pozele de familie, pornografia, fişierele audio pentru MP3 playere, toate astea sunt oprite la nivel de firewall. Doar administratorul uman al rețelei poate crea excepții de la reguli, iar acea persoană trebuie să se afle în fața tastaturii serverului când apare mesajul pentru ca acesta să treacă.

— Dar mesajul a apărut pe terminalul din biroul lui Bellamy...

— Da. Aşadar, cineva din interiorul sistemului trebuia să ştie o grămadă de lucruri ca să păcălească ambele firewall-uri.

Cam se duse să ia nişte cafea. Chiar şi o simplă discuţie despre computere îi provoca o durere de cap.

— Ce spun amicii de la Infracţiuni Informatice? întrebă el.

— Nevinovaţi? propuse Kenny. Vreau să spun că, dacă poate face cineva una ca asta, apoi tipii de acolo sunt cu siguranţă primii pe listă.

Cam se uită lung la el:

— Vrei să spui că e un fel de glumă proastă?

Kenny ridică din umeri:

— Bellamy nu se numără printre favoriţii poliţiştilor în acest moment, rosti el. De fapt, putea fi şi un alt judecător. Oricine are acces la mica lor reţea internă.

Cam se aşeză pe scaun şi se roti încet în spatele biroului:

— Şi atunci ce înseamnă toate astea, Kenny? Nu poate fi vorba de Marlor.

— Nu prea, răspunse acesta. Eu înclin spre varianta cu gluma proastă — cineva care ştie ce se întâmplă şi care este ofticat rău din cauza a ceea ce a făcut ea.

— Ar putea şti cineva că am pus-o pe Bellamy sub protecţie?

Kenny se aşeză la rândul lui pe unicul scaun din biroul lui Cam:

— Nu, probabil că nu. Asta e o întâmplare. Ezită: Oamenii sunt iritaţi, şefu'! Nu trebuia să respingă acuzaţiile. Klein a fost obraznic, poate că ea avea o migrenă, dracu' ştie, dar atunci când i-a eliberat pe nemernicii ăia a comis o mare eroare.

— De ce e nevoie ca să aflăm cine a făcut asta? întrebă Cam. Şeriful vrea răspunsuri.

— În mare parte, este nevoie de timp şi de o echipă de experți, răspunse Kenny. Poate că va trebui să o angajăm pe draga de Bawa.

— La două miare pe zi? Nu cred.

I-a spus lui Kenny că o să mai discute cu şeriful şi i-a cerut să scrie un memoriu în care să descrie ceea ce tocmai îi explicase despre rețele.

— Să descriu „parametrii tehnici"? l-a întrebat Kenny cu un rânjet.

— Chiar aşa, răspunse Cam.

În acea clipă, pe uşă şi-a vârât capul Horace, care le-a spus:

— S-a aranjat cu decolarea. Plecarea de pe acoperişul centrului de detenție este la orele unsprezece, zero, zero.

La fel ca şi Cam, Horace era un fost militar căruia îi plăcea jargonul color din armată:

— Nu crezi că un elicopter de poliție care se iveşte din senin l-ar putea speria pe individ? întrebă Kenny. Mai ales dacă tipul tocmai a prăjit pe scaunul electric nişte nemernici?

— Poate că da, răspunse Cam. Dar, dacă o ia la fugă, atunci se va izbi de rețeaua noastră de agenți şi vom şti că e în viață şi în putere. Ar fi aproape la fel de important să ştiu asta ca şi găsirea lui.

Kenny a dat încet din cap, cu o expresie îngândurată pe chip:

— Crezi că e mort?

— Nu ştiu. Poate că a luat-o razna. Traiul de acolo poate că l-a făcut să-şi lase barbă mare, să intre în comuniune cu sălbăticiunile şi să se apuce de studierea budismului.

— Şi dacă el face asta...

— Corect, rosti Cam. Dacă el face asta, atunci altcineva se ocupă de porcării. Cineva mult mai apropiat de noi decât Marlor. Şi nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta acum.

19

Cam nu prea iubea elicopterele, mai ales pe cele cu două locuri, unde pasagerul stătea sub rotor, înconjurat de ceea ce părea a fi doar o pânză semirigidă. Da, se putea vedea bine în jur, iar Cam putea depune mărturie în acest sens. Numai că pilotul ales pentru această escapadă zburase la bordul unor avioane de război în viața lui anterioară şi acum îi era evident dor de ele. Cam nu avea rău de zbor, dar i se făcea frică, mai ales atunci când pilotul cobora pe deasupra copacilor ca să intre în câte un canion, fără să ştie ce-l aştepta la celălalt capăt al văii. Se dovedea adesea că alegerea lui fusese greşită, astfel încât Cam s-a trezit nu de puține ori asaltat de acea senzație de gol în stomac pe care o are cineva atunci când un vagon de montagnes-russes se îndreaptă la vale doar ca să urce şi să treacă de următorul hop. De fiecare dată când se întâmpla aşa ceva, casca îi cădea lui Cam

peste ochi. Pilotul spunea că îi plăcea la nebunie să zboare aşa prin canioane deoarece astfel putea apărea brusc deasupra țintei fără un preaviz. Auzind asta, Cam îşi dădu seama că pilotul se comporta intenționat atât de înfricoşător, şi, în plus, că îi mai şi plăcea la nebunie ce făcea.

Ieşiră din ultimul canion cam la cincizeci de minute după ce începuseră jocul de-a evitarea bateriilor antiaeriene inamice şi se treziră pe o pantă înaltă deasupra unui petic de pădure deasă care se întindea pe toată panta muntelui Blackberry. Ziua se dovedi limpede şi luminoasă atunci când ajunseră la marginea Blue Ridge; îşi dădeau seama unde se găseau, dar nu puteau vedea nimic în depărtare. Copacii de dedesubtul lor erau groşi şi numeroşi, iar frunzişul lor începuse să se îngălbenească.

— Reperul pe culme, rosti vesel pilotul prin intercom.

Arătă spre un mic cerc pe harta lui, care corespondea cu poziția dată în instrucțiunile de zbor. Cam privi în jos şi trase de curelele care îl țineau ca să vadă mai bine dacă zăreşte cabana. Nu văzu nimic în afara copacilor. Pilotul ridică oblic botul aparatului, astfel încât Cam ajunse să atârne pe lateral în chingi, dar cu ocazia asta reuşi să vadă chiar sub elicopter. Ceva ca un petic de iarbă scânteia într-o deschizătură printre arborii de pe panta muntoasă şi, da, se vedea un soi de structură printre acei copaci. Dar nu era suficient de mare ca să poată fi considerată o cabană. Să fi fost doar un adăpost? Nu se găseau chiar deasupra construcției, aşa încât Cam îi ceru pilotului să coboare ca să vadă mai bine printre

copaci — o greşeală imensă, după cum s-a dovedit ulterior.

— Nici o problemă, replică pilotul.

Apoi elicopterul a plonjat ca o piatră şi a ţâşnit, practic, pe deasupra structurii, stârnind nori de frunze şi alte resturi forestiere printre ceilalţi copaci atunci când aparatul s-a oprit şi a plutit uşor, iar motoarele spărgeau liniştea aerului rarefiat de munte. De la structură se vedea cum porneşte o cărăruie care părea mai degrabă o potecă pentru cărat unelte. La capătul potecii se vedea cabana.

— Vezi vreun loc de aterizare? întrebă Cam.

Singurul luminiş în care ar fi putut coborî avea chiar în mijloc adăpostul de unelte.

Pilotul a încuviinţat şi apoi a coborât elicopterul pe o parte înspre potecă. Şi, când Cam era ferm convins că aveau să muşte din sol cu palelele rotorului, pilotul a oprit coborârea şi s-a întins ca să desfacă centura lui Cam.

— Îl ţin pe loc, a rostit el prin intercom. Deschide uşa şi ieşi pe patină. Apoi aşează-te pe ea, răsuceşte-te, prinde-te cu mâinile de bară şi eu te duc mai aproape de sol. După aceea dă-i drumul şi sari. Nu atinge aparatul şi solul în acelaşi timp. Ţine-ţi casca pe cap până când ajungi pe sol. Puneţi-o la loc când vin să te iau. Fă doar semn cu mâna şi cobor după tine. OK?

Cam a vrut să protesteze că era cea mai mare tâmpenie pe care o auzise în viaţa lui, dar înainte de a apuca să spună ceva, pilotul desprinsese deja firul de

comunicații al lui Cam, băgase capătul lui în haina lui Cam şi arătă plin de optimism înspre mânerul uşii.

Cam descoperi că era mai greu decât păruse după descriere, mai ales atunci când sfincterele amenințau să-i golească exploziv întreg conținutul intestinelor. Zgomotul era cumplit, mugetul rotoarelor părea şi mai oribil, iar lansarea de pe patinele acelea de metal i se părea sinucidere curată. Însă, când a ajuns să atârne ca un sac în mijlocul furtunii, pilotul a virat uşor dreapta şi Cam a constatat că picioarele lui se găseau la doar vreo treizeci de centimetri de sol. „Ce uimitor", gândi el, după care sări, se rostogoli, apoi rămase pe sol când pilotul ridică aparatul înapoi în aer. Elicopterul se înălță rapid la câțiva zeci de metri, după care începu să se învârtă leneş în jurul acelui loc.

Cam se ridică în picioare şi privi încordat în jurul lui. Era tensionat deoarece, dacă Marlor era cu adevărat un tip rău care îi lichidase pe nemernicii aceia într-un asemenea peisaj montan bizar, atunci avusese cu siguranță suficient timp ca să-şi ia pălăria neagră şi arma de vânătoare din cui. „Poate că a avut dreptate Kenny", îşi zise el. Când îl întrebase pe pilot dacă îi poate oferi acoperire în caz de nevoie, acesta ridicase o armă MP-5 din spatele scaunului şi dăduse încurajator din cap. Numai că prin preajmă nu părea să fie nimeni, cu excepția unui milion de foşnete răuvoitoare şi a unei veverițe îngrozite care îl înjura din rămăşițele cuibului ei aflat într-un pin din apropiere.

Cam se ridică, îşi scutură acele de pin din păr, verifică dacă arma lui de încredere se mai găsea bine prinsă în

teacă, își îndreptă uniforma, apoi se îndreptă spre cabană. Aceasta fie fusese construită în altă parte din bușteni și așezată acolo cu multă vreme în urmă de un elicopter mare, fie fusese construită de foarte mult timp. Arăta ca o cutie pătrată, făcută din ceea ce păreau a fi bușteni prelucrați manual, uniți între ei cu lut cenușiu pietrificat. Veranda din față părea un pic dărăpănată, iar singurul horn de piatră părea prea mare pentru dimensiunile cabanei. Două ferestre mici, pătrate flancau o ușă de lemn cu aspect masiv, dar pe laturile construcției nu se vedeau alte ferestre. De jur împrejurul cabanei creșteau copaci, destul de aproape de ea, la fel ca și tot felul de arbuști tipici peisajului montan.

Se opri în fața verandei și strigă, simțindu-se oarecum ridicol după tot acel zgomot făcut de elicopter. Păși pe verandă și ciocăni în ușă, apoi se zgâi pe geamul unei ferestre, având din ce în ce mai mult senzația că nu se găsea nimeni acolo. Pe de o parte, era ușurat. Pe de alta, era dezamăgit. Ar fi fost bine să fi dat de Marlor la el acasă, șezând pe balansoarul lui de pe verandă. L-ar fi putut întreba direct dacă se apucase de împărțit dreptatea după cum îl tăia capul. Din câte observase Cam la el, avea sentimentul că Marlor ar fi răspuns simplu cu da sau nu și asta ar fi fost totul.

Așa cum se așteptase, ușa de la intrare nu era încuiată, așa că o deschise și păși înăuntru. Remarcă imediat un miros greu, ușor dezgustător, și imediat se gândi la câteva dintre scenele crimelor pe care le văzuse. Lumina era slabă din cauza copacilor și a ferestrelor mici, iar înăuntru era o singură încăpere mare, dotată cu mobilier rustic

din lemn, o masă lungă de bucătărie pusă în fața unui cămin uriaș și un singur pat așezat în partea laterală a căminului. Sub pat se găseau două vase antice de spălat. În cameră se vedeau o mulțime de rafturi umplute cu conserve și câteva recipiente opace din plastic, în care probabil se găseau alte alimente. Două dulapuri fără uși conțineau bocanci, salopete murdare, pălării, pături, două plăpumi și două haine groase de tip militar. Într-un locaș anume de lângă cămin se găseau lemne de foc din belșug, alături de care se vedea un snop de alte bucăți de lemn, ca niște surcele, pe care oamenii locului le numeau ușurele și care erau folosite pentru aprinderea focului. O altă ușă ducea afară prin spatele cabanei, iar dinăuntru se putea vedea un soi de adăpost-toaletă la circa șase metri distanță și ușor sub nivelul cabanei. Cam nu-și dădea seama dacă acolo era și vreo sursă de apă, dar pe panta din fața cabanei curgea un pârâiaș îngust și adânc.

Nimic din ce vedea acolo nu-i dezvăluia cine era proprietarul, și absolut nimic, în afara unor șoareci deja mumificați, nu arăta că acea cabană era locuită. Totul era acoperit cu un strat subțire de praf maroniu, iar unele conserve nu mai aveau nici un fel de etichetă, deoarece șoarecii făcuseră hârtia bucățele pentru a-și încropi propriile lor cuiburi. Cam bănuia că mirosul persistent al morții provenea de la rozătoarele care putreziseră în cabană în decursul timpului, până ce se uită pe rafturi și zări frânghia. „Măi să fie“, își zise el.

Era o frânghie din cânepă, groasă de circa un centimetru. Un capăt era prins bine de bârna inferioară de susținere a cabanei. Celălalt capăt fusese petrecut peste

bârna superioară şi acum atârna în jos până în dreptul ancorelor acoperişului. Era clar că fusese tăiată sau, mai degrabă, cusută din două părți, deoarece la capătul ei se vedeau fuioarele de împletitură lăsate libere. Frânghia părea veche, dar porțiunea tăiată părea de dată recentă. Cam nu ajungea la capătul liber, iar în cameră nu se vedea nici o scară. Auzea elicopterul dând târcoale pe cer şi se întreba cât timp mai avea la dispoziție.

Verifică iarăşi interiorul cabanei, căutând orice indicii ale prezenței cuiva acolo în ultimele luni. Apoi îşi dădu seama că stratul de praf nu era uniform. În unele locuri era extrem de gros, în altele nu. Îngenunche pe podea, chiar în locul unde atârna frânghia, şi cercetă podeaua. I se păru că vede nişte pete acolo, dar nu era deloc sigur, cu atâta murdărie în jur şi în lumina aceea chioară. Oare pentru ce altceva se putea găsi frânghia aia acolo? Păi, putea servi drept suport de tăiere a căprioarelor iarna. Într-o astfel de zonă, temperaturile scădeau iarna considerabil sub zero grade. Dacă ar fi stat cineva acolo în anotimpul rece şi ar fi ucis o căprioară sau un alt animal mare pentru hrană, nu l-ar fi putut tranşa afară fără un ferăstrău. Şi atunci, de ce să fi fost frânghia tăiată astfel? Habar n-avea de ce, dar asocie imediat acea frânghie cu un gest sinucigaş, mai ales că, de câte ori mai văzuse astfel de frânghii, la capătul lor atârna un chip uman înnegrit. Şi mai interesante erau circumstanțele vieții lui Marlor din ultimele luni, plus remarca bancherului său că Marlor părea un om trist, dar hotărât să îndeplinească o misiune.

Se duse înapoi la uşa de intrare, se răsuci pe călcâie şi inspectă întreaga încăpere cu privirea, ca şi cum aşa ar fi putut descoperi ceva important. Din nefericire, nu se întâmplă nimic. Era doar o cabană de munte extrem de izolată şi de singuratică, şi care, în plus, reuşea să-l deprime pe Cam numai când se uita la ea. Începu să regrete că atinsese diverse lucruri, deoarece, spre deosebire de reşedinţa lui Marlor, acel loc putea fi scena unei crime. Poate nu chiar aşa ceva, dar, cel puţin, un loc care merita o anchetă a medicilor legişti. Zâmbi imaginându-şi anchetatorii care aveau să sară de pe patinele elicopterelor încărcaţi cu toate echipamentele lor moderne. Dar, pentru prima dată, începu să mediteze serios la ideea că James Marlor putea fi mort. În plus, îşi aminti de discuţia din acea dimineaţă cu Kenny: „Tu chiar crezi că e mort?“

Lui Cam i-au trebuit cincisprezece minute ca să înconjoare cabana. Se uită în buda care nu era decât o gaură primitivă în sol. Nasul îi spuse că locul acela nu fusese folosit de mult timp. În plus, nu se vedea nici un fel de hârtie igienică. Nu se mai zăreau nici un fel de construcţii prin preajmă, după cum nu se zărea nici un generator sau scaun electric. Apoi urcă panta de la cabană spre marginea pădurii şi făcu un cerc mare în jurul construcţiei, studiind solul. Nu se vedeau nici un fel de urme. Tot ce putea zări el era panta abruptă, copacii deşi şi tufişurile, precum şi toate acele umbre prelungi în toate direcţiile, de unde era posibil să fie urmărit de tot felul de vieţuitoare sălbatice, cu grade diferite de interes pentru persoana lui. „Muntele *este* viu, aşa cum spune cântecul“, îşi zise el. Dar oare James Marlor mai era viu?

20

Odată ajuns înapoi la birou, s-a schimbat într-o uniformă curată şi s-a aşezat ca să scrie un raport al vizitei sale la cabana lui Marlor. Esenţa era că în continuare *nu ştiau* nimic. Încă nu dăduseră de urma lui Marlor sau a celor doi cretini care jefuiseră magazinul, iar absenţa celor trei personaje nu demonstra nimic.

Sună telefonul:

— Aici Jaspreet Kaur Bawa, se auzi în receptor. Îţi aminteşti de mine, domnule locotenent?

— Cu mare precizie! răspunse Cam.

— Of, Doamne. De ce cu atâta precizie? Te-am jignit, cumva?

— Nuu, replică el. Nu m-aţi jignit. Îmi amintesc doar de privirea pe care mi-aţi aruncat-o după ce m-am întâlnit cu dumneavoastră şi cu domnul Marlor. Şi de recomandările legate de ceea ce ar fi trebuit să păţească cei doi criminali.

— Domnul McLain mi-a spus că nu ţi-a convenit că am fost implicată în această investigaţie.

— Care investigaţie, domnişoară Bawa? Înţeleg că FBI-ul s-a retras. Am presupus că v-aţi retras odată cu ei.

— Te rog, spune-mi Jay-Kay, rosti ea, părând o idee mai amabilă. În America, „domnişoara Bawa" sună prea mult a „domnişoara Bau-Bau". Şi, cu siguranţă, ar fi trebuit să ştii că nu e bine să faci presupuneri despre ceea ce face Biroul sau nu.

— Ei bine, Jay-Kay, eu ştiu doar ce ni s-a spus.

— Voi fi în Triboro în seara asta. Țin un curs la Marriott mâine dimineață. Vrei să fii oaspetele meu la cină?

Asta da surpriză!

— Păi, da, mi-ar plăcea! rosti Cam, dându-şi până şi el seama de ezitarea din vocea lui. La ce oră şi unde?

— Restaurantul hotelului e destul de bun. Ora opt?

— Bine, voi fi acolo. Să vin în uniformă?

Era rândul ei să ezite:

— Cum doreşti, domnule locotenent. Eu nu-i las niciodată pe bărbați să-mi spună ce să port, mă înțelegi?

Cam a râs, a asigurat-o că aveau să se întâlnească în acea seară, apoi a închis. Venind în spatele lui, Kenny l-a întrebat:

— Să te întâlneşti cu cine în seara asta?

— Cu o admiratoare secretă, răspunse Cam. Ce se aude cu diversele noastre căutări?

Pe scurt, răspunsul era: mai nimic nou. Nu se obținuse nimic din căutarea electronică a lui Marlor. Nici un fel de veşti despre posibilele ascunzători ale lui K-Dog şi Flash. Kenny părea un pic obosit.

— Ai avut o noapte agitată? îl întrebă Cam.

Kenny îi aruncă un zâmbet strâmb:

— Am fost de pază ghici unde, răspunse el. De la miezul nopții până la şase. Dar cum sunt încă tânăr şi puternic nu se vede, nu?

Kenny Cox se mândrea că îi plăcea la fel de mult să-şi petreacă timpul în afara ca şi în interiorul clădirilor. Se ducea la vânătoare de căprioare în fiecare toamnă, la vânătoare de curcani în fiecare primăvară, iar vara îi

plăcea să tragă la rame pe nenumăratele pâraie şi iazuri de pe cuprinsul statului. Cam se dusese cu el de câteva ori, dar avea impresia că, de fapt, Kenny era un vânător prea nerăbdător, chestie care se reflecta şi în atitudinea lui de la birou. Lui Kenny îi plăcea mereu acțiunea. Cam l-a pus la curent cu excursia lui la munte.

— Frânghia aia te-a făcut să te gândeşti la sinucidere? întrebă Kenny.

Ochii lui erau roşii şi Cam se întrebă dacă el însuşi mai era în stare să stea treaz de la miezul nopții până la şase dimineața şi să mai fie capabil de ceva a doua zi. Încercă să şi-l imagineze pe Kenny în fața casei lui Annie, uitându-se la judecătoarea pe care o disprețuia atât de mult, şi se întrebă cum suporta Annie starea aia de arest la domiciliu noaptea.

— Da, aşa e, recunoscu Cam. Sau, poate, un suport de prindere care se foloseşte iarna. Dar, dacă e vorba de sinucidere, atunci se naşte o întrebare legitimă.

— Mda, încuviință Kenny. Cine l-a dat jos, nu?

În acea noapte, Cam şi-a parcat maşina personală, un Mercedes 240D vechi de douăzeci şi cinci de ani, pe care îl deținea de zece ani, în parcarea hotelului Marriott.

Jay-Kay şedea într-o poziție provocatoare pe un scaun înalt din micul bar intim al hotelului, şi purta o conversație dezlânată cu un tip care arăta ca un comis-voiajor. Era îmbrăcată cu un costum cu pantalon din mătase gri, care se lipea periculos de bine pe toate locurile potrivite. Cam se schimbase de uniformă într-un costum închis la culoare. Păstra la birou un costum complet, cu cămaşă

şi cravată asortate, gata de purtat tocmai pentru astfel de situaţii. Când l-a văzut, ea i-a zâmbit peste umărul comis-voiajorului, şi-a luat la revedere de la acesta, după care au intrat amândoi în sala de mese. Şeful de sală i-a condus la o masă, a aşteptat ca Jay-Kay să se aşeze, le-a lăsat meniurile, a luat comanda de băuturi şi a plecat. Fusese o zi nefiresc de caldă. Ca atare, Cam a comandat un gin-tonic, la fel ca şi ea.

— Nu am avut ocazia să spun asta până acum, zise el, dar îmi pare cu adevărat rău pentru unchiul tău. Am înţeles că însemna enorm pentru tine.

— Chiar aşa, domnule locotenent, răspunse ea. Îţi amineşti cum îl chema?

Cam recunoscu, sincer, că nu-şi amintea. Şi aşa avea probleme cu numele americane, şi nici măcar pe al ei nu şi-l amintise decât după ce McLain spusese că toată lumea o strigă Jay-Kay.

— Se numea Jasbir Chopra, rosti ea. Mătuşa mea se numeşte Surinder Chopra. Acum e văduvă.

Cam dădu din cap, aprobator:

— Regret sincer faptul că ăia doi au scăpat de pedeapsă, zise el. Te rog să mă crezi că nimeni nu a avut această intenţie.

— Cele mai multe greşeli mari nu se comit intenţionat, replică ea. Dar îţi mulţumesc pentru amabilitate. Am fost foarte apropiată de unchiul meu. El a făcut posibil succesul meu aici, în America. Însă nu mai sunt aşa de sigură că indivizii aceia doi au scăpat nepedepsiţi.

— Crezi că imaginile alea video erau adevărate?

Ea dădu din cap. În acea clipă le sosiră băuturile. Ridicară paharele în semn de noroc, apoi ea se apucă să explice:

— Cred că sunt adevărate din pricina calității extrem de reduse a imaginilor. Dacă ar fi fost realizate de profesioniști, cum ar fi, să zicem, de cineva de la Industrial Light and Magic, calitatea lor ar fi fost mult mai bună. Tărășenia a fost filmată cu o cameră digitală ieftină, apoi descărcată pe un computer prin intermediul unui cablu, după care a fost postată pe web prin intermediul unei conexiuni de bandă largă.

Cam ridică din sprâncene:

— Ți-ai dat seama de toate astea doar uitându-te la imagini?

— *Cunosc* toate astea în urma unei analize, domnule locotenent, rosti ea. Am bănuit despre ce e vorba imediat ce am aruncat o privire atentă. Dar pe mine îți amintești cum mă cheamă?

— Agentul special McLain spunea că toată lumea te strigă Jay-Kay. Îmi amintesc numele tău, Bawa, dar nu și celelalte prenume.

— Jaspreet Kaur Bawa, rosti ea.

Cam repetă numele complet. Ea îi zâmbi ca să-i arate că modul în care îl pronunța nu avea o importanță capitală.

— Pe mine mă cheamă Cameron Richter, zise Cam. Prietenii îmi spun Cam.

Ospătarul veni să le ia comenzile:

— Este adevărat că faci curse auto în rezervația cherokee cu un BMW? întrebă Cam.

Era rândul ei să ridice din sprâncene:
— M-ai verificat, domnule locotenent Cam?
— Puțin, recunoscu el. Şi pe tine, şi pe James Marlor. El nu era la fel de interesant. Mi s-a spus că scoți două mii de dolari pe zi din lucrul tău cu computerele.
— Uneori, alteori mai mult, răspunse ea.
Cam nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul ei. Tenul uşor creol era perfect, fără nici o pată, şi nu părea să fie rezultatul fardurilor. Tânăra continua să nu poarte nici un fel de bijuterii, dar se putea detecta o uşoară urmă de parfum. Îşi dăduse buzele cu mult ruj roşu, dar, grație culorii pielii ei, nu părea deloc un exces. Avea dinți foarte albi şi ochi plini de viață, de un căprui închis, aproape negri. Cam nu-i putea ghici vârsta, chiar dacă îşi amintea vag că o aflase cândva de la Kenny.
— Sunt inginer de sisteme computerizate cu o înaltă pregătire şi cu multă intuiție, continuă ea. Ceva ce exista şi în țara voastră înainte ca sistemul vostru de educație să se transforme în ceea ce este astăzi.
În timpul cinei i-a povestit despre educația primită în India şi, ulterior, în Statele Unite. Au vorbit la modul general despre sistemele de educație şi despre universul informaticii. Cam a întrebat-o cum se făcea că era plătită aşa de bine. Ea i-a răspuns că într-o singură zi putea rezolva o problemă care deranjase o companie sau un laborator de cercetare timp de câteva săptămâni sau chiar mai mult. Povestea asta însemna bani mulți şi ea îşi întocmea contractele de consultanță într-o asemenea manieră, încât, în cazul în care rezolva repede problemele, încasa o bună parte a economiilor rezultate. Îi mai spuse

că maşina îi fusese dată de uzina BMW din Carolina de Sud pentru că deblocase în doar trei ore o problemă cu linia de producţie care costa uzina 200 000 de dolari pe zi.

— Îmi plac lucrurile puternice şi rapide, mărturisi ea. Computerele puternice şi rapide, maşinile puternice şi rapide. Pentru mine, cele două sunt unul şi acelaşi lucru: sisteme inginereşti inteligente şi care răspund foarte bine la orice comandă. Presupun că sunt dependentă de senzaţiile tari. Cu cât lucrurile sunt mai aproape de extrem, cu atât mai bine.

— Ceva mai devreme ai spus că analiza făcută de tine a dezvăluit câteva amănunte despre acele imagini ale execuţiilor. Este vorba de analiza făcută pentru FBI?

Ea a zâmbit din nou, dar cu o expresie măsurată, nicidecum seducătoare:

— Mă gândeam când o să mă întrebi asta, domnule locotenent Cam.

— Dacă te-au pus pe tine să rezolvi problema, asta înseamnă că...

— Da, răspunse ea imediat Şi ei cred că e vorba de ceva real.

— Dar, când s-au retras, au declarat că o fac din lipsă de probe, că nu există nici un fel de indiciu că acele imagini ar fi reale.

— Aşa e, aprobă ea, după care aşteptă ca el să se prindă.

Cam nu înţelegea unde vrea ea să ajungă. Înţelesese şi acceptase problema lor legată de resurse — terorismul internaţional versus criminalitatea locală — şi mai

înțelesese și poziția adoptată de ei față de imaginile cu execuții: primiseră o serie de indicii negative, dar nici o dovadă concludentă că o pățise cineva.

Sau... mai exista un alt motiv. Bău o gură de vin în vreme ce se gândea la asta. Ospătarul le luă farfuriile din față și plecă să întocmească nota.

Cam își lăsă paharul jos când pricepu, în sfârșit, unde bătea ea. Tânăra se uită la el cu o expresie care arăta că așteaptă o reacție.

— Ei cred că e o problemă în interiorul Biroului Șerifului, rosti el.

— Bingo! exclamă ea. Îți amintești cum ai primit informația despre prima scenă de execuție?

— Mda, m-au sunat cei de la Infracțiuni Informatice. Mi-au spus să intru pe un site.

— Și ce altceva au mai spus?

Cam se gîndi:

— Că a venit prin e-mail, care se presupunea că a venit de la...

— Sediul FBI-ului din Charlotte, încheie ea. Dar bineînțeles că nu venise de acolo.

— Corect. Așa că...

— Așa că am căutat prin rețeaua voastră internă în ziua când am venit acolo, zise ea. Toate acele firewall-uri de intranet sunt montate pentru a împiedica trecerea oricărui mesaj care fie și numai ar semăna cu un fișier video.

— Și atunci cum am putut intra pe acel site? Îmi amintesc cum Kenny spunea că site-ul stochează informația sau ceva de genul ăsta.

— Da, aşa e, dar asta e altă problemă. Însă este imposibil ca divizia voastră de Infracțiuni Informatice să fi primit acel fişier video de pe web. Oricum, nu l-a primit prin rețeaua internă din cadrul Biroului Şerifului.

—Aşadar, tu vrei să spui... ce anume? Că mesajul provenea *dinăuntrul* Biroului Şerifului?

— Aşa dictează logica, afirmă ea. Ați mai înregistrat recent anomalii în cadrul rețelelor interne?

— Nuuu, zise Cam, apoi îşi aminti de mesajul de amenințare primit de Annie.

Jay-Kay sesiză ezitarea lui:

— Ce e?

— O ştii pe judecătoarea cazului, Bellamy? A primit un e-mail prin rețeaua privată a sistemului juridic în care se spunea indirect că ea e următoarea victimă.

— Chiar aşa? se miră Jaspreet. Spune-mi — ştii cumva dacă judecătoarea îşi accesează vreodată computerul de la birou prin intermediul computerului de acasă?

— Habar n-am... presupun că e posibil.

— Dacă o face, generează o vulnerabilitate în interiorul rețelei interne. Ar trebui să arunc o privire asupra chestiei ăsteia. Le-ai spus federalilor că a primit o amenințare?

— Nu, răspunse Cam, privind în jur ca să vadă dacă nu erau ascultați. Sala de mese era aproape pustie, prezente fiind doar vreo trei cupluri; ospătarul se întoarse cu nota de plată şi Jay-Kay îi dădu cardul ei de credit: Biroul s-a retras, aşa că nu le-am spus nimic despre mesaj.

— Poate că ar trebui să o faci, sugeră femeia. Domnul McLain este perfect conştient că judecătorul acestui caz ar putea deveni o țintă. Tot el a mai spus că protejarea judecătorilor e în „portofoliul" lor, cred că aşa s-a exprimat. Pe de altă parte...

— Mda, pe de altă parte, asta ar îndrepta un nou deget acuzator către Biroul Şerifului.

„Doamne", gândi el, „să fie posibil ca *poliţiştii* să comită acele execuții?"

— Hei, mai eşti pe recepție? întrebă ea, iar el îşi ridică privirea.

Ochii ei îl fixau ca aceia ai unei bufnițe, total concentrați asupra lui. Impactul lor era de-a dreptul fizic. Cam avea impresia că îi era despicat creierul pentru cercetare.

— Povestea asta are toate caracteristicile unui dezastru politic, ca să nu mai menționez şi implicarea în comiterea unor crime, zise el.

La naiba! Ea era un om obişnuit. De ce îi spunea toate astea? Doar pentru că ea îi sărise, de bunăvoie, în ajutor?

Tânăra se lăsă pe spătarul scaunului şi se apucă să rearanjeze vesela rămasă pe fața de masă.

— FBI este o organizație interesantă, rosti ea după câteva minute. Oamenii de acolo par să cântărească efectele politice ale fiecărui lucru pe care îl ştiu sau îl fac. Pe lângă dimensiunile uriaşe ale Biroului, asta reprezintă principalul lor punct vulnerabil.

— Adică?

— Adică nu există nici o diferență față de problemele cu care mă confrunt eu în industria computerelor. Siste-

mele software reprezintă cea mai apropiată analogie de sistemele sociale umane. Orice problemă se reduce, în cele din urmă, la o eroare umană apărută undeva. Software-ul se repară prin examinarea logică, uneori în afara şirurilor de unu şi zero. În universul meu însă nu există consecinţe politice.

— Ba evident că există, ripostă Cam. Dacă a distrus cineva un soft, atunci acel cineva e în mare belea. La fel ca în cazul nostru. Şeriful nu e doar un fel de şef al poliţiei. El răspunde direct în faţa alegătorilor. Dacă o parte a oamenilor lui s-au organizat într-un pluton de execuţie ilegal, atunci el însuşi e terminat.

— Dar nu e la fel de terminat precum oamenii ucişi de acel pluton de execuţie, observă ea.

„Vorbeşte la fel ca Annie“, îşi zise el. Închise ochii şi se relaxă.

— Sunt gata să te ajut, rosti ea. Mai ales acum, când cei doi nemernici sunt morţi.

Cam deschise ochii şi se uită la ea. Tânăra ridică din umeri.

— Ţi-am spus dinainte ce cred eu că ar fi trebuit să se întâmple cu ei, se justifică ea. Iar acum s-a făcut dreptate, chiar dacă din pură întâmplare, nu?

— Şi atunci cum mă poţi ajuta?

— Pot afla cine i-a trimis judecătoarei mesajul şi cum a procedat.

— Ea mi-a spus că mesajul a fost şters.

— Există nenumărate feluri de a şterge ceva, replică ea. Lasă-mă să arunc o privire.

Cam se simţi obligat să întrebe.

— De ce vrei să ne ajuți... acum?

Tânăra se gândi câteva clipe ce să-i răspundă:

— Deoarece în India am căpătat ceva experiență cu plutoanele de execuție. În mod inevitabil, călăilor începe să le placă ce fac — să ucidă oameni, să regleze conturi vechi. Apoi își dau seama că trebuie să facă și curățenie după ei — să lichideze eventualele scăpări, adică pe oamenii care ar putea ști prea multe.

Cam avea sentimentul că ea gândea iarăși cu mult înaintea lui.

— Adică pe aceia ca mine, continuă ea. Dacă indivizii operează prin Internet, atunci ar trebui să știe că este posibil să-i găsească persoane cum sunt eu. Făcu o pauză: Și, bineînțeles, cineva ca tine, mai ales în cazul în care decizi să pornești în căutarea lor.

Cam nu se gândise la așa ceva. De fapt, nu se gândise la nimic din toate acestea.

— De unde știi că nu fac și eu parte din pluton? întrebă el.

— Bineînțeles că nu știu asta. Dar la prima noastră întâlnire, erai stânjenit și nu furios că judecătoarea le-a dat drumul. Pe de altă parte, câțiva dintre ceilalți ofițeri erau tare furioși. La fel ca mine.

— Încă s-ar putea să mai dăm peste K-Dog sau Flash, zise el. Sau chiar peste Marlor.

— Să sperăm că așa va fi, replică ea, uitându-se la ceas. Trebuie să plec. Am de condus un seminar tehnic de dimineață. Pescui din buzunar o carte de vizită: Sună-mă, Cam! Cred că acum ai nevoie de mine.

21

Annie Bellamy nu se împăca prea bine cu ideea de arest la domiciliu. Din punct de vedere tehnic, nu era deloc arestată, dar, la venirea serii, cel mai simplu loc în care putea fi protejată era chiar casa unde locuia, ceea ce însemna că îşi pierduse o mare parte din intimitatea personală. Mercedesul ei mare şi argintiu rămânea în garaj până la ivirea zorilor sau până la alte ordine. Cam o sunase înainte de a trece pe la ea, după cum îl sunase şi pe ofiţerul care coordona supravegherea. Acestuia îi spusese că are unele chestiuni de discutat cu judecătoarea. Ofiţerul acceptase cererea. Toate acestea se petreceau tocmai pentru a păstra aparenţele vizitelor sau contactelor pe care Cam le avea cu Annie sub umbrela treburilor profesionale. Cam nu era deloc dispus să se afle la Biroul Şerifului că ei doi continuau să întreţină relaţii sociale sau de altă natură.

Annie i-a întins lui Cam un pahar cu scotch, apoi au trecut în biroul ei şi au închis uşa. Dispozitivul de protecţie consta dintr-un poliţist în casă, unul afară şi o maşină de patrulare care trecea prin împrejurimi la intervale de timp care variau în mod aleatoriu. Totodată, cei opt acri de sol îngrijit din jurul casei fuseseră împânziţi cu tot felul de senzori electronici. Oricât de neplăcute fuseseră căsătoriile femeii, ele se dovediseră extrem de profitabile sub aspect imobiliar.

Annie purta o fustă până la genunchi şi o bluză fără mâneci. Arăta bine. Obosită, dar atrăgătoare.

— Îți place captivitatea? o întrebă Cam.

— Nu prea, răspunse ea. M-am obişnuit cu ideea că divorțul înseamnă să nu ai un bărbat care să te încurce permanent prin casă.

— Am putea trimite mai multe polițiste să te păzească, propuse Cam, aşezându-se pe unul din fotoliile mari de piele.

— Nu, nu vreau. Astea vor mereu să vorbească.

Se duse la combina muzicală şi dădu volumul mai tare, poate o idee mai tare decât era absolut necesar. Apoi veni la fotoliu, se aşeză în poala lui Cam, îşi deschise şi apoi scoase bluza şi îşi mută un picior astfel încât să strângă cu coapsele genunchii lui.

— Spune-mi că nu vrei doar să vorbeşti cu mine, zise ea, desfăcându-şi sutienul.

„Ca de obicei, are dreptate", îşi zise Cam ceva mai târziu, hotărând că să ai tot timpul dreptate e tipic pentru judecători.

Îşi puseră înapoi hainele în ordine, apoi el mărturisi că, de fapt, venise la ea ca să discute ceva. Ea îi aruncă o privire vag dezamăgită, dar nu chiar atât de îndurerată. Din fericire, în birou se mai găsea ceva scotch, aşa că, la un pahar, el îi povesti despre întâlnirea cu Jaspreet, vrăjitoarea Internetului, şi despre sugestiile ei legate de un pluton al morții.

— Are o părere destul de bună despre ea însăşi, nu? întrebă Annie.

Şedea acum la biroul ei, cu picioarele goale sprijinite de un sertar.

— Dacă i se plătesc două bătrâne pe zi, probabil că le merită, răspunse Cam.

— Cum arată?

— Ca o indiancă. Cuvântul care îmi vine în minte este *exotic*. Treizeci şi ceva de ani, chip drăguţ şi ochi atât de vii, încât te sfredelesc.

Annie zâmbi, dar nu era un zâmbet prea amabil:

— Ţi-ar plăcea să te culci cu ea?

Cam era pregătit pentru aşa ceva. Annie era o fiinţă directă.

— Să vedem, rosti el. E femeie, are puls — da, da, criteriile esenţiale sunt îndeplinite. Categoric, da!

— Să ştii că am prieteni buni la seviciul de Imigrări! şuieră ea, scoţând un sunet ca de felină care se încordează şi scuipă.

— Trebuie să trec chestia asta în sarcina lui Bobby Lee, zise el, revenind la afaceri. Mă gândesc la o scrisoare, preferabil expediată din Grecia sau dintr-un loc la fel de îndepărtat.

— Din Grecia e bine, replică ea. În mod obişnuit, treaba asta ar trebui să ajungă la FBI, dar, din câte mi-ai spus, federalii s-au retras şi vor să păstreze distanţa.

Cam ridică din umeri:

— Dacă le cere el oficial, atunci trebuie să revină. Este vorba de Internet — plus infracţiune informatică şi intruziune.

— O să apară scurgeri de informaţii.

— Atunci asasinii se vor da la fund, răspunse Cam. Asta dacă e adevărat. Tot revin la chestia asta. În afara absenţei victimelor, nu avem nici un fel de dovezi fizice.

Iar poliţiştilor le place să adulmece vânatul. Dacă există un soi de pluton de execuţie, poliţiştii implicaţi vor simţi „undele de şoc" ale informaţiilor care se transmit prin reţeaua internă şi se vor da la fund.

— Şi tu ce joc faci?

— Doi ticăloşi care au mărturisit crima pe care o comiseseră sunt, probabil, morţi. Şi nimănui nu-i pasă cu adevărat.

— Oamenilor le-ar păsa dacă făptaşii ar fi poliţişti.

Cam se întrebă dacă ar fi fost adevărat. Reacţia publică la execuţia filmată reprezentase doar obişnuitul amestec de bârfe şi speculaţii media, dar Cam nu prea auzise comentarii de genul: „Trebuie neapărat să-i prindem pe ticăloşii care au comis o asemenea nelegiuire", nici măcar din partea liberalilor care păreau să fi umplut statul în ultimul deceniu. Îi spuse lui Annie despre comentariul făcut de Jaspreet în legătură cu călăii care deprindeau plăcerea pentru crimă.

În acea clipă, poliţistul din casă ciocăni discret în uşa biroului.

— Aveţi un alt musafir, doamnă judecător! anunţă el.

— Bine, răspunse ea cu voce joasă. Apoi adăugă: unul care ştie să pice la ţanc, cred.

Cam se ridică, îşi termină băutura şi îşi verifică ţinuta ca să se asigure că nimic nu trăda cele petrecute acolo. Ea îl privi oarecum amuzată.

— Să deschid fereastra? propuse Annie.

De fapt, roşise şi ea puţin.

— Am putea să-l întâmpinăm la uşa din faţă, sugeră Cam.

Aşa au şi făcut. Poliţistul din casă se întoarse în bucătărie. Rămaseră amândoi în cadrul deschis al uşii ca să întâmpine o maşină care se apropia pe alee. Cam o recunoscu drept o maşină de la Biroul Şerifului. Se simţea un pic nervos să stea aşa în cadrul luminat al unei uşi, până când văzu că maşina era condusă de Kenny Cox.

Annie verifică să nu fie auzită de poliţistul de pază, apoi spuse:

— Dacă aş fi căutat un candidat pentru postul de comandant al unui pluton de execuţie, atunci ăsta ar fi fost numai bun!

El îi făcu semn să tacă, în vreme ce Kenny coborî din maşină şi îl salută cu un gest pe poliţistul care supraveghea împrejurimile casei. Acesta se ivise de după colţul clădirii la sosirea lui Kenny.

— Doamnă judecător, rosti Kenny în direcţia lui Annie în vreme ce urca treptele. Şefu'! Era îmbrăcat în uniformă completă, inclusiv cu pălărie pe cap: Mi-am zis că ar fi bine să trec pe aici şi să verific dacă e totul în regulă.

— Se pare că geniile gândesc la fel, răspunse Cam.

— Aţi descoperit vreo dovadă că e nevoie de ceea ce mă înconjoară? se interesă Annie.

— Nu, doamnă, răspunse Kenny, uitându-se la chipul ei, apoi la chipul lui Cam şi din nou la chipul ei.

Cam se trezi întrebându-se ce ştia sergentul. Kenny era un anchetator iscusit şi abilitatea lui de a citi limbajul trupului era mai bună decât a lui Cam.

— Încă n-avem veşti despre Marlor sau despre cele două „staruri de cinema“, continuă el. Toată lumea e în doliu.

— Iar noi îi căutăm din răsputeri, nu-i aşa? ripostă Annie.

— Da, îi căutăm, răspunse Cam înaintea lui Kenny. Găsirea oricăruia dintre ei continuă să fie cea mai bună modalitate de a anula acest arest la domiciliu.

Kenny se uită ciudat la el.

— Sau ne-am putea retrage oamenii chiar acum, domnule locotenent, zise el. Dacă doamna judecător crede că nu există nici o ameninţare la adresa domniei sale...

Annie îşi ridică privirea înspre cer:

— Mulţumesc pentru informaţii, locotenent Richter. Am ceva documente de citit. Dădu cu răceală din cap înspre Kenny: Sergent!

Intră înapoi în casă şi Cam închise uşa după ea.

— Hai să ne plimbăm puţin, îi propuse el lui Kenny.

Porniră să se plimbe prin spaţiul care înconjura clădirea din cărămidă roşie, construită în stil federatist, apropiată ca dimensiuni de o reşedinţă de pe vremuri. Casa era înconjurată de opt acri bine întreţinuţi de pajişti, grădini şi copaci maturi, precum şi de o piscină cu o casă de oaspeţi construită chiar în spatele reşedinţei principale. Restul proprietăţii era mărginit pe trei laturi de un zid de cărămidă, iar în spate de un gard de sârmă

înalt de trei metri, ascuns de o lizieră compactă de cedri. În spatele proprietății era o alee de serviciu pavată, construită pentru a permite accesul camioanelor de gunoi. Aleea din față era din pietriș și continua de-a lungul unei părți a casei către un garaj exterior pentru trei mașini, așezat perpendicular pe casa de oaspeți. Porțile din față erau construite din fier forjat modelat și erau operate electric din interiorul reședinței principale sau prin intermediul unei telecomenzi, aflate acum în mâinile polițiștilor de pază.

Polițistul care stătea afară era îmbrăcat într-un costum SWAT modificat. Omul avea ordinul să patruleze peste tot, așezându-se din când în când la pândă pe la colțuri și în umbră. Dispunea de echipament de vedere pe timp de noapte și de o armă MP-5 pentru intervenție. Se ivi iarăși, pentru puțin, atunci când Kenny și Cam dădură colțul pe după aleea din față, dar se întoarse repede la adăpostul întunericului. Luna lipsea de pe cer, dar ochii celor doi se adaptau ușor la beznă.

— Și ce mama dracului urmează să facem? întrebă Kenny. Porcăria asta ar putea să nu se termine niciodată, mai ales dacă individul nu a vrut decât să-i bage pe nemernicii ăia doi în pământ. Și, de vreme ce i-a executat, această amenințare la adresa judecătoarei este ilogică.

— Are darul de a-i face ei viața mizerabilă, zise Cam. Dacă Marlor este cel care comite chestiile astea, atunci există o oarecare logică, mai ales dacă nu are curajul să electrocuteze un judecător.

— Eu aș putea să o fac, ar trebui doar să fie un judecător anume, spuse Kenny, privind înapoi spre casă.

Cam fusese cât p-aci să-i dezvăluie ideile cu care venise Jaspreet, dar comentariul lui Kenny îl determină să tacă. În acea clipă se auzi un zgomot puternic în spatele garajului, urmat de sunetul unui vehicul care accelera pe alee. Zgomotul continuă, ca şi cum automobilul ar fi tras după el câteva pubele apoi totul luă sfârşit. Cam zări o siluetă întunecată ieşind din dreptul zidului de cărămidă şi deplasându-se către liziera de cedri din spatele proprietăţii.

Kenny avea deja arma scoasă, iar Cam şi-a scos şi el pistolul. Se ghemuiră amândoi în spatele unui şopron. În spatele lor, luminile din bucătăria casei se stinseră, lăsând să se vadă doar un licăr gălbui dinspre uşile care legau holul central al casei de zona piscinei. Cam ştia că ambii poliţişti care erau de pază ar fi trebuit să fi luat deja legătura prin radio. Annie ar fi trebuit să fie în biroul ei, care se afla în partea din faţă a casei. Cum el şi Kenny nu puteau accesa reţeaua de intervenţie, erau acum obligaţi să stea la adăpost.

— Trebuie să stăm între alee şi casă, rosti încet Kenny, ca un ecou la gândurile lui Cam. Să lăsăm poliţiştii să descopere ce naiba s-a...

Ceva se izbi serios de un copac aflat cam la cinci metri de locul unde stăteau ei ghemuiţi, apoi, imediat, se auzi bubuitura unei arme de mare calibru în faţa casei.

— Nemernicul! gemu Kenny, auzind zgomotul făcut de a doua maşină pe strada din faţă. Am fost fraieriţi.

Se ridicară amândoi şi înconjurară în fugă piscina, îndreptându-se către uşile de acces în casă. Imediat se

aprinse un detector de mişcare, care pe moment îi orbi pe amândoi cu lumina lui.

— Du-te la uşa din spate! strigă Kenny, urcând treptele câte două. Sergent Cox şi locotenent Richter, intrăm în casă!

— S-a-nțeles! se auzi vocea polițistului din interiorul casei.

Luminile din holul principal erau stinse acum, dar cele de pe veranda din față continuau să fie aprinse, aşa că puteau vedea înăuntru. Polițistul care-şi ținea arma strâns, cu ambele mâini, li se alătură imediat ce intrară.

— Unde e judecătoarea? întrebă Cam.

— Era în bibliotecă atunci când a început totul, rosti polițistul. Nenorocirea aia suna ca o armă de elefanți.

Parcurseră repede holul central până la uşile bibliotecii, care continuau să fie închise. Cam ciocăni o singură dată şi strigă numele lui Annie.

— Mă pot ridica acum? întrebă ea.

Cam împinse uşile duble. Annie se ghemuise pe podea în spatele biroului ei. Draperiile din față erau încă trase, dar sub ele, pe covor, se strânsese o grămăjoară de cioburi. O gaură imensă se căsca într-o oglindă veche care atârna la înălțimea capului pe peretele din spate. Cam se duse şi o ajută să se ridice. Annie îşi compusese expresia cuiva plin de curaj, dar strânsoarea cu care îl apucase pe Cam indica altceva. Acesta o ajută să se ducă până la un fotoliu, în vreme ce Kenny sună imediat la dispeceratul central. Annie nu se putu abține să nu țipe atunci când zări ceva în spatele lui, aşa că el se întoarse

şi constată că polițistul care patrula afară stătea acum în cadrul uşii. Omul îşi împinsese casca pe frunte, dar hainele negre, vesta din kevlar şi pistolul mitralieră MP-5 aveau un impact vizual imens. Polițistul fugise până acolo, după cum gâfâia acum:

— O maşină a tras după ea nişte tomberoane pe alee, după care s-a îndepărtat în mare viteză, raportă el. La poarta din față aştepta un al doilea vehicul, în care s-a aflat cel care a tras.

Cam îl auzea pe Kenny organizând repede o operațiune de căutare prin împrejurimi, dar bănuia că era deja prea târziu pentru aşa ceva. Ambele autoturisme avuseseră timp berechet ca să dispară pe una dintre numeroasele străzi laterale din zonă înainte ca polițiştii să plece în urmărirea lor.

— Se pare că a ştiut şi unde să tragă, rosti Cam, uitându-se la oglindă. Ce e în spatele acelui perete?

— Cămara pentru bucătărie, răspunse polițistul însărcinat cu paza interiorului.

— Vezi ce poți să descoperi, îi ceru Cam, apoi se întoarse către celălalt polițist. Tu du-te înapoi afară şi asigură-te că nu există şi un al doilea trăgător care dă târcoale casei în vreme ce noi stăm cu toții aici, descoperiți.

Polițistul dispăru în direcția uşii de la intrare. Kenny închise telefonul.

— Au pus unitățile să desfăşoare o rețea de prindere, zise el, dar expresia de pe chipul lui demonstra clar câtă nădejde îşi punea într-o asemenea operațiune.

Annie anunță că voia să bea ceva. Cam îi pregăti ceva de băut într-un pahar luat din bar.

— Ce căuta înăuntru polițistul de afară? se interesă Kenny.

— Încurca lucrurile, răspunse Cam. Auzind scrâşnete de cauciucuri în fața porților de la intrare, i se adresă lui Kenny: Ce-ar fi să organizezi oamenii? Vei avea nevoie de un ajutor ca să deschizi porțile alea.

Kenny încuviință, îşi scoase din buzunar casetofonul şi părăsi încăperea. După plecarea lui, Cam îngenunche lângă fotoliul pe care şedea Annie.

— Îmi pare rău pentru toate astea, doamnă judecător, rosti el. Se pare că s-a terminat cu joaca de-a imaginarea diverselor lucruri.

Annie îşi terminase băutura dintr-o singură înghițitură, iar acum obrajii i se îmbujoraseră.

— Uită-te la traiectoria glonțului, Cam! rosti ea, cu voce tremurândă. Ăştia ştiau unde e aşezat biroul meu.

— Cu siguranță ştiau care e încăperea pe care o foloseşti drept birou, rosti el, dând din cap. Dar draperiile astea au fost trase de când...

— Lucrez seara după cină în fiecare noapte, cu excepția zilelor de vineri şi de sâmbătă, replică ea imediat. Ia ghiceşte cine ar şti în mod cert acest amănunt?

Cam se mulțumi să se uite la ea:

— Toți polițiştii care au fost de pază aici?

Ea încuviință:

— Tipii ăştia par atât de amabili şi de prietenoşi! Chiar preocupați. Nu-mi pot imagina că...

— Ei trebuie să întocmească un jurnal în fiecare noapte. În jurnal scrie unde eşti în fiecare clipă: „A luat masa în bucătărie. S-a dus să înoate. S-a dus în bibliotecă să lucreze. S-a culcat la ora zece." Oricine a văzut jurnalul a aflat unde obişnuieşti să te afli.

— Dar planul casei? Cine ar cunoaşte alcătuirea reşedinţei suficient de bine ca să tragă prin draperiile lăsate, chiar pe deasupra capului meu? Am *simţit* glonţul ăla, Cam!

Cam auzi că poliţistul din interior venea spre ei pe hol, aşa că se ridică în picioare.

— Domnule locotenent? rosti poliţistul, sugerându-i că are să-i arate ceva.

Nevrând să rămână singură în bibliotecă, Annie se duse cu ei. Merseră până în bucătărie, apoi în cămară. Cam îşi scosese propriul casetofon, gata să înregistreze tot ce vedea. Glonţul izbise plinta peretelui interior al cămării, trecuse printr-o cutie cu cereale uscate, care acum se împrăştiaseră pe podea, apoi trecuse prin zidul opus şi prin tencuiala de afară. Cam îşi aminti sunetul de izbitură din copac. Îl duse pe poliţist până la uşa din spate şi îi arătă copacul.

— Spune-le celor de la Investigaţii să se urce în copac — glonţul s-a înfipt acolo, zise el. Poliţistul se holbă la el. Am auzit izbitura, bine? îi explică Cam. Cam la patru, cinci metri înălţime pe tulpină.

Priviră în jurul lor alte câteva minute, încercând să vadă dacă mai exista vreo stricăciune, apoi auziră mai multe voci din direcţia anchetatorilor care fuseseră poftiţi în casă de Kenny. Cam îi spuse lui Annie că unul dintre

aceştia avea să-i ia o declarație. Ea îl privi îngrijorată, apoi își recompuse masca plină de curaj și se întoarse alături de polițiști în birou, cu aerul unui judecător stăpân pe sine. Cam ar fi vrut să o strângă puțin în brațe, doar ca să o liniștească, dar de-acum fiecare dintre ei trebuia să joace un rol. Cam își spuse că era momentul să o șteargă și să lase tehnicienii să-și facă treaba. Totodată, avea cu disperare nevoie de o perioadă de gândire.

22

La ora șapte și jumătate, a doua zi dimineața, Cam se întâlni cu Bobby Lee Baggett:

— Laboratorul nostru de balistică a identificat glonțul, rosti șeriful. Îți vine să crezi că e de calibru 465? În esență, e o pușcă pentru vânat de calibru mare. Poate un H&H.

— Dacă e un H&H, atunci este o armă foarte scumpă, adăugă Cam.

Văzuse una din armele Holland&Holland de vreo șaizeci de mii de dolari la târgul *Antiques Roadshow*, iar aceea valora atât de „puțin" pentru că nu era în perfectă stare de funcționare.

— Corect, aprobă șeriful. Așadar, probabil că nu vorbim despre vreun nemernic din partea locului care a ieșit din pârnaie nutrind resentimente față de judecătoare, mai ales dacă folosește o armă de calibru mare.

— Doar dacă nu a furat-o, sublinie Cam.

— Păi, asta ne oferă un punct de plecare, nu? zise şeriful, uitându-se la Cam, care bănuia că MCAT avea să se ocupe şi de acest caz. Traficanţi, oameni care vând muniţie de un asemenea calibru şi, bineînţeles, orice situaţie în care s-a relatat furtul unei asemenea arme în ultimii cinci ani.

— Şi ar mai trebui să discutăm cu cei de la ATF, propuse Cam, însemnându-şi ceva pe o hârtie.

Învârtiră problema pe toate feţele încă zece minute, apoi renunţară. În vreme ce şeriful răspundea la telefon, Cam observă pe calendarul de pe birou al lui Bobby Lee că acesta era liber la prânz. Văzându-l cum stă în spatele biroului său, şeriful se uită cu subînţeles la ceas şi ridică din sprâncene. Cam rupse hârtia pe care o scrisese şi i-o dădu. În bilet scria: „Vreau să ne întâlnim în parcarea hotelului Marriott la 12.30". Şeriful vru să spună ceva, dar Cam îi arătă tavanul şi clătină din cap. Şeriful clipi, se încruntă, apoi dădu din cap.

Se întâlniră la intrarea în parcare, şeriful venind cu maşina personală de teren, pe care o parcă alături de maşina veche a lui Cam. Acesta coborî şi se urcă în maşina şerifului:

— Ce dracu' se petrece, domnule locotenent? întrebă Bobby Lee fără nici un preambul.

— Am motive să cred trei lucruri, rosti Cam. Mai întâi, că povestea asta cu scaunul este adevărată; în al doilea rând, că *nu* James Marlor este făptaşul, iar, în al treilea rând, cred că este posibil să ne confruntăm cu un soi de pluton de execuţie provenind chiar de aici, din interiorul Biroului Şerifului din ţinutul Manceford.

— Doamne, Dumnezeule! şopti şeriful, vizibil şocat.

Cam îi povesti totul. Îi spuse despre întâlnirea cu Jaspreet şi despre afirmaţiile ei legate de dificultatea de a accesa reţeaua informatică a sistemului juridic din afara ei. Menţionă ciudăţenia acţiunii de a te duce într-unul din cele mai periculoase cartiere din Triboro la miezul nopţii, cu un pistol mitralieră plin de gloanţe oarbe care, apropo, erau greu de obţinut dacă nu făceai parte dintr-o organizaţie militară sau poliţienească, unde aceste gloanţe erau permanent folosite în timpul antrenamentelor. Cam îi spuse chiar şi faptul că judecătoarea Bellamy se întreba cum era posibil să ştie cineva exact locul în care se afla ea la o anumită oră a nopţii şi în ce cameră se afla biroul ei — mai ales că draperiile erau trase. Continuă, afirmând că se ştia că mai mulţi poliţişti erau furioşi pentru că nemernicii ăia doi scăpaseră aşa de uşor de pedeapsă. Apoi îi povesti despre aluziile lui Jaspreet în legătură cu bănuiala celor de la sediul din Charlotte al FBI că era posibil ca anumiţi poliţişti din ţinutul Manceford să fie adevăraţii făptuitori ai execuţiilor. În fine, mărturisi că el, unul, credea că e foarte puţin probabil ca Marlor să fi fost capabil să racoleze un complice ca să atace casa judecătoarei, mai ales dacă stătea bine ascuns undeva.

După ce Cam termină, şeriful închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Pe rampa de acces în parcare urca o maşină de teren mare şi strălucitoare. Cam şi şeriful erau amândoi în uniformă, aşa că şoferul autoturismului le aruncă o privire plină de curiozitate în vreme ce trecea pe lângă ei.

— Dovezi? ceru şeriful, în cele din urmă.
— Al dracului de puține, răspunse Cam. Am putea obține nişte dovezi dacă am încerca să dăm de urmele intruziunii în rețea din interior în loc să o facem din exterior.
— Dar ar trebui să folosim polițişti pentru asta, ripostă şeriful. Polițiştii noştri.
— Atunci ar fi bine să apelăm la federali. Spuneți-le doar că oamenii noştri au ajuns în impas şi vreți ca ei să arunce o privire din interior.
— Dacă există un grup de răzbunători, vor prinde de veste într-o clipită.
— Atunci poate că dau naibii înapoi şi renunță. Poate că nu mai avem ce face în privința primelor două victime, dar ar fi al naibii de bine să putem preveni o a treia crimă.
Bobby Lee se uită drept în ochii lui Cam:
— Pe cine bănuieşti?
Cam clătină din cap. Avea unele idei, dar încă nu era dispus să le dea glas.
Bobby Lee înjură:
— Am muncit aproape zece ani ca să construiesc cea mai profesionistă şi competentă echipă de ajutoare de şerif din stat. Am fost primii acreditați de pe cuprinsul acestui stat. Am câştigat toate premiile importante care se pot acorda pentru respectarea şi impunerea legii. Avem cele mai moderne jucării, cel mai bun laborator de analize, cele mai bune sisteme de comandă şi control. Şi acum vrei să mă faci să cred că printre noi există polițişti care ucid suspecți?

Nu ridică nici o secundă vocea, ceea ce însemna că era cu adevărat furios. Bobby Lee nu ţipase niciodată. Cu cât era mai furios, cu atât devenea mai puţin zgomotos.

— Nu credeţi una ca asta, constată Cam.

— Nu, nu cred, ripostă el. Nu vreau să o fac. Trebuie să existe o altă explicaţie. Şi mai trebuie să-ţi spun, domnule locotenent, că, din acest moment, instinctul îmi spune să pun pe altcineva să se ocupe de acest caz. Doar că dumneata eşti — sau ar trebui să fii — cel mai bun om pentru aşa ceva. Se opri ca să inspire adânc, apoi să expire: Nu m-ai auzit niciodată spunând asta, dar e pentru prima dată în cariera mea de şerif al ţinutului Manceford când habar n-am ce mama dracului să fac.

„Să dai timpul înapoi!" rosti Cam în gând.

— Ne vom continua munca, aşadar, rosti şeriful cu voce tare. Vom continua să-i căutăm pe Marlor şi pe cei doi ticăloşi. Vom menţine paza la domiciliul judecătoarei habar n-am câtă vreme.

Şeriful se uită în gol pe geamul portierei şi începu să bată darabana pe chenarul de metal.

— Cred că ar trebui să-l sunaţi pe McLain, rosti Cam. Vreau să lămuresc cu el amănuntele spuse de Jaspreet. Vreau să aud din gura lui că el crede că suntem implicaţi.

— Dacă federalii chiar cred aşa ceva, nu ne-o vor mărturisi niciodată.

— Atunci merită întrebaţi. Un zid al tăcerii reprezintă un indiciu destul de bun.

Din nou darabana bătută cu degetele:

— Şi poate că ar fi bine să vă duceți personal la sediul lor din Charlotte. Să discutați față în față cu ei, propuse Cam.

— Adică să nu vorbesc prin telefon, zise şeriful.

Cam expiră cu putere:

— Şi pentru mine lucrurile astea sunt noi, domnule şerif, zise el. Dar, da, acesta e motivul pentru care ne-am întâlnit şi noi în parcarea asta nenorocită.

În acea clipă îi sună pagerul. Cam îl scoase şi văzu că pe ecran apăruse un mesaj: „Marlor depistat de rețea". Cam îi dădu vestea şerifului, care răsuflă uşurat.

— Mă duc să văd despre ce e vorba, zise Cam. Însă continui să cred că ar trebui să-l contactați pe McLain. Cereți-i o întrevedere.

Bobby Lee arătă cu bărbia spre pagerul lui Cam.

— Du-te să rezolvi chestia aia, rosti el. Apoi vino la mine. Voi decide după aceea.

Când Cam ajunse înapoi la birou, Kenny discuta cu Horace şi Purdy.

— Unde a ieşit la suprafață? se interesă Cam.

Kenny deschise un e-mail de la directorul băncii lui Marlor. Suspectul încasase un cec de cinci sute de dolari de la un ghişeu din centrul localității Winston. Funcționara de acolo sunase pentru a primi confirmarea că Marlor dispunea de banii necesari ca să acopere cecul, după care îi dăduse omului cei cinci sute de dolari.

— M-am dus acolo şi am văzut înregistrarea video de la ghişeu, zise Kenny. O camionetă Ford albă, produsă

în anul care trebuie, iar tipul dinăuntru era suficient de mare ca să fie Marlor.

— Nici o imagine din față?

Kenny ridică din umeri:

— Ştii cum merg chestiile astea. O imagine cețoasă în alb şi negru arată un alb, cu şapcă pe cap şi ochelari de soare. Camioneta se potriveşte cu aceea pe care o căutăm. În plus, a folosit două acte de identitate — permisul de conducere şi cardul de identitate de la Duke Energy — ca să scoată banii.

Cam se aşeză la biroul lui:

— Cînd s-au întâmplat toate astea?

— La ora opt şi un sfert azi-dimineață, răspunse Kenny. Au sunat la banca lui Marlor ca să lămurească povestea. Un funcționar a făcut o cerere prin computer şi astfel a fost transmisă imediat o alertă managerului. Directoarea a venit la birou abia la opt şi jumătate şi a trimis e-mail-ul zece minute mai târziu. Eu l-am adus imediat ce a sosit.

— Vasăzică trăieşte, hotărî Purdy.

— Aşa s-ar părea, rosti Cam, deşi nu era pe deplin convins.

Kenny îi observă ezitarea:

— Ce e? se miră el.

— Tipul ăsta a scos treizeci şi cinci de miare chiar înainte de a dispărea, îşi explică nedumerirea Cam. Pentru ce naiba ar mai fi avut nevoie de cinci sute amărâte în plus?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Poate că a plătit un profesionist — ştii tu, ca să-i scoată din scenă pe cei doi nemernici şi pe judecătoare, rosti Purdy într-un târziu.

— Câți asasini plătiți ai auzit tu să folosească un scaun electric? interveni Horace. Iar dacă un profesionist s-ar fi folosit de o armă împotriva elefanților, ar fi ochit o țintă vie, nu o casă.

— Bun, rosti Cam. Pista asta trebuie urmărită. Trimiteți informațiile în întregul sistem de urmărire. Spuneți-le agenților de teren să insiste pe descrierea vehiculului şi să-i pună la curent şi pe cei de la nivel statal. Cel mai bine ar fi să ne concentrăm pe camioneta aia dacă tipul mai iese cu ea pe teren. Purdy, ai ceva în privința nenorociților ălora doi?

— Absolut nimic, şefu'! răspunse Purdy. Şi s-ar zice că...

Cam se mulțumi să se uite fix la el:

— Bine, în fine, am scos dosarul lui Simmonds de la închisoare, am discutat cu câteva dintre pramatiile cu care a fost el închis acolo, ca să văd dacă mai obțin ceva amănunte. Nimic. Ofițerul de acolo care îl cunoştea spune că, de fapt, K-Dog nu era un tip de care să merite să-ți aduci aminte.

— Şi Flash? Vreo informație despre el din sudul Triboro?

— Maică-sa recunoaşte că era un drogat nenorocit, zise Purdy. Pe acolo sunt mulți de-ăştia. Am verificat la morgă de câteva ori. N-a fost înregistrat nici un necunoscut prăjit pe scaunul electric, nici aici şi nici în altă parte a statului.

— Bine. Kenny? Care sunt informațiile din noaptea trecută?

Kenny scoase la iveală o copie după raportul mașinilor de patrulă. În mod cert, fuseseră două autoturisme, nici unul din ele nefiind identificat vizual. Tipul de pe alee legase o frânghie de un tomberon de gunoi și îl trăsese vreo treizeci de metri pe alee, apoi tăiase frânghia. Era vorba de o frânghie banală, care se putea găsi la orice magazin Wal-Mart. Tipul din fața casei parcase suficient de mult mașina ca sub ea să se formeze o băltoacă de la aerul condiționat, dar în urma ei nu rămăsese nici un fel de urmă de praf de pușcă, fapt care era perfect normal dacă fusese folosită o armă de mare calibru. La nici unul dintre evenimente nu existaseră martori. Când se declanșase operațiunea de căutare cu mașinile de patrulă, în zonă nu mai existau nici un fel de vehicule care să dea de bănuit.

— O zonă care nu este chiar una de doi bani, comentă Cam, amintindu-și acel cvartal luxos.

În cartier creșteau din belșug copaci, iar printre case existau părculețe, cu pârâiașe, poienițe cu iarbă densă și felinare la distanțe mari unul de altul. Erau niște case foarte mari și foarte luxoase, așezate într-o zonă extrem de accesibilă. Lui Cam îi trecu prin minte că, dacă făptașii erau polițiști, aceștia puteau folosi mașini mari de teren, pe care polițiștii de patrulă le-ar fi ignorat complet într-un asemenea mediu.

— Cercetăm unghiul sub care s-a tras cu arma, zise Kenny. Cunosc niște indivizi care se ocupă cu afaceri cu

arme sportive în cadrul mafiei locale, aşa că o să mă ocup de asta pesonal.

Cam încuviinţă. Asemenea multor poliţişti, Kenny dispunea de o vastă colecţie personală de arme. În cea mai mare parte, era vorba de arme de mână, dar colecţia includea şi câteva arme de vânătoare de mare calibru.

— Marlor avea permis de port-armă, sublinie Horace. Poate că are şi el o colecţie?

— În casa lui n-am văzut nici un fel de rastel de arme sau ceva asemănător, dar merită oricum să verificăm şi chestia asta, hotărî Cam. Verificaţi cluburile de vânătoare şi poligoanele de tragere din zona lui.

Oamenii îşi luau notiţe, dar Cam observă că o făceau fără prea mare tragere de inimă. Echipa era obişnuită să lucreze la câte un caz odată şi să execute planuri complexe, ca de campanie militară, atunci când luau urma câte unui singur individ. Căutarea simultană a trei dispăruţi nu reprezenta metoda lor obişnuită de lucru. Dăduseră drumul la întreaga maşinărie statală şi locală de căutare a subiecţilor, iar ceea ce se întâmpla de obicei în astfel de cazuri era o aşteptare de lungă durată. Se uitară cu toţii la Cam, aşteptând.

— Mda, în fine, şi eu aş vrea să am nişte idei geniale, zise acesta. Cei doi carbonizaţi puteau fi îngropaţi undeva, pe teritoriul vreunei ferme sau puteau fi băgaţi în saci de plastic şi aruncaţi în cine ştie ce groapă de gunoi. În ceea ce-l priveşte pe Marlor, este posibil ca

el să-i fi executat pe cei doi şi să fi comis şi atentatul de aseară, după care să fi plecat în Mexic.

— Ar fi avut nevoie de bani, rosti Horace, care se încruntă imediat, aducându-şi aminte de cei treizeci şi cinci de mii de dolari.

— S-ar putea să dispună de tot ce are nevoie acum, ripostă Cam. Iar de restul de bani poate face rost pe cale electronică oricând vrea.

— Atunci hai să-i îngheţăm conturile, interveni Purdy. Dacă mai încearcă să scoată bani gheaţă, îl înşfăcăm.

Kenny interveni înaintea lui Cam:

— Nu a comis nici o infracţiune. Nu-i putem face nimic până când nu dovedim că a comis ceva. Nici un judecător nu i-ar îngheţa conturile. Singura lui „crimă" de până acum este că a scăpat de plasa întinsă.

— Şi-asta nu-i de-ajuns? exclamă Horace cu indignare, făcându-i pe toţi să râdă.

Horace ţinea mult la ideea unui stat poliţienesc, motiv pentru care pensionarea lui iminentă era, probabil, un lucru bun. Ştiau cu toţii că înfiinţarea unui stat poliţienesc intrase demult în sfera posibilului.

— Cert este că ne-am înţepenit în povestea asta cu scaunul electric, reveni Cam. Nici măcar nu ştim dacă a fost vorba de ceva real sau de ceva regizat. Aşa că ar fi mai bine să ne concentrăm asupra incidentului de azi-noapte. Uitaţi orice legătură cu scaunul ăla blestemat şi investigaţi incidentul de aseară ca pe unul de sine-stătător. Refaceţi contextul. Este vorba de o armă rară —

folosiți la maximum acest indiciu. Cineva să verifice cardurile de credit ale lui Marlor cu câțiva ani în urmă ca să vedem dacă nu cumva el a achiziționat o asemenea armă.

— Va fi nevoie de un mandat, zise Kenny.

— Du-te să i-l ceri lui Bellamy, replică Purdy. Probabil că va spune imediat da după spaima de aseară.

23

— Ei, bine? întrebă șeriful.

— Cineva care semăna cu Marlor a fost văzut într-o camionetă care arăta ca a lui Marlor, înarmat cu două acte de identitate ale lui Marlor și a încasat unul din cecurile lui de cinci sute de dolari la un ghișeu astăzi.

— Sau, dacă ne gândim altfel, zise șeriful, *James Marlor* a încasat un cec astăzi dimineață.

Cam îi reaminti de cei treizeci și cinci de mii de dolari pe care el îi scosese înainte de a se face nevăzut. Șeriful întrebă dacă se plătiseră cumva recent ceva datorii mari — cum ar fi fost o ipotecă — cu acei bani. Cam răspunse negativ. Atunci șeriful înjură, văzând că raționamentul lui nu duce nicăieri.

— Vecina care are grijă de casa lui dispune de carnetul de cecuri și de dreptul de semnătură în cont, zise Cam. O voi întreba dacă lipsesc cumva file din acel carnet.

— Şi chiar dacă lipsesc, asta ce dovedeşte? se miră Bobby Lee. Poate că Marlor a luat o filă sau două cu el.

Era posibil. Era rândul lui Cam să înjure. O altă blestemată de fundătură, dar el era decis să discute cu vecina pe tema asta.

— Bine, acceptă şeriful. O să-l sun pe McLain pe canalul securizat de videoconferinţă. Poate că ne ajută el să limpezim atmosfera.

— După cum spun cei din Charlotte, el trebuie să fie acum deja la Washington.

— Cu siguranţă că şi la Washington există mijloace care să permită comunicarea în deplină siguranţă, ripostă Bobby Lee. Însă eu tot nu sunt convins că avem de-a face cu nişte poliţişti corupţi. Ai folosit toate mijloacele necesare ca să-i găseşti pe cei trei?

Cam dădu din cap, apoi îi povesti ce făceau în acele momente.

— O să cer ajutorul poliţiei statului în povestea asta cu scaunul, decise şeriful. Între timp, nu vreau să te mai întâlneşti cu indianca aia. Habar n-avem pentru cine lucrează ea în realitate, iar chestia asta mă deranjează.

— Noaptea trecută cred că a vorbit în nume propriu, zise Cam. Încă vrea să cadă capete pentru ceea ce a păţit unchiul ei.

— Vasăzică, n-o face pentru bani?

— Nu. Lucra pro bono pentru FBI şi n-a adus nici o secundă vorba de bani ca să mă ajute. Cred că e o chestie personală.

— Personal nu înseamnă neapărat şi profesional, ripostă şeriful. Păstrează investigaţia deocamdată la nivel oficial. Îţi dau de ştire despre ceea ce aflu de la SBI*.

Cam îi mulţumi şi se întoarse la biroul său. Discuţia cu Biroul de Investigaţii din Carolina de Nord se putea dovedi o mutare bună. SBI exista ca să ofere ajutor autorităţilor locale. Orice şerif nu avea decât să le ceară ajutorul. Agenţii SBI din Carolina de Nord erau oameni pricepuţi; Cam bănuia că Bobby Lee avea de gând să discute chestiunea şi cu experţii de la Afaceri Interne.

Între timp, oamenii lui se presupunea că se puseseră cu toţii în mişcare ca să descopere cele trei ţinte. Dar, dacă era vorba de o problemă de răzbunare, poate că unii dintre ei nu prea erau dispuşi să se agite prea mult. Mai ales unul dintre ei.

Cu mari ezitări, Cam continua să revină la sergentul Kenny Cox. Kenny era cu opt ani mai mic decât el şi, ca adjunct, urmarea logică era ca el să preia MCAT după ce Cam avea să îşi atârne arma în cui. Era originar din sudul Virginiei, crescuse într-o familie de fermieri şi obţinuse o diplomă în criminalistică de la un colegiu de rang inferior. Îşi satisfăcuse serviciul militar şi dobândise gradul de Ranger înainte de a se transfera la Provost Marshall Corps**.

---

* State Bureau of Investigations, Biroul de Stat pentru Investigaţii, structură aflată sub jurisdicţia Departamentului american de Justiţie, care are rolul de a ajuta autorităţile locale dintr-un stat în investigaţiile criminalistice. (n.tr.)

** Organizaţie americană paramilitară de poliţie militară (pentru detalii accesaţi site-ul www.sesostrisshrine.org/html/pro vost_marshal.html). (n.tr.)

Servise acolo un ciclu şi jumătate după care plecase, din motive pe care Cam nu le înțelesese niciodată bine. El bănuia că totul se lega de dorința tot mai mare a lui Kenny de a scăpa de ordinele primite de la tot felul de indivizi care nu aveau nici un fel de experiență în poliția militară, dar care, datorită poziției, dispuneau de autoritate peste capul lui.

Ajunsese în Triboro pe urmele unei tinere sau cel puţin aşa susținea el, iar acest amănunt al firii lui nu se schimbase defel în timp. Era renumit ca un fustangiu de talie mondială, iar el se mândrea cu asta, în vreme ce femeile cărora le acorda atenție păreau să simtă imediat intențiile lui şi se conformau. Cam îl întrebase odată dacă avea de gând să se însoare vreodată şi să se aşeze la casa lui, iar Kenny îi ceruse să-i ofere un singur motiv valabil pentru care ar merita să facă asta. Atunci Cam îi menționase confortul la bătrânețe, iar Kenny îi replicase că în planurile lui nu intra bătrânețea. Părinții lui muriseră amândoi către vârsta de şaizeci de ani de cancer la plămâni. Kenny însuşi era fumător şi sfida pe oricine ori de câte ori venea vorba de relația dintre fumat şi sănătate. Odată spusese că unul dintre avantajele de a fi polițist era acela că exista întotdeauna o soluție la îndemână dacă se ivea problema unei maladii letale de lungă durată.

Avea o atitudine de cowboy, deşi în realitate era un detectiv extrem de competent, care se slujea de tehnologia de ultimă oră în urmărirea infractorilor. Totodată, era un lider înnăscut. O parte din charismă se datora şi staturii sale impozante, dar, în acelaşi timp, el dispunea

de o forță a personalității care tindea să-l scoată în evidență oriunde s-ar fi dus. În cursul carierei sale, se trezise implicat în trei incidente armate, și de fiecare dată se socotise că el se aflase în legitimă apărare. Așa ceva însemna mai mult decât media pentru ofițerii Biroului Șerifului din ținutul Manceford, dar nu reprezenta ceva nemaiuzit, mai ales că el avea și calificare SWAT. Pe lângă toate acestea, existaseră alte trei ocazii în care Kenny doborâse personal un infractor și unul în care subiectul, după ce îl văzuse pe Kenny, în echipament complet SWAT, intrând în casă și doar uitându-se la el, se predase singur.

Devenise un soi de legendă în rândul burlacilor tineri din birou, dar nu din pricină că i-ar fi stat în fire să le povestească tuturor tot felul de isprăvi. De fapt, proceda chiar invers, lăsând oamenii să povestească și apoi mulțumindu-se să zâmbească cu nevinovăție. Cam știa că nu era un mare băutor și că își păstra secretă viața amoroasă. Din când în când, echipa MCAT se retrăgea într-unul din barurile pentru polițiști din zonă și Kenny pleca întotdeauna primul, de obicei sugerând că e așteptat de o păpușică tânără. Poate că era adevărat ce sugera el sau poate că era doar modul prin care Kenny întreținea legenda vie. Singura și unica dată când Cam îl văzuse pe Kenny cu adevărat beat fusese după ce unul din amicii cu care el ieșea la vânătoare de căprioare fusese ucis în cadrul unei operațiuni SWAT. Kenny fusese liber în acea zi, dar tipul care îi ucisese prietenul era un recidivist care fusese eliberat de nimeni altcineva decât de Annie

Bellamy, şi de acea dată, ca o ironie a sorţii, tot din cauza unei greşeli de procedură.

Poliţiştii din ţinut se strânseseră la Frank's Place, un bar preferat de gaborii ţinutului Manceford şi aflat la marginea de vest a oraşului. Cam îl găsise pe Kenny bând de unul singur într-un colţ şi venise lângă el, în ciuda unor priviri de avertizare din partea altor colegi. Kenny băuse Jack Daniel's, într-o cantitate mai mare decât putea suporta, până la un nivel la care proprietarul, Frank, îi luase cheile de la maşină cu forţa. În orice caz, fusese prima dată când Cam îl auzise pe Kenny dându-şi complet drumul la gură în legătură cu avocaţii, judecătorii, sistemul juridic şi cel mai simplu remediu împotriva criminalităţii în creştere —adică nişte doze regulate de justiţie administrată în pachete a câte douăsprezece gloanţe, preferabil trase dintr-o maşină întunecată, noaptea.

Cam ştia că nefericitul Kenny era beat, trist şi furios în acelaşi timp, dar descoperise atunci o latură a ajutorului său pe care nu o mai văzuse niciodată înainte. Chipul şi vocea lui Kenny dezvăluiau un potenţial de violenţă criminală pe măsura dimensiunilor lui fizice şi a firii lui agresive, dar nu şi a presupusei lui maturităţi profesionale de poliţist. Supradoza de alcool îl trimisese, în cele din urmă, în parcarea din spatele localului pentru a se uşura, după care Cam îl dusese acasă. Kenny stătuse ţeapăn pe scaunul din faţă al maşinii, cu capul atârnându-i afară pe geamul deschis al portierei. Locuia singur într-o veche fermă pe malul râului Deep, la sud-vest de oraş, şi amândoi îşi petrecuseră restul nopţii bând

cafea şi rezolvând problemele lumii. În zori, când plecase, Cam îl regăsise pe vechiul Kenny, iar monstrul cu ochii roşii, dornic să bage toţi fiii şi toate fiicele fără creier, fără Dumnezeu, cu venele pline de comunism, purtători şi purtătoare fără nici o noimă de robă, născuţi şi născute din curve bolnave, în căzi cu acid de baterie, se înapoiase treptat în cavernele sufletului de unde ieşise.

Şi Cam nutrea uneori sentimente similare. Odată se jucase cu ideea de a obţine o diplomă în Drept ca să-şi îmbunătăţească CV-ul, aşa că se dusese la Universitatea din Carolina de Nord şi dăduse examenul de admitere L-SAT, pe care îl picase cu brio. Ceruse o audienţă la unul din profesorii de Drept şi întrebase ce s-a întâmplat.

— Simplu, îi răspunsese profesorul după ce se uitase la raportul privind rezultatele examenului lui Cam. Nu gândeşti ca un avocat; gândeşti ca o fiinţă umană.

Testul fusese proiectat astfel încât candidatul să găsească fie soluţia echitabilă, fie pe cea legală. Cam bifase mereu soluţia echitabilă, ceea ce însemna că n-avea să reuşească niciodată la şcoala de Drept.

— Testul ăsta ţi-a făcut un mare bine, tinere! îi spusese profesorul, în cele din urmă.

Iar de atunci asta fusese marea problemă a lui Cam cu avocaţii. Aceştia examinau infracţiunile din perspectiva legii, aşa cum se aşteptau cu toţii să o facă. Îşi alocau inteligenţa lor debordantă, cunoştiinţele complexe despre legi, procedurile cele mai elaborate de lucru şi cel mai înalt simţ de etică profesională unor oameni care trăiau la marginea societăţii civilizate, nu aveau nici cea mai vagă idee despre bine şi rău, şi a căror inteligenţă se

manifesta cel mai bine prin viclenie. Avocații nu erau niciodată prezenți când polițiștii prindeau acele... *chestii*, adesea încă pline de sângele și fluidele interne ale victimelor lor, cu un cuțit lipicios într-o mână și pofta de sânge sclipindu-le în ochii lor mici, încercând să-și dea seama cum să scape din colțul mizerabil în care fuseseră încolțiți. În astfel de momente, orice polițist simțea nevoia să caute în jurul lui o bâtă cu care să-i crape capul criminalului.

Polițiștii mai vârstnici le spuneau celor mai tineri să se abțină, arătându-le că nu era cazul să se pună singuri la același nivel cu animalele. Adevărul însă era că un polițist care devenea tot mai expert în meseria sa își dădea tot mai mult seama că nemernicul de ucigaș pe care îl avea pe bancheta din spate a mașinii avea să fie dus într-un loc unde avea să fie spălat și avea să primească primele haine curate din *întreaga* lui viață mizerabilă. Apoi individul avea să fie dus în „Catedrala Dreptului" ca să compară în fața „Marilor Preoți", dispunând de o șansă confortabilă de a fi exonerat de crimele înfăptuite, totul depinzând nu de ceea ce făcuse micul monstru, ci de cât de buni sau de proști erau avocații care se confruntau în micul lor joc pur intelectual.

Și atunci ce urma să facă el? În bunul lui stil personal ar fi vrut să-l întrebe pur și simplu pe Kenny dacă el era cel aflat la conducerea unui pluton de execuție, însă, dată fiind notorietatea cazului, era evident ce răspuns ar fi primit. Furnizorii de servicii Internet din întreaga lume opriseră afișările cu scenele execuțiilor, dar erau destui oamenii care descărcaseră clipurile video ca să întrețină

atmosfera vie pe această temă în tot felul de chatroom-uri private. Declarațiile date de poliție și de alte autorități cum că scenele execuțiilor nu erau reale deveneau tot mai găunoase cu fiecare zi în care cei doi infractori de la benzinărie rămâneau dispăruți și mai era doar o chestiune de timp până când vreunul din marile canale de știri avea să transmită un reportaj special, prezentând scenele execuțiilor laolaltă cu atentatul de la casa lui Annie. Cam continua să audă în mintea lui acea voce găunoasă rostind: „Ăsta e al doilea".

În acel moment l-a sunat secretara șerifului și i-a cerut să se ducă la camera de comunicații asigurate pentru o videoconferință. Când Cam a ajuns, Steve Klein era deja acolo, iar Bobby Lee a sosit la câteva clipe după el. Își ocupară cu toții locurile în fața camerei de luat vederi, apoi Bobby Lee îi explică lui Steven că avea de gând să discute cu FBI-ul pe marginea cazului. Steven se dovedi suficient de oripilat, căci era primul om care auzea de această intenție.

— Ei bine, mai degrabă e vorba de o posibilitate pe care o explorăm, zise Bobby Lee. Locotenentul Richter, aici de față, are mai mare încredere în această posibilitate decât am eu, dar, cum el dispune de indicii că oamenii Biroului din Charlotte cred că noi avem o problemă internă, am decis să discut cu agentul McLain... — se uită la ceas — ... peste trei minute. Se pare că el va vorbi din Washington. Domnule locotenent, te rog să-l pui pe domnul Klein la curent cu restul detaliilor.

Cam îi povesti totul lui Steven, care rămase locului, ascultând cu atenție. Era un împătimit al luării de notițe,

iar faptul că acum nu scria nimic dovedea că ştia prea bine ce potenţial exploziv aveau informaţiile primite.

— Dar totul este atât de circumstanţial! zise el după ce Cam termină de vorbit.

— Toată porcăria asta este circumstanţială, răspunse Cam. Poziţia oficială a FBI-ului rămâne aceea că nu există dovezi fizice privind realitatea execuţiilor transmise pe Internet. Numai că joaca aia cu puşcoace de la casa judecătoarei Bellamy a fost cât se poate de reală.

Steven clătină din cap:

— Sunt o mulţime de ţăcăniţi din mafiile locale care ar vrea să facă aşa ceva. Cum poţi lega atentatul de povestea cu scaunul electric?

Cam începu să explice, dar în acea clipă porni circuitul video şi îl văzură cu toţii pe agentul special McLain materializându-se pe ecranul lat de aproape un metru. Se aprinseră luminile roşii la toate cele trei camere din faţă, iar tehnicianul care stabilise legătura anunţă în difuzoare că dispuneau de o conexiune sigură şi că încăperea era izolată.

— Domnilor! rosti McLain, părând un pic cam rigid în costum şi cravată.

Camera fixată asupra lui se concentră asupra treimii superioare a corpului său, aşa că nu se putea şti dacă alături de el se mai găsea cineva în încăpere. Fiind vorba de FBI, probabil că băieţii de acolo înregistrau totul.

Şeriful îi prezentă pe Steven şi pe Cam, în caz că McLain le uitase numele, apoi trecu direct la subiect:

— Domnule McLain, am auzit că biroul din Charlotte crede că ar putea exista un grup de justiţiari aici,

în Biroul Şerifului din ținutul Manceford, rosti el, aproape plin de solicitudine. Este firesc ca o asemenea idee să mă deranjeze, aşa că mi-am zis că e cel mai bine să limpezesc atmosfera, într-un fel sau altul.

— Pot să vă întreb de unde ați aflat aşa ceva, domnule şerif? întrebă McLain.

Bobby Lee se uită la Cam aproape invitându-l.

— Alaltăieri seara am luat cina cu consultantul vostru pe probleme de computere, Jaspreet Kaur Bawa, rosti Cam. Ea a exprimat opinia că, în opoziție cu poziția oficială a Biroului, oamenii de acolo nutresc impresia că imaginile video cu execuțiile sunt reale şi, datorită modului în care i-a fost transmisă amenințarea judecătoarei Bellamy, cineva din interiorul sistemului nostru fie a trimis această amenințare, fie a înlesnit accesul la transmiterea ei. Povestea s-a întâmplat înainte de atentatul de la casa judecătoarei Bellamy.

— Hopa! exclamă McLain. Ce atentat?

Pe chipul lui Bobby Lee apăru o expresie de iritare.

— Bănuiam că informațiile au fost transmise deja biroului dumneavoastră teritorial, zise el.

— Domnule şerif, eu sunt deocamdată detaşat temporar la Washington, replică McLain. Poate că au fost transmise. Ce s-a întâmplat?

Şeriful îi făcu o sinteză a evenimentelor. La sfârşit, McLain dădu din cap:

— Cred că domnişoara Bawa mai degrabă a auzit o conversație privată decât o declarație oficială a Biroului, zise el. Oamenii s-au împărțit în două tabere în privința imaginilor cu execuțiile video, aşa cum bănuiesc că s-a

întâmplat şi în ograda dumitale, domnule şerif. Pe de altă parte, *politica* este că, fără dovezi fizice, Biroul nu va merge mai departe.

— Bine, rosti Bobby Lee cu calm. Atunci ce stă în spatele acelei conversaţii?

— Tipii de la laboratorul nostru de computere au discutat cu oamenii voştri de la Infracţiuni Informatice, răspunse McLain. Ca să primească o descriere a sistemului ierarhic de securitate de la voi. Domnişoara Bawa a participat la acea discuţie. S-a ajuns la consensul că sistemul vostru este rezonabil de eficient, aşa că logica spune că acel mesaj a provenit din interiorul sistemului vostru. De fapt, pe baza instalării de parole de acces, a provenit chiar de la un alt judecător. Asta e părerea noastră.

— E părerea voastră! ripostă Bobby Lee.

McLain ridică din umeri:

— S-ar putea susţine faptul că nu a fost cine ştie ce ameninţare, zise el. Iar dacă judecătorii se iau de alţi judecători este treaba şi prerogativa lor. Pe de o parte, nu e vorba de nici o crimă, iar comunicaţiile de la judecător la judecător sunt privilegiate. De aceea nu ne facem cunoscute opiniile. Apropo, aţi aflat ceva în legătură cu acele două presupuse victime ale execuţiilor?

— Nu, răspunse Bobby Lee. Şi n-avem nici o urmă nici în ceea ce îl priveşte pe principalul nostru suspect, James Marlor.

„Dar cum rămâne cu cecul?" rosti Cam în gând, luând însă decizia de a-şi ţine gura în privinţa asta.

— Ei bine, asta e o mare dandana, zise McLain. Noi suntem la faza în care credem că poate totul e adevărat, dar trebuie să o spun din nou: nu ne vom amesteca până când nu vor apărea dovezi fizice ale unei crime. Mă refer în mod explicit la cadavre. Şi chiar şi aşa s-ar putea să nu intervenim. Cei de la Washington au un argument forte: dacă ne amestecăm în povestea asta, nu vom face decât să creăm o industrie nenorocită de surferi pe web maniaci care vor genera drame pe Internet doar pentru a vedea cum anchetăm noi cazurile. Ați spus că ați plasat-o pe judecătoare sub protecția poliției?

— Corect.

— Păi aş sugera să începi cu asta, domnule şerif. Faceți presupunerea că polițiştii au fost făptaşii, sau nu — este alegerea dumneavoastră, evident. Ați spus că ați umplut zona cu unități de patrulare imediat după atentat. Pieptănați cartierul — vedeți dacă au fost observate acolo maşini de poliție *înainte* de atentat. Cam asta-i.

— Mă credeți sau nu, dar noi facem deja asta, rosti Bobby Lee, oarecum nervos.

— N-am avut intenția să te ofensez, domnule şerif, replică McLain, dar Cam observă că individul nu zâmbea. Biroul dumneavoastră se bucură de cea mai înaltă apreciere. Dar partea cea mai grea este acea presupunere inițială. Din câte îmi amintesc din vizita mea acolo, oamenii dumitale au fost extrem de supărați când judecătoarea i-a lăsat pe suspecți să plece. Dacă nu aveți chef să aprindeți un posibil butoi cu pulbere, ce-ar fi să-i aduceți pe cei de la SBI?

— Am pus şi chestia asta în mişcare, mărturisi şeriful.

„Un răspuns rapid", îşi zise Cam.

— Uitați ce e, am o şedință, zise McLain. Mai avem ceva de discutat?

— Nu, răspunse şeriful. Mulțumesc pentru timpul acordat. La revedere.

Atinse un buton de pe masă înainte ca McLain să poată spune ceva şi conexiunea se întrerupse brusc. Ecranele se înnegriră.

— Ticălos arogant! mormăi Bobby Lee.

Steven nu se arătă de acord:

— Nu, pur şi simplu ei stau în aşteptare, zise el. Din punct de vedere birocratic, ăsta e cel mai deştept lucru de făcut acum, iar din acest punct de vedere Washingtonul fixează politica, nu agenții de teren.

— Dar asta nu înseamnă că biroul din Charlotte nu lucrează la caz, interveni Cam.

— Explică-te! zise şeriful, cu o expresie de suspiciune pe chip.

Avea falca împinsă în față, ceea ce însemna că era încă supărat pe McLain.

Cam se aplecă în față:

— Nu a reacționat atunci când am afirmat că persoana care acționează ca şi consultant pentru ei a vorbit liber. Cred că el a trimis-o ca să ne pună în gardă. Ştia că o să vin cu povestea asta la dumneavoastră. Ca şi cum ar fi spus că, oficial, povestea asta cu scaunul electric vă aparține, dar noi vă supraveghem oamenii pe care îi aveți pe plan local.

— Ce e cu chestia aia de la judecător la judecător? interveni Steven. Asta mă irită mai tare decât speculațiile lor pe tema scaunului electric.

— Bazându-mă pe ceea ce mi-au spus cei de la Infracțiuni Informatice, ar putea fi foarte bine cineva care are acces la computerul altui judecător, zise Cam. Nu e neapărat nevoie să fie chiar una dintre maiestățile purtătoare de robe. Odată ce un lucru ajunge pe Internet, el poate fi urmărit înapoi până la o adresă de emitere, dar nu şi până la degetele persoanei care a acționat tastatura.

— Dar nu ăsta a şi fost scopul? întrebă Klein. Mesajul ăla către judecătoare nu a apărut din senin pe Internet. S-a găsit pe *intranet*. Pe rețeaua internă a sistemului juridic.

— Mă rog, zise Cam. Dar cred totuşi că a avut dreptate într-o privință: haideți să ne concentrăm asupra unei singure probleme — cine se află în spatele atentatului. Doar aici dispunem de unele dovezi tangibile legate de infracțiune. Aşa ceva s-ar putea dovedi mai productiv decât căutarea asta nesfârşită pe urmele lui Marlor, Simmonds şi Butts.

— Nu te grăbi, rosti şeriful. O fi productiv, dar poate fi şi extrem de distructiv. Nu am chef să pornesc nici o vânătoare de vrăjitoare în cadrul Biroului Şerifului din ținutul Manceford doar pe baza unei discuții la o cină, domnule locotenent, şi încă o discuție purtată cu un consultant civil care lucrează pentru o agenție federală.

— Ea m-a sunat, domnule şerif, ripostă Cam.

— Bine, acceptă şeriful. Gata cu rahatul ăsta! Domnule locotenent, vei continua să menții echipa MCAT în căutarea lui Flash Gordon şi a amicului său. Şi a lui James Marlor. Mă voi gândi la cealaltă treabă. *Nu vreau* să începi nici o anchetă internă şi să dau peste cap întregul FBI până când nu plănuiesc totul în detaliu şi nu discut amănunțit cu cei de la SBI. Steven, noi doi trebuie să vorbim.

Era un semnal clar de plecare pentru Cam, aşa că el se conformă. Se întoarse la biroul său, pe care îl descoperi pustiu. O sună pe vecina lui Marlor, dar îi răspunse doar robotul telefonic. Îi lăsă un mesaj, cerându-i să verifice dacă toate cecurile erau înseriate, în special unul cu numărul 2 499. Numărul părea ultimul dintr-un şir. Apoi profită de faptul că restul echipei era plecat din birou ca să sune la centrul de operațiuni şi să ceară cu dispecera de serviciu. O rugă pe femeie să alcătuiască o listă care să conțină numele tuturor polițiştilor cărora li se dăduse o maşină în seara atentatului şi indicativul de apel al fiecărei maşini. Polițistă ea însăşi, dispecera întrebă ce se petrecea, moment în care, amintindu-şi avertismentul lui Bobby Lee despre posibilul scandal intern, Cam îi spuse că MCAT avea nevoie să o ia de la capăt cu cercetarea împrejurimilor atentatului. Femeia îi răspunse că îi va trimite datele prin e-mail.

Următorul apel avea să fie şi mai periculos, dar Cam decise să meargă oricum până la capăt. Sună la cele trei garaje ale Biroului şi vorbi cu supraveghetorii operațiunilor de întreținere a maşinilor. Îi ceru fiecăruia în parte să alcătuiască o altă listă în care să fie indicate,

după indicativul de apel, toate autoturismele care intraseră în operațiuni de întreținere și reparații în ultimele douăzeci și patru de ore. Supraveghetorii erau cu toții angajați civili, așa că nici unul nu se apucă să pună întrebări și toți trei promiseră că-i vor trimite lista în următoarea oră, iarăși prin e-mail. Apoi, folosindu-se de propriul computer, Cam tipări o listă cu toate mașinile deținute și folosite de Biroul Șerifului. Le tăie de pe listă pe cele destinate operațiunilor speciale — cum erau vehiculul de luptă pentru echipele SWAT și dubele care serveau drept laboratoare mobile — și trecu pe ea toate mașinile de patrulă.

Cu ajutorul acestei liste și al celorlalte pe care le ceruse, avea să dispună de numerele tuturor autoturismelor care aparțineau Biroului Șerifului din ținutul Manceford și care fuseseră disponibile pentru patrulare pe străzi la ora atentatului. Dintre ele le putea scădea pe cele alocate misiunilor și pe cele intrate în reparații și operații de întreținere. Astfel ar fi rămas doar câteva mașini. Putea începe apoi să verifice unde se aflase fiecare dintre ele în seara incidentului și cine le folosise. Știa că era posibil ca polițiștii de patrulă să fie implicați în așa ceva, dar era mult mai probabil ca într-o asemenea tărășenie să fie amestecați polițiști cu rang superior, cel puțin sergenți.

Auzi niște voci în biroul mare de la MCAT, așa că lăsă deoparte ceea ce făcea și își încuie biroul. Nutrea un sentiment ciudat pentru că trebuia să caute infracțiuni în interiorul Biroului, dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât avea sentimentul că era un lucru care trebuia

făcut. Mai ales că era posibil să fie implicat chiar unul dintre oamenii lui. Ştia că trebuie să fie cu mare băgare de seamă — Bobby Lee ținea frâiele treburilor din interiorul „parohiei" lui mai bine decât oricine altcineva. Mai mult, ar fi trebuit să îl cerceteze puțin şi pe şeriful însuşi.

24

Cam se trezi în toiul nopții din pricina telefonului. Era Kenny Cox. Cam auzea în fundal toate zgomotele specifice scenei unei crime: stații radio, portiere de maşini trântite, oamenii discutând despre desfăşurarea benzii izolatoare, generatoare portabile de curent intrând în acțiune.

— Povestea cu scaunul este adevărată, anunță Kenny.

— Ce ai aflat? întrebă Cam, răsucindu-se înspre lampa de pe noptieră şi zgâindu-se la ceasul care arăta ora 4.30.

Evident!

— Sunt la parcul de cisterne de combustibil de lângă calea ferată, la sud de Triboro. Am dat peste un sac artizanal de băgat cadavre. Cei de aici au decis să purjeze conținutul unei cisterne cu motorină şi pompele s-au oprit datorită unui blocaj atunci când cisterna aproape se golise.

— Şi?

— Au obținut o autorizație de inspectare a cisternei. Au descoperit un sac. Seamănă cu unul din sacii ăia mari cam de trei metri care se vând în comerț. Un soi de plastic, cu învelitoare de nailon la un capăt. Doar că ăsta îl avea pe K-Dog Simmonds înăuntru.

— Of, Doamne! Suficient de bine conservat pentru identificare?

— Categoric. Motorina curăță chestiile metalice și pare să conserve perfect țesutul uman — chiar și pe cel îngrozitor de ars. El e. Vrei să vii până aici? N-a apărut nici un ziarist, noaptea nu e încă pe sfârșite.

Cam își făcu repede toaleta, ca în fiecare dimineață și ajunse la cisterna de combustibil patruzeci și cinci de minute mai târziu. Cum era vorba de o zonă industrială, merse până acolo cu camioneta. Lângă cisternă era parcat un vehicul utilitar al primăriei, iar prin preajmă se învârteau câțiva muncitori cu căști de protecție, făcând ceea ce se pricepeau cel mai bine — stând și tăind frunză la câini. Echipajul de anchetă defășurase bandă izolatoare în jurul bazei cisternei. La fața locului se afla Herman Yarnell, medicul legist al ținutului Manceford, care comenta în stilul lui caracteristic: „Tipul e cât se poate de mort". Mirosul puternic de motorină ascundea ceea ce, altfel, ar fi putut fi definit ca o duhoare insuportabilă, deși nu reușea să o mascheze în întregime.

Cam își dădu imediat seama că era vorba de Simmonds, care fusese în mod clar prăjit bine până își dăduse duhul. Chipul lui K-Dog se potrivea perfect cu imaginea întipărită în memoria lui Cam de la sfârșitul primei înregistrări video a unei execuții, în care Simmonds

avusese rol de vedetă. Cam îl compătimea puțin pe nefericit, dar foarte puțin. Bănuia că acum K-Dog semăna întrucâtva cu cele două ființe umane din dubiță cărora el și Flash *le dăduseră* foc. Se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să o sune pe Jaspreet și să o lase să vină la fața locului ca să obțină un soi de satisfacție morbidă. Numai că ea îl văzuse deja murind și crezuse în execuție încă de la bun început.

— Care este ora aproximativă a morții? îl întrebă Cam pe medicul în vârstă, care se uită nedumerit la el până când câțiva polițiști începură să râdă. Nu știți cine e, nu? întrebă Cam.

Omul nu știa, așa că primi explicații de la Cam. Nici acum nu pricepu, însă Cam renunță, amintindu-și că medicii legiști nu prea ieșeau din sălile lor. Ceea ce era foarte adevărat în cazul lui Herman, despre care se zvonea că își îndrăgea enorm locul de muncă.

— A verificat cineva dacă nu sunt, cumva, două cadavre înăuntru? îl întrebă Cam pe Kenny.

Kenny vru să răspundă, dar se răzgândi și se duse imediat la directorul complexului, care era vizibil nervos, ca să-i pună aceeași întrebare. Câteva minute mai târziu, muncitorii se deplasară alene către vehiculul cu care veniseră ca să se mai uite o dată în cisternă. Kenny se întoarse și Cam îi făcu semn că dorea să-i vorbească între patru ochi. Se îndepărtară amândoi de tehnicienii care investigau scena crimei.

— Ce mai e? întrebă Kenny.

— Păi, așa cum ai spus și tu, acum este adevărat. Mă refer la scaun. Iar ăla trebuie să fie Simmonds.

— Presupun că trebuie să-i aşteptăm pe criminalişti, dar, da, el e. Şi, în mod clar, ceva i-a prăjit bine fundul.

— Schimbă mai bine cu *cineva*, zise Cam, uitându-se drept în ochii lui Kenny. Singura întrebare rămasă este *cine*?

Kenny nu trădă prin nimic că ar fi priceput privirea directă a lui Cam. Continuau să stea deoparte de restul anchetatorilor.

— Renunţ, zise Kenny. Cine?

— Cineva care avea motivele, ocazia şi mijloacele necesare, rosti Cam, recitând formula standard în caz de infracţiune. Eu aş continua să pariez pe Marlor.

— Are motivele, şi, poate, mijloacele necesare. Dar spune-mi părerea ta despre ocazie. Cum ar putea da un tip ca Marlor peste un coate-goale precum K-Dog?

— Prin bani, răspunse prompt Cam. Ştii tu, înscenându-i ceva. Răspândind zvonul că e... nu ştiu. Editor? Producător? Jurnalist? Oferindu-se să plătească pentru povestea lui K-Dog. Dacă ar fi după mine, i-aş fi sunat pe producătorii emisiunii în care a apărut K-Dog şi le-aş fi povestit ce vreau. Aceştia l-ar fi sunat pe Simmonds, apoi noi doi am fi avut o întâlnire şi eu i-aş fi plimbat pe sub nas o parte din cele treizeci şi cinci de miare. Apoi ne-am fi retras undeva ca să încheiem afacerea şi acolo i-aş fi prăjit fundul.

Kenny clătina din cap.

— Poate că banii ar fi ajutat, zise el. Dar eu nu cred că un om de ştiinţă precum Marlor este genul de individ care să poată face aşa ceva de unul singur. Să prăjească

un individ şi apoi să-l arunce într-o cisternă de combustibil? Trebuia să aibă ajutoare.

Motorul vehiculului utilitar se ambală, ridicând coşul sus deasupra cisternei. În coş se găsea un scafandru îmbrăcat cu un costum alb de plastic şi dotat cu o mască specială de respirat în atmosfera din cisternă.

— Mda, tot ce se poate, zise Cam, urmărind coşul cum se îndreaptă spre platforma de acces. Dar câți asasini sunt dotați cu un scaun electric? Mai degrabă genul lor este să bage trei gloanțe în „subiect" cu o armă calibrul douăzeci şi doi dotată cu amortizor.

— Dar cum să facă rost Marlor de un sac comercial de curățătorie? întrebă Kenny. Şi cum să arunce cadavrul în cisternă? A închiriat un vehicul utilitar? Vine aici în toiul nopții, desface capacul cisternei şi apoi trapa de acces şi aruncă un sac de peste cincizeci de kilograme într-o cisternă plină cu motorină?

— Vezi vreun paznic prin preajmă? întrebă Cam, privind în jurul lui. Camere de luat vederi? Maşini de patrulare fără orar prestabilit? Un gard măcar?

Priviră amândoi în jurul lor şi Kenny a fost nevoit să recunoască justețea celor spuse de Cam. Locul era luminat, dar cisternele erau uriaşe, cu un diametru de circa treizeci de metri şi înalte de cel puțin cincisprezece metri. Partea de sus a cisternelor se găsea deasupra zonei până unde băteau becurile cu vapori de sodiu, aşa că oricine s-ar fi cățărat prin spate către acoperiş nu s-ar fi găsit în lumină. Între şirurile de cisterne fuseseră amenajate alei late din pietriş, şi fiecare cisternă era înconjurată de o bandă circulară, suficient de lată ca să oprească

orice scurgere slabă până la moderată de combustibil. Nici unul dintre ei nu văzu vreo cameră video, iar cisternele nu erau înconjurate de garduri. Într-o latură a complexului se întindea o platformă de cale ferată, iar de cealaltă parte, o autostradă. Pe platformă se odihnea un şir de vagoane-cisternă. Singurul gard vizibil se găsea de cealaltă parte a căii ferate. Cam habar n-avea cât de uşor ar fi fost ca o camionetă să intre în ferma de cisterne, dar, dacă exista un punct de acces, era foarte posibil ca acesta să nu dispună permanent de un paznic.

— Bine, zise Cam. Astea sunt toate elementele de luat în calcul! spuse el, privindu-l pe medicul legist care se apropia de ei. Când putem primi un raport de autopsie? îl întrebă Cam.

— Cînd voi termina, replică Herman, pe un ton amabil.

— Credem că victima a fost electrocutată intenționat, zise Cam. Executată pe un scaun electric. Aş vrea o părere privind tipul de curent care a provocat toate astea — curent continuu sau alternativ — şi aş vrea să aflu cât de puternic a fost acesta, dacă se poate.

Medicul se scărpină în cap cu mâna fără mănuşă.

— Va trebui să fac nişte cercetări pe tema asta, zise el. Nu sunt sigur că există vreo diferență. Carnea prăjită e carne prăjită. Spuneați că există imagini video?

Cam îi spuse că da.

— Atunci trebuie să le văd. Curentul alternativ diferă de cel continuu prin culoarea rezultată a arcului electric. Imaginile video sunt colorate?

— O, da, răspunse Cam. Chiar în culori vii.

— Bine, atunci. Cum asta nu este scena adevărată a crimei, o să dau drumul cadavrului să fie transportat la morgă.

Deoarece Kenny era la conducerea operațiunii, Cam se uită la el pentru aprobare şi apoi dădu din cap. Deja echipa de anchetă scotocea locul din jurul cisternei şi bineînțeles că leşul care zăcea pe pământ era acum interesant doar pentru anatomo-patologi. Cam zări o dubă albă de televiziune care fusese oprită de un polițist dincolo de perimetrul de acces.

— E timpul s-o şterg, îi spuse el lui Kenny. O să-i dau de veste lui Bobby Lee. Se uită iarăşi la cadavru şi oftă: Chiar speram ca nemernicii ăştia doi să fie undeva în Los Angeles, unde le e locul.

— Acum este exact unde îi e locul, replică Kenny. În iad. Ba chiar dinainte fezandat.

Cam sesiză clar o notă de triumf în vocea lui. Îşi zise că ar fi fost bine să-i dea de veste şi lui Annie.

25

Annie şedea la masa de conferințe din biroul ei, alături de grefier, când Cam ciocăni în uşa deschisă şi intră. Cei doi încheiară ce aveau de făcut şi grefierul închise uşa în urma lui. Annie arătă înspre dulăpiorul cu băuturi ascuns în bibliotecă şi Cam prepară câte un pahar de scotch pentru fiecare. Se aşezară unul lângă celălalt pe canapea. Lumina de afară începea să se estompeze,

lăsând loc înserării, iar ceea ce se strecura pe geam dezvăluia unele linii şi umbre pe care, în mod normal, Cam nu le zărea pe chipul ei frumos.

— Cum merge cu arestul la domiciliu? întrebă el.

— E prea lung, răspunse ea. Mai ales acum, că povestea asta cu scaunul s-a dovedit adevărată.

Cam dădu din cap.

— Aşa se pare, răspunse el. Medicii poate că au o altă părere, evident, dar eu am văzut cadavrul.

— Minunat, exclamă ea, după care privi în gol pe fereastră. Şi acum ce urmează?

El se apropie şi îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Pielea ei părea netedă, dar oasele feței puteau fi simțite uşor, ceea ce însemna că slăbise câteva kilograme.

— Aş vrea să vin acolo şi să te las să dormi în brațele mele, zise el.

Ea se lipi cu fața de palma lui şi încuviință.

— Oi fi eu judecătoarea cea mare şi curajoasă, zise ea, dar acum sunt speriată. Se întoarse ca să se uite la el: Un polițist a fost cel care a tras cu tunul asupra casei mele?

— Nu ştiu, răspunse Cam. Iar lui Bobby Lee nu prea îi pasă de teoriile mele.

— Ai discutat cu el?

— El e şeful în problema asta. Nu ține partea nimănui, dar cred că joacă cinstit. Nu mi-l imaginez patronând o gaşcă de justițiari, dar un simplu zvon privind o asemenea acuzație ar răsturna totul cu fundul în sus, aşa că am vorbit cu el şi doar cu el.

În vreme ce rostea cuvintele, Cam își dădu seama că nu acesta era adevărul gol-goluț. Discutase și cu Jaspreet Kaur Bawa. Ca de obicei, Annie îi citi imediat gândurile.

— Ce e? întrebă ea.

El îi povesti pe larg despre cina luată cu Jaspreet și despre zvonurile care bântuiau pe coridoarele biroului FBI din Charlotte. Îi mai povesti și despre videoconferința lor cu McLain și despre discuțiile discrete purtate de șerif cu SBI.

— Prea mulți oameni discută, spuse ea. Secretul vostru nu va mai rămâne secret prea mult timp. Ascultă... trebuie să mă duc acasă. FBI-ul o trimite pe experta ta în computere să se uite la calculatorul meu de acasă. Se pare că ei cred că eu am compromis rețeaua internă din sistemul juridic și asta e modalitatea prin care mesajele pătrund în intranet.

— Ai acces de acasă?

— Bineînțeles — cu toții avem. Se presupune că este un acces sigur. Ce-ai zice să faci pe escorta?

Cam se duse să aducă mașina în vreme ce ea își încuie biroul și își scoase mașina din parcare. El o urmă până acasă și își continuară amândoi conversația în birou.

— Mă îngrijorează cu adevărat faptul că nu-l găsim pe Marlor, zise el.

— Pe mine mă îngrijorează că ar putea cineva încerca să mă omoare, replică ea la obiect, ca o judecătoare. Indiferent că e vorba de un individ pe care nu-l găsește o întreagă lume sau de niște polițiști care acum își calculează timpul rămas, așteptând să se mai calmeze

spiritele sau ca autoritățile să-i retragă pe cei care mă păzesc.

— Nu-ți poți lua o vacanță? Să pleci în Europa sau altundeva?

— Şi ce... să amân inevitabilul? Oricine i-a ucis pe ăia doi a trecut prin multe ca să o facă, doar a folosit un scaun electric, pentru numele lui Dumnezeu! Şi apoi a pus cel puțin unul dintre cadavre într-un loc unde trebuia să fie găsit, în loc să îl îngroape în munți undeva.

— Ştiu şi eu, Annie... Să spunem că vinovații *sunt* polițiştii. I-au lichidat pe cei doi ticăloşi care au comis crima, ca să nu menționăm că te-au speriat şi pe tine de moarte. Ți-au trimis un mesaj amenințător printr-un circuit care se presupune că e sigur. Au tras cu o puşcă de mare calibru în casa ta. Ar trebui să ştie că eşti speriată — polițiştii alocați dispozitivului de aici vorbesc în mod sigur despre asta la sediu sau în barurile frecventate de colegii lor.

— Minunat! rosti ea.

— Dar uite ce spun eu: trecerea de la hărțuirea la uciderea unui judecător reprezintă un pas imens. Dacă e vorba de polițişti, ei ar trebui să ştie că întreaga maşinărie federală şi locală de aplicare a legii s-ar întoarce împotriva lor, i-ar descoperi şi i-ar executa, chiar aici, în acest stat. Chiar şi dacă nu mai întreprind nimic, şi-au satisfăcut deja pofta bizară de dreptate. Nu văd cum ar putea trece toată povestea asta dincolo de hărțuire.

Annie se răsuci spre el:

— Şi câtă vreme vor mai trage cu armele pentru vânat elefanţi prin ferestrele mele? Până când voi demisiona? Asta vor ei?

Cam ridică mâinile în semn că se predă:

— Habar n-am dacă există aceşti „ei“! Mă refer la un soi de pluton de execuţie. S-ar putea ca Marlor să fie făptaşul.

Îi povesti ceea ce spusese McLain despre un alt judecător care i-ar fi putut trimite mesaje doar pentru că o ura. Numai că ea atinsese o coardă sensibilă — dacă era vorba de poliţişti, forţarea demisiei ei ar fi însemnat o victorie în anumite cercuri din cadrul Biroului Şerifului. Kenny Cox, de pildă, ar fi fost în al nouălea cer.

— Ei bine, oricine o face poate să-şi ia gândul de la asta! rosti ea, terminându-şi de băut paharul. Nu plec nicăieri. Bobby Lee mi-a emis un permis de port-armă ieri şi de-acum ţin în casă un Magnum trei-cincizeci-şi-şapte. Dacă se mai aude vreun foc de afară, trag şi eu. Dacă vrei, poţi să răspândeşti chestia *asta* prin barurile de poliţişti.

— Eu nu mă duc în barurile de poliţişti, răspunse Cam. Şi ce ştii tu despre trasul cu arma?

— Mi-ai arătat tu, îţi aminteşti?

— Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Nici măcar eu nu mai sunt sigur că pot mânui un pistol Magnum acum. Îmi îmbătrânesc mâinile. Arma asta patruzeci şi cinci este taman potrivită pentru mine.

Annie se ridică, se duse la birou şi scoase la iveală un pistol Smith&Wesson strălucitor, apoi adoptă o poziţie de luptă potrivită pentru riposta cu ambele mâini şi

îndreptă arma către uşa biroului, chiar în clipa în care polițistul din casă ciocăni în uşă şi o deschise. Expresia de pe chipul lui deveni instantaneu interesantă; în cazul în care Cam nu ar fi izbucnit în râs, polițistul părea gata să leşine. Annie coborî arma, își ceru scuze şi clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe polițist cu o undă de stânjeneală în voce.

— Ăă, răspunse el, probabil întrebându-se dacă nu cumva făcuse pe el de frică. O livrare pentru dumneavoastră, doamnă judecător.

— Ce fel de livrare? întrebă Cam.

Nu auzise nici un autoturism parcând în fața casei.

— FedEx. A spus că n-are nevoie de semnătură de primire.

Cam își scoase imediat reportofonul lui de încredere şi îl porni.

— Eşti sigur că era un vehicul FedEx?

— Da, domnule, o dubă albă. Știți genul, avea logo-ul FedEx pe lateral. Tipul a adus un pachet la poarta din față, l-a trecut prin scanner şi apoi l-a înmânat printre gratii.

— Te aşteptai la un pachet prin FedEx? o întrebă Cam pe Annie.

Ea clătină din cap.

— Descrie pachetul, ajutor de şerif, ceru Cam, asigurându-se că reportofonul putea înregistra cuvintele polițistului.

— O cutie învelită în hârtie maro, cam de mărimea unei cutii de pantofi, poate un pic mai mare. Destul de

grea. Bandă adezivă maro. Nu m-am uitat la eticheta cu adresa. Omul arătă în spatele lui. E chiar acolo, pe...

— Vino încoace, zise Cam, făcându-i semn omului să intre în birou şi să închidă uşa. Bine. Acum ieşim afară, prin uşile astea. Unde e tipul dinăuntru?

Polițistul îi spuse lui Cam că schimbase locul cu partenerul său, care acum acoperea zona porții exterioare.

Odată ce ajunseră afară, Cam îi ceru polițistului să sune la Departamentul de Intervenții şi să le spună celor de acolo codul pentru un potențial mecanism exploziv, apoi codul pentru casa lui Annie. După aceea, se deplasară în celălalt capăt al piscinei. Cam îi spuse polițistului să intre pe circuitul radio securizat şi să le descrie detaliat celor de la Intervenții cu ce se confruntau, apoi îi dădu omului propriul reportofon şi îi ceru să descrie tot ce-şi amintea despre camioneta FedEx, despre şofer şi despre pachet în caz că acesta exploda de la sine. Ajutorul de şerif spuse că şoferul era un alb, de talie medie, cu ochelari, cu o şapcă FedEx, cămaşă albă cu logo-ul FedEx, pantaloni de culoare închisă, fără însemne sau cicatrici evidente. Tipul se grăbea şi nu spusese prea multe lucruri.

Annie îl întrebă discret pe Cam dacă nu cumva exagera:

— S-ar putea să fie doar un pachet FedEx, Cam.

— E trecut binişor de ora şase după-amiază, răspunse Cam. Oamenii de la FedEx, şoferii UPS — cu toții s-au întors la bazele lor la ora asta, ca să completeze rapoartele pentru ziua care a trecut. Oricine putea confecționa un logo FedEx pe o folie autoadezivă, îl putea aplica pe o

dubă albă şi nimeni nu i-ar fi acordat atenţie. Aşa că e mai bine să fim siguri.

Geniştii ajunseră acolo în douăzeci de minute, timp în care cei patru aşteptară afară, vânând ţânţari. Într-un târziu, Cam îi spuse ajutorului de şerif să îşi continue patrularea. Îşi imagina că, dacă era vorba de o bombă, aceasta s-ar fi declanşat la deschiderea pachetului şi nu prin acţiunea unui ceas, în afara cazului în care mesagerul nu apăsase un buton în interior atunci când livrase pachetul la poartă. Cam n-avea de gând să intre ca să afle. Continuară să aştepte afară în vreme ce experţii în explozivi îşi făcură treaba, care se sfârşi atunci când robotul pus de ei în mişcare recuperă pachetul pentru a-l duce la camionul de transport în vederea cercetării conţinutului.

În vreme ce stăteau acolo, de după colţul casei se iviră Jay-Kay Bawa şi un bărbat care părea agent federal. Cam o prezentă pe Annie Bellamy, apoi cele două femei se îndepărtară să discute între ele. Cam îl întrebă pe agent dacă i se explicase ce se întâmplă acolo; omul răspunse că erau la curent de ceva vreme, şi că el trimisese un raport către sediul din Charlotte.

— Nu am putut trece de poliţiştii de pază. Jay-Kay a reuşit să intre şi apoi a revenit ca să mă ia şi pe mine. Omul privi în jurul lui: Şi se crede că ar putea fi o bombă adevărată?

În acea clipă, şeful echipei de genişti ieşi afară, asudat din pricina costumului blindat cu care era îmbrăcat, şi se îndreptă spre ei.

— Cu siguranță arată ca o bombă, spuse el. Deși senzorii nu au depistat nitrați sau ceva asemănător. Dar e un pachet destul de greu și nu conține coduri de bare FedEx. Dacă nu face bum! atunci când îl vor duce la distanță, am putea obține niște amprente interesante de pe banda adezivă.

— Ajutorul de șerif susține că șoferul a scanat pachetul, zise Cam.

— Atunci s-a prefăcut, zise șeful. Nu există nici un cod de bare de scanat.

— Ați cercetat casa? întrebă Cam.

— Da. Nimic suspect.

— Deoarece nu a fost nimeni înăuntru de douăzeci de minute și o bună bucată din perioada asta ambele ajutoare de șerif au stat afară.

— Unul din voi trebuia să vină ca să ne deschidă poarta, zise șeful.

— Doamnă judecător, zise Cam în direcția lui Annie, acum puteți intra în siguranță în casă. Pot să vă rog să vă duceți împreună cu ajutorul de șerif Arnold prin casă și să vedeți dacă totul este așa cum ar trebui să fie?

— Mă duc doar eu, domnule locotenent, răspunse ea. Dacă a fost vorba de o bombă, atunci eu sunt cea deranjată de la locul ei. Domnișoară Bawa, vino cu mine. Te poți uita la computerul meu în vreme ce eu verific interiorul casei.

Cu voce joasă, Cam îi spuse lui Annie să vină la el după ce toată tevatura avea să se stingă. După care, negăsind altceva de făcut, Cam se întoarse la biroul lui ca să-și scrie raportul. Îl sună pe șerif acasă ceva mai

târziu în acea seară ca să-i relateze descoperirile echipei de genişti. Nu fusese o bombă. Dar nu fusese vorba nici de un colet FedEx adevărat. Cei de la FedEx nu aveau nici o evidență a vreunei livrări pe adresa lui Annie, iar Cam avusese dreptate în privința orei la care curierii se întorceau la sedii ca să-şi întocmească rapoartele zilnice. Echipa de genişti desfăcuse pachetul cu ajutorul robotului lor într-un loc special amenajat pentru dezamorsarea bombelor, echipat cu cele necesare lucrului de noapte. Oamenii au găsit înăuntru o cutie obişnuită din carton, conținând o cărămidă înfăşurată în material plastic cu bule de aer, pentru izolare. Nu existau nici un fel de fire, declanşatoare sau ceasuri. Cărămida din cutie era cât se poate de banală, părând să fi fost în prealabil spălată în motorină pentru a fi curățată de orice amprente posibile. Nu se găsiseră nici un fel de urme pe pachet, pe banda adezivă sau pe plasticul care înconjura cărămida. Cineva inscripționase însă stratul exterior de plastic cu literele *BFB* în tuş.

— Şi bănuiți ce reprezintă aceste litere, nu-i aşa, domnule locotenent? îl întrebase şeful echipei de genişti pe Cam.

Cam bănuia în mod clar. Mai exact, ar fi putut bănui dacă ar fi vrut.

— Trimite-mi un raport, îi răspunsese el. Şi fă-o cu mare discreție, din motive pe care nu le pot discuta acum.

Auzind povestea, şeriful îi ceru lui Cam să trimită un raport la sediul FBI din Charlotte la prima oră a dimineții.

— A fost deja trimis, răspunse Cam.

Îi povesti apoi lui Bobby Lee despre faptul că Jay-Kay venise acasă la Annie şi despre faptul că agentul care o escortase întocmise un raport.

— Cum se face că judecătoarea noastră preferată a lăsat pe cineva de la FBI să se joace în computerul ei? se miră Bobby Lee.

— Judecătoarea este mult mai speriată decât lasă ea să se vadă, răspunse Cam. Porcăria asta cu bomba, chiar dacă a fost doar o farsă, a speriat-o şi mai mult. Aşa că nu a mai avut nici o reţinere să-i lase pe federali să se uite.

Îi mai spuse şerifului că va trimite un raport preliminar către sediul FBI din Charlotte înainte de a pleca acasă şi o urmare la raport după ce avea să primească concluziile finale ale echipei de genişti. După aceea îl sună pe Kenny Cox acasă, dar acesta nu era acolo. Să se fi dus la o nouă întâlnire fierbinte cu vreo puicuţă sau era preocupat de ascunderea unei dube albe undeva, în sudul Triboro? Cam fu tentat să-i dea un bip pe telefonul mobil, dar, de vreme ce nu existase nici o bombă, chestia asta putea aştepta până a doua zi de dimineaţă. Dispeceratul forţelor de intervenţie instituise deja supravegherea pe o rază de trei districte în căutarea unei dube albe cu sigla FedEx pe ea, dar încercarea avea puţine şanse de reuşită. Şoferul avusese cel puţin o jumătate de oră la dispoziţie ca să oprească în vreo parcare dosnică, să scoată emblemele şi apoi să plece iarăşi la drum, fără nici o grijă în afară de vreun ambuteiaj nefericit.

Cam scrise un raport pentru FBI în care sintetiza tot ce se întâmplase şi îl trimise către unitatea lor de

comunicații. Apoi își verifică mesageria vocală și ascultă un mesaj de la vecina lui Marlor din Lexington. Femeia verificase și, da, descoperise lipsa unei întregi pagini cu cecuri de la sfârșitul seriei curente. Nu descoperise lipsa până atunci deoarece ea încă folosea cecuri de la începutul carnetului, căci scria doar câteva din ele lunar. Lipseau numerele de cecuri 2497, 2498 și 2499, ultimele trei din carnet.

Femeia înștiințase banca, iar aceasta o informase că numărul 2499, un cec în valoare de cinci sute de dolari, fusese încasat în Winston și că aveau să emită un ordin de oprire la plată pentru celelalte două cecuri — contra unui comision standard, evident. Cam decise să iasă și să se ducă undeva să mănânce. Avea să se ocupe de toate astea de dimineață. Mai întâi însă voia să treacă pe la Annie pe acasă să se asigure că ea era în regulă și să vadă dacă Jay-Kay reușise să descopere ceva în computerul ăla. Ajunsese în parcare și pescuia în buzunar după cheile de la mașină când se declanșă pagerul. Era un mesaj de la departamentul de operațiuni pe teren. „Sună acasă, E.T. — 911". Ultimele trei cifre care clipeau pe ecranul pagerului însemnau că se petrecuse ceva groaznic.

26

Cam își descuie mașina, se strecură pe scaunul șoferului și folosi telefonul mobil primit de la serviciu. Operatoarea îi făcu legătura cu supervizorul Departamentului de Intervenții, care îl informă că la casa judecătoarei

Bellamy se descoperiseră, până la urmă, două bombe. Cea de-a doua funcționase, din nefericire, fără greşeală.

Cam rămase încremenit pe locul lui, simțind cum un val de greață îi cuprinde partea de jos a corpului.

— Domnule locotenent, mai sunteți acolo? întrebă sergentul de serviciu.

Cam își regăsi glasul:

— Da, sunt aici. Judecătoarea... a sărit...

— O, da, domnule, ea, maşina şi garajul ei. Se pare că era o bombă al dracului de mare. Tocmai vreau să-l sun şi pe şerif. Vă duceți la fața locului?

Cam dădu din cap, apoi îşi dădu seama că sergentul nu putea vedea gestul.

— Afirmativ, rosti el cu voce spartă, după care închise.

BFB* – exact aşa cum promitea mesajul de pe ambalajul cărămizii.

Mâinile îi tremurau şi Cam se trezi brusc că nu mai reuşeşte să vadă bine în semiîntunericul din parcare. În mod evident, nu era în stare să conducă acum, aşa că sună la Departamentul de Intervenții şi ceru ca o maşină de patrulă să îl ducă la fața locului. Se întâlni cu maşina pe strada Washington, după care se îndreptară către cartierul lui Annie cu luminile şi sirena pornite. Ajutorul de şerif care conducea se uită la chipul lui Cam şi decise că era mai bine să-şi vadă de şofatul lui.

---

* *Big Fucking Bomb* (engl.), „bombă al dracului de mare". (n.tr.)

Annie era moartă! Dezastrul apăruse taman atunci când ei doi păreau să revină la o viață împreună. Cam nu îşi putea stăpâni gândurile sau emoţiile. Se simțea acum ca un sloi de gheață în interior, şi era nerăbdător să ajungă la scena dezastrului şi să facă ceva. În mintea lui apăru imaginea unui scaun electric.

Când au ajuns la fața locului au găsit un adevărat haos de lumini albastre. Cam se văzu obligat să se legitimeze de două ori şi să treacă de trei cordoane de pază. Adulmecă mirosul dezastrului de peste zid înainte de a-l vedea. În aer plutea încă o pală groasă de fum, poluând împrejurimile superbe şi acoperind copacii mai mici. Casa părea în întregime scăldată în lumină, deşi Cam îşi dădu seama că toate ferestrele de pe partea cu garajul fuseseră spulberate de suflul exploziei. Mulțimea stătea îngrămădită în dreptul garajului sau a locului unde fusese garajul deoarece acesta dispăruse complet. Din garaj rămăsese doar peretele din capăt, şi nici acesta nu se ținea prea bine în picioare. Se vedeau echipe de anchetatori, aceeaşi echipă de genişti, pompieri, evident, două ambulanțe, una cu luminile pornite, cealaltă cu luminile stinse, şi mai mulți polițişti care se învârteau prin zonă cu lanternele aprinse. Legiştii păreau să-şi fi stabilit un punct de lucru în ambulanța cu luminile stinse, în vreme ce băieții de la EMT se învârteau în jurul celei ale cărei lumini continuau să se învârtă. Un rănit şi un mort. Nu era prea greu să-ți dai seama de asta.

Şeful operațiunilor de la fața locului era comandantul de tură de la Biroul Şerifului, locotenentul Frank Myers. Frank lucra la Crimă Organizată. Era un tip masiv, fost puşcaş marin, dar făcea parte din categoria uriaşilor

blânzi care preferau luarea cu binişorul şi era îndrăgit de colegi. Cam se îndreptă spre el şi se trezi străbătând un strat gros de moloz în vreme ce traversa pajiştea întunecată. În acele clipe nu mai gândea nimic, dar senzaţia de groază şi starea de vomă începeau să revină. O parte a creierului îi spunea că nu avea ce să caute acolo chiar atunci, dar el ignoră avertismentul şi continuă să înainteze. Ajunse lângă Frank, care vorbea la telefonul mobil. Resturile Mercedesului argintiu al lui Annie se topeau fumegând în faţa fundaţiei garajului. Frank îl recunoscu pe Cam şi încetă abrupt conversaţia.

— Iisuse, îmi pare al naibii de rău pentru toate astea! zise Frank, surprinzându-l pe Cam.

Nu era ceva ce şeful operaţiunilor de la locul unui atentat cu bombă i-ar fi spus în mod obişnuit şefului MCAT. În acea clipă, Cam observă că mai mulţi poliţişti se uitau spre el cu expresii de profundă simpatie, ca şi Frank. Atunci îşi dădu seama că era foarte posibil ca micul secret dintre el şi Annie să nu fi constituit chiar aşa o taină. Pe moment, fu copleşit de cele văzute şi auzite, dar apoi realitatea faptelor îl determină să revină cu picioarele pe pământ. „Dă-o naibii“, gândi el, inspirând adânc. „Să trecem peste asta!“

— Unde e ea? întrebă cât putu de încet.

Frank îl trase imediat de o parte. Ceilalţi oameni se întorceau la treburile lor, dar Cam observă că în jurul lor se crea un spaţiu tot mai mare de libertate în curtea distrusă.

— Rămăşiţele judecătoarei sunt în ambulanţa cu luminile stinse de colo, zise el.

Cam se răsuci imediat în direcția indicată, dar descoperi că Frank îl prinsese de braț și nu voia să-i dea drumul. Cam fu obligat să se oprească. Se uită la Frank, care clătina din cap.

— Nu te duce acolo, zise el. Păstrează imaginea ei așa cum era când trăia, Cam.

Cam încercă să se smulgă iarăși, dar Frank era un tip masiv, așa că renunță, moment în care Frank îi dădu drumul brațului și își puse mâna uriașă pe umărul lui. Cam simți cum încep să-i curgă lacrimile. Nu știa ce să facă, așa că Frank îl răsuci cu blândețe dinspre mulțimea de polițiști și lumini, și îl duse către întunericul pajiștii, continuând să pășească peste resturi de lemne, sticlă și chiar metal — poate chiar peste fragmente minuscule din Annie, așa cum își dădu seama cu groază Cam.

Al dracului *de mare* bomba aia!

După circa un minut, Cam reuși să-și vină în fire, inspiră adânc de câteva ori și întrebă ce se întâmplase.

— Oamenii de la FBI au plecat și judecătoarea a decis că vrea să iasă la o plimbare, răspunse Frank. Brusc. A spus că se simte îngrozită în casă din pricina celor petrecute. Polițistul din casă l-a informat pe colegul său de afară și pe cei de la dispecerat și i-a spus judecătoarei că se duce să ia mașina ca să o însoțească. Aceasta a refuzat și a zis că se duce ea însăși la mașină, după care i-a cerut să se întâlnească cu ea la poarta din față.

— Așadar, el nu s-a dus cu ea?

Frank ridică din umeri:

— Era Arnold. Este în anul doi de probă, după ce abia și-a terminat practica. Ea era judecător. A făcut ceea ce i s-a cerut.

— Şi după aceea?

— Poliţistul de afară era Merriweather. A recepţionat mesajul, a văzut luminile din curtea din spate aprinzându-se, a văzut-o pe judecătoare străbătând aleea de acces şi îndreptându-se către garaj. A spus că vederea sa de noapte se dusese dracului din pricina tuturor luminilor aprinse, aşa că s-a apropiat de zidul din faţă ca să pună câţiva copaci între el şi casă. A auzit uşile garajului ridicându-se, crede că a auzit maşina pornind, după care nu-şi mai aminteşte nimic. Paramedicii susţin că a fost lovit de o bucată din acoperişul garajului. Acum se pregătesc să-l ducă la spital.

— E grav rănit?

— Izbit bine în moalele capului, răspunse Frank. Cine dracu' mai ştie în ce stare e?

— Şi Arnold?

— Din punct de vedere fizic, e în regulă.

Frank îi aruncă lui Cam o privire care îl avertiza pe acesta să nu cumva să se ducă la poliţist ca să-l ia la bătaie pentru că nu se dusese cu Annie la garaj. Căci, dacă ar fi făcut-o...

— Bine, bine, replică Cam, recepţionând avertismentul din privire. Omul nu greşise cu nimic.

— Mda, aşa vedem şi noi lucrurile acum. Dacă ar fi procedat ca la carte, ar fi trebuit să-l trimită pe omul de afară să se uite în garaj, ca să se asigure că nu pândeşte nimeni pe acolo. Bineînţeles că nu şi-au dat seama de pericol.

— Ar fi trebuit să-mi dau eu seama, răspunse Cam. Indivizii au mai procedat aşa şi înainte.

— Indivizii? La ce te referi?

— La diversiune. Noaptea în care au tras asupra casei. Un tip pe alee, făcând zgomot, în vreme ce trăgătorul oprește în față și trage pe bune. Același lucru și aici. Livrează o bombă falsă, noi ne aruncăm asupra ei, descoperim că e un fals și ne demobilizăm. Apoi se petrece drama reală. În plus, echipa de geniști a verificat casa, dar nici una din clădirile anexe.

— Știu și eu, Cam... replică Frank după câteva clipe.

Cam își zise că Frank dădea dovadă de obtuzitate, dar apoi își dădu seama că, de fapt, continua să caute un vinovat — în afara lui însuși, evident.

— Oricine a făcut chestia asta nu avea de unde să știe că ea o să vrea să plece cu mașina în urma unei toane de moment, continuă Frank.

— Depinde cine e și cât de bine o cunoștea pe Annie, replică Cam. Avusese intenția să spună „doamna judecător". Ezită, dar Frank era un tip complet lipsit de idei preconcepute: Eu... noi credeam că reușisem să păstrăm ceea ce se petrecea între noi... oarecum secret.

Frank își plecă privirea spre iarba de la picioare pentru câteva clipe.

— Probabil că nu s-a întâmplat așa, Cam, zise el. Aici nu e ditamai LAPD-ul*, înțelegi? Adică, la naiba, doar nu făceați nimic nelalocul lui. Ați fost căsătoriți pe vremuri. Cei mai mulți amici de-ai tăi credeau că era,

---

* Los Angeles Police Department — Departamentul de Poliție al orașului Los Angeles. (n.tr.)

probabil, un lucru bun care ți se întâmpla — un lucru bun pentru voi doi.

— Crezi că nenorocirea asta — Cam arătă cu bărbia înspre resturile fumegânde ale garajului care putea adăposti trei maşini — e legată de decizia ei de a respinge acuzațiile în cazul jafului de la benzinărie?

Chipul lui Frank reveni la o morgă tipic profesională:

— N-am nici cea mai vagă idee asupra cauzei acestei porcării, Cam, răspunse el. Înțelegi că nu poți lucra la cazul ăsta, da? În plus, în mod clar, este un caz pentru federali.

Cam dădu din cap. Apoi spuse că trebuie să se ducă înspre ambulanța cu luminile stinse. Frank îi aruncă o privire îngrijorată, apoi încuviință, dar merse într-acolo alături de Cam.

Luminile ambulanței erau stinse, dar locul gemea de criminalişti. Unul dintre oameni îl recunoscu pe Cam şi le făcu semn celorlalți. Aceştia închiseră portierele din spate şi se dădură înapoi în vreme ce Cam se apropia. „Pe toate clopotele iadului", îşi zise el, „cine naiba *nu ştia* de povestea noastră?"

Ajunseră în partea laterală a ambulanței şi Frank îl lăsă singur pe Cam după ce le făcu semn celor de la medico-legal să se dea într-o parte. Cam ştia că n-avea să deschidă blestematele alea de portiere din spatele vehiculului. În interiorul ambulanței luminile erau aprinse, dar el nu îndrăzni să privească înăuntru. „Păstrează imaginea ei aşa cum era când trăia, Cam", îşi spuse el, amintindu-şi cuvintele lui Frank. Rămase acolo lipit locului o veşnicie parcă, sprijinindu-se cu capul de peretele alb

al ambulanței. Simțea metalul rece pe frunte și auzea zgomotele activității de anchetare a scenei crimei estompându-se. O parte a minții îi spunea că era posibil ca el să intre în stare de șoc. Apoi, pe neașteptate, se trezi acolo cu Bobby Lee, care îi înconjură umerii cu brațul și îl îndepărtă cu fermitate de ambulanță și de rămășițele pământești ale lui Annie Bellamy.

27

Îl duseră pe Cam acasă două ore mai târziu. Unul dintre medicii de la spitalul ținutului care avea grijă de personalul Biroului Șerifului îi dădu niște pastile și Bobby Lee rămase acolo ca să se asigure că el ia măcar una dintre ele, abia după aceea îngăduindu-i lui Cam să plece. Când ajunseră, găsiră casa în beznă și ajutorul de șerif care îl condusese se oferi să intre el primul și să aprindă luminile. Cam refuză, pretinzând că prefera întunericul. Intră în casă, îi mulțumi colegului pentru ajutor și tocmai se apuca să-și dezlege cravata când îl descoperi pe Kenny Cox stând acolo, în livingul întunecat, cu cei doi câini-lup șezând confortabil de o parte și de cealaltă a fotoliului. În acea clipă Cam își dădu seama că zărise camioneta lui Kenny parcată în fața casei atunci când coborâse din mașină, dar pur și simplu mintea lui nu înregistrase cele văzute. Oricum, mintea lui nu înregistra prea multe nici acum, și Cam observă că pastila luată începea să-și facă efectul.

— Să înțeleg că ai aflat? zise Cam, desfăcându-şi centura cu arma şi aprinzând câteva lumini.

Probabil că vocea lui trădase un amestec de oboseală, durere şi efect al chestiei pe care i-o dăduseră medicii, deoarece Kenny nu se ridică din fotoliu. Cam avu senzația că zăreşte un luciu de sticlă în mâna lui Kenny, apoi că aude zgomotul făcut de nişte cuburi de gheață. Cam îşi dori şi el chiar atunci un pahar cu băutură, dar medicul fusese cât se poate de categoric: nici un fel de alcool împreună cu pastilele alea. Se prăbuşi pe unul din scaunele din living şi se holbă în gol.

— Am venit ca să mă asigur că te simți bine, zise Kenny.

— Nu mă simt deloc bine, ripostă Cam. Nici pe departe! țipă el, deşi pastila începea să-şi facă efectul. Ca să fiu sincer, sunt surprins până în măduva oaselor de cele petrecute.

Obişnuiți cu prezența lui Kenny, cei doi câini sesizară durerea din glasul lui Cam şi veniră repede până la el, înfigându-şi boturile în mâinile lui şi începând să scâncească.

— Nu ştiam că o iubeşti.

Cam zâmbi şi le ceru câinilor să se aşeze pe jos.

— *Iubire* e un cuvînt prea dur, zise el. Dar...

— Mda. „Dar!" Te-înțeleg!

— Mă aud pe mine însumi, replică Cam. Chestia asta mă epuizează complet.

— Un alt lucru pe care l-am auzit, rosti Kenny, este că tu crezi că polițiştii sunt cei care comit porcăriile astea.

— Care porcării? întrebă Cam, oarecum rămas fără inspirație.

Simțea cum un soi de pâclă fierbinte îi înconjoară creierul. „Pleacă de aici, pâclă nenorocită!“ îşi spuse el.

— Scaunul electric. Mesajele de amenințare către judecătoare. Şi-acum bomba asta. Uciderea lui Annie.

„Fir-ai al dracului să fii, Kenny“, îşi zise Cam. Marele donjuan! Să-i spună şi el Annie, ca şi cum ar fi fost prieteni la cataramă! Închise ochii şi nu mai spuse nimic. Îşi dădu seama că era epuizat şi, în plus, pâcla aia începea să prindă contur tot mai mult.

— Aşa e?

— Tot ce se poate, Kenny, zise Cam. Amenințările, bomba — toate acestea necesită genul de resurse de care dispun doar polițiştii.

— Crezi că e posibil să mă număr printre ei?

— Bineînțeles că nu, răspunse iute Cam.

„Poate un pic prea iute“, îşi zise el.

— Uite ce e, Kenny, am avut o noapte cumplită. Şi nu dispun de nici o dovadă. În plus, dintre toți, tu eşti mult prea deştept ca să faci astfel de chestii.

Cuburile de gheață se auziră din nou.

— Am urât-o pe femeia aia, zise Kenny. Nu, nu e bine. De fapt, nu o cunoşteam, nu în sens personal. Uram ceea ce reprezenta ea. O uram pentru ceea ce făcea în sala de judecată — mie şi altor polițişti. Asta uram la ea.

— Dar nu îndeajuns ca să-ți distrugi viața personală.

— Ucigând un judecător? Nu, nici măcar eu nu sunt atât de idiot.

— Aşa credeam şi eu.

Cam oftă.

— Mă bucur să aud asta, şefu', rosti Kenny pe un ton neutru. Dar tu continui să crezi că ar putea fi vorba de poliţişti?

Cam se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. În acel moment nu-i păsa de absolut nimic. Deschise ochii când auzi motorul camionetei lui Kenny pornind afară, dar apoi îi închise la loc şi se cufundă încet în uitare.

Se trezi a doua zi de dimineaţă cu o durere de gât. Câinii îl lingeau, continuând să fie neliniştiţi. Se uită la ceas. Ora 1.15. Privi pe fereastră. Afară se vedea lumina zilei. Bun, deci nu era dimineaţă. Fusese bună pastila aia. Continua să stea prăbuşit pe scaun în living, de unde şi durerea de gât, iar telefonul suna. Dacă ar fi răspuns, nu ar fi readus-o pe Annie la viaţă şi nici nu i-ar fi trecut durerea de gât, aşa că decise să ignore soneria. Dădu de mâncare câinilor şi îi goni afară prin uşiţa lor de acces în casă, apoi se duse în dormitor, se dezbrăcă şi făcu un duş lung şi fierbinte, cu furtunul îndreptat spre partea gâtului care îl durea cel mai tare. În vreme ce aştepta ca apa fierbinte să-şi facă efectul, se bărbieri. Lucrurile păreau să intre oarecum în normal taman atunci când centrala termică porni să dea semne de oboseală.

Ieşi din baie, se şterse, apoi auzi telefonul cum începe iarăşi să sune. Corect! Venise timpul să se alăture iarăşi rasei umane. Era Bobby Lee. Îl întrebă pe Cam cum se simţea. Acesta îi spuse că încă trăia, abia se trezise şi avea nevoie de o cafea. Şeriful îl informă că urma să

trimită o maşină după el şi că aveau să se întâlnească cu agentul special McLain, dacă şi Cam era în stare de asta. Cam replică în mod conştiincios că era în stare. Bobby Lee nu părea convins, ca şi Cam, de altfel, dar oricum era, probabil, mai bine aşa decât să zacă în casă tot restul zilei. Se duse să îşi prepare o cafea şi apoi să îşi ia o uniformă curată.

Când ajunse la birou, constată că McLain era deja acolo, alături de şerif, locotenentul Frank Myers de la Criminalistică şi şeful echipei de genişti. De la SBI participa la întâlnire un căpitan.

McLain începu discuția recitând formula standard că ei se găseau acolo doar ca să ofere ajutor. Toată lumea încuviință. Agenții federalii erau întotdeauna prezenți undeva doar ca să ajute. Continuă prin a declara că nu se luase încă nici o decizie privind adoptarea jurisdicției federale asupra incidentului cu bombă de la casa judecătoarei, deşi probabil că o asemenea decizie urma să fie luată curând. Şeriful declară că se aştepta ca autoritățile federale să preia în întregime cazul şi că oamenii lui erau gata să ofere tot sprijinul posibil. McLain anunță că incidentul cu bombă nu era, probabil, legat de terorism şi toată lumea se grăbi să aprobe din cap. În următoarele zece minute se făcură tot felul de declarații similare. Cam se mulțumi, în mare, să stea imobil pe locul lui. Se gândea la Annie şi îşi spunea în mod repetat că ea nici măcar nu conştientizase ce o loveşte. Acum băga cheia în contact, iar în clipa următoare în mintea ei nu se mai auzea nimic altceva decât un ecou al gestului.

— Domnule locotenent? întrebă şeriful şi Cam îşi dădu seama că ratase o întrebare.

— Îmi cer scuze, zise el, neştiind cine pusese întrebarea. A fost o noapte extrem de lungă. Puneți din nou întrebarea, vă rog.

— Am întrebat, repetă McLain, dacă nu cumva credeți că atentatul cu bombă a fost legat de acel caz de la benzinărie şi de execuțiile ulterioare transmise prin Internet?

— Ba da, răspunse Cam.

— De ce?

— Ea n-ar fi trebuit să respingă acele acuzații.

Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare şi Cam îşi dădu seama că trebuia să nuanțeze răspunsul:

— Înainte de acest atentat cu bombă s-au petrecut patru lucruri importante, preciză el. Simmonds a dispărut şi acum ştim că el a fost executat. Butts a dispărut şi acum ştim că a fost cel puțin răpit. Date fiind imaginile video, şi despre el se poate presupune că a fost executat.

— De ce „se poate presupune"? întrebă McLain.

— Avem cadavrul lui K-Dog, răspunse Cam. Nu şi pe cel al lui Butts.

McLain dădu din cap şi îşi notă ceva.

— Celelalte două lucruri sunt mesajul cu „Tu urmezi" transmis judecătoarei prin intermediul unei rețele presupuse a fi sigure şi private, apoi atentatul cu armă de la casa ei. Aşa că da, cred că acest atentat cu bombă reprezintă culmea unui efort de răzbunare.

— Din partea acestui James Marlor, zise McLain.

Cam ezită şi îl observă pe Bobby Lee aruncându-i o privire de avertisment.

— Asta a fost presupunerea noastră. Marlor a scăpat complet de sub supravegherea noastră, cu o singură excepție — o retragere de bani din contul său, petrecută cu câteva zile în urmă.

— Este posibil ca Marlor să fi dispus de ajutoare? întrebă McLain.

Auzind întrebarea, şeriful sări ca ars:

— Cum ar fi?

— Cum ar fi din partea poliției locale, replică McLain.

Cam observă că şeriful nu păru şocat de idee, ceea ce însemna că ei doi discutaseră deja posibilitatea înainte ca el să ajungă acolo.

— Posibil, dar nu şi probabil, zise Bobby Lee. Vreau să spun că noi avem aici de a face cu răpire, crimă, obstrucționarea justiției, apoi uciderea unui judecător. Este o încercare cam mare pentru orice polițist, indiferent cât de furios ar putea fi el din cauza deciziilor luate de justiție.

— Oamenii dumitale sunt furioşi din cauza deciziilor luate de ea? întrebă McLain.

— Evident că da, răspunse imediat Bobby Lee. Şi eu sunt nervos. Din punctul meu de vedere, ea era complet deplasată. Dar bineînțeles că asta nu ține de domeniul nostru. Şi, odată ce procurorul general a acceptat decizia, noi nu mai aveam ce face. Oamenii mei mai bârfesc pe tema asta, dar asta-i tot.

McLain dădu din cap şi îşi privi notițele:

— Domnule locotenent Richter, înțeleg că aveai o relație personală cu judecătoarea Bellamy?

— Da, aşa e, răspunse Cam.

— Care era natura acestei relații, dacă îmi este îngăduit să întreb?

— Personală, răspunse Cam.

Bobby Lee se strâmbă:

— Au fost căsătoriți cu mulți ani în urmă, domnule agent, interveni el. Când locotenentul abia începea munca de polițist, iar Bellamy era doar o avocată oarecare. Au divorțat şi în ultima vreme au revenit unul la celălalt. Între timp, ea a mai avut doi soți.

— Ce importanță au toate astea? se interesă Cam. Credeți că eu am pus bomba?

— Nu, domnule locotenent, replică McLain. Dar am efectuat nişte verificări. Ştii şi dumneata, chestii de bază. Cum ar fi cine ar beneficia de moartea judecătoarei.

— Vrei să spui cine i-ar lua cazurile? întrebă Cam, nedumerit.

— Nu, domnule locotenent. Cine ar beneficia pe plan *personal*.

Se uită la Cam să vadă dacă acesta pricepe. În mod evident uluit, Cam îi răspunse la privire cu o privire, după care se uită la ceilalți oameni din încăpere.

— Da, şi? rosti el.

McLain se aplecă înainte:

— De fapt, l-am sunat pe avocatul ei. I-am pus nişte întrebări despre averea ei. Ştii ce era trecut în testamentul ei, domnule locotenent?

Cam îşi zise că McLain începea să semene cu un ofițer de la Afaceri Interne. Clătină din cap.

— A avut trei soți, incluzându-mă pe mine, rosti el. A divorțat de doi şi unul a murit. Nu a avut copii şi era copil unic la părinți. Habar n-am ce e în testamentul ei. De ce aş avea habar?

— Deoarece eşti unicul beneficiar al averii ei, răspunse McLain cu o notă prost mascată de triumf în voce. Îşi ridică privirea din însemnările lui: Dumneata, domnule locotenent, eşti acum milionar.

Se opri pentru a spori efectul veştii.

Cam clipi din ochi. Nu ştia ce să spună.

— *Efectiv* milionar, continuă McLain. Să înțeleg că este o noutate pentru dumneata?

— Evident că e, replică Cam. Clătină uluit din cap: Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Cred că am presupus...

— Ce ai presupus, domnule locotenent?

Cam ridică din umeri:

— Nu m-am gândit niciodată la averea sau la banii ei. Când ne-am separat, ea câştiga mult mai mult decât câştigam eu ca detectiv, aşa că ne-am despărțit şi asta a fost totul. De fapt, ea s-a oferit să-mi plătească o pensie, dar eu am refuzat. Dar bani, testamente, proprietăți? Chestia asta nu s-a ivit niciodată între noi.

— O chestie valorând peste zece milioane, insistă McLain, consultându-şi iar notițele. Înțelegi problema noastră, domnule locotenent?

— Nu, răspunse Cam. Nu înțeleg. Care e problema voastră?

— Motivul, domnule locotenent, zise McLain. James Marlor avea motiv să-i omoare pe cei doi suspecți care

au dat foc familiei sale. Avea un motiv cumva mai slab să o ucidă şi pe judecătoare, deşi eventualitatea asta stă în picioare. Există indicii că o persoană din interiorul sistemului poliţienesc joacă, de fapt, acest joc. Aşadar, cine ar putea fi acest personaj misterios? Cine ar fi beneficiat dacă murea judecătoarea?

— Iar acest cineva aş fi eu? întrebă Cam, de-a dreptul stupefiat.

Nu-i răspunse nimeni. Cam se uită la Bobby Lee, care rosti fără glas cuvântul *avocat*.

Cam clătină furios din cap:

— Uite ce e, domnule agent, să ştii că eşti total deplasat cu povestea asta. Annie Bellamy se vedea cu mine. Aş putea descrie ceea ce era între noi ca pe un experiment extins. Nu existau reguli, înţelegeri şi promisiuni. Se opri câteva clipe, apoi reluă: Singurul amănunt deosebit era acela că fiecare din noi însemna totul pentru celălalt. Că nu ne aveam decât unul pe celălat. Eu nu mă întâlnesc cu nimeni, şi nici ea nu se întâlnea cu nimeni. Era ca un soi de... nu ştiu... uşurare că nu mai trebuia ca nici unul din noi să o ia de la capăt cu acelaşi joc, aşa cum se întâmplă atunci când cunoşti pe cineva nou.

Nimeni nu scoase vreo vorbă câteva clipe, apoi Bobby Lee se aplecă în faţă.

— Crezi că voi doi mergeaţi spre ceva permanent? întrebă el. Nu mă refer la căsătorie, dar...

— La naiba, nu ştiu, răspunse Cam. Şi acum cred că nu voi şti niciodată. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, domnule agent, nu, nu au am ucis-o pe Annie Bellamy.

Nu am obiceiuri sau gusturi scumpe. În esență, dispun de toți banii de care am nevoie și nu am pe nimeni în grijă sau cui să las banii mei. Conduc o mașină cu adevărat veche și o camionetă uzată. Trăiesc în suburbii, într-o casă modestă, cu două dormitoare. Nu joc jocuri de noroc. Nu iau droguri. Nu poftesc după băieți tineri sau după animale. Cea mai bună chestie în relația mea cu Annie era aceea că relația era singurul lucru dintre noi, înțelegi?

McLain dădu încet din cap și Cam observă cum toată lumea din jurul mesei se relaxează.

— Atunci trebuie să aflăm cine a făcut porcăria asta, zise agentul cu tărie, ca și cum totul ar fi fost stabilit. Bun! Am discutat cu cei de la ATF — probabil că ei vor prelua ancheta privind atentatul cu bombă. Domnule șerif, vom avea nevoie de declarațiile voastre, de dovezile strânse — știi și dumneata, ca de obicei.

Bobby Lee îi spuse că va primi tot sprijinul necesar. McLain se oferi să pună cap la cap informațiile lui cu informațiile lor pentru că, în opinia lui, Marlor continua să fie principalul suspect. Cam rămăsese pironit locului, oarecum amuzat de cât de repede trecuse McLain la alte lucruri după ce, practic, îl pusese pe el în fața unei acuzații de crimă. Bobby Lee îi făcu un semn și amândoi se scuzară și îi lăsară pe ceilalți să discute. Ieșiră afară în anticameră.

— Îmi cer scuze pentru porcăria aia, zise șeriful. McLain mi-a explicat că au discutat cu avocatul și că acesta nu te cunoștea. Voia să vadă cum o să reacționezi. Dacă te face să te simți mai bine, a spus că el, unul, crede

că toată povestea asta este o porcărie, dar era obligat să parcurgă toți pașii ceruți.

— Interesant, zise Cam. Aproape că mă convinsese. Ce vreți să mai facă MCAT acum?

— Hai să procedăm astfel: îi vom lăsa pe federali să-și înceapă propria investigație și ne vom asigura că toată lumea știe că ei conduc spectacolul. După aceea, vom găsi noi ceva de făcut.

Cam dădu din cap. Știa că fiecare din ei doi se implicase serios în ceea ce se întâmpla acum. Cam se implicase personal, șeriful, profesional.

— Cine va aranja înmormântarea? întrebă șeriful.

Cam clipi din ochi.

— Cred că sarcina asta îmi revine mie, răspunse Cam.

28

La o săptămână după înmormântarea lui Annie, Cam se întâlni cu avocatul ei, un oarecare domn J. Oliver Strong, care îi confirmă că ea îi lăsase toată averea, mai puțin câteva fonduri destinate operelor de caritate, bisericii și menajerei ei. Cam întrebă cum decurgea procesul. Strong îi spuse că, în calitatea lui de executor testamentar, avea să lichideze toate proprietățile și, în cele din urmă, să-i trimită lui Cam un cec, minus cheltuielile legale și impozitele. Totul avea să dureze o vreme — poate câteva luni — din cauza reparațiilor proprietății și apoi vânzării ei, dar Annie făcuse o

grămadă de bani şi îşi încredinţase fondurile experţilor în plasamente financiare, aşa că proprietatea imobiliară nu reprezenta, de fapt, cea mai mare felie din plăcintă.

Întrebă dacă şi Cam voia să se implice în procesul de lichidare sau dacă nu cumva voia să-l gestioneze de unul singur. Cam îi spuse că nu dorea să se implice. Avea o singură întrebare: când fusese întocmit testamentul? Strong părea să fi anticipat întrebarea, iar răspunsul lui îl surprinse pe Cam: la un an după divorţul lor. De atunci singurele schimbări fuseseră banii pentru operele de caritate şi fondul pentru menajeră, iar aceste anexe fuseseră adăugate cu trei ani în urmă. Altfel, ea nu schimbase niciodată testamentul pe care îl întocmise după căsătoria cu Cam. Strong îi mai spuse că ea adăugase o clauză conform căreia, atunci când avea să se retragă din poliţie, Cam urma să primească o rentă viageră din averea ei. Ea îi povestise odată lui Strong că era vorba de pensia pe care ea ar fi trebuit să o plătească, de fapt, cu atâţia ani în urmă. Strong nutrea sentimentul că această clauză continua să fie operaţională chiar dacă Annie murise.

Pornind înapoi către sediu, Cam se întrebă dacă ar fi trebuit să le povestească federalilor despre momentul întocmirii testamentului. Decise să-i dea dracului; probabil că ştiau deja acest amănunt. În mod clar, nu se punea problema ca el şi Annie să fi revenit împreună şi ea să-şi fi schimbat testamentul în favoarea lui. Poate că toate astea nu erau decât modul prin care Annie căuta să-şi răscumpere infidelitatea iniţială. Încercă să uite de istoria aceea. Într-o bună zi, avea să se trezească cu un

cec în cutia poştală şi asta ar fi fost tot. Bănuia că impozitele vor reține o halcă enormă din toată averea, dar, indiferent de sumă, el tot ar fi preferat să o aibă înapoi pe Annie decât o cantitate oarecare de bani. Profunzimea sentimentului nutrit față de ea continua să îl surprindă. Pensie alimentară pe viață! Însemna, totuşi, ceva.

Pe drumul către birou se opri la o toaletă pentru bărbați şi intră într-un separeu. Era gata să iasă când în toaletă intrară alți doi bărbați ca să folosească pisoarele. Cei doi vorbeau între ei — despre el. Cam recunoscu o voce ca aparținându-i locotenentului Frank Myers. Cealaltă voce îi era necunoscută.

— Zece milioane de dolari? întrebă celălalt bărbat.

— Asta e cifra pe care am auzit-o, răspunse Myers. Vrăjitoarea aia comunistă i-a lăsat totul. Chiar aşa. Casa singură valorează câteva milioane, chiar şi cu stricăciunile produse garajului.

— Credeam că ea ne urăşte pe toți, mari şi înalți sau mici şi graşi.

— Se pare că nu şi pe Richter. Ştiai că au fost căsătoriți cu multă vreme în urmă, nu? Se zvoneşte că ea a început să calce pe de lături atunci când a dat de sume grase de încasat ca avocat; el a descoperit şi a părăsit-o.

— Măcar atâta lucru să fi făcut, interveni celălalt. Şi ea îi plătea *pensie*?

— Cine ştie? Oricum o face acum.

Se auzi zgomot de apă trasă, apoi de şervețele de hârtie rupte din suportul lor.

— Ar trebui să-şi facă bagajele, înţelegi? zise Myers. Am fost acolo în noaptea aia. Oricare ar fi fost tonul ei în instanţă, ea însemna mult pentru el, iar acum a ajuns în pământ. Cred că l-a distrus. Poate mai mult decât îşi dă el seama.

— Mda, am auzit că unii din tipii de la MCAT susţin acelaşi lucru. A ajuns un cadavru umblător. Blestematele de femei sunt în stare de aşa ceva! Dar dacă ar demisiona acum, şi-ar pierde pensia.

— Şi de ce i-ar mai păsa de o nenorocită de pensie de poliţist? Îl aşteaptă nişte bani adevăraţi de încasat. Doar dobânda anuală la zece milioane ar fi... cât, de şapte sau de opt ori pensia lui? Şi, din câte am auzit, oricum MCAT e pe ducă.

— MCAT *ar trebui* desfiinţat, întări celălalt bărbat. Cam recunoscu vocea în sfârşit — era sergentul McMichael, de la echipa SWAT: Nişte nenorociţi de cowboy, mergând tot timpul ca civilii, conducând maşini tari şi sugând toate fondurile suplimentare. Îi scot pe oameni din sărite. Toate luminile pe ei şi, de obicei, nu fac nici cât o ceapă degerată. La ce naiba e nevoie de ei?

Cam nu apucă să audă răspunsul lui Myers, deoarece poliţiştii ieşiră din toaletă. Rămase locului câteva clipe. Ideea de a demisiona nu-i trecuse nici o clipă prin minte. Presupusese că se va întoarce la lucru, la conducerea MCAT, la hăituirea infractorilor. Era poliţist. Cu asta se ocupa el. Ce altceva să facă? Dar Myers avea, bineînţeles, dreptate în privinţa banilor. Din punct de vedere financiar, putea pleca de acolo a doua zi fără să mai întoarcă privirea.

Ieşi din separeu şi se spălă pe mâini. Se holbă la chipul lui din oglindă. Slăbise în ultimele două săptămâni şi fața lui era încă răvăşită. Ar fi trebuit să se tundă. Uniforma nu era impecabilă, cum ar fi trebuit să fie. Îşi cheltuise mult timp şezând pierdut şi privind în gol, şi ştia că oamenii lui discutau pe la spatele lui. Chiar şi Kenny păstra distanța, ceea ce îl făcea să se simtă ca şi cum şi-ar fi pierdut un al doilea prieten. Polițiştii nu ar fi trebuit să aibă prieteni, dar aveau, în sensul în care ajungeau să depindă unul de celălalt şi să-şi contopească mințile şi reacțiile, mai ales în situații periculoase. Dacă prietenia însemna încredere, atunci polițiştii aveau prieteni. Însă el continua să creadă că era posibil ca în ceea ce se întâmplase să fie implicați polițişti. Nu Kenny, bineînțeles, şi cu siguranță nu în atentatul cu bombă. Dar în execuția celor doi nemernici? Termină să se şteargă pe mâini, scoase telefonul mobil şi îl sună pe avocat.

— Chestia asta o să valoreze cu adevărat zece milioane de dolari? întrebă el.

— Mai mult de atât, cred, depinzând de prețul pe care îl obținem pe proprietatea imobiliară, răspunse avocatul. Nu ai fost căsătorit, aşa că Fiscul şi autoritatea statală vor lua o halcă destul de mare. Cu toate astea... vom vedea probabil patru milioane şi jumătate sau cinci net, poate mai mult, depinzând de starea pieței.

„*Vom vedea*“, îşi zise Cam. „De-acum sunt banii noştri, nu?“

— Te gândeşti să demisionezi? întrebă avocatul.

„Iisuse“, exclamă Cam în gând. „Chiar discută toată lumea!“ Începea să se simtă puțin ridicol, aşa cum stătea

într-o toaletă pustie şi vorbea la telefonul mobil. Dar cel puțin avea parte de ceva intimitate. Sau nu?

— Păi..., începu el.

— Eu aşa aş proceda, îl întrerupse avocatul. Să-ți spun ceva, domnule locotenent. Şi avocații bârfesc, înțelegi? O facem la fel de mult ca şi polițiştii.

„Nu zău“, îi replică Cam în gând:

— Şi?

— Şi, în fine, am auzit unele zvonuri legate de posibila implicare a polițiştilor în execuțiile alea arătate pe Internet — chestia aia cu scaunul electric.

— Eşti avocat, zise Cam. Cu siguranță nu pui mare bază pe zvonuri, nu?

Avocatul izbucni în râs:

— Ba bineînțeles că da, doar că nu şi în instanță. Sunt însă obligat să mă minunez. Chestii cu fum şi foc... Povestea cu scaunul a fost nouă şi senzațională, dar şi înainte au mai circulat poveşti despre polițiştii de la Biroul Şerifului care se ocupă cu astfel de afaceri.

Cam auzise acele poveşti, dar nu le luase niciodată în serios, le considera doar nişte simple invenții: „Sunt complet nevinovat, onorată instanță. Polițiştii ăştia mi-au înscenat totul“. Acum însă nu mai era atât de sigur.

— Şi crezi că aşa ceva s-ar putea extinde şi la ceea ce a pățit judecătoarea Bellamy? îl întrebă el pe Strong.

— Nu prea era iubită de comunitatea oamenilor care aplică legea, iar în această comunitate pot include mai mulți avocați.

— Asta-i o tâmpenie, ripostă Cam.

— În legătură cu Bellamy şi relaţia ei neplăcută cu oamenii care aplică legea?

— Nu, aici te susţin. Nici ea nu prea nutrea respect pentru poliţişti.

„Şi nici pentru avocaţii apărării", continuă el în gând. „Îi numea *mâncători de rahat*."

— Evident, replică avocatul. În firma noastră sunt trei avocaţi specializaţi în drept penal. Ăştia chiar că *o iubeau*. Am avut un alt avocat aici care s-a dus să lucreze în biroul procurorului general. El nu o iubea. Dar nu la asta voiam să ajung.

Cam începea să obosească, mai ales că se vedea obligat să constate că tipul nu prea se plia pe ceea ce gândea el.

— Adică? întrebă el.

— Nu te simţi ofensat, domnule locotenent — eu încerc să te ajut. Gândeşte-te aşa: dacă poliţiştii comit porcăriile astea şi au avut suficient curaj să arunce în aer un judecător, care este următoarea ţintă logică, presupunând că există una?

— Mă dau bătut, spuse Cam.

— Păi, tu ai fi, domnule locotenent, nu?

Cam clipi din ochi de surprindere.

— Deoarece *dacă* sunt implicaţi poliţişti, continuă avocatul, atunci este de aşteptat ca, dintre toţi oamenii, dumneata să iei cel mai abitir urma lor. Au ucis pe cineva care ţi-a fost suficient de apropiat ca să-ţi lase moştenire averea. Din acest moment povestea asta devine extrem de personală.

— Banii nu transformă povestea în ceva personal, ripostă Cam.

— Nu la asta m-am referit, replică avocatul.

— Aici, în Biroul Şerifului, noi nu urmăm nişte agende personale, zise Cam. Bobby Lee ne-ar trage pe roată pentru aşa ceva. În plus, suntem extrem de ocupaţi.

— Fii serios, domnule locotenent, replică Strong. Ştiu că eşti obligat să spui asta, dar suntem amândoi băieţi din Sud. Nu ai văzut niciodată poliţişti luând lucrurile în nume personal? Îmi vine greu să cred aşa ceva. Nevastă-mea s-a răţoit la un ajutor de şerif cu un an în urmă şi a încasat cinci amenzi în următoarele trei luni — toate de la alte ajutoare de şerif. Ca şi cum ăştia întocmiseră o listă sau ceva asemănător. Dacă în spatele acestor execuţii sunt poliţişti, ar trebui să-şi facă griji în legătură cu tine acum.

— În afară, bineînţeles, de cazul în care şi eu fac parte din acest pluton de execuţie, zise Cam, hotărât să închidă subiectul.

— Bunule Iisuse, Hristoase! Domnule locotenent, nici măcar nu vreau să aud aşa ceva.

— Exact, rosti Cam. Deoarece totul e o porcărie. Este un zvon lansat de agenţii federali, deoarece nu reuşesc să-l găsească pe suspectul principal. Ascultă, orice poliţist ştie că uciderea unui judecător înseamnă asmuţirea federalilor. Tipii ăştia ştiu să fie al naibii de buni când vor, aşa că şansele de prindere sunt şi ele mari. În acest stat, crima premeditată se pedepseşte cu o condamnare la moarte. Sau, în cel mai bun caz, cu o condamnare pe viaţă fără posibilitatea de eliberare condiţionată. În

plus... puşcărie pentru un polițist? Acul seringii cu otravă este de preferat. Lucrurile nu se leagă cap la cap. Pur şi simplu nu se leagă. Poate că o urau, dar nici un polițist pe care îl cunosc eu nu şi-ar asuma un asemenea risc.

— Bine, domnule locotenent, te-am înțeles. Dar, dacă aş fi în locul tău, eu m-aş gândi serios la o excursie de un an în jurul lumii. La naiba, ia-ți concediu fără plată dacă nu vrei să demisionezi! Dar pleacă din oraşul ăsta pentru o vreme. Eu asta aş face în locul tău.

— Nu eşti în locul meu, zise Cam pe un ton cât putea de amabil. Dar mulțumesc pentru grija arătată.

Închise telefonul. Un alt locotenent intră în toaleta bărbaților, dădu din cap înspre Cam şi murmură formula standard de părere de rău pentru pierderea suferită. Acesta îi mulțumi şi se îndreptă spre birourile MCAT. Îi ceru lui Sue să-i programeze o întâlnire cu Bobby Lee. Îi spusese ce trebuia să-i spună avocatului, anume că întreaga poveste era o porcărie. Avea unele rezerve în privința asta, dar în acel moment prefera să-şi păstreze rezervele pentru sine însuşi. În plus, avocatul venise cu o idee la care Cam nu se gândise: un concediu de odihnă. Mai erau multe de făcut până la reglementarea situației testamentare lăsate de Annie, şi o grămadă de căpuşe guvernamentale aveau să încerce să sugă cât mai mult din averea ei. Un concediu de odihnă ar fi putut să-l ajute să scape de ele.

Sue îl sună şi îi spuse că şeriful îl putea primi peste un sfert de oră.

— Am primit un raport preliminar în privința atentatului cu bombă, rosti şeriful, cu o mutră sumbră, după ce Cam luă loc. O bombă al dracului de mare!

— Cred că ştiam asta, zise Cam, amintindu-şi dimensiunile distrugerilor.

— Da, dar a fost o bombă mai mare decât era nevoie, ceea ce înseamnă că persoana care a plantat-o nu ştia ce face. Se pare că a fost C-4, dintr-o serie relativ veche, furat probabil dintr-un depozit al Gărzii Naționale cu vreo zece ani în urmă.

— De unde se ştie că e atât de vechi?

— De zece ani se plantează materiale de urmărire în explozibilii militari moderni, astfel încât sursa exploziei să poată fi identificată pe baza reziduurilor. Bomba de acum nu a lăsat reziduuri. Laboratorul ATF spune că individul a folosit de cinci ori mai mult C-4 decât era nevoie, ceea ce înseamnă că era un amator.

„Sau un atentator extrem de furios“, îşi zise Cam.

— Este o nuanță care n-are nici o importanță pentru judecătoare, comentă el cu glas tare.

Şeriful dădu din cap a încuviințare.

— M-ai căutat, zise el, uitându-se la ceas.

— Aş vrea să solicit un concediu, zise Cam.

Şeriful ridică din sprâncene.

— Pentru cât timp? întrebă el.

— Un an?

Şeriful îşi făcu repede o însemnare pe carnețelul lui mereu gata de folosire.

— Dacă este vorba de un concediu real, şi nu de o trimitere la vreo instruire sau ceva de genul ăsta pe

care s-o fi făcut eu, va trebui să fie fără plată, zise el. În plus, nu-ți pot garanta menținerea poziției de şef al MCAT până la întoarcere.

Cam dădu din cap. Anticipase toate astea.

— Voi sta până îmi găsiți un succesor la MCAT, bineînțeles, zise el. Ca să pot preda ştafeta cum trebuie.

— Probabil că nu va fi nevoie, replică şeriful. Kenny Cox este deja înscris de ceva vreme pe lista de recomandări pentru poziția de locotenent. Nu este el candidatul logic?

Cam dădu iarăşi din cap. Bineînțeles că era. Iar nevoia lui de răzbunare oricum dispăruse.

— Să te întreb ceva, domnule locotenent, zise şeriful. Faci asta din pricina purcoiului de bani care te aşteaptă?

Cam clătină din cap:

— Nu chiar, răspunse el. În plus, avocatul spune că va fi nevoie de luni de zile până la reglementarea situației. Aşadar, nu, nu e vorba de bani.

— Atunci ți-aş recomanda să te mai gândeşti, zise şeriful. Şi spun asta pentru că eşti polițist din cap până în picioare. Şi aş mai adăuga eu, unul foarte bun. Nu mi te imaginez ocupându-te de grădinărit, de predat la şcoala din cartier sau de vândut proprietăți imobiliare. Eşti polițist de foarte multă vreme, iar dacă renunți aşa uşor, vei ajunge să te întrebi cine şi ce mama naibii eşti, iar asta conduce prea adesea la o rețetă de salvare care are drept principal medicament un pistol Smith & Wesson.

— Dar nu renunț, protestă Cam. Am doar nevoie de un răgaz de gândire. Iar oamenii mei merită un şef

permanent şi un locotenent care se concentrează la muncă. Eu nu mai sunt capabil de aşa ceva acum, şi nici nu pot prevedea când voi mai fi. Îmi pare rău, dar ăsta este adevărul.

— Femeia aia ura poliţiştii, zise şeriful. Mă chinui din răsputeri să împac profunzimea sentimentelor tale cu modul în care ea ne trata. Pe toţi.

— Poate că asta era imaginea ei publică, atitudinea ei de avocat, zise Cam. În fond, pentru chestia asta a devenit faimoasă, aşa că şi-a menţinut imaginea.

— N-am avut intenţia să bârfesc, rosti şeriful în grabă, ridicându-şi mâinile în sus. Nu e absolut deloc treaba mea. Făcu o pauză: Doar atunci când povestea afectează performanţele ofiţerilor mei.

Cam încuviinţă. Moartea bruscă a lui Annie îl afectase, cu siguranţă, deşi sentimentul iniţial de pierdere irecuperabilă se transformase într-o mânie rece şi într-o şi mai mare hotărâre de a descoperi cine comisese o asemenea porcărie. Bobby Lee părea să-i citească gândurile:

— Trebuie să-ţi mai spun că nu te poţi apuca să faci pe şeriful singuratic, îl avertiză el. Dacă îţi iei concediu de odihnă, orice legătură cu Biroul Şerifului încetează, oficial şi neoficial, până când revii la lucru. Legitimaţia şi arma ta rămân la mine. Aşa trebuie.

— Da, bineînţeles, zise Cam, rostind prima minciună din acea dimineaţă.

Şeriful se uită câteva clipe lungi pe carneţelul din faţa lui:

— Bine, rosti el în cele din urmă. Atunci cred că îţi voi îndeplini cererea. Scrie ceva oficial — ceva simplu,

fără discursuri, doar spune că „din motive personale etc.". Adu-mi hârtia astăzi până la ora de terminare a programului.

— Da, domnule.

Şeriful ezită:

— Ai armele tale acasă, nu?

Cam dădu din cap. Ce poliţist nu le avea?

— Bine, atunci. N-aş vrea să rămâi complet descoperit.

— Credeţi că o să am nevoie de arme? întrebă Cam.

Şeriful păru să-şi aleagă cuvintele cu o mare grijă:

— Dacă ai dreptate în privinţa existenţei unui pluton de execuţie aici în oraş, s-ar putea să ai nevoie, răspunse el. Am să mă ocup de chestia asta în felul şi la momentul alese de mine.

— Cu alte cuvinte, replică Cam, trebuie să-mi păzesc spatele.

— Şi faţa, domnule locotenent.

„Ce uşor", îşi zise Cam, urcând scările. Însă oare ce avusese de gând şeriful să spună prin ultima parte a discursului său — „în felul şi la momentul alese de mine"? Brusc, avu senzaţia că ştie.

La ora 7.30 în acea seară, îmbrăcat cu blugi şi tricou, Cam şedea pe veranda casei sale cu un pahar de scotch, ca un poliţist eliberat de sarcini. Cei doi câini ciobăneşti traversaseră pârâul ca să vâneze iepuri pe teritoriul fermei Holcomb abandonate din spatele casei lui. Şeriful avusese dreptate în privinţa unui lucru: Cam se simţise complet descoperit atunci când traversase parcarea către maşina lui, încă în uniformă, dar fără armă, insignă şi

legitimaţie. Din punct de vedere tehnic, rămânea un angajat al Biroului Şerifului, dar, în mod cert, nu mai era un poliţist operaţional.

„Şi acum vine partea interesantă", îşi zise el. Şeriful îi spusese că nu poate să ancheteze pe ghicite în cazul execuţiilor transmise prin Internet sau al atentatului cu bombă. Bun, deci n-avea de gând să întreprindă nimic în sensul ăsta. Federalii erau la conducere, iar lor nu le plăceau nici un fel de interferenţe din exterior. Probabil avea de gând să supravegheze îndeaproape modul în care câţiva poliţişti ar fi fost capabili să formeze un grup de răzbunători. Iar dacă acesta era adevărul, de câtă vreme se petreceau astfel lucrurile? În fond, nu încălca nici o promisiune. Era vorba, mai degrabă, de o anchetă ştiinţifică. Corect.

Inspectă dealul întunecat în căutarea potăilor şi apoi auzi cum pocneşte o scândură pe verandă, în spatele lui. Se întoarse şi văzu un bărbat masiv, îmbrăcat cu o uniformă de ajutor de şerif şi ochelari de soare extrem de mari păşind pe verandă cu un pistol de calibrul .45 la fel de mare în mână.

29

— Bună seara, rosti Cam cât putu de calm, ţinându-şi mâinile la vedere.

Se întrebă de ce intrusul îşi păstra ochelarii la ochi când afară era deja aproape beznă, dar apoi îşi dădu seama când individul îndreptă arma spre el.

— Ce dracu, gata cu totul? întrebă Cam într-un târziu.

— Ascultă-mă, rosti bărbatul. Avea o voce educată, în care se ghicea o nuanță discretă de autoritate: Concediul tău de odihnă? Va trebui să pleci. Undeva departe de aici. În Europa ar fi bine. În Orientul Îndepărtat ar fi şi mai bine. Dar, oricum, undeva departe. Făcu o pauză: Mă asculți, domnule locotenent?

— Am auzit ce ai spus, răspunse Cam, păstrându-şi mâinile la vedere, chiar dacă cea mai apropiată armă se găsea în dulapul din vestibul. Dar nu cunosc motivul. Cine naiba eşti? Despre ce e vorba aici?

— E vorba despre plecarea ta într-o lungă călătorie, zise omul, păstrându-şi vocea calmă, perfect stăpân pe sine, ca şi cum îndreptarea armei către alt polițist ar fi însemnat o chestiune de rutină pentru el. Acum eşti bogat, aşa că poți pleca unde vrei. O croazieră pe ocean, poate. Una îndelungată — în jurul lumii. Cel mai important însă e să pleci. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Şi dacă nu o fac? întrebă Cam.

— Nu ai de ales, domnule locotenent. Ai doar două opțiuni. Una e să pleci. Cealaltă presupune ca toată lumea să îmbrace uniforma de gală, să organizăm o paradă militară, cu cimpoaie care cântă marşuri funebre. Sunt convins că pricepi.

— Chestia asta se petrece din cauză că am sugerat că este posibil ca polițiştii să fi omorât acei suspecți? Polițişti care se ocupă de execuții pe scaune electrice improvizate?

— Se spune că eşti deştept. Acum dovedeşte că lumea a avut dreptate. Pleacă!

— Dar cine sunteţi voi?

Bărbatul pocni din buze a dezamăgire:

— Acum dovedeşti că toată lumea s-a înşelat. Poate că nu eşti deloc deştept. Gândeşte-te, domnule locotenent! Foloseşte-ţi creierul! Spre tine se îndreaptă o grămadă de bani. Nu va trebui să mai munceşti. Nu va mai trebui să fii poliţist, să-ţi murdăreşti mâinile cu toate scursurile, să mături gunoaiele de pe străzi noapte de noapte. Poţi face ce vrei. Te poţi duce unde vrei. Poţi avea ce femeie vrei. Câte o femeie nouă în fiecare noapte. Îţi poţi cumpăra un Mercedes nou-nouţ, în loc de vechitura aia pe care o conduci acum. Cea cu fire verzi la aprindere? Ce naiba îţi mai pasă ţie de aplicarea legii în nenorocitul de ţinut Manceford?

— Crima e crimă, sergent! zise Cam, observând pentru prima dată petliţele omului.

Însă nu era din ţinutul Manceford — era prea burtos. Bobby Lee l-ar fi luat la maratoane de opt kilometri cu el. În acelaşi timp, nu credea că omul ar fi împuşcat un alt poliţist. Fusese trimis să-l avertizeze. „Eşti sigur de asta?“ întrebă o voce subţire din străfundurile minţii lui.

— De crimă se poate vorbi în cazul fiinţelor umane decente, domnule locotenent. În cazul indivizilor aflaţi în relaţii bune cu restul rasei umane. Nu în cazul nenorociţilor ălora doi.

— Judecătoarea Bellamy nu putea fi socotită un gunoi uman, ripostă Cam.

Voia ca individul să continue să vorbească, să își imprime vocea acestuia în memorie și să memoreze trăsăturile faciale care se vedeau sub ochelari. Ceva din fața omului nu părea în regulă — era prea albă, ca fața unui individ care lucrează doar la birou, nu ca a unui ajutor de șerif care face teren.

— Judecătoarea Bellamy era un facilitator, domnule locotenent! rosti omul. Unul dintre acei judecători care fac viața de pe străzi posibilă și profitabilă. A lăsat doi criminali care și-au mărturisit crima să plece liberi din sala de judecată, și a mai fost și mândră de chestia asta. Și tu știi ce se spune despre mândrie, nu? Apropo, se zvonește că federalii te anchetează pentru atentat. Cu banii ăia... E adevărat? Chiar fac asta?

— Cine știe... răspunse Cam, devenind tot mai neliniștit. Își aminti ce spusese despre Will Guthridge și despre presupunerile privind imunitatea polițiștilor: După cum vezi, sunt încă aici.

— Și asta este adevărata problemă, domnule locotenent! *Asta* e problema. Vrem să pleci. Pe calea ușoară sau pe cea grea.

— Ce înseamnă acest „noi", sergent? Ți-ai lăsat roba și cagula Ku Klux Klan acasă în noaptea asta?

Omul se mulțumi să izbucnească în râs:

— Ascultă, spuse el. Nu vrem să ne punem cu tine, domnule locotenent. Ne pare rău pentru pierderea ta și pentru toată fericirea aia pe care nu o mai ai. Între timp însă, pleacă în călătorie, bine? Și fă-o lungă de tot.

— Ca în „pleacă dracului de aici și vei trăi mult mai mult"?

— Ai priceput, zise individul.

Arma lui tremura, şi Cam auzi camera cartuşului alunecând în faţă şi închizându-se. Nu conştientizase că pistolul nu fusese armat. Se concentrase, practic, doar asupra acelei găuri negre. Acum cartuşul era introdus pe ţeavă, camera închisă şi arma îndreptată fix spre el.

— Toată lumea va înţelege, reluă individul. Femeia ta e moartă, nu te mai interesează nimic din munca de poliţist şi, brusc, te trezeşti cu mai mulţi bani decât are Dumnezeu. Îţi faci bagajele şi pleci în noaptea deşertică, iar totul va avea logică. În plus, aici este toată poanta, domnule locotenent: fie îţi aranjezi tu întreaga tărăşenie, fie ţi-o aranjăm noi. Încetă să mai vorbească vreo câteva secunde, apoi reluă: Şi acum la revedere.

Omul păşi înăuntrul casei lui Cam. Acesta auzi câinii lătrând undeva, pe deal, şi îi înjură în gând. Aşteptă până când auzi uşa din faţă închizându-se, apoi străbătu în fugă casa. Auzi afară un motor puternic de maşină. Dădu draperia la o parte şi zări ceea ce părea să fie o maşină de poliţie nemarcată ţâşnind din sptele casei. Încercă să zărească numărul sau indicativul ţinutului, dar luminile plăcuţei fuseseră stinse. Nici măcar în dreptul felinarelor nu se zăriră nici un fel de numere strălucind în alb.

„Bun“, îşi zise el, „în mod clar nu e din ţinutul Manceford.“ Să fi fost însă vorba de un poliţist adevărat? Oricine poate face pe poliţistul în zilele noastre.

Începând să se plimbe prin propria casă, îşi dădu seama că inima îi bătea de două ori mai repede decât era normal. Apoi auzi telefonul sunând şi se repezi la el.

— Bună seara, locotenent Cam! zise Jaspreet Kaur Bawa. Sper că nu te deranjez.

„Cu greu mă poți deranja după ultimele minute din viața mea“, îi răspunse el în gând.

— Absolut deloc, domnişoară Bawa. Adică Jay-Kay.

— O, ce bine! Întotdeauna ezit să sun ofițerii de poliție acasă. Deşi am înțeles că vei petrece de acum înainte ceva timp acasă.

— Aşa se pare, răspunse Cam. Sunt în concediu de odihnă. Dar presupun că deja ştiai asta.

— *Auzisem* asta, domnule locotenent, ripostă ea. Şi ce vei face? Vei pleca, poate, într-o călătorie?

— Nu începe şi tu! rosti Cam.

— Poftim?

Părea nedumerită în mod real şi Cam îşi dădu seama că, probabil, ea încerca doar să susțină în mod politicos o conversație.

— Cum merge ancheta cu scaunul electric? întrebă el. Sau mai eşti măcar implicată? Lucrezi şi cu cei de la ATF?

— Lucrez doar pentru FBI, răspunse ea. Dar sediul din Charlotte colaborează, de fapt, îndeaproape cu echipa ATF. Ştiu ce fel de exploziv a fost, dar există încă unele discuții privind modul în care a fost declanşat.

— Ei bine, eu am cam ieşit din peisaj acum, zise Cam. De fapt, cred că întreg Biroul Şerifului a cam ieşit din peisaj. Şi ca să îți răspund la întrebare, habar n-am ce am de gând să fac. Oricum, nu va fi vorba de muncă de poliție.

— Ce s-a întâmplat a fost îngrozitor. Iar agentul şi cu mine plecasem de acolo doar de... cât, o oră? M-am speriat teribil.

— Înțeleg. Dacă te fereşti de un glonț nu înseamnă că glonțul nu a plecat deja în zbor.

— Eşti trist, adică pentru că femeia asta a fost ucisă? Înțeleg că ai cunoscut-o şi altfel decât ca judecător?

Cam îi explică istoria dintre el şi Annie Bellamy.

— Aşa că, da, sunt trist. Cred că ne îndreptam spre ceva permanent.

— Îmi pare rău, zise ea. Am fost foarte furioasă pe ea pentru că i-a lăsat să scape pe ucigaşii ăia doi. Dar înțeleg că au fost la mijloc chestiuni legale. Iar această țară este obsedată de chestiunile legale, nu? Se zvoneşte că vei moşteni o grămadă imensă de bani.

— Aşa se pare, răspunse el. Şi pentru mine a fost o mare noutate şi cred că totul va mai dura o vreme. Avocați. Aranjamente imobiliare. Taxe. Doar despre chestia asta se vorbeşte la cafea în Charlotte?

Ea izbucni în râs. Vocea ei era plăcută:

— Mă tem că a fost un subiect interesant de bârfă. Drama atentatului, posibila legătură cu execuțiile transmise prin Internet, apoi moştenirea ta „surpriză". E mult mai interesant decât să urmăreşti ultima alertă teroristă. Dar este posibil ca o parte din discuții să fi avut o natură mult mai serioasă, locotenent Cam.

— Poți să-mi spui doar Cam, dacă îți convine. Acum sunt locotenent doar pe hârtie.

— Foarte bine, Doar-Cam, zise ea.

Venise rândul lui să zâmbească:

— Aşadar, ce se spune?

— Că motivul pentru a-i executa pe cei doi criminali a fost mult mai întemeiat decât acela de a o omorî pe judecătoare. Asta până când s-a aflat de testament.

— *Cui bono*, replică el.

— Pardon?

— *Cui bono*. Este o expresie latina care înseamnă, în mare, „cine câştigă?" Este un principiu de bază în anchetele legate de omucideri. Cine are de câştigat de pe urma morţii victimei. Şi se pare că acest cineva sunt eu.

— Da, rosti ea. Cred că ăsta era sensul conversaţiilor. Domnul McLain nu a luat o astfel de idee prea în serios, dar se pare că oamenii de la ATF au făcut-o.

— Mă bucur să aud că McLain e de partea mea. Aşadar, Jaspreet, ăsta e motivul pentru care m-ai sunat? Ca să mă avertizezi că este posibil să fiu suspect în cazul morţii lui Bellamy?

— Păi, da, răspunse ea.

— Nu-ţi face griji. Nu am făcut-o eu. Habar n-aveam de vreun testament sau de vreo moştenire, după cum nu eram conştient de nici un motiv pentru care aş fi beneficiat de pe urma morţii lui Annie. De fapt, lucrurile stăteau exact invers. Dar îţi apreciez îngrijorarea.

— Ei bine, cineva a comis această faptă oribilă, Doar-Cam, zise ea.

— Da, cineva a comis-o, Jaspreet. Şi am toată încrederea în faptul că resursele combinate ale Biroului şi ATF-ului vor afla cine sunt făptaşii şi vor pune laba pe ei. Tu nu crezi acelaşi lucru?

Era rândul ei să ezite.

— Nu sunt aşa de sigură, răspunse ea. Se pare că această anchetă înseamnă mai mult decât căutarea unei singure persoane. Dar evident că eu sunt doar consultant, aşa că sunt multe lucruri cu care nu sunt la curent.

— Asta, bineînțeles, în afară de cazul în care deschizi calculatoarele alea mari şi începi să citeşti mesajele altora, replică el.

Ea râse din nou:

— Trebuie să mărturisesc că îmi place să îi las pe oameni să creadă că pot face mult mai multe lucruri decât sunt eu în stare, zise ea. Cifrurile federale sunt furnizate de NSA*. Nimeni nu poate sparge aceste cifruri.

— În afară de cazul în care poți intra în biroul de unde se transmit, insistă el. Şi apoi te lasă să deschizi o stație de lucru ca să examinezi protecția din birouri şi dispozitivele de securitate. Aşa cum am procedat în Biroul Şerifului. Şi la tribunal.

— Uneori este nevoie de un asemenea nivel de acces dacă clienții mei au nevoie de ajutorul meu, ripostă ea imediat.

— Şi computerele tale nu uită niciodată vreo linie de cod, nu?

— Asta e firea lor.

— Fii prudentă, Jaspreet! Aşa cum ai spus-o chiar tu, agenții federali dispun acum de computere cu adevărat mari şi chiar ne supraveghează pe toți. Dacă se vor uita la tine, vor vedea clar ce faci.

---

* National Security Agenty, Agenția Națională de Securitate a Statelor Unite. (n.tr.).

— Sunt întodeauna prudentă, Doar-Cam, zise ea. Şi am tot respectul pentru computerele guvernului. Poate mai puţin respect pentru oamenii care le operează, ştii? Oricum, şi tu ar trebui să fii prudent. Păstrăm legătura?

— Cât pot de mult, Jaspreet, răspunse el. Cât pot de mult. Şi poate chiar am să plec pentru o vreme.

— Poate iei laptop-ul ăla Dell cu tine, îl sfătui ea. Cel pe care l-ai cumpărat acum doi ani?

El chicoti. Acum ea îşi arăta muşchii.

— Să te întreb ceva, zise el. L-ai căutat pe James Marlor?

— Nu. Vrei să încerc?

El îi povesti despre cabana de la munte.

— Nu mi-am putut da seama dacă a fost recent folosită sau nu. Dar pare locul perfect ca să te ascunzi.

Ea îl întrebă dacă îi poate oferi o locaţie precisă. El îşi scoase carneţelul şi îi dădu coordonatele GPS pe care le dăduse şi pilotului de elicopter.

— Să ai o noapte bună, Doar-Cam, îi ură ea. Şi păstrăm legătura, bine? Sigur că o vom păstra! Pa!

După ce închise, el îşi aminti că avusese intenţia să o întrebe ce descoperise în computerul lui Annie, dacă descoperise ceva. Pe de altă parte, aşa ceva probabil că nu mai avea nici un sens acum.

30

A doua zi de dimineață, Cam își cercetă mașina, căutând urme de intruziune în sistemele electrice și de aprindere. Se uită pe dedesubt, verifică apoi cablurile de frână, rezervoarele de lichide, capacul rezervorului de benzină și întregul interior al autoturismului. Apoi verifică dispozitivele de supraveghere montate în spatele plăcuțelor de înmatriculare și toate celelalte locuri unde el și oamenii lui plantau în mod obișnuit astfel de dispozitive.

Apoi scoase stația radio și o examină în căutarea unor „extra" caracteristici, cum ar fi fost o a doua antenă sau un circuit integrat minuscul, suplimentar. Stația radio dintr-o mașină reprezenta locul favorit de plasare a unui transmițător parazit, deoarece beneficia permanent de sursă de putere și era legată la o antenă. Nu descoperi nimic ieșit din comun. Apoi își verifică telefonul celular, dar nici acesta nu părea modificat. Stația radio a poliției era un *transceiver* multicanal, o stație care, totodată, putea să fie și transmițător, și receptor radio, dar prin care nu se putea pătrunde în sistemul securizat de comunicații din Biroul Șerifului fără introducerea unui cod care se schimba zilnic. Deoarece era un dispozitiv criptat, stația era o unitate complet izolată, și nici ea nu prezenta semne de intruziune. Verifică toate antenele exterioare, căutând conexiuni suplimentare sau lipituri pe cabluri. Nici aici nu era nimic. Verifică apoi barele de protecție ale mașinii din față și din spate în căutarea unor indicii de modificare recentă. Oamenii lui procedaseră așa o

dată — luaseră maşina ţintei lor cu o camionetă de remorcare la primele ore ale dimineţii, o duseseră la laborator pentru instalarea unui sistem de supraveghere, apoi reveniseră cu maşina în locul unde ţinta lor o parcase. În locurile unde sistemul fusese ataşat nu rămăseseră nici un fel de urme.

Efectuă apoi aceleaşi verificări şi în cazul camionetei, un Ford cu tracţiune integrală, cu care făcuse până atunci aproape optzeci de mii de mile. După ce termină, se aşeză la volanul camionetei şi se gândi la ceea ce făcuse. Nu observase nici un indiciu al vreunei modificări, cu excepţia cazului în care cineva operase o modificare extrem de sofisticată. Aşadar, ce era cu acel „sergent" care vorbea despre sistemul de aprindere? Fusese pur şi simplu o ameninţare. Maşina lui Bellamy sărise în aer atunci când ea acţionase cheia în contact. „Şi a ta poate sări la fel de bine, amice", îşi spuse el. Pe de altă parte, raportul ATF vorbea de descoperirea resturilor unui ceas în curtea lui Annie. Aici opiniile erau diferite: fie ceasul reprezentase declanşatorul, fie el fusese plasat în maşină ca să-i deruteze pe cei care vor efectua ulterior ancheta. Unii oameni erau convinşi că pornirea maşinii declanşase bomba. În favoarea opiniei lor stătea faptul că atentatorii nu aveau de unde să ştie când se va urca Annie la volan. Mai mult, în cadrul Biroului Şerifului umbla zvonul că bomba fusese plasată în circuitul de aprindere. Individul care îl vizitase în noaptea precedentă îl îndemnase cu tărie să plece de acolo. Bun, poate că avea să se conformeze sfatului. Nu primise nici un apel de la Kenny Cox privitor la vreun caz în derulare, aşa că era de

presupus că, în cazul apariției unor dificultăți, Kenny se putea descurca cu ele. În plus, aşa cum spusese şi musafirul, era liber să se ducă oriunde. Poate că o croazieră în jurul lumii mai avea de aşteptat, dar n-avea nici un sens să se posteze singur la gura unei țevi de armă, aşteptând să se întâmple ceva rău. Îşi frecă bărbia şi simți cum îi crescuse barba. Decise să o lase să crească — doar ca pe o declarație minoră a nou-descoperitei sale independențe. Bobby Lee nu admitea nici un fel de bărbi în cadrul Biroului său. În plus, avea să înceteze să se mai tundă la zece zile. Destul cu porcăriile astea care țineau de spiritul puşcaşilor marini! Se gândi să se reapuce şi de fumat, apoi zâmbi. Avusese nevoie de doi ani ca să renunțe, iar unele incendii erau prea periculoase ca să merite să te joci cu ele. Mai întâi, însă, avea să efectueze o schimbare importantă. Se întoarse în casă şi sună la dealerul Ford din partea locului ca să afle ce aveau în depozit în materie de camionete noi.

După apusul soarelui, în aceeaşi zi, Cam şedea pe un vechi balansoar pe veranda din fața casei lui Kenny Cox. Afară se răcise considerabil, iar Cam purta blugi, o cămaşă roşie groasă, pălăria neagră de munte şi o haină groasă de vânătoare. Venise cu vechiul lui Mercedes, încă nedorind să lase pe cineva să-l vadă la volanul unei camionete noi. Iar Mercedesul lui era bine cunoscut. În vreme ce părăsea Triboro, trecuse pe lângă o maşină de patrulă a Biroului Şerifului postată ca radar pe marginea drumului, iar polițistul dinăuntru îl salutase. Ca amuzament, îşi pocise intenționat numele pe actele de înregistrare ale noii camionete, în speranța de a scăpa

de rețeaua de computere prea curioase cu amănuntele din viețile indivizilor.

Își adusese cu el arma favorită din colecția personală, un Colt calibrul .45 cu o singură acțiune. Știa că un astfel de revolver nu se dovedea prea eficient în cele mai multe operațiuni tactice ale poliției, dar fusese învățat să lucreze cu el la școala de pușcași marini, unde se sublinia eficacitatea unui foc bine țintit în dauna unei abordări de tip mitralieră. Obligația de a trage cocoșul înapoi la fiecare foc forța trăgătorul să încetinească ritmul tragerii și să țintească apoi cu mare atenție. Singurul lucru de care era nevoie atunci când un infractor pus pe rele trăgea în tine era o mână fermă și un curaj neabătut. Iar acum, Coltul mare și greu însemna o umflătură confortabilă într-unul din buzunarele încăpătoare ale hainei.

Parcase mașina chiar acolo unde Kenny obișnuia să-și parcheze camioneta — pe aleea circulară din pietriș din fața casei. Voia să discute cu Kenny, nu să-l ia prin surprindere. Luna apăruse pe cer ca o seceră și nori argintii treceau prin fața ei pe cerul nopții. Ferma avea aproape cincizeci de acri de pământ, în cea mai mare parte fiind o luncă de-a lungul malurilor lui Deep River. Casa cu două etaje se găsea pe o mică ridicătură în spatele proprietății, era înconjurată de stejari bătrâni și era despărțită de o distanță foarte mică de apă atunci când aceasta se umfla. Kenny avea grijă de curtea din jurul casei, dar câmpul și gardurile reveniseră de multă vreme la starea lor de sălbăticie. Cam putea zări silueta unui tractor antic care se transforma încet într-un morman de rugină pe unul din câmpuri.

Casa în sine era aşezată la aproape un kilometru de şosea, fapt care îi permise lui Cam să-l vadă de departe pe Kenny cum apare pe drumul de acces. Farurile înalte ale camionetei îl luminară în întregime pe verandă timp de aproape cinci secunde înainte de a fi stinse. Kenny coborî de la volan, trânti portiera şi urcă treptele verandei. Era îmbrăcat în uniformă.

— Nu mi-ai zis niciodată nimic despre toate şedințele! îi spuse el, oprindu-se pe treapta de sus.

— Popularitatea birocratică! răspunse Cam. Vine odată cu biroul privat şi cu banii în plus la salariu.

Kenny oftă:

— Vrei să bei ceva?

Cam se ridică şi îl urmă pe Kenny în casă. Se duseră drept în bucătărie, unde Kenny aprinse lumina şi scoase o sticlă de whiskey. Turnă câte o porție pentru amândoi, îi dădu un pahar lui Cam, apoi pescui un scaun de sub masa din bucătărie. Cam luă loc şi îşi puse pălăria pe un alt scaun liber.

— O singură zi a trecut şi deja arăți altfel, rosti Kenny.

— Şi tu. Felicitări pentru promovare!

— Extrem de temporară, replică Kenny. Sper.

— Poate că nu, ripostă Cam.

Băură amândoi din pahare şi se uitară în gol undeva, în depărtare. Cam îşi zise că, de fapt, Kenny arăta obosit.

— În legătură cu noaptea trecută... începu Cam, dar Kenny îl opri cu un gest.

— Am fost deplasat, zise el. Ai fost izbit în moalele capului. Nu era treaba mea să mă aflu acolo sau să vorbesc despre... cealaltă chestie.

Se uită la Cam. Chiar şi şezând la masă, Kenny continua să fie suficient de mare ca să fie obligat să privească în jos către fostul lui partener.

Cam dădu din cap câteva clipe, neavând încredere în el că va reuşi să vorbească fără să rostească o stupizenie.

— Ce se mai aude cu bomba? întrebă el.

— Nu-ţi pot spune, răspunse Kenny.

Cam ridică din sprâncene.

— Şeriful mi-a spus că ţi-ai luat concediu, explică apoi Kenny. Una din condiţiile preluării de către mine a treburilor a fost ca ţie să nu-ţi povestesc nimic despre orice se petrece acolo.

— Şi ce altceva ţi-a mai spus Bobby Lee?

— Că, dacă discut cu tine, să nu fie vorba de vreo problemă serioasă, fiindcă e foarte probabil să pleci direct din oraş.

— A spus el asta? se miră Cam, neîncercând să-şi ascundă suprinderea.

— Ce ai în buzunarul hainei? întrebă Kenny.

— Un pacificator, răspunse Cam. O replică.

Kenny pufni.

— De ce te mai deranjezi? se miră el. Revolver cu singură acţiune — e inutil.

Cam ridică din umeri, în acelaşi timp luând revolverul cu mâna dreaptă şi scoţându-l la lumină. Kenny încremeni când văzu că se iveşte arma. Cam pretinse că admiră revolverul greu.

— Bobby Lee mi-a cerut să predau tot ce am primit de la Biroul Şerifului, zise el. Însă s-a asigurat că deţin şi ceva arme personale. Am luat asta drept un îndemn.

Aşa că acum port asta la mine. Sunt încă în stare să trag bine de la cincizeci de paşi.

Răsuci arma în mână şi îi mângâie butoiaşul. Avu grijă să nu o îndrepte către Kenny, a cărui mână liberă nu se mai vedea. Instinct de poliţist. Lăsă trăgaciul jos pe butoiaşul gol şi strecură arma înapoi în buzunarul hainei. Imediat, pe masă apărură şi mâinile lui Kenny, iar acesta luă o nouă gură de whiskey.

— Deci, *ce* ai de gând să faci? întrebă Kenny.

Cam ridică iarăşi din umeri:

— Încă nu ştiu, recunoscu el. O parte din mine vrea să se apuce de săpat după detalii în cazul atentatului cu bombă, dar ştiu că aşa ceva ar scoate pe toată lumea din sărite.

— Agenţii federali te-ar sălta pentru că te-ai amestecat în treburile lor, zise Kenny. Mai ales echipa ATF care se ocupă de acest caz.

— Mda, ştiu asta. Poate că o să plec naibii în călătoria aia de care toată lumea vorbeşte atât de mult.

— Pare o idee bună, sugeră Kenny. Te îndepărtezi de tentaţii.

— Şi totuşi e greu. Sunt atâtea lucruri neterminate...

— De-acum asta e problema noastră, zise Kenny, terminându-şi băutura. Cred că tot ce avem de făcut este să-l găsim pe Marlor, după care toată porcăria asta — scaunul electric, bomba — va începe să se desluşească pentru noi.

Cam dădu din cap.

— În legătură cu cealaltă teorie... începu el.

De această dată, Kenny nu îl mai opri.

— Este imposibil ca un singur tip să fi reuşit toate astea, continuă Cam. Aşadar, trebuie să fie vorba de o mică celulă, oameni care au încredere nestrămutată unii în alţii. Mă refer la oameni cu experienţă. Poliţişti veterani.

— Cineva ca mine? întrebă Kenny.

Cam nu-i răspunse.

— Sau cineva ca tine? continuă Kenny, zâmbind.

Cam se uită fix la el, întrebându-se dacă nu cumva replica fusese o invitaţie piezişă.

— Adică, la naiba, reveni Kenny, să nu-mi spui că nu te-ai gândit niciodată la asta.

— Poate că da, în vâltoarea evenimentelor, zise Cam.

Îşi aminti de o bătaie de stradă în care fusese implicat ca tânăr poliţist, în cadrul căreia situaţia ar fi justificat uciderea cu sânge rece a unui suspect dependent de metadonă şi apoi dispariţia acestuia. În loc să procedeze aşa, îl potolise pe acel puşti cu strigătele.

— Dar dacă mi-ar fi propus cineva să fac parte dintr-un pluton de execuţie, aş fi refuzat. Un motiv ar fi acela că e foarte greu de alcătuit.

— Chiar aşa? rosti Kenny.

— Evident. Ar trebui să existe un soi de proces de iniţiere. Un nou recrut ar trebui să întreprindă ceva extrem de deplasat pentru ca restul celulei să fie interesat de el.

Kenny dădu gânditor din cap.

— Şi ar mai avea nevoie de un sistem de comunicaţii sigur, continuă Cam, urmărindu-l cu atenţie pe Kenny, în căutarea unui indiciu de aprobare. Poate un sistem în interiorul altui sistem. Un soi de cod care s-ar întinde

peste sistemele actuale de comunicații. Și o modalitate de a discuta fără a atrage atenția asupra grupului.

— Presupun că e posibil, zise Kenny, fără să trădeze nimic pe chip. Deși ceea ce noi am socoti justiție, legea ar socoti drept crimă de fiecare dată.

— Ai perfectă dreptate, dar, fiind vorba de polițiști, aceștia ar putea crede că sunt invulnerabili, că, fiind din interiorul sistemului, nu ar fi niciodată prinși.

— Nu știu ce să zic, Cam, rosti Kenny. Tu cunoști pe toată lumea din Biroul Șerifului. Cu toții discutăm în fel și chip ce le-am face infractorilor, dar nimeni din cei pe care îi cunosc eu nu și-ar periclita slujba și pensia, ca să nu mai vorbesc despre libertatea personală, doar pentru o clipă de satisfacție.

— Afacerile înaintea plăcerii, nu? zise Cam.

— Mda, chiar așa. Vreau să spun: cui nu i-ar plăcea să-i zboare creierii unui ticălos chiar în fața maică-sii? Dar, la naiba, Cam, să fim realiști! Nici un polițist din lume nu vrea să intre la pârnaie pentru chestia asta.

— Singurul lucru care ar putea amenința cu adevărat o astfel de celulă ar fi un alt polițist care ar deveni prea curios, continuă Cam cu prudență. Cu el sau cu ea ar trebui avută mare grijă.

— Da, și? zise Kenny, ascultând cu mare atenție acum.

— Și poate că asta e taxa de inițiere, răspunse Cam. Poate un avertisment, apoi o acțiune directă.

— Un astfel de avertisment e departe de a dovedi existența unei astfel de celule, zise Kenny. Nu ar fi chiar așa de idioți.

— În afara cazului în care ar fi luat deja decizia să rezolve problema.

— Dar n-am pierdut nici un polițist până acum, sublinie Kenny. Toate cazurile celor căzuți la datorie au fost investigate în amănunțime. Nici un mister. Nici unul.

Cam dădu din cap. Nu se mai uita la Kenny. Aproape că se temea să o facă din pricina celor pe care le-ar fi putut desluşi în ochii acestuia. Privirea lui se întorsese în timp. În plus, se aşteptase ca, într-o bună măsură, Kenny să respingă întregul concept, să îl socotească o mare tâmpenie. Nu asta se întâmpla însă acolo. Decise să schimbe tactica.

— Este foarte posibil ca un singur individ să-i fi terminat pe cei doi criminali de la benzinărie, zise el. Dar incidentele de la casa lui Annie — acestea trebuiau organizate bine. Nu poate fi vorba de un singur individ care acționează din răzbunare şi în urma unui impuls brusc.

— Nu un *polițist* care să vrea răzbunare, rosti Kenny cu mare prudență. Femeia aia era disprețuită de toți cei din Biroul Şerifului. Tu ai fost, probabil, singurul polițist din oraş care simțea şi altceva în afară de dispreț pentru ea.

Cam se uită fix la băutura din paharul lui. Ştia că, în realitate, Kenny era o persoană mult mai complicată decât lăsa să se vadă imaginea lui publică de polițist-cowboy şi vânător de fuste.

— Nu a fost dragoste, zise el. Cred că a fost mai degrabă vorba de o tovărăşie confortabilă.

Kenny pufni şi se strâmbă.

— Ei bine, rosti el, tu ştii istoria mea cu ea. Femeia aia s-a luat şi de alţi poliţişti. Nu ştiu cine a pus-o pe ea în locul lui Dumnezeu, dar exact aşa se comporta.

Cam simţi un fior de mânie, dar nu venise până acolo ca să se ia la bătaie. Voia să-l părăsească pe Kenny cel puţin într-o stare de neutralitate, aşa că nu se apucă să argumenteze că propriile acţiuni ale lui Kenny îi aduseseră acestuia sancţiunile tribunalului.

— Relaţia noastră a însemnat o mulţime de lucruri, continuă el. Unele vechi, altele noi, iar altele rezultate din imboldul momentului. Ar mai trebui să ştii că nici ea nu era prea fericită de rezultatul cazului de la benzinărie. Dar asta era meseria ei şi, dacă îţi aminteşti, a fost vorba, mai degrabă, de ratarea noastră decât de voinţa ei.

Kenny se încruntă:

— Vrei să spui ratarea echipei SWAT, iar între ea şi noi istoria evenimentelor e mult mai amplă. Oricum însă, responsabil de chestia asta trebuie să fie James Marlor. Sunt convins. Legea de bază: „cea mai simplă soluţie de obicei este *soluţia*". Un pluton de execuţie format din poliţişti nu are sens, mai ales când există un suspect perfect. Nu trebuie decât să dăm de el. După aia, totul se va termina.

— Presupun că da, rosti Cam. Avea chef să plece lăsând lucrurile într-o situaţie convenabilă; într-o notă dezarmantă, pentru orice eventualitate: Presupun că va trebui să-mi văd de restul vieţii.

— Şi de moştenirea care se îndreaptă spre tine, sublinie Kenny. Presupunând că agenţii federali nu îţi pun beţe în roate pe tema asta.

Cam se întrebă dacă remarca nu era, cumva, o ameninţare subtilă, un mic indiciu al faptului că zarurile nu erau încă definitiv aruncate. Zâmbi şi se ridică în picioare.

— Încă nu am primit-o, zise el.

— Cei de la Fisc nu ţi-o vor căsăpi pe toată.

— O să încerce, ripostă Cam. Aminteşte-ţi ce obţii atunci când alături cuvântul *fisc* de orice lucru.

— Atunci bucură-te de timpul liber, zise Kenny. Rămase aşezat la masă, şi chipul lui era un amestec interesant de amabilitate şi satisfacţie tăcută; chicoti: Deşi tipii de la birou fac pariuri privind timpul cât vei sta departe de treburi.

— S-ar putea să te surprind aici, zise Cam, frecându-şi perii ţepoşi din barbă. Poate că începe să-mi placă aşa cum sunt acum.

Kenny îl salută cu paharul gol.

— Atunci îţi urez zile plăcute, rosti el. Aminteşte-ţi însă că, dacă vrei să te desprinzi, atunci desprinde-te de tot. Nu privi înapoi. Iar dacă există o problemă cu poliţişti răzbunători, crede-mă că ne vom ocupa de ea.

— Sunt convins că o veţi face, zise Cam, după care plecă din casă.

„Şi cu asta, basta“, îşi zise el.

Din maşină putea zări faţa lui Kenny printr-o fereastră. Intră în marşarier şi porni pe aleea lungă înspre vârful întunecat al dealului. Venise acolo aşteptându-se la negări vehemente şi la câteva întrebări privind credinţa

lui nestrămutată în existența unui grup de polițiști care făceau pe călăii. În loc de asta, primise — ce anume, mai exact? Kenny adusese la lumină o posibilitate supărătoare, și anume că ancheta se putea foarte bine întoarce asupra omului care avea să primească atâția bani într-un mod neașteptat. Iar șeriful se dovedise enervant de grăbit în a accepta cererea lui de concediu. Dacă Marlor nu era descoperit mai repede, era foarte posibil ca anchetatorii să se ia în curând și de altcineva în afara acestuia pentru a-l acuza de comiterea tuturor celor trei crime.

— Dacă încerci să faci ceva, ar fi mai bine să acționezi repede, zise el cu voce tare.

În acea clipă începu să sune telefonul lui celular. Era Jay-Kay.

— Am vești bune, zise ea. A fost folosit un telefon mobil din zona Lexington, la șase kilometri distanță de locul din munți care te interesează. Trebuie să anunț pe toată lumea despre asta?

— Nu, și îți mulțumesc foarte, foarte mult.

— Fii prudent, Doar-Cam! E posibil să nu fiu singura persoană care are habar de noutatea asta.

31

În vreme ce se întorcea în Triboro, primi un mesaj de la dispecer să se întâlnească cu șeriful la Arboretum*.

---

* Grădină botanică în Statele Unite. (n.tr.)

Ajunse acolo cu douăzeci de minute mai devreme. Porțile de intrare erau închise, dar drumul de serviciu din spate nu avea porți. Locul era o combinație de pâlcuri de copaci şi grădină botanică aflată în mijlocul unui cartier rezidențial de lux. În acel moment, era mai mult o grădină decât un amestec de copaci, grație unei furtuni de gheață care doborâse aproape şaizeci la sută din copaci cu un an înainte. Trase maşina în parcarea personalului, stinse farurile şi aşteptă. Parcarea era iluminată de un singur felinar. Într-un astfel de loc, securitatea nu reprezenta o preocupare prea mare.

Văzu o maşină de patrulă apropiindu-se cu repeziciune, cu farurile aprinse, pe intrarea de serviciu şi câteva secunde mai târziu Bobby Lee urca pe locul pasagerului din Mercedes.

— Îmi pare rău pentru tot misterul ăsta, rosti el închizând portiera.

— Şi mie, zise Cam.

Se întrebă dacă şeriful cunoştea faptul că întregul Departament de Investigații îl urmărea din maşină de patrulă în maşină de patrulă. Sau cum îl botezaseră prin rețea. Probabil că ştia.

Şeriful se uită scurt la fața lui Cam.

— Ai nevoie de un bărbierit, domnule locotenent.

— Poate că îmi las barbă, răspunse Cam.

Şeriful înălță privirea în tavanul maşinii:

— Cred că îți iei concediul mult prea în serios. Ascultă, m-am gândit bine la ce ai spus.

Cam nu avea nevoie să întrebe la ce anume făcea referire.

— Vreau să arunci o privire asupra chestiunii. Să vezi dacă poți da de ceva mai substanțial decât nişte simple zvonuri legate de aceste incidente sau de alte incidente, din trecut. Ceva consistent.

— Cum ar fi dovezile.

— Mda, dovezile ar fi, cu adevărat, ceva bun.

— Am nevoie de acces la computer, rosti imediat Cam.

— Pentru ce?

— Ca să studiez cazurile din trecut. Să văd dacă nu au fost executați şi alți suspecți.

— Bine, dar cum să te bag în sistem fără ca administratorul să ştie?

Cam ridică din umeri.

— Nu ştiu, domnule şerif, răspunse el. Dar cunosc pe cineva care probabil ştie.

Şeriful se uită câteva clipe prostit la el, apoi îşi aduse aminte.

— Dar ea lucrează pentru federali, zise el.

— Asta e a doua mea grijă, răspunse Cam. Federalii ar trebui să ştie că mă ocup de chestia asta în mod oarecum oficial. Altfel, ne încrucişăm drumurile...

— Şi atunci s-ar speria. Corect. Ai încredere în femeia aia?

— Dacă garantez personal pentru ea? Nu. Dar ar fi un canal de încredere în comunicarea cu federalii.

— Şi cum ne ajută chestia asta?

— Le dovedeşte că ne ocupăm personal de posibila noastră problemă internă. Uitați ce propun eu: mergeți direct la Jay-Kay. Spuneți-i că lucrez sub acoperire. Apoi

angajați-o sub un pretext oarecare. Ea va inventa un consultant sau un asociat fictiv, adică pe mine, iar eu m-aş ocupa de treaba mea aşa cum trebuie, folosind-o pe ea drept ajutor pentru computere. Aşa atingem două obiective: sunt şi eu acoperit, deoarece lucrez oficial, şi sunteți şi dumneavoastră acoperit, deoarece dovediți că luați măsuri active pentru a descoperi ce se petrece.

Nu mai adăugă şi un al treilea obiectiv: dacă lucra sub acoperire, acest fapt ar fi neutralizat orice eforturi din partea federalilor şi a lui Kenny de a-l învinui pe el de ceva.

Şeriful încuviință, gânditor:

— Mda, se leagă. Problema e că trebuie să te mențin în concediu ca să pot folosi acoperirea. Mă refer, din punct de vedere administrativ. Asta înseamnă că nu te pot plăti.

Cam zâmbi:

— O să primesc recompensa atunci când vom pune mâna pe nemernic.

Şeriful gemu scurt.

— Cum vom comunica? întrebă Cam.

— Voi face rost de pagere, răspunse Bobby Lee. Vorbim doar atunci când ne putem întâlni. Fără telefoane şi fără blestematele alea de e-mail-uri.

— Şi cu nimeni altcineva de la birou decât cu dumneata?

Şeriful dădu din cap:

— Nu îmi place, dar pentru aşa ceva...

— Cum rămâne cu Steven Klein?

— Mă voi gândi. Lui Steven îi place câteodată să se dea mare, ca să impresioneze lumea cu ce ştie. Mai ales la petreceri.

Cam se gândi la oamenii de la Afaceri Interne din cadrul Biroului Şerifului, dar apoi renunţă la idee.

— Ce v-a făcut să vă răzgândiţi? întrebă el.

Şeriful îl privi. În lumina aruncată de felinar, chipul lui părea supt şi el părea mai bătrân decât îşi aducea Cam aminte:

— Agenţii federali au încetat să mai discute cu noi, răspunse el.

— Ei bine, am fost informat, zise Cam, după care îi povesti şerifului despre vizitatorul nocturn.

Când termină, şeriful trase o înjurătură.

— L-ai putea identifica din poze? întrebă Bobby Lee.

— Probabil că nu, recunoscu Cam. Am stat cu ochii numai pe arma aia blestemată. Am fost surprins de tot când el a făcut chestia aia. În mod clar, era un poliţist vechi. Bineînţeles că uniforma şi maşina puteau fi fabricate. Cineva care să fi cumpărat o veche maşină de patrulă la vreo licitaţie.

— Arăta şi părea real, nu?

— Da, domnule.

— Şi a recunoscut că i-a ucis pe cei doi amărâţi şi pe judecătoare?

— Nuuu, nu a făcut-o, admise Cam. A venit la mine ca să mă avertizeze să plec din oraş.

— *Ticălosul!* Deci e adevărat!

— Nu era unul de-ai noştri, domnule şerif.

— E o consolare prea slabă. Trebuie să raportez chestia asta agenților federali.

— De ce să vorbiți cu ei dacă ei nu vor să mai discute cu dumneavoastră? se miră Cam. Porniți propria investigație internă, în interiorul rețelei de angajați din ținut. La un moment dat, vor dori să schimbe informații şi atunci veți avea ceva să le dați.

— Şi între timp?

— Între timp, trebuie să fac să pară că am înțeles mesajul lor, răspunse Cam.

32

Două zile mai târziu, Cam urca, în pas constant, o potecă nenorocită de pe versantul nordic al muntelui Blackberry. Sinclair Reservoir sclipea pe toată suprafața lui de două mii de acri înspre nord-vest, transformând copacii din spatele lui în siluete negre în ceața dimineții. Cei doi câini ciobăneşti alergau în fața lui, traversând poteca în zigzag, cu nasurile în pământ şi dând entuziasmați din coadă. Fuioare de ceață îmbrăcau culmile crestelor, iar aerul greu făcea ca paşii lui să răsune nefiresc de tare. Dinspre înălțimi cobora o briză uşoară, care nu se putea hotărî dacă vrea să fie rece sau caldă. De vreme ce se deschisese oficial sezonul de vânătoare, Cam era îmbrăcat cu o vestă portocalie strălucitoare din nailon peste haina lui de tăietor de lemne. Ducea cu el un toiag lung de peste doi metri şi îşi ținea revolverul Colt într-unul

din buzunarele hainei, iar în celălalt buzunar un flacon mic cu spray lacrimogen. În spate căra un rucsăcel. Nu avea intenția să rămână acolo peste noapte, dar nu se ducea niciodată în codru fără un rucsac care să conțină un minimum necesar pentru supraviețuire, mai ales toamna. Vremea din munții Carolinei de Vest se putea schimba în mod dramatic în decurs de câteva ore, iar înspre vest, deasupra lui Blue Ridge, se vedeau deja nori negri adunându-se.

Cam nu era un debutant în ale drumețiilor montane. Se ducea pe dealuri și urca munții aproape în fiecare weekend, de obicei luându-și câinii cu el, și făcea chestia asta de mulți ani. Astăzi le pusese botniță câinilor. Nu încerca să se furișeze până la cabana lui Marlor, dar nici nu avea chef să-l avertizeze pe acesta cu o jumătate de oră înainte de sosirea lui. Pe astfel de dealuri împădurite sunetul se transmitea departe. Cam urca ușor, în ritm constant, chiar dacă nu se grăbea din cale afară. Probabil că poteca era folosită de oameni pentru culegerea de rădăcini de ginseng, căci din loc în loc observase unele săpături. Erau mulți oameni ai muntelui care, săraci fiind, își suplimentau ajutoarele sociale primite adunând plante medicinale de prin astfel de păduri.

Urmase aceeași rută pe care o urmase polițistul din ținutul Surry către ferma abandonată de pe versantul nordic al muntelui. După căutări de jumătate de oră, descoperise ceva ce semăna cu camioneta lui Marlor ascunsă într-un hambar dărăpănat de tractoare. Ușile hambarului fuseseră închise, așa că nu putuse intra ca să se asigure, dar trimisese câinii să descopere o potecă

mai departe, iar aceştia dăduseră imediat peste o cărăruie care se îndrepta în sus, peste creasta nordică. Din când în când, îşi consulta dispozitivul GPS ca să fie sigur că merge în direcţia corectă. Urca, aşadar, cu mare atenţie, conştient că uneori puteau exista alte fiinţe care să-l urmărească. Mai erau unii la astfel de înălţimi care aveau plăcerea diabolică de a şoca turiştii stând nemişcaţi lângă un trunchi mare de copac chiar alături de potecă, fără să se mişte sau să spună ceva până când turiştii ajungeau la doi metri de ei. Asta era unul dintre motivele pentru care venise cu câinii — aceştia puteau depista orice fiinţă umană şi o mare parte din animale cu mult înaintea lui Cam. Altfel ar fi fost obligat să urce în stilul indian: mişcare, oprire, privire în jur, ascultare, apoi iarăşi mişcare. Ar fi fost interesant să procedeze aşa, dar nu şi dacă încerca să ajungă undeva şi înapoi înainte de căderea serii.

Se dusese mai devreme la o cabină telefonică şi vorbise cu Jay-Kay despre modul în care aflase ea de apelul de pe telefonul mobil. Cu ajutorul companiei de telefoane, ea localizase singurul repetitor capabil să deservească orice telefon celular activat pe o rază de opt kilometri în jurul coordonatelor GPS ale cabanei de pe versantul sudic al muntelui Blackberry. Apoi localizase alte două repetitoare pe aceeaşi linie vizuală cu cabana, dar mult mai departe, unul spre est, celălalt către vest. Dincolo de condiţiile atmosferice, exista o probabilitate mai mare ca un semnal de la un telefon celular activat mai sus sau în apropierea cabanei să ajungă mai întâi la primul repetitor, în vreme ce ar fi fost respins de

celelalte două. Dar dacă toate trei repetitoarele înregistrau un semnal, chiar şi unul respins, topografia versantului sudic făcea mai probabilă preuspunerea că semnalul îşi avea originile undeva, pe munte. Apoi ea îşi pusese oamenii să inițieze o scanare continuă a serverelor repetitoarelor pentru a găsi un telefon din zona Lexington care să satisfacă aceste criterii. Existase un singur astfel de semnal şi atunci ea îl sunase imediat pe Cam. Desigur, exista întotdeauna posibilitatea ca semnalul să fi fost lansat de un turist inocent din Lexington, dar, oricum, asta însemna ceva față de neantul cu care se luptau de zile întregi.

Până la ora unu urmase poteca dinspre liziera pădurii din spatele cabanei lui Marlor. Chemase câinii lângă el cu o jumătate de oră înainte, şi acum animalele stăteau cuminți pe patul de ace de conifere în vreme ce el studia cabana în căutarea oricăror semne de viață. Avea impresia că simte miros de lemn ars în aer, ceea ce îi spunea că, poate, de data asta avea noroc. Pescui în rucsac după două sandvişuri cu carne uscată şi îşi hrăni cu ele câinii. Apoi scotoci din nou şi scoase de acolo un sandviş pentru sine, pe care îl mâncă în vreme ce studia cabana şi împrejurimile acesteia. Copacii încremeniseră şi Cam abia auzea susurul apei care curgea în partea din față a cabanei. Temperatura începea să scadă şi vântul părea că se decisese, în sfârşit, să bată înspre nord. Cam îşi ridică privirea şi avu confirmarea că lumina soarelui scădea în intensitate, ceea ce însemna că era foarte posibil să se întoarcă pe ninsoare. Vestea bună era că poteca fusese curată şi îl dusese drept la cabană. Vestea proastă era

că dispozitivul GPS nu prea valora mare lucru pe ninsoare, dar, câtă vreme nu începea viscolul, n-avea de ce să se teamă prea tare.

Auzi zgomote din cealaltă parte a cabanei, iar câinii ciuliră urechile. Îl văzu pe James Marlor apărând la colțul cabanei, pentru puțină vreme, apoi dispărând din raza vizuală, în direcția privatei. Cam zâmbi, mulțumit că instinctul îl ghidase bine. Iar sincronizarea era perfectă. Când Marlor ieşi de la privată, încheindu-se la haine, Cam şedea pe veranda din față a cabanei cu cei doi câini ciobăneşti şi cu rucsacul pe podea în fața lui. Frick stătea culcat pe lemnul podelei şi se uită cu nepăsare la Marlor în vreme ce acesta se înapoia la cabană. Frack se ridică pe cele patru labe, ca de obicei, imitând atitudinea unui lup şi uitându-se fix la omul care se apropia cu ochii lui chihlimbarii, dar Marlor nu părea impresionat de câini. Urcă panta cu indiferență, ignorând animalele, dădu din cap înspre Cam ca şi cum l-ar fi aşteptat, şi intră în cabană, lăsând uşa deschisă. Cam rămase pe balansoarul lui, dar îşi puse o mână pe revolver. Marlor ieşi iarăşi afară cu o sticlă mică de bourbon ascunsă sub braț şi două căni de tablă în mâna stângă. În dreapta ducea o armă veche semiautomată de calibru .45.

Întoarse celălalt balansoar cu piciorul, ca să stea în fața lui Cam, apoi se aşeză. Îşi puse arma în poală şi apoi îşi turnă de băut.

— Beți? întrebă el.

Cam se uită lung la arma din poala lui Marlor. Acesta îi răspunse, uitându-se cu răbdare la el.

— Nu, mulțumesc, domnule, răspunse Cam într-un târziu.

— În noaptea asta o să mor, anunță Marlor pe un ton plin de hotărâre. Ați putea bea ceva cu mine.

Cam încercă să nu-și trădeze surprinderea.

— Dacă puneți lucrurile într-o asemenea lumină, atunci cred că o să beau, replică el.

Marlor îi turnă un deget și îi dădu cana. Se lăsă pe spate pe balansoar, înclină cana sa în direcția lui Cam, apoi luară amândoi o înghițitură. De după colțul cabanei bătea acum o pală de vânt rece și umed, confirmând suspiciunile lui Cam legate de zăpada care se apropia. Alcoolul tare îi curăță imediat sinusurile.

— Drăguți câini, zise Marlor. Am avut și eu o femelă de ciobănesc odată, dar era nebună. Excitată în permanență. Se lua de mașini. Una a făcut-o zob.

— Uneori se comportă așa, rosti Cam. De obicei, este vina oamenilor. Câinii simt că e de datoria lor să fie cu tine, să te păzească permanent. Dacă tu te duci la muncă toată ziua, ei nu-și pot face treaba. Iar chestia asta îi scoate uneori din minți.

Marlor dădu din cap, și Cam decise să nu mai rostească nimic. Voia să vadă ce avea de gând Marlor să facă mai departe. Fără să știe de ce anume, nu mai era îngrijorat din pricina armei celuilalt. Teama durase totuși câteva minute. Acum Frick moțăia; Frack pusese ochii pe o veveriță care își sfida norocul undeva în curte.

Marlor avea fața suptă, un indiciu al faptului că nu mai mâncase de ceva vreme. De la ultima întâlnire îmbătrânise, iar ochii lui păreau mai plini de intensitate

chiar dacă el nu se uita la nimic anume în josul muntelui, probabil în vreme ce se gândea că în acea noapte avea să moară oricum. Îşi lăsase o barbă neagră neîngrijită şi avea mare nevoie de o tunsoare. Cam simțea mirosul de lemn ars emanând din hainele lui. Din pricina acelei priviri hăituite şi sfidătoare în acelaşi timp, omul arăta ca un portret al lui Robert E. Lee* pictat după Războiul Civil.

— De ce ați venit aici? întrebă Marlor într-un târziu.

— Voiam să discut cu dumneavoastră.

— Pe unde ați venit?

— Prima dată am venit cu elicopterul, răspunse Cam. N-am găsit pe nimeni acasă. De această dată am urcat pe jos pe versantul nordic.

— Ce v-a făcut să reveniți? întrebă Marlor.

— Cred că ați folosit un telefon celular de aici, zise Cam.

Marlor oftă şi dădu din cap:

— Mă întrebam eu. Trebuie că sunteți tare buni!

— Aş fi vrut să fim mai buni când i-am arestat pe cei doi ticăloşi care v-au nenorocit familia.

— Oamenii voştri şi-au bătut joc de arestarea aia?

Cam clătină din cap:

— Nu oamenii mei, direct, ci oamenii de la Biroul Şerifului. Îmi pare extrem de rău pentru povestea aia.

— Ați venit singur?

Cam zâmbi:

* Faimos general al armatei Confederaților în timpul Războiului Civil american. (n.tr.)

— Aici ar trebui să răspund că dispun de o mulțime de ajutoare în pădure. De lunetişti ascunşi printre ramuri. De elicoptere care aşteaptă apelul meu. De echipe SWAT care ard de nerăbdare să intervină.

Marlor gemu:

— Cred că aş fi auzit astfel de mişcări de trupe, replică el.

— Nu m-ați auzit nici pe mine măcar, ripostă Cam.

— Adevărat, recunoscu Marlor. Aşadar, vă simțiți bine în pădure.

— Foarte, admise Cam. Uitați ce e, n-am venit până aici ca să vă arestez.

— Asta am priceput-o, zise Marlor, bătând uşor cu mâna arma din poală.

— Vreau doar să discutăm.

— Bine, zise Marlor, întinzând iarăşi mâna după sticlă. Vorbiți.

Îşi turnă din sticlă şi bău cu mâna stângă; mâna dreaptă şi-o păstră, liniştit, în poală.

— L-am găsit pe Simmonds, zise Cam.

Marlor dădu din cap:

— Bine.

— Dar nu am dat de Butts.

— Probabil nici nu veți da. Doar dacă nu trimiteți câteva mii de oameni să caute. Atunci ați putea.

— Sunt curios. Ce fel de armă ați folosit când ați pus mâna pe Butts?

— M-şaisprezece-A-trei, cu țeavă sudată.

— Sudată?

— Altfel nu avea suficient recul de la cartuşele oarbe ca să reîncarce automat.
— E un cartier cam rău famat ca un alb să se ducă acolo înarmat doar cu cartuşe oarbe.
— Mie nu mi s-a părut deloc aşa, replică Marlor. Bineînțeles că nu am văzut acolo decât drogați şi boschetari.
Cam zâmbi:
— Mda, am auzit asta.
— Cred că o parte din tipii ăia duri lasă duritatea la o parte dacă sunt nițel stimulați, zise Marlor.
Soarele aproape dispăruse, iar lumina rămasă avea mai degrabă un luciu metalic decât un licăr normal. Ce se mai vedea din soare avea un inel în jur, ca şi cum ar fi salutat apropierea furtunii.
— Ați fost militar? întrebă Cam.
Marlor se uită la el peste marginea cănii de tablă:
— Sunt încă.
Cam îl credea:
— Şi eu am făcut parte din armată. Am lucrat pentru un batalion de genişti.
— Ce indicativ ați avut?
Cam îi dădu codul militar pentru lunetişti-cercetaşi. Părând să-l recunoască, Marlor gemu scurt:
— Cu ce trăgeați?
— Barrett cincizeci.
— Bună armă! Şcoala de armată sau de infanterie marină?
— Infanteria marină.

Vântul prinsese destulă tărie ca să facă brazii din jur să vuiască.

— Ce voiați să aflați? întrebă Marlor.

Cam decise să treacă direct la subiect:

— Suntem cu toții curioşi — cum ați reuşit să transmiteți execuțiile alea pe Internet fără să puteți fi depistat?

— M-am dus la un Internet café din Charlotte. Mi-am făcut un cont pe AOL şi am acceptat un cont gratuit de testare. Am folosit nume fals şi toate datele false — oricum nu le pasă decât atunci când vor să încaseze bani, iar la început ai la dispoziție câteva sute de ore gratuite. Apoi am creat un al doilea nume de fațadă, am trimis înregistrarea video unui *blogger*, ca fişier ataşat unui e-mail. Am presupus că tipul va posta imaginile ca un fel de distracție generală. Apoi am închis contul AOL.

Cam îşi aminti că văzuse însemnele de neconfundat ale AOL.

— Nu am dat niciodată de nici un *blogger*.

— Nici nu puteați. Omul a desprins ataşamentul video şi l-a postat anonim pe cel mai la modă site de discuții al zilei. Primul tip care l-a văzut l-a trimis mai departe. Dacă apare ceva cu adevărat interesant pe Internet, se răspândeşte ca focul în preerie. Gândiți-vă la o progresie geometrică. Am procedat la fel cu al doilea. Cu serviciile astea gratuite poți fi oricine, cel puțin pentru o vreme.

— Cu toate astea cred că federalii puteau depista sursa.

— Am auzit că se pricep destul de bine la asta, zise Marlor. Poate că au făcut-o, dar nu v-au împărtăşit informaţia. Oricum, maximul pe care îl puteau face era să ajungă în Charlotte. Tot ce ştiu *eu* este că mesajul a ieşit pe reţea şi s-a împrăştiat în circa două ore.

— Şi au rezultat comentarii diverse, bineînţeles.

— Nu de la cineva care să fi ştiut ce au făcut nemernicii ăia doi, replică Marlor. Îl privi curios pe Cam: Voi, poliţiştii, ce aţi crezut când l-aţi văzut?

— Eu aparţin forţelor de menţinere a legii, domnule Marlor. Ne supărăm pe cetăţenii care îşi rezolvă problemele pe cont propriu.

— Am întrebat ce părere aţi avut. Să spunem, în termeni de dreptate.

— Asta e o cu totul altă discuţie, zise Cam.

Marlor gemu iarăşi scurt, dar nu mai spuse nimic.

— Ce aţi făcut cu Flash? continuă Cam.

— Am hrănit cu el turbinele unei hidrocentrale, răspunse Marlor.

Cam rămase tăcut un minut. Apoi îi veni în minte o altă întrebare.

— La sfârşitul celei de-a doua execuţii aţi spus „Ăsta e numărul doi". Ca şi cum urma să existe şi o a treia.

Marlor pufni şi clătină din cap:

— M-am gândit la judecătoare, recunoscu el. Să pui laba pe gunoaie de pe stradă e una. Dar un judecător? Protejat de poliţie?

— De unde ştiaţi că beneficia de protecţie?

Marlor zâmbi, dar nu răspunse. Cam se gândi să insiste pe tema asta. Fie că Marlor făcuse o recunoaştere,

fie cineva îl informase că la uşa lui Annie erau postaţi poliţişti. Să fi fost cineva din interiorul Biroului Şerifului?

— În plus, reluă Marlor, am tras concluzia că ea nu a făcut decât ceea ce a crezut că e treaba ei. Spre deosebire de cei doi nenorociţi, care nu s-au gândit de două ori când mi-au căsăpit familia.

— Avea şi ea la dispoziţie alternative, zise Cam.

— Aşa aţi spus şi la acea întâlnire, replică Marlor. Şi atunci ce mama naibii a vrut să demonstreze?

Cam ezită puţin:

— Noi credem că decizia ei ţintea în noi. Nu prea avea la inimă majoritatea poliţiştilor.

Marlor ridică din sprâncene:

— Nu prea avea? La trecut?

— Alaltăieri noapte cineva a plasat o bombă în maşina ei, zise Cam. E moartă.

Marlor se încruntă şi-şi făcu buzele pungă câteva clipe:

— Nu eu am făcut asta, rosti el în cele din urmă.

Ceva din comportamentul lui Marlor îl determină pe Cam să îl creadă pe individ. Stătea în faţa unui om care declarase că avea de gând să se sinucidă în acea noapte. Omul era calm, relaxat, chiar împăcat cu ideea. Cam credea că Marlor ar fi recunoscut dacă el ar fi plantat acea bombă.

— Cum aţi dat de Simmonds şi de Butts la început? întrebă el.

— Am primit un e-mail, răspunse Marlor. Am presupus că era de la cineva din interiorul forţelor de ordine.

Nu prea mi-a păsat câtă vreme informațiile erau de încredere. Şi au fost.

— Şi arma M-16?

— E a mea dintr-o viață anterioară.

— Şi cartuşele oarbe?

— Prin poştă.

— Ați comandat cartuşe oarbe prin poştă pentru o carabină M-16? se miră Cam, nevenindu-i să creadă.

— Nu, răspunse Marlor, aruncându-i o privire care spunea că n-are de gând să dezvolte prea mult subiectul. Cam aştepta: Cred că i-ați putea spune un cadou, rosti Marlor în cele din urmă.

— De la aceiaşi oameni care v-au trimis mesajul electronic?

— Poate. Nu-mi amintesc.

Cam dădu din cap. Nu-şi amintea sau nu voia să-şi amintească. Se întrebă dacă ar fi putut descoperi computerul lui Marlor.

— Scaunul ăla electric mai e aruncat pe undeva?

Marlor încuviință:

— Am lăsat şi aparatul de sudură acolo, zise el. Dacă va dori cineva să le folosească din nou...

— Aparat de sudură! repetă Cam. Nu ne-am gândit la asta. Am tot căutat transformatoare de putere. Sau un generator.

— Presupuneați că folosesc curent alternativ de doipatruzeci. Am folosit curent continuu. Mult mai simplu. Ia totuşi ceva mai mult timp.

Marlor scoase un sunet ca de false regrete.

„Şi oricum ţi-a luat mai mult timp să găseşti ce cauţi, nu?“ gândi Cam. Vântul suflă iarăşi cu putere şi Cam se întrebă dacă luase cu el şi o haină destul de groasă. Şi câinii observară schimbarea, iar acum adulmecau aerul. Marlor îşi termină băutura şi îşi puse cana de tablă jos pe duşumea. Se lăsă pe spătarul şezlongului şi se strâmbă, ca şi cum ar fi fost chinuit de o rană veche.

— Am terminat? întrebă el. Trebuie să mă mai duc undeva şi mai am câte ceva de făcut.

— Cum rămâne cu ascunzătoarea scaunului electric? întrebă Cam.

— Am trimis un răspuns la acel mesaj anonim — cel care mă informa unde pot da de cei doi ucigaşi. Oricine ar fi, ştie unde e scaunul. Marlor făcu un gest înspre cer cu bărbia: Ar fi mai bine să vă întoarceţi. Poteca nu va mai fi vizibilă dacă ninge tare.

— Mă vor duce înapoi câinii, răspunse Cam. Să încerc să aflu ce aveţi de gând să faceţi?

Marlor clătină din cap:

— I-am ucis pe nemernicii ăia doi, declară el. Nu şi pe nepreţuita dumitale judecătoare. Mi-am pierdut prima soţie din pricina unui şofer beat, care a scăpat cu doi ani şi eliberare condiţionată deoarece, aşa cum a comentat judecătorul, individul era la prima lui infracţiune. Cred că aici lucrurile au fost în regulă. Dar dreptatea în cazul celei de-a doua soţii şi a singurului meu copil a fost uitată din pricina aşa-zisului sistem juridic. Acum, că am reglat conturile, a venit vremea ca şi eu să lichidez treaba.

— Bănuiesc că aş putea încerca să vă opresc, zise Cam. Pentru propria dumneavoastră protecţie.

Marlor pufni:

— Nu aţi urcat până aici ca să mă arestaţi sau să mă protejaţi. Iar eu *nu* mă duc la nici o nenorocită de pârnaie.

Cam dădu din cap. De fapt, i se părea destul de rezonabil ceea ce avea de gând să facă Marlor. Probabil că şi el ar fi procedat la fel.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră? întrebă el. Există cineva căruia să-i fac o vizită mai târziu?

— Sora mea nu va înţelege niciodată, zise Marlor. Spuneţi-i ceva drăguţ, dacă vreţi. Privi de-a lungul pantei muntoase şi se încruntă: Dar *unde* vă sunt ajutoarele? întrebă el, uitându-se la Cam. Voi nu lucraţi singuri, dar nu simt pe nimeni altcineva în pădure. Se uită suspicios la Cam: Sunteţi plecat de unul singur la vânătoare în povestea asta, nu-i aşa?

— Aceasta însemnând ce, mai exact? rosti Cam, încercând să evite răspunsul direct.

— Însemnând că sunteţi aici pe cont propriu. Nu sunteţi în uniformă. Iar câinii ăştia vă aparţin dumneavoastră, nu poliţiei.

„Uluitor", gândi Cam. Poate că apropierea morţii ascuţea intuiţia lui Marlor. „Ce naiba?" îşi spuse el. „Povesteşte-i!" Îi explică situaţia şi motivul pentru care intrase în concediu. Îi descrise, de asemenea, şi ceea ce credea el să se petrece în Biroul Şerifului.

— Aţi avut o relaţie intimă cu judecătoarea? întrebă Marlor.

— Mda, recunoscu Cam. A fost vorba de ceva complicat.

Marlor nu spuse nimic timp de un minut.

— Când nu e complicat? rosti el, în cele din urmă.

— De fapt, am crezut că ați dispărut, zise Cam. Că, poate, nişte polițişti răzbunători au comis execuțiile. Cu excepția faptului că ați dispărut complet. Nimeni nu procedează aşa.

— Am avut nevoie de ceva planificare, admise Marlor. Dar nu, eu i-am lichidat pe cei doi nemernici. Cu judecătoarea însă s-ar putea să aveți dreptate. Mă refer la polițişti.

— De-asta trebuie să aflu de acel e-mail, zise Cam. Al celui care i-a localizat pe Flash şi pe K-Dog pentru dumneavoastră.

— Nu vă pot ajuta, rosti Marlor. În primul rând, zău că nu-mi amintesc, apoi zău dacă îmi pasă. După mine, polițiştii care rezolvă diverse treburi pe cont propriu nu sunt în mod necesar nişte polițişti răi.

— Ba da, sunt, spuse Cam. Deoarece, odată ce încep, situația devine tot mai rea. Mai ales dacă prind gustul. Pot deveni foarte simplu nişte mâncători de oameni.

— Tot nu-mi pasă, zise Marlor, frecându-şi fața cu palmele.

— Ați încasat recent un cec de cinci sute de dolari?

Marlor clătină din cap. Apoi se uită la Cam:

— Ați fost vreodată însurat?

— Pentru scurt timp, răspunse Cam. Nu a funcționat.

„Cel puțin până de curând“, continuă el în gând.

— Există vreun motiv pentru care nu ați încercat din nou?

— Slujba mi se părea suficientă, replică el, deşi îşi dădu seama, chiar în clipa în care rostea cuvintele, că sună jalnic.

— Atunci nu aveți idee ce am pierdut eu, zise Marlor.

— Povestiți-mi!

Marlor clipi, îşi turnă iarăşi de băut, apoi începu să vorbească. Pornind încet, dar devenind tot mai pasional, el descrise fiecare lucru bun şi valoros care îi fusese furat din viață de jaful de la benzinărie. Cam ascultă o litanie tot mai viguroasă despre elementele banale, dacă le luai individual, dar de nepreţuit şi chiar sclipitoare când le luai ca întreg ale unei bune căsnicii şi ale unei familii solide şi iubitoare: dependenţa, întrajutorarea, grija, planurile de viitor, optimismul, participarea deplină la şuvoiul vieţii — stâncile de bază ale unei construcţii de durată. Când Marlor rămase fără suflu şi cuvinte, Cam zări lacrimi pe obrazul lui. Marlor avea dreptate: habar n-avusese ce înseamnă o căsnicie.

Marlor îşi termină băutura:

— Eliminarea celor doi a fost cel mai neînsemnat lucru pe care îl puteam face, concluzionă el.

Iar Cam nu putu face altceva decât să dea din cap. Omul din faţa lui îi răpise pe cei doi ticăloşi şi apoi îi pusese la frigare în suc propriu. Iar după ce auzise acum, totul părea perfect justificabil. Din punct de vedere legal, ştia că fusese comisă o mare greşeală, dar îi era imposibil în acel moment să aducă nişte argumente bune în favoarea unei asemenea idei.

— Păreți destul de rezonabil, pentru un polițist, zise Marlor. Făcu o pauză, ca și cum ar fi încercat să se hotărască: Mi-am petrecut multă vreme în munții din vestul Carolinei, continuă el. Compania mea a fost învinuită pentru daunele aduse pădurilor de termocentralele ei. Treaba mea era să demonstrez că daunele erau provocate de uzinele din Tennessee și Kentucky, nu de către Duke. Dovezile în acest sens se regăsesc în Munții Smokie.

— Am fost acolo, zise Cam.

— Ați auzit vreodată de niște indivizi numiți hăitașii?

— Ce?

— Hăitașii.

— Nu.

— Probabil că ar trebui să verificați. Începeți în ținutul Haywood, în jurul rezervației cherokee.

— Ce este un hăitaș?

Marlor ignoră întrebarea:

— Întrebați de un om pe nume White Eye Mitchell. Ținutul Haywood. Ținutul Swain. La marginea estică a rezervației.

— Ce e un hăitaș? întrebă iarăși Cam.

— Cred că e răspunsul la toate întrebările dumneavoastră, răspunse Marlor.

— Asta nu e un răspuns.

— E problema dumitale, domnule locotenent, zise Marlor, uitându-se semnificativ la ceas. Acum însă nu prea mai am timp.

Era clar că Marlor nu avea de gând să-i spună mai multe, după cum era la fel de clar că lui Cam îi era imposibil să îl controleze pe acel om.

— Vă vom mai găsi? întrebă Cam.

Cerul începea să se întunece serios. Cam abia dacă mai vedea ochii lui Marlor în umbra verandei.

— Nu cred, răspunse el. Dar, la naiba, m-am mai înşelat şi înainte.

— Ca noi toţi, zise Cam, ridicându-se şi apucând rucsacul. Câinii reacţionară imediat şi plecară de pe verandă: Continui să simt că ar trebui să încerc să vă fac să vă răzgândiţi.

Marlor clătină din cap:

— Vreau să îmi regăsesc soţia şi fata, zise el. Pentru asta trebuie să traversez Marele Fluviu. Dacă funcţionează, bine, dacă nu, ce mai contează? Păstraţi vântul în stânga pe drumul de întoarcere.

— Ar trebui să fiu atent la vreo vieţuitoare anume? întrebă Cam.

Marlor clătină din cap:

— Urşii şi şerpii au intrat deja în hibernare. Pe aici orice altceva ar fi mai degrabă speriat de dumneata.

Cam zâmbi:

— E ciudat cum ştiu animalele să se apere, nu? rosti el.

Apoi îşi chemă câinii şi porni spre pădurea din spatele cabanei. Când ajunse la primii copaci, din cer începură să cadă fulgi de nea. Cam se uită înapoi, dar cabana deja dispărea într-o mare albă, împreună cu James Marlor.

La jumătatea pantei muntoase, Cam auzi bubuitura unei arme. Se opri locului pentru un moment. Noaptea se lăsase mai devreme la cabană.

33

Cam ajunse înapoi acasă la ora patru şi jumătate dimineaţa. Ceea ce fusese zăpadă pe munte se transformase în ploaie îngheţată în Triboro şi Cam avusese noroc reuşind să se întoarcă, dat fiind haosul de pe autostrăzi. Dădu drumul câinilor să alerge prin curte, iar el intră în casă. Sistemul de alarmă era pornit, iar înăuntru nu se vedea nici un semn de intrare forţată. Îşi verifică Mercedesul din garaj, dar micile semne pe care le pusese special ca să detecteze orice intruziune erau intacte. Îi spuseseră să plece din oraş şi el se conformase. Acum, că se întorsese, se întreba cât va dura până ce se va afla de asta. Îşi chemă câinii şi îi băgă în baie ca să îi şteargă. Apoi se duse în bucătărie şi verifică telefonul. Se auzea un pârâit în receptor.

„Gândeşte-te", îşi comandă. Dacă, în calitate de poliţist, voiai să afli dacă un urmărit este acasă sau nu, aveai trei opţiuni: te duceai la faţa locului ca să verifici, instituiai un dispozitiv de supraveghere permanentă sau puneai un emiţător în telefonul lui de acasă. Montarea unui emiţător necesita emiterea unui ordin judecătoresc, dar, dacă nu se dorea să se afle decât dacă telefonul era utilizat sau nu, era posibil ca operatorul telefonic să ofere

informația și fără un astfel de ordin. „Așa că nu folosi telefonul." Utiliză mobilul personal ca să asculte mesajul de pe telefonul fix. Era de la Jaspreet, care îi cerea să o sune. Șterse mesajul; apoi îi veni o idee. Accesă meniul pentru căsuța poștală și își schimbă salutul de întâmpinare, astfel încât să lase de înțeles că va fi plecat pentru cel puțin o lună. Apelanții erau invitați să lase un mesaj, pe care el îl putea asculta de oriunde s-ar fi aflat.

Ce altceva mai putea verifica? Cutia poștală. Ieși în curte, cu un ziar deasupra capului, pentru că începuse iar lapovița. Cutia poștală era aproape plină, deși respectând standardul american: un sfert — plicuri utile și trei sferturi — reclame. Trecu în revistă corespondența, puse cea mai mare parte a reclamelor înapoi în cutie și se grăbi să intre înapoi în casă. Creierul lui devenea tot mai încețoșat din pricina oboselii, așa că decise să renunțe la orice altceva în acea noapte. Câinii aveau să-l anunțe dacă apărea cineva în preajma casei și poate că lumina zilei avea să-l inspire în privința următorilor pași. Cel mai puțin important lucru pe care îl putea face era să-i povestească șerifului despre Marlor. Apoi își dădu seama că poate era mai bine să nu procedeze astfel. Cam nu credea că șeriful avea să înțeleagă cvasicomplicitatea lui la sinuciderea lui Marlor.

A doua zi, la ora unsprezece dimineața, Cam intra cu noua lui camionetă în parcarea subterană a clădirii cu zece etaje din apropiere de centrul Charlotte, unde locuia Jaspreet Kaur Bawa. Introduse codul dat de ea pe tastatură și dispozitivul bâzâi, expulză un tichet și ridică automat bariera de la intrare. Tichetul îl informa că

putea parca în orice spațiu unde nu figurau un nume şi un număr. Cam parcă, intră în clădire, găsi ascensoarele şi apăsă butonul pentru etajul nouă.

Mişcarea ascensorului rapid îi provocă înfundarea urechilor. După ce se deschiseră uşile, Cam se trezi într-un hol ultramodern, construit din sticlă şi oțel. Pe nişte uşi duble, chiar din fața lui stătea scris, cu litere aurii: TIGEREYE ANALYTICS, iar o recepționeră îi deschise uşile de sticlă cu un bâzâit. Uşile către birourile din spatele ei nu mai erau din sticlă şi fiecare dintre ele aveau nişte tastaturi mari în loc de clanțe, iar la nivelul broaştei se vedea o cutie care emitea o lumină roşie. Recepționera verifică apoi cine era şi îi ceru să ia loc lângă biroul ei. Apoi, îi ceru să introducă cele cinci degete ale mâinii drepte într-o cutiuță de plastic în formă de mănuşă. Cutia emise un sunet şi femeia îi spuse să-şi retragă mâna. Apoi îi dădu ceea ce păreau a fi un soi de ochelari cum sunt cei folosiți la spectacolele de operă, cu o sârmă ataşată. Cam văzu un model verzui materializându-se în fața ochilor, model care deveni roşu aprins şi apoi se transformă într-un auriu liniştitor. Auzi un nou sunet în clipa în care i se înregistră tiparul retinei. După aceea, recepționera efectuă câteva operațiuni la computerul ei.

— O să vreți şi o mostră de ADN? o întrebă el.

Femeia zâmbi.

— Nu astăzi, domnule locotenent. Jay-Kay vă aşteaptă la etaj, în apartamentele în care locuieşte. Scările sunt chiar acolo.

Cam îi mulțumi și porni spre scări, care erau largi și acoperite de o mochetă frumoasă. Cam glumise în privința ADN-ului. Recepționiera, nu. La palierul de la jumătatea scărilor îl așteptau niște dispozitive care să-i analizeze amprentele și retina, apoi se deschiseră alte uși. Cam se răsuci și urcă în continuare. Jaspreet îl aștepta în capul scărilor. Cam observase micile camere de luat vederi care îi supravegheau fiecare mișcare, pe măsură ce el se apropia.

Îmbrăcată cu un deux-piece din mătase, croit în stil eclectic, indian și italian, Jay-Kay era la fel de exotică precum toate lucrurile din jur.

— Bună dimineața, Doar-Cam, rosti ea cu vocea ei minunat de melodioasă. Te-ai descurcat?

— Floare la ureche, răspunse el.

Fluieră când observă panorama orașului pe care o oferea livingul ei. I se părea că apartamentul acoperea întregul etaj.

— Clădirea asta este a ta?

— E a unui consorțiu, zise ea. Eu am luat-o cu chirie. Locul unde trăiesc nu constituie niciodată proprietatea mea. Așa, pot pleca oricând fără probleme, dacă am chef. Dar sunt singura care lucrează și locuiește aici.

Îl duse pe Cam în livingul luxos și îi oferi o cafea. Cam găsea că lumina era un pic prea puternică și vru să își pună la loc ochelarii de soare la ochi; în aceeași clipă ea luă o telecomandă și schimbă intensitatea luminii filtrate de ferestrele care acopereau suprafața dintre tavan și podea.

— Câți oameni lucrează pentru tine? întrebă el, savurând cafeaua tare.

— Numărul variază. Nu am angajați permanenți, cu excepția lui Sharon, femeia de jos. Alcătuiesc echipe atunci când am nevoie, deoarece fiecare treabă cere un anumit tip de expertiză. În cea mai mare parte, angajații mei sunt nişte computere.

— Şi unde sunt tigrii? întrebă el.

— Jos, în laborator. Am şi eu un terminal aici, bineînțeles. Şeriful a fost un pic cam vag în privința celor cerute de la mine.

— Mai colaborezi cu federalii? se interesă el.

— Acum nu mai am contracte în derulare cu ei, răspunse ea. Dacă mă sună, bineînțeles că mă duc.

— A preluat echipa ATF investigația în cazul atentatului cu bombă?

— Pui prea multe întrebări, Doar-Cam. Spune-mi, te rog, de ce ne-am întâlnit?

El se ridică de pe canapeaua de piele, din pricina căreia începuse să-l doară spatele.

— Nu sunt prea sigur, Jay-Kay, replică el, îndreptându-se spre una dintre ferestre.

Zgomotul traficului străzii de jos nu răzbătea până acolo.

— Oficial, sunt în concediu de odihnă, ceea ce înseamnă că n-am insignă şi nici autoritatea dată de uniformă. Şeriful vrea să aflu dacă există un grup de justițiari în Biroul Şerifului din ținutul Manceford.

Se întoarse cu fața spre ea.

— I-am spus că am nevoie de sprijin informatic, evident, asigurat sub acoperire, adică de o modalitate de a accesa cazurile vechi şi e-mail-urile sistemului poliţienesc al ţinutului.

— Ca să cauţi ce anume?

— Din nou nu sunt prea sigur, recunoscu el. De preferat, ceva dovezi. Indicii din cazuri trecute care se aseamănă cu ceea ce s-a întâmplat cu cei doi jefuitori de la benzinărie. Comentarii pe e-mail asupra atentatului cu bombă. Şeriful a ajuns la ideea că s-ar putea să existe o problemă în interior. Vrea să arunc o privire înăuntru, înainte să o facă alţii.

— Şi ce va face dacă dai de dovezi despre o asemenea activitate?

— Bobby Lee? O să-i cheme pe cei de la SBI şi apoi o să ţină o conferinţă de presă.

— Nu ar ascunde dovezile?

Cam nu stătu pe gânduri în privinţa răspunsului:

— În nici un caz. Bobby Lee Baggett e atât de corect, încât nu se poate minţi nici pe sine.

Ea îşi lăsă jos ceaşca de cafea şi veni lângă el la fereastră.

— Mie mi se pare un pic ciudat, după ce am lucrat la agenţiile federale, ca el să angajeze un singur agent sub acoperire pentru a scoate toată povestea asta la lumină, fără a apela, să zicem, la Afacerile Interne, sau chiar la federali.

Cam conştientiză faptul că ei doi aveau cam aceeaşi înălţime. Avu impresia că simţea un iz de parfum emanând din părul ei negru.

— Cred că e, mai degrabă, vorba de faptul că el vrea să știe cum stă treaba înaintea oricui altcuiva. Este modul lui obișnuit de lucru. Când pune o întrebare dificilă, de obicei cunoaște deja răspunsul. În plus, situațiile în care unii polițiști îi anchetează pe alții reprezintă afaceri delicate.

— Cum adică?

— Păi, în biroul unui șerif toți veteranii se strâng laolaltă. Ne-am protejat reciproc spatele unii altora în mai multe rânduri. Uneori, îi datorăm viața altui polițist; cu toții trebuie să acționăm la unison în cazuri delicate sau dificile. Funcționează supoziția de încredere totală. E greu să anchetezi pe cineva în care ai încredere absolută. Iar, după aceea, încrederea s-a dus naibii pe vecie...

— Și de ce ai fi tu mai capabil să faci așa ceva?

Cam zâmbi:

— Pentru că am un interes personal în a descoperi cine a omorât-o pe Annie Bellamy.

— Dar nu și să afli cine i-a ucis pe cei doi jefuitori?

El se întoarse spre ea:

— De fapt, știu cine a făcut asta. Poți să păstrezi un secret?

Când ea răspunse afirmativ, el îi povesti că avusese dreptate în privința telefonului mobil al lui Marlor. Îi redă discuția de la cabană și ce se întâmplase după aceea. Îi mai spuse despre avertismentul transmis de misteriosul ajutor de șerif care îl vizitase. Ea se reîntoarse spre canapea și se așeză după ce el termină de vorbit.

— Mai ştie cineva despre toate astea? Că James Marlor e mort...

— Nu cred, doar dacă nu cumva am fost urmărit. Şi trebuie să recunosc că am făcut presupunerea că el s-a sinucis şi nu a tras, să zicem, un foc de armă în pădure ca doar să mă facă să cred că s-a omorât. Ar putea fi încă în viaţă.

— Dar tu nu crezi asta.

— Nu. Nu mai avea pentru ce să trăiască şi părea hotărât să plece dincolo.

Ea dădu din cap.

— Trebuie să fi beneficiat de ajutoare, rosti Jay-Kay.

— Evident. Cineva l-a pus pe urmele celor doi. El însuşi a recunoscut asta. Şi a mai trimis şi un răspuns, spunându-i celui care l-a contactat unde a pus scaunul electric.

— Care între timp a dispărut?

— Nu neapărat, răspunse el, amintindu-şi de comentariile aprobatoare ale poliţiştilor care urmăriseră imaginile execuţiilor.

— Dar nu vorbim de un standard dublu aici? întrebă ea. Este în regulă pentru Marlor ca el să omoare, cu ajutorul poliţiei, doi oameni, dar nu şi ca altcineva, probabil din poliţie, să o omoare pe judecătoare?

— Prea multe întrebări, zise Cam, răspunzându-i cu aceeaşi monedă. Da, este un standard dublu. Annie Bellamy era un om de valoare. Cei doi nemernici, nu. În plus, echilibrul a fost restabilit: Marlor a făcut ce trebuia să facă, iar, acum, este şi el mort, adăugă, apoi

se opri pentru câteva secunde. Îmi amintesc că tu vorbeai despre decapitarea vinovaților în piața publică?

Obrajii ei se îmbujorară; dădu din cap.

— Da, am spus asta. Şi nu mă deranjează deloc ceea ce a făcut Marlor. Voiam doar să mă asigur că tu ai convingeri ferme, Doar-Cam. Deoarece, dacă îi dai în vileag pe poliţiştii care fac asemenea lucruri, va începe un adevărat război. Nu vei mai avea răgazul să te răzgândeşti. Mai ales dacă se află ce faci tu înainte de a-ţi termina treaba.

Cam se uită lung în podea preț de câteva clipe. Ştia că depăşise un prag important atunci când îl lăsase pe Marlor să-şi ia viața.

— Mda, înțeleg... Cum rămâne cu tine? Mai vrei să te implici în chestia asta? Şi pentru tine ar putea fi la fel de periculoasă ca pentru mine.

— Pare o provocare interesantă, zise ea ridicând din umeri. În plus, eu sunt dependentă de adrenalină.

El râse:

— Să-ţi aminteşti aceste cuvinte! Acum mi-ar plăcea să văd dacă îmi poți identifica noua camionetă.

Ea îl privi nedumerită şi Cam îi povesti că îşi cumpărase o camionetă nouă:

— Toți poliţiştii îmi cunosc vechiul Mercedes. Nu la fel de mulți îmi ştiau vechea camionetă, care acum presupun că răspunde la comenzi date în limba spaniolă. Vreau să aflu dacă micul meu truc a funcționat.

Ea luă telecomanda pentru draperii şi ferestrele se întunecară. Apoi luă o a doua telecomandă şi o îndreptă spre ceea ce părea o secțiune tapetată a peretelui interior

din living. Două panouri se dădură instantaneu în lături, dezvăluind un ecran plat şi pătrat, lat de peste un metru. Pe ecran pluteau chipurile unor tigri bengalezi într-o mişcare ca de *screensaver*. Jay-Kay rosti o singură comandă într-o limbă pe care Cam nu o recunoscu. Tigrii mârâiră la unison, dispărură şi fură înlocuiți de o hartă organizațională a administrației statului Carolina de Nord. Un cursor strălucitor clipea pe caseta guvernatorului. Jay-Kay dădu alte comenzi vocale, prin care cursorul se deplasă în dreptul Registrului Auto, după care pe ecran apăru o singură casetă. Apoi, ea rosti o serie de cuvinte, ceea ce determină apariția de numere în casetă, apoi ecranul clipi: pe el apăru o pagină cu baze de date care permitea căutarea şoferilor după permisele înregistrate. Rosti una câte una literele care formau numele lui Cam şi două vehicule se iviră pe ecran, împreună cu permisul lui emis în Carolina de Nord.

— De unde ai parola aia? întrebă Cam.

— Biroul mi-a oferit una pentru ultimul proiect la care am lucrat. Permite accesul la toate bazele de date statale.

— Dau astfel de parole pur şi simplu subcontractorilor de proiecte?

— Nu, le dau doar pentru anumite proiecte. Parola este retrasă după încheierea contractului. Dar numerele sunt generate dintr-o listă secvențială de numere alocate biroului FBI din Charlotte. Eu am acea listă. Maşinile mele pur şi simplu aleg un număr care nu a fost încă emis, precum cel pe care l-am folosit, plus alte câteva

sute de variante mai jos pe listă. Astea sunt vechile tale maşini?

— Mda, vechea mea camionetă apare încă în sistem ca fiind înregistrată pe numele meu, replică el.

— Şi noua camionetă?

— Ar trebui să fie înregistrată pe numele unui oarecare Cam Bichter.

Ea verifică pe computer acest nume, dar nu descoperi nimic.

— Când ai cumpărat camioneta?

— Cu câteva zile în urmă.

— Atunci, hârtiile nu au intrat încă în sistem. Dar nimic din toate astea nu va rămâne aşa prea multă vreme. Sistemul foloseşte numere VIN. În cele din urmă, tranzacţiile efectuate vor apărea în sistem şi se va vedea o nepotrivire VIN.

Cam simţi că se înroşeşte. Ar fi trebuit să ştie că nu va funcţiona. Ea turnă un pic gaz pe foc:

— Cealaltă problemă este legată de asigurări. Noua ta camionetă este asigurată, nu?

— Desigur.

— Atunci compania de asigurări trebuie să raporteze acest fapt Registrului Auto. Este singura dovadă de asigurare pe care sistemul o recunoaşte în zilele noastre. Asigurarea este bazată pe numărul VIN. Asta te va deconspira imediat, presupunând că există cineva care să caute cu atenţie.

— La naiba, am uitat de asta, zise Cam.

— Acum aproape toate aspectele vieţii noastre sunt legate unul de altul, rosti ea, provocând golirea ecranului

printr-o nouă comandă vocală. Conturile bancare, cumpărăturile sau vânzările făcute, asigurările medicale, asigurările de viață, cardurile de credit şi *orice altceva* ai face on-line — toate sunt identificabile de către cineva priceput.

— Deci dacă aş vrea să induc pe cineva în eroare...

— Ai putea trimite prin poştă un card de credit unei stațiuni balneare mexicane, zise ea. Una dintre acele solicitări care ne vin prin poştă? Pune o limită de 500 de dolari pe el şi speră că îl va fura sau îl va folosi cineva. Imediat ce o va face, te trezeşti că sistemul informatic va spune că eşti în Mexic.

— E aşa de simplu?

— Nu, nu când vine vorba despre forțele de ordine, zise ea, lăsând iarăşi lumina să pătrundă prin ferestre. Forțele de ordine vor verifica dacă a existat un bilet de avion care se potriveşte, o rezervare de hotel sau o închiriere de maşină, chestii de genul ăsta, care să sprijine supoziția presupusei tale călătorii. Dacă vrei cu adevărat să-i induci în eroare, trebuie să o faci în stil mare.

— Marlor a scos o cantitate mare de bani gheață. El nu a vrut să creeze confuzie, ci, pur şi simplu, să iasă de sub supravegherea sistemului.

— Pentru un om care se uită unde trebuie, a scoate o cantitate mare de bani gheață în absența, să spunem, unei achiziții de un fel sau altul semnalează în mare exact faptul că asta vei face, zise ea. Chiar şi tu ai ajuns imediat la concluzia asta despre Marlor.

Cam dădu din cap.

— Şeriful vrea ca eu să aflu dacă există un pluton al morții care operează în ținutul Manceford sub nasul lui, zise Cam. De asemenea, vrea să știe dacă polițiștii au vreo legătură cu ceea ce a pățit Annie. Dar eu nu cred că pot întreprinde ceva în acest caz de atentat cu bombă fără să mă interferez cu investigația în derulare a FBI-ului.

— Sunt de acord cu tine, replică ea. Federalii caută pe urmele lăsate de explozibil şi încearcă să rezolve chestiunea declanşatorului. Vor genera o listă de suspecți şi vor încerca să facă legătura dintre ei şi bombă sau componentele acesteia. Şi mai cred că vor urmări şi pista legată de plutonul de polițişti. Vor cerceta toate cazurile de abatere disciplinară din cadrul poliției şi apoi îl vor cerceta pe fiecare polițist, în căutarea de motive.

— Exact aşa cum aş proceda şi eu, recunoscu Cam, gândindu-se la Kenny Cox. Iar, apoi, aş începe interogările — în profunzime. Presupunând că plutonul există acolo şi este unul organizat. I-aş interoga în staule pentru vite.

— Da, rosti ea. Dar *dacă tu te apuci de aşa ceva*, Biroul îşi va da seama. Iar asta ar fi o mare problemă.

— Ce-ar fi atunci să lucrăm pornind de la o altă perspectivă? propuse el. Hai să ne concentrăm asupra criminalilor! Oameni ca Flash şi K-Dog, care au comis crime, dar nu au fost pedepsiți pentru ele... Acuzați de infracțiuni grave care au trecut prin sala de judecată a lui Bellamy, plimbându-se de plăcere pe acolo sau chiar dansând de bucurie... Şi care, poate, au murit, apoi, din diverse cauze...

Ea zâmbi:

— Acum defineşti nişte criterii de căutare, zise Jay-Kay. Cât de mult să ne întoarcem în timp?

— Cinci ani? Zece? La naiba, nu ştiu. Alege tu un interval. Poate e bine să începi cu arhiva de dosare din cazurile de infracțiuni grave judecate în sala lui Bellamy. Apoi să întocmeşti o listă cu decizii pentru fiecare caz. Unii dintre cei judecați poate sunt încă în puşcărie. Alții sunt în libertate. Unii sunt morți. Vezi dacă există un model care să se potrivească în cazul celor morți.

Ea se aşeză şi luă ceea ce Cam socoti a fi o revistă, doar că aceasta avea un ecran. Jay-Kay se folosea de o unghie pe post de stilou pentru a scrie pe ecran, în vreme ce el vorbea.

— Iar, apoi, continuă Cam, vezi dacă-i putem introduce cumva în ecuație pe ofițerii care au efectuat arestările sau pe cei care au depus mărturie. Află cine s-a ocupat de anchetă în fiecare caz.

— Crezi că e vorba aici de liste ample de nume? întrebă ea.

— Nu. Fiecare birou dispune de doar trei, poate patru detectivi. Sergenți. Vor fi cam aceleaşi nume mereu. Vom avea nevoie de ceva care să le lege.

— Asta fac tigrii mei, Doar-Cam, rosti ea. Caută legături. De obicei, totul se reduce la a introduce suficiente date.

— Poți face toate astea de la distanță? Fără să fii obligată să te duci la tribunal?

— Dacă documentele au fost arhivate electronic, da. Şeriful îmi poate obține accesul necesar. Dacă arhivele

sunt ținute pe hârtie, atunci este nevoie de o căutare la fața locului.

— Știu că toate dosarele noastre zilnice trebuie introduse în computer, zise Cam. Să sperăm că și tribunalul trebuie să îndeplinească aceleași cerințe. Între timp...

— Da, ce vei face tu?

— Voi căuta ceva ce se numește „hăitaș".

Îi povesti ce aflase de la Marlor. Menționă numele White Eye Mitchell și îi spuse că va începe cu rezervația de indieni cherokee din sud-vestul statului. Crezu că observă un licăr în ochii ei care indica faptul că totul îi era familiar.

— Cunosc zona aia, zise ea.

— Datorită curselor nocturne de mașini?

Jay-Kay zâmbi:

— Astea sunt doar niște legende urbane.

— Evident, ripostă el. Probabil ca și hăitașii, oricine și orice ar fi ei.

Jay-Kay se ridică în picioare.

— Sună-mă diseară.

— De pe telefonul de acasă sau de pe mobil?

Ea zâmbi cu superioritate:

— Mai bine ai renunța la toate, Doar-Cam. Folosește ce telefon vrei. Pur și simplu, nu cunoști destule lucruri ca să induci eficient lumea în eroare.

— Minunat, ripostă el.

34

Imediat ce reintră în ținutul Manceford, Cam depistă un urmăritor. Din ce vedea în oglinda retrovizoare, își dădu seama că era vorba de o mașină de patrulă a Biroului Șerifului, nu una ce monitorizează autostrăzile. Verifică indicatorul care arăta o viteză cu vreo 16 kilometri mai mare decât limita legală, dar el fusese depășit până atunci de alte mașini, până ce apăruse acest vehicul de patrulă. Putea zări o mulțime de autoturisme începând să formeze o coadă în spatele mașinii de poliție. În cele din urmă, după vreo trei minute de mers așa, în vreme ce el se apropia de o cale de ieșire, mașina de poliție se apropie și îi făcu semn cu farurile. Cam se supuse și viră pe rampa de ieșire. Imediat în dreapta se afla o benzinărie BP. Își duse camioneta într-acolo și, apoi, înconjură benzinăria. Faptul că polițistul de la volan nu folosise girofarurile de pe capotă putea însemna că el voia doar să stea de vorbă.

Mașina de poliție trase alături, invers față de camionetă; Cam coborî geamul portierei. Îl recunoscu pe omul de la volan ca pe unul din sergenții de la secția locală din High Point. Sergentul îi dădu bună dimineața și îi înmână lui Cam un pager.

— Cum v-ați dat seama de camionetă? întrebă Cam. Abia am cumpărat-o.

— Mda, știu. Unul dintre colegii noștri noi își bea cafeaua de dimineață în locul acela. A spus că ați apărut și v-ați cumpărat o camionetă nouă. Roșu 1-15, cu

numere de înmatriculare temporare de la *dealer*. Secretara şerifului a spus că vă veţi întoarce din Charlotte cam pe la ora asta şi mi-a zis să vă dau pagerul ăla. O zi bună, domnule locotenent!

Cam zâmbi, în vreme ce maşina de poliţie se îndepărtă şi se întoarse la supravegherea traficului de coşmar de pe autostradă. În ciuda dezvoltării, oraşul continua să rămână unul mic. Iar Jay-Kay avusese dreptate pe de-a-ntregul. Cam setă pagerul să vibreze în loc să sune şi îl băgă în buzunar. Apoi, se luă după maşina de poliţie, înapoi spre autostradă. Aşadar, toate eforturile sale de a pretinde că părăsise oraşul fuseseră inutile. Şi de unde ştiuse secretara şerifului că venea dinspre nord, pe I-85, spre Triboro? Pentru că era foarte probabil ca Jay-Kay să-l fi sunat pe şerif ca să ceară accesul în reţea. Dar dacă o persoană care nu avea mai nimic de a face cu anchetele ştia că el continuă să se plimbe prin ţinut, atunci oricine lucra cu acel musafir nocturn de la casa lui putea şti acelaşi lucru. „La dracu' cu toate astea!", îşi zise el. „Mă duc acasă, iau nişte lucruri şi apoi plec spre vest, către rezervaţie. Aşa nu va mai trebui să mă prefac că am plecat din oraş."

În vreme ce vira pe rampa spre vest a autostrăzii I-40, pagerul începu să-i vibreze în buzunar. Cam îl scoase. Pe ecranul mic putu citi „Tilly's 10". Fu surprins. Tilly's era un mic local pentru motociclişti de la marginea zonei de depozite angro aflate la periferia Triboro. Se bucura de reputaţia de local pentru băieţi răi şi fusese scena multor scandaluri publice şi chiar a câtorva înjunghieri şi schimburi de focuri de armă. Şeriful lăsase localul să

funcționeze doar pentru că era locul ideal în care se întâlneau infractorii. Teoria lui Bobby Lee spunea că era bine ca nemernicii să aibă un loc al lor, pentru ca polițiştii să ştie unde să dea de ei. Dar Tilly's nu era un local pentru întâlniri discrete, căci şeriful ar fi fost imediat recunoscut acolo; la fel şi Cam. Pe de altă parte, nu era un loc unde polițiştii să-şi piardă vremea, cu excepția momentelor când erau în misiune, căutându-l pe vreun anume individ. Aşadar, Tilly's?

Era tentat să sune şi să sugereze un alt loc, dar şeriful specificase clar că nu voia apeluri telefonice sau e-mail-uri. Bun, avea să se ducă acolo în acea seară şi să încerce să-l convingă pe Bobby Lee să meargă altundeva. Între timp, avea să-şi petreacă restul zilei făcându-şi bagajele pentru călătoria spre vestul Carolinei.

La ora 9.45, Cam trecu pe lângă localul în care se întâlneau motociclişti. Era o clădire urâtă din oțel, fără ferestre, cu un singur indicator roşu de neon care anunța numele patronului. Tilly Hogg cântărea 140 de kilograme şi se mândrea cu o coadă neagră şi unsuroasă, o barbă mare, o burtă imensă şi antebrațe ca nişte imense şunci tatuate. Îşi luase numele de Tilly pentru că astfel stârnea insultele şi, apoi, bătăile, iar lui îi plăcea la nebunie să se bată. Adevăratul lui nume era Raymond. Pe trei laturi ale clădirii se aflau parcări neamenajate, iar în spate se găseau ghenele de gunoi. Locul era lipsit de copaci şi înconjurat de un gard de plasă metalică înalt de trei metri, cu sârmă ghimpată la vârf. Singura cale de intrare sau de ieşire era printre porțile de plasă manevrate de doi giganți raşi în cap, îmbrăcați mereu cu hainele

obligatorii din piele neagră, pline de accesorii metalice — inele şi lanţuri. În jurul clădirii se vedea o puzderie de motociclete Harley Davidson parcate cu boturile spre ieşire, în vreme ce, în restul parcării, se puteau vedea maşini cu motoare puternice, camionete şi chiar două tractoare cromate la greu. De pe acoperişul de deasupra parcării luceau spoturi luminoase albe, ceea ce făcea aproape imposibil să distingi ceva în acea aglomeraţie. Din singurul coş de ventilator montat pe acoperiş ieşea un şuvoi gros de fum din bar, iar Cam auzi zdrăngănitul unei chitare bas, în vreme ce trecea pe lângă local. Cei doi mastodonţi de la poartă nici măcar nu se uitară spre el. Pentru ei, Cam arăta ca orice şofer de camion care se îndrepta spre zona de depozite ca să-şi ridice următorul transport de marfă.

Când poliţiştii din partea locului voiau să dea iama în mizeria de la Tilly's, aduceau cu ei o echipă SWAT sau două, înconjurau locul, îi săltau pe paznicii de la poartă şi legau cu lanţuri toate motocicletele. Apoi, o echipă dădea drumul unei haite de câini de pază şi apărare prin uşa din spate, în vreme ce echipa cealaltă se posta la intrarea principală ca să le dea la cap tuturor celor care ieşeau în fugă dinăuntru. Pentru întâlnirea din seara asta, Cam o adusese cu el pe Frick, iar căţeaua stătea atentă pe canapeaua din spate, cu o căutătură fioroasă spre bar, în vreme ce se apropiau de el. Pentru a face impresie, Cam prinsese la gâtul câinelui zgarda cu ţepi. Frack aproape înnebunise când îşi dăduse seama că rămâne acasă. Cam fusese obligat să-l lege ca să poată ieşi din

casă; când era vorba de confruntare, Frick era adevărata luptătoare.

Cam era îmbrăcat cu blugi, își luase bocancii specifici trupelor SWAT, cu talpă de oțel, și un tricou gros sub un blazer desfăcut la nasturi. De harnașamentul prins de umărul stâng atârna revolverul Peacemaker, încărcat cu șase gloanțe în butoiaș în loc de cinci, ca de obicei. Sub ciorapul drept își fixase un pistol Derringer de calibrul 38, cu țeavă dublă, iar pe locul din dreapta lui se afla un recipient sclipitor, lung de aproape 25 de centimetri, plin cu spray lacrimogen. De la distanță, grozăvia arăta ca un lansator de grenade.

În mod normal, șeriful conducea un hibrid la modă atunci, pe jumătate camionetă, pe jumătate vehicul de teren. Cam încercă să depisteze o astfel de mașină în parcare, dar lumina împrăștiată de spoturile luminoase efectiv îl orbea. Merse două străzi mai departe, apoi începu să supravegheze zona de la distanță, uitându-se după vehicule aparte sau alte indicii ale existenței unor polițiști în vecinătate. Se uită la ceas. Era aproape ora zece. Reduse lumina farurilor și se înapoie pe stradă până ce ajunse aproape de porțile de acces spre Tilly's. Trase pe dreapta și lăsă motorul să meargă, așteptând să vadă cine sau ce își făcea intrarea. Verifică pagerul din buzunar ca să se asigure că funcționa și că el nu ratase vreun mesaj, dar ecranul nu arăta nimic.

După zece minute, din direcția opusă, apăru pe stradă un Dodge singuratic, care se opri în fața porților. Unul dintre mastodonți ridică bariera și ieși să discute cu șoferul, cât timp celălalt ieși și se duse în partea opusă

a maşinii, cu mâna dreaptă în buzunarul jachetei. Cam desluşi o faţă albă pe partea şoferului, apoi se ivi o claie de păr blond pe geamul portierei când o femeie îşi înălţă capul din poala şoferului. Se auziră hohote de râs la poartă, apoi primul gigant îi făcu semn celuilalt să deschidă poarta. Vehiculul scrâşni din cauciucuri şi ţâşni spre parcare. Cei doi paznici închiseră apoi porţile la loc, continuând să râdă zgomotos.

Cam îşi privi din nou ceasul: zece fix. Era imposibil ca Bobby Lee Baggett să fi trecut singur printre acele porţi, iar Cam nu era dispus să încerce o asemenea cascadorie fără un ajutor pe care să se bazeze. Mesajul spunea: „Tilly's 10". La Tilly's, la ora zece. Limpede ca lumina zilei. Decise să aştepte şi să vadă ce avea să se mai întâmple timp de treizeci de minute, apoi să plece naibii de acolo înainte de a atrage atenţia cuiva, lucru pe care nu şi-l dorea. Patronii acelui bar se distrau înţepându-se cu cuţitele şi apoi spălându-şi rănile cu whiskey. Nu s-ar fi gândit de două ori înainte de a omorî un poliţai în bătaie, a-i pune cadavrul într-o ghenă de gunoi, şi apoi a-i da foc.

Trecu şi jumătatea de oră. Cam se uitase cum în incinta localului pătrunseseră câteva motociclete Harley cumplit de zgomotoase, fiecare având în şa câte o pereche de hominizi de sex imposibil de precizat. Nu se vedea însă nici urmă de Bobby Lee sau de oamenii săi. Îşi verifică iarăşi pagerul, dar ecranul continua să fie mort. Îşi verifică telefonul mobil în căutarea vreunui mesaj, dar nu era nici unul. În acel moment, izbucni o bătaie la uşa de intrare a barului, cu doi indivizi izbindu-se reciproc

cu ceea ce păreau a fi bucăți de mobilier. Paznicii de la poartă urmăriră scena, în vreme ce dinăuntru ieşeau motociclişti. Cam îşi dădu seama de pericol şi îi ordonă câinelui să se întindă pe banchetă. Apoi, porni motorul camionetei şi o întoarse pe stradă într-un U leneş, îndepărtându-se de Tilly's. Lăsă farurile stinse până ce se depărtă de agitație, apoi făcu la dreapta pe prima stradă, către zona de depozite. Fu obligat să aştepte la un indicator de oprire la colțul următor pentru ca trei camioane lungi şi grele să traverseze intersecția, moment în care deveni conştient de faptul că, în spatele lui, se afla un vehicul. După înălțimea la care se aflau farurile, avu impresia că era un camion, dar designul nu era cel uzual.

După ce ultimul camion părăsi intersecția, Cam traversă intersecția, intrând adânc în complexul de depozite. Farurile îl urmară fără a se preface măcar că vehiculul staționează la indicatorul de oprire. Cam îi dădu lui Frick o nouă comandă de a sta întinsă. Nu voia ca urmăritorul să-i zărească silueta prin geamul din spate. Viră la stânga la următorul colț şi parcurse întreaga lungime a unui depozit la ale cărui rampe de încărcare aşteptau două duzini de camioane. Văzu stivuitoarele manevrând marfa când trecu prin apropierea lor. Vehiculul urmăritor rămase în spatele lui, iar Cam avu impresia că, în oglinda retrovizoare, recunoştea forma unei maşini de teren Chevrolet Suburban.

„Bun, cine mai e şi ăsta?" se întrebă el. Nu i se făceau nici un fel de semne, iar pagerul din buzunar ar fi trebuit să vibreze dacă la volan s-ar fi aflat Bobby Lee. Biroul Şerifului avea câteva astfel de maşini, deşi preferința

tuturor părea să se îndrepte spre produsele Ford. Cam își aminti în vreme ce luă un alt viraj — de această dată spre dreapta — că federalilor le plăcea acest model. Măria viteza ca să treacă prin spatele depozitului. În stânga lui se vedea o lizieră, iar, dincolo de asta, se întindea șanțul puturos care fusese, pe vremuri, pârâul Cross. Urmăritorul rămase aproape, trecând de indicatorul de oprire, la fel cum procedase Cam. Acesta știa că ieșirea principală din complex avea să-l ducă din nou pe lângă Tilly's, o direcție în care n-avea chef să se îndrepte. Se întrebă dacă exista vreo modalitate de a-i trimite un mesaj prin pager șerifului, dar habar n-avea de vreun număr de apel. Gândindu-se mai bine la asta își dădu seama că era ciudat: șeriful îi spusese că voia ca pagerele să funcționeze ca niște canale de comunicare bilaterale. Deci era posibil ca dispozitivul pe care îl avea la el să îi fi fost dat de altcineva.

Trecu pe lângă alte două alei cu depozite, apoi fu obligat să vireze la dreapta, deoarece pârâul și drumul ce-l urma făceau un cot abrupt spre dreapta. Parcările depozitelor erau toate luminate și pline cu containere care așteptau camioanele de transport. Și ele erau înconjurate de garduri înalte de plasă, astfel încât i-ar fi fost imposibil să se ascundă. Coti iarăși la dreapta, fapt care îl îndreptă din nou către Terminal Avenue. Chevrolet-ul continuă să-l urmărească, fără să se apropie sau să se depărteze. La următorul viraj, Cam observă o semiremorcă ieșind pe porțile unei rampe de încărcare a unui depozit. Viră dreapta și trecu prin poartă în vreme ce semiremorca se îndepărta, ignorând strigătele furioase ale paznicului

în vârstă de la poartă. Chevrolet-ul fusese obligat să se oprească pentru a lăsa semiremorca să treacă prin intersecție, dar, după aceea, viră la dreapta și apăru la poartă în vreme ce paznicul se chinuia să o închidă. Cam se îndreptă spre unul dintre locurile goale de încărcare, întoarse camioneta pe loc ca și cum s-ar fi îndreptat cu spatele spre rampa de încărcare, apoi se opri.

De o parte și de alta a lui se găseau platforme cu containere, dar Cam își rezervase suficient loc ca să poată manevra în viteză dacă era cazul. Își lăsă farurile aprinse și motorul mergând. Un șofer de stivuitor de pe rampă dădu cu spatele din apropierea unei platforme cu o încărcătură la bord; nu păruse a-l fi zărit pe Cam. Acesta îl văzu pe paznicul de la poartă certându-se cu cineva care stătea pe partea stângă a Chevrolet-ului, apoi, spre surprinderea lui, se ivi un bărbat imens, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, care înconjură Chevrolet-ul, îl înșfăcă pe paznic și îl aruncă pe bancheta din spate a mașinii. Apoi, individul deschise larg poarta și se urcă la rândul lui pe bancheta din spate, trântind portiera după el.

„Începe distracția!", își zise Cam. Erau cel puțin trei inamici. Un șofer, cineva în spate care îl ținea pe paznicul de la poartă, individul acela masiv și, poate, chiar un al patrulea pe scaunul din față dreapta. Cam puse piciorul pe frână, băgă în viteză și așteptă până ce Chevrolet-ul se ivi în dreptul locului unde era el, oprindu-se cam la cinci metri în fața lui. Toate cele patru portiere se deschiseră simultan și, când văzu în cadrul fiecăreia niște siluete cu ceva în mâini care semănau cu niște bâte de

baseball, Cam apăsă pedala de accelerație până la podea, făcând camioneta să țâșnească înainte, și lovi mai întâi portierele de pe partea șoferului, făcându-le zob înainte ca oamenii dinăuntru să poată sări în afara mașinii. Apoi roti volanul spre stânga, călcă frâna cu putere, introduse maneta în marșarier și, de această dată, țâșni cu toată viteza cu spatele de cealaltă latură a Chevrolet-ului, îndreptându-se către portierele de pe partea dreaptă, deși oamenii din acea parte care ieșiseră deja săreau din calea camionetei nebune care izbi cu toată forța cu spatele și rupse portierele, desprinzându-le de vehicul. Apoi, Cam apăsă iarăși frâna, opri mașina, deschise portiera din dreapta lui și o asmuți pe Frick cu o comandă scurtă:

— Șo pe ei!

După care, prin cadrul celeilalte portiere, se strecură repede sub platforma învecinată, scoțând din mers revolverul; stătea acum pe vine în spatele peretelui de protecție din oțel oferit de platformă.

Câinele produse o surpriză colosală. Sări asupra celui mai apropiat om de pe partea dreaptă și îl aruncă la pământ mârâind și arătându-și colții înfiorători. De sub platformă, Cam nu putea zări jumătatea superioară a celui de-al patrulea om, dar putea vedea că avea o bâtă de baseball într-o mână și o armă în cealaltă, iar asta era de-ajuns. Băieții nu veniseră ca să poarte o conversație. Ținti picioarele omului, trase o singură dată cu revolverul și văzu cum glonțul îl lovește pe individ în glezna dreaptă, făcându-l să țipe de durere și să se dea în spate către platforma de încărcare, în același timp scăpând din mâini

arma şi bâta de baseball. Apoi, Cam se roti pentru a-l ţinti pe cel care se lupta cu Frick, dar tipul zăcea deja pe caldarâm, încercând să-şi protejeze braţele şi faţa de atacurile dezlănţuite ale ciobănescului german. Bâta individului zăcea şi ea pe asfalt.

Cam se uită repede la Chevrolet ca să vadă dacă ceilalţi doi dinăuntru aveau de gând să iasă, dar poziţia şi propria camionetă îi reduceau câmpul vizual. Ca să se asigure că nu avea să se întâmple asta, ţinti cu atenţie şi trase două cartuşe, câte unul în fiecare parte a parbrizului vehiculului. Alesese o astfel de traiectorie încât să nu rănească pe nimeni dinăuntru, dar gloanţele de calibru mare îşi făcură treaba în mod satisfăcător, împrăştiind o mare cantitate de cioburi în interior. Apoi Cam se rostogoli pe jos, în caz că s-ar fi tras spre el, şi ieşi prin spatele platformei. Frick continua să se joace cu omul de pe caladarâm ca un terrier cu un şobolan. Individul împuşcat de Cam stătea ghemuit în poziţie fetală, sprijinindu-se de platforma de beton, ţinându-se de piciorul rănit şi gemând. Cam sprintă spre camionetă, lovind în drum arma de pe caldarâm şi trimiţând-o sub Chevrolet, apoi deschise portiera şi strigă după Frick, care-i dădu drumul victimei, se întoarse imediat şi sări în maşină. De-acum, Cam vedea chipuri pe platforma de încărcare şi oameni arătând spre cele două siluete de pe caldarâm. Trânti portiera şi demară spre poartă, cauciucurile scrâşnind pe caldarâm. Poarta era încă deschisă. Făcu un viraj pe două roţi spre stânga şi ţâşni din zona depozitelor pe Terminal Avenue, îndreptându-se înapoi către Tilly's. Cei doi giganţi de la intrarea

în local se uitară fix la el atunci când Cam trecu pe lângă ei. Fu tentat să tragă câteva cartuşe în direcţia lor, doar aşa, din principiu, dar trecu prea repede de ei. Se uită în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nici un fel de faruri în urma lui.

Încetini când ajunse aproape de capătul şoselei şi viră la dreapta pe drumul de acces, la timp ca să vadă două semiremorci ivindu-se la intrarea în complexul comercial. În lumina aruncată de farurile vehiculelor zări sânge pe zgarda lui Frick. Cam o antrenase să se repeadă cu viteză maximă asupra ţintei, să o doboare, să o muşte de câteva ori de braţe, apoi să-şi înfigă colţii în haina sau cămaşa victimei şi să tragă de ea până ce ţinta înceta să mai opună rezistenţă şi se calma, în tot acest timp scoţând cele mai înfricoşătoare mârâituri de care era în stare. Frack nu era capabil de un asemenea atac, deşi putea face chiar mai mult dacă intra cineva în casă sau dacă stăpânul lui era atacat. Cântărind 45 de kilograme, Frick se descurca însă excelent, iar apariţia bruscă a unui ciobănesc german gonind, cu urechile lipite de ţeastă, cu colţii imenşi şi mârâitul de lup, era, de obicei, suficientă pentru anihilarea oricărui atacator.

— Bine, fetiţo, o lăudă el de mai multe ori, în vreme ce conducea pe drumul de acces către autostradă, cu viteză normală, încercând să-şi controleze tremurul braţelor. Foarte bine, fetiţo.

Începuse să plouă, aşa că acţionă ştergătoarele de parbriz. Vestea bună era că scăpase de cei patru atacatori şi nici unul dintre aceştia nu avea să mai fie capabil să întreprindă mare lucru pentru o vreme. Vestea proastă

era că patru indivizi reuşiseră să-l fraierească şi să-l atragă într-o ambuscadă, folosindu-se de canalul de comunicare pe care îl crezuse secret, modalitate prin care el şi Bobby Lee conveniseră de comun acord să țină legătura. Dacă tipii ăia erau polițişti, probabil că aveau să dispară de la fața locului înaintea apariției celor de la Biroul Şerifului, ca urmare a apelurilor efectuate de personalul depozitelor. Aveau să se descotorosească undeva de paznicul de la poartă şi apoi să se debaraseze şi de Chevrolet, care era, probabil, o maşină confiscată în urma unei intervenții contra traficanților de droguri, în vreun cimitir de maşini al cărui proprietar nu pune întrebări. Rana de glonț avea să fie mai greu de explicat într-un spital, dar se mai întâmpla ca polițiştii să se rănească singuri atunci când se distrau cu armele din dotare. Nu era nevoie decât de un amic care să confirme circumstanțele „accidentale“ ale întâmplării, după care totul se reducea la completarea unor formulare şi la suportarea ironiilor din partea colegilor. Şi totuşi, muşcăturile de câine ar fi putut constitui o problemă mai greu de explicat.

Încercă să-şi aducă aminte de chipuri, să-şi amintească dacă-l mai văzuse pe vreunul din indivizi înainte, dar singurul lucru de care era destul de sigur era acela că nu erau polițişti din ținutul Manceford, la fel ca şi polițistul mai vârstnic care îi făcuse acea vizită acasă. Adevărul era că el încă nu ştia nimic despre atacatorii lui. Putea fi vorba de un singur polițist ajutat de nişte amici sau de o bandă de mercenari. Nimeni nu prezentase nici o insignă şi nu-i strigase: „Poliția! Stai pe loc!“

Aşadar, dacă erau cu toţii poliţişti, atunci povestea asta îşi ţesuse iţele cu mult dincolo de limitele ţinutului Manceford.

35

Cam o curăţă pe Frick şi îi scoase zgarda cu ţepi, asigurându-se că animalul nu se rănise în cursul evenimentelor. Apoi, scoase iarăşi câinii la patrulare prin curtea casei. Se văzu nevoit să folosească o perie de sârmă ca să scoată petele de vopsea lăsate de Chevrolet pe partea din stânga a barei de protecţie a camionetei. Munca lui de curăţare nu putea rezista unei examinări atente din partea unei echipe de experţi, dar orice privire de amator aruncată nu putea observa nici un fel de stricăciune. Bara din spate nu indica nimic, în afara unei uşoare deformări, dar, în privinţa asta, nu putea face mare lucru. Îşi curăţă revolverul şi îl reîncărcă, apoi îşi spălă mâinile cu diluant de vopsea şi apă cu săpun, ca să scape de reziduurile de praf de puşcă. După aceea, aspiră cu atenţie interiorul camionetei ca să nu mai rămână păr de câine. Gândind defensiv, conectă de bara camionetei dispozitivul propriu de remorcare, la nivelul de sus al echipamentului de prindere, apoi îl sună pe şerif.

Ca de obicei, şeriful veni în uniformă acasă la Cam. Acesta îi dădu o ceaşcă de cafea şi, apoi, se aşezară amândoi la masa din bucătărie, iar Cam se apucă să-i po-

vestească pățania lui. După ce Cam termină, șeriful dădu din cap:

— Am primit un apel telefonic privitor la tulburarea liniștii publice din acea zonă de depozite imediat după ora zece și jumătate, rosti el. Când echipajele de intervenție au ajuns acolo, ambele vehicule implicate în incident dispăruseră. Paznicul de la poartă a povestit despre episodul răpirii lui din fața porții.

— Nu a fost rănit?

— Nu. A fost tăbăcit serios, înfricoșat, dar nu rănit. L-au aruncat pe bancheta din spate și i-au spus să închidă ochii și să stea nemișcat. Omul s-a conformat. A spus că cei doi tipi din partea stângă au fost serios răniți când ai lovit portierele. Tocmai încerca să se strecoare peste tipul din spate când ai tras în parbriz. Și-a zis atunci că era un moment bun să se întindă la loc pe banchetă și să rămână acolo. Indivizii au oprit cam la o stradă distanță de scena bătăliei, l-au aruncat din mașină și, apoi, s-au făcut nevăzuți.

— Mai puțin portierele din partea dreaptă.

— Probabil, deși acestea nu au fost găsite la fața locului.

— M-a văzut cineva?

— Nu prea. Oamenii nu discutau decât despre câine.

— A echilibrat balanța, zise Cam.

Șeriful zâmbi. Îi plăceau la nebunie câinii, mai ales cei polițiști.

— Nu pricep cum au reușit să treacă pe lângă cele două echipaje de intervenție, zise el. Un Chevrolet Suburban fără portiere, cu parbrizul făcut praf... Iar

oamenii noştri au ajuns la faţa locului în mai puţin de cinci minute.

— Dacă e vorba de cele două echipaje zărite de mine, au fost mai rapide de atât, replică Cam. Uitaţi ce e: am fost chemat acolo în urma unui apel pe pager. Cum a fost posibil aşa ceva?

Şeriful luă o gură de cafea:

— Nu ştiu. Am luat pagerele din inventarul de probe. Chestii aruncate acolo. Am luat patru, spuse şi se uită la Cam. Încă le mai am pe toate patru.

— Prin urmare cineva de la evidenţa probelor a vorbit, zise Cam.

— Oamenii discută mereu despre mine şi despre ceea ce fac, replică şeriful. Dar eşti convins că nu erau oameni din Manceford?

— Ştiu sigur că nu erau poliţişti din ţinutul Manceford, răspunse Cam. Dar nu ştiu *dacă* erau poliţişti.

Şeriful dădu din cap:

— Asta-i problema. Nu ai ascultat de primul avertisment, iar acum ne trezim cu porcăria asta. Indivizi cu arme şi bâte de baseball? Să fie oameni care au mai lucrat împreună şi înainte?

— Mai e şi altceva, zise Cam.

Îi povesti şerifului despre întâlnirea cu Marlor, despre scurta lor discuţie de pe veranda de la intrarea în cabană şi despre ceea ce afirmase Marlor că avea de gând să facă. Şeriful ascultă în tăcere, având pe chip o expresie de neîncredere din ce în ce mai mare.

— Şi tu l-ai lăsat să o facă?

— Mi-a spus că se va sinucide, dar nu şi când sau cum.

— De ce nu l-ai arestat, pur şi simplu? Să-l fi adus la sediu? Să-l punem sub tratament psihiatric sau ceva asemănător?

— Ca să citez instrucţiunile dumneavoastră, şefu', eu nu pot aresta pe oricine. În plus, nu prea am fost în dezacord cu planurile lui.

Şeriful îi aruncă o privire exasperată, dar, apoi, dădu încet din cap:

— Şi el a recunoscut că i-a lichidat pe cei doi ticăloşi, dar a negat atentatul cu bombă?

— Iar eu l-am crezut. Dacă ar fi să depun mărturie chiar acum, aş spune că totul a semănat cu testamentul unui muribund. Nu avea nici un motiv să mintă.

— Şi el credea că poliţiştii l-au îndrumat către cei doi nemernici?

— Da, domnule, dar nu a vrut să dezvăluie de unde provenea acel mesaj electronic. Spunea că nu ştie şi că nu-i pasă.

Îi povesti şerifului despre comentariul lui Marlor legat de hăitaşi.

— La ce naiba se mai referă şi chestia asta?

— Habar n-am, dar cred că ăsta este următorul meu pas. Ies din Dodge pentru o vreme şi mă duc să văd ce descopăr. Va trebui să decideţi ce e de făcut în privinţa lui Marlor.

Şeriful oftă, îşi termină cafeaua şi se ridică să pună ceaşca în chiuvetă.

— Măi să fie! exclamă el.

— I-am povestit toate astea şi lui Jay-Kay Bawa, consultanta în informatică, zise Cam. Este posibil — sau nu — ca ea să le dea informații federalilor.

Şeriful se întoarse la masă şi se aşeză.

— Nu au mai zis nimic de când echipa ATF a preluat ancheta atentatului cu bombă, rosti el. Nu au pus nici măcar întrebările de rutină.

— Dacă plec în ținuturile din vest, nu ar trebui să-mi recapăt statutul oficial? întrebă Cam. S-ar putea să am nevoie de ajutor din partea autorităților locale.

— Dacă tipii ăia erau polițişti şi erau din afara ținutului nostru, în cine te-ai putea încrede acolo? îi replică şeriful. În plus, dacă-ți redau statutul, toată lumea de aici ar afla asta imediat ce va deschide gura prima funcționară din aparatul administrativ.

— Faceți documentele necesare! Băgați-le în seif! Dați-mi înapoi legitimația şi insigna! Dacă sună cineva, veți spune ceea ce trebuie. Am propriile mele arme.

Şeriful zâmbi:

— Te simți descoperit, nu-i aşa? Ai fost polițist întreaga ta viață. L-ai lăsat pe Marlor să-şi ia viața pentru că nu erai sigur ce eşti fără legitimație şi insignă.

— Poate că da, rosti Cam, oarecum în defensivă. Dar m-am gândit că are logică ceea ce spunea el că avea de gând să facă. Părea un soi de... justiție.

Şeriful clătină din cap:

— Justiția există doar în interiorul sistemului, ripostă el. Marlor a recunoscut răpirile şi crimele. Nu depinde de noi să spunem cât de juste au fost. Însă e treaba noastră să-l aducem în tribunal şi să-l băgăm în proces,

continuă, apoi se încruntă. Într-un fel, faptul că l-ai lăsat pe Marlor să facă asta nu diferă cu mult de ceea ce a făcut acel polițist — dacă era polițist — care i-a dezvăluit lui Marlor unde erau nemernicii ăia doi.

Cam simți că se înroșește:

— Păi atunci, șefu', zise el, dacă asta e ceea ce simțiți, vă urez mult noroc în privința rezolvării problemelor dumneavoastră. În privința tuturor. Cred că voi pleca în acea croazieră în jurul lumii.

Șeriful dădu din mână.

— Nu te aprinde așa! îl potoli el. Știi că, din punct de vedere tehnic și legal, am dreptate. Din punct de vedere moral și personal, ei bine..., nu știu cum aș fi procedat cu amărâtul ăla în aceleași circumstanțe. Știu că *aș ține prelegeri* pe tema asta. Dar...

Cam așteptă. Șeriful era încurcat rău. În mod normal, ar fi alergat la federali sau măcar la SBI cu problema asta. Federalii nu constituiau o alternativă, nu câtă vreme indivizii îl țineau sub obroc până ce se declarau satisfăcuți că Biroul Șerifului din ținutul Manceford era curat ca lacrima. Între timp însă, Cam reprezenta, probabil, singurul as pe care șeriful îl putea arunca în joc, mai ales în afara ținutului.

— Bine, rosti șeriful. Du-te în vest să culegi informații. Eu îi voi cere șerifului din ținutul Surry să recupereze cadavrul lui Marlor. Să vedem ce afli despre felinele alea hăituite sau ce o fi fost chestia aia despre care bolborosea Marlor. Sună-mă acasă, spune-mi unde ai aterizat și-ți voi trimite lucrurile prin FedEx! Mâine dimineață voi întocmi chiar eu actele necesare.

Cam aprobă din cap:

— Şi o voi folosi pe Jay-Kay Bawa drept canal de comunicare dacă am nevoie de informații din diverse baze de date statale, zise el, apoi ezită. Continui să cred că ar trebui să vă duceți la McLain și să-i spuneți ce faceți.

— Nu-mi răspunde la apeluri, îi explică șeriful.

— Sunați-l din nou! Spuneți-i că vreți să vă întâlniți — pe terenul dumneavoastră — sau se poate uita la știrile de seară ca să vă audă mesajul. Federalii urăsc amenințările care implică presa.

Şeriful îi aruncă o privire întrebătoare:

— La naiba, domnule locotenent, devii alunecos la bătrânețe... Spune-mi un lucru: încă mai ai încredere în Kenny Cox?

Cam fu surprins, dar încuviință:

— Sunt în proporție de nouăzeci și nouă la sută sigur că el nu face parte din acest complot. E prea deștept ca să intre într-o astfel de combinație.

— Nouăzeci și nouă?

Cam se gândi puțin. Nu putea defini exact de unde provenea rezerva.

— Kenny a greșit, a fost pus la zid de judecătoarea Bellamy, o ura pentru asta și nu-și ascundea sentimentele. Toată lumea știe acest lucru. În plus, credea că povestea cu scaunul electric ar fi un minunat exemplu pozitiv. În plus...

— Mda?

— Kenny face parte dintre polițiștii care trăiesc pentru senzațiile tari. Îi *place* să fie polițist și îi place să

vâneze infractori. Asta este viața lui. De aceea, nu cred că ar pune în pericol totul pentru a deveni parte dintr-un pluton de execuție.

— Asta dacă nu cumva s-a cam plictisit...?

Cam ridică din umeri:

— Nu știu. Uneori, fiecare se plictisește. *Kenny s-ar putea să se fi plictisit.* Dar nu cred că ar trece la acțiune din pricina asta. E, probabil, motivul pentru care își cheltuie tot timpul liber vânând femei. Poate obține orice fel de emoție are chef.

— Bine... Pentru că am senzația că am nevoie de un om în interior și de unul în afară. Vreau să-i povestesc ce faci tu. Voi vorbi și cu McLain. Dacă știe ceva care să fie împotriva vreunui om de-al meu, va trebui să-mi arate ce are.

— Vreți să țin legătura *prin* Kenny?

— Nu, vreau să vii exclusiv la mine. Dar, dacă trebuie să deplasez forțe ca să-ți vin în ajutor, îl voi folosi pe Kenny. Între timp, scrie-mi o declarație despre cele întâmplate în seara asta. Trimite-o prin poștă acasă la mine. Iei câinii ăștia cu tine?

— Categoric, răspunse Cam.

— Minunată idee, replică șeriful. În privința lor, nu se pune problema de partea cui sunt.

36

Găsirea lui White Eye Mitchell se dovedi o treabă ușoară. Cam merse până în Pineville, centrul administrativ al

ținutului Carrigan, şi închirie o cabană. Folosi cardul de credit personal ca să plătească, astfel încât Jaspreet şi tigrii ei să ştie unde se afla. Îşi luă o zi ca să se acomodeze şi încercă să pescuiască păstrăvi, ceea ce îi oferi şerifului răgazul necesar pentru a-i trimite documentele şi insigna. A doua zi, se duse la Biroul Şerifului din ținutul Carrigan şi le spuse celor de acolo că îl căuta pe Mitchell. Omul era cunoscut în partea locului drept unul dintre ghizii pentru turiştii care urcau în munți. Un sergent îi spuse că Mitchell era trecut binişor de şaizeci de ani, poate chiar mai în vârstă; era posibil să fie în parte indian, în parte Dumnezeu ştie ce altceva, dar asta nu constituia o problemă pentru nimeni. Poliția chiar îl folosise de câteva ori ca ajutor în găsirea turiştilor rătăciți. Astea fiind zise, nimeni din birou nu-i putu spune cu certitudine cum sau unde să-l găsească pe individ. Se presupunea că locuia la marginea rezervației naturale, dar nimeni nu avea mai multe date. Îi sugerară să facă un tur al fermelor din ținutul Carrigan şi poate chiar din Cherokee şi prin orăşelele de la marginile rezervației indienilor.

— Întrebați lumea, îi recomandă sergentul. În cele din urmă, zvonul că e căutat va ajunge la el şi e mai mult ca probabil că vă va găsi el.

Cam băgă câinii în camionetă la sfârşitul după-amiezii, îşi luă la revedere de la polițiştii locali, cumpără mai multe baxuri de bere la cutie decât o făcuse în ultimul timp şi îşi începu căutările. Un singur barman îi spuse că îi ştia numele; nici unul dintre localnici nu îl văzuse pe Mitchell de mult timp, mai ales acum, că venise toamna şi odată cu ea sfârşitul sezonului turistic. Cam

le spuse tuturor celor cu care vorbea că stătea în cabanele Blue Valley de pe Road 16, că nu era vorba de nici o problemă şi că voia doar să discute ceva cu Mitchell. Se întoarse la cabană cu puțin înainte de ora unsprezece noaptea, luă câțiva buşteni de pe verandă ca să aprindă focul în cămin, lăsă câinii să alerge în voie prin preajmă timp de zece minute, îi aduse înapoi în cabană, apoi se întinse ca să doarmă. Celelalte cabane păreau pustii, ceea ce nu constituia o surpriză, dat fiind sezonul şi faptul că erau la mare altitudine.

A doua zi de dimineață, îl trezi un mârâit pe ton jos scos de Frack, care stătea în fața uşii de lemn a cabanei, cu perii ridicați pe ceafă. Frick încerca să vadă ceva pe ferestrele din față, dar jaluzelele erau trase. Cam se uită la ceas şi văzu că abia trecuse de ora şapte. Se dădu jos din pat şi îşi trase blugii, bocancii şi o cămaşă peste izmene. Apoi găsi revolverul, verifică încărcătura şi le ordonă încet celor doi câini să se aşeze. Deschise uşa şi se trezi cu un bărbat cu barbă sură şezând pe unul din balansoarele de lemn, cu spatele spre Cam. Purta, ca oamenii de la munte, o pălărie neagră cu boruri înguste, genul acelora pe care Cam le văzuse de vânzare în câteva baruri locale în noaptea precedentă, o haină de blugi cu guler din piele de oaie, blugi, mănuşi şi cizme cu un desen complicat, cu carâmbii îmbrăcați în piele de căprioară. Individul se uită pieziş la Cam, fiind vizibil motivul pentru care era supranumit White Eye. Pupilele lui aveau o nuanță argintie deranjantă, părând nişte bile de rulment.

— Mă căutai să-mi vorbeşti? îl întrebă omul cu o voce gravă.

— Eşti Mitchell?

Omul dădu scurt din cap.

— Stai să închid câinii, zise Cam.

— Nu-i nevoie, rosti Mitchell. Câinii nu mă deranjează. Şi n-am armă la mine, aşa că poţi pune buşteanu' ăla deoparte dacă vrei.

Cam ridică revolverul şi îl băgă la centură.

— Atunci intră. O să fac o cafea.

Bărbatul se ridică şi intră pe uşă, urmându-l pe Cam. Câinii îl priviră fix, iar el se opri şi întinse ambele mâini, cu palmele în jos, în direcţia lor. Frick veni prima şi adulmecă cu prudenţă, apoi se apropie şi Frack. Păreau amândoi extrem de interesaţi de mirosul hainei. Mitchell se aşeză turceşte şi îşi dezgoli intenţionat ceafa pentru Frack, care adulmecă din nou, mai bine de un sfert de minut, îşi satisfăcu pe deplin curiozitatea, apoi se îndepărtă. Frick se apropie şi făcu acelaşi lucru, amuşinând ceafa şi părul omului, înainte de a se îndepărta la rândul ei şi de a se aşeza alături de Frack într-un colţ al încăperii. Cam vedea că amândoi se uitau la Mitchell, dar în atitudinea lor nu mai exista nici un fel de încordare. Omul muntelui îi dezarmase complet, cel puţin pe moment.

Cam se apucă să pregătească cafeaua şi îl invită pe Mitchell să se aşeze la masa din unica încăpere a cabanei, care servea atât ca living, cât şi ca loc de luat masa. Mitchell îşi dădu jos pălăria şi haina şi le aşeză pe podea. Era subţire ca o trestie, iar părul grizonat îi strălucea din pricina uleiului cu care era dat; îl purta strâns în

coadă. Hainele lui miroseau a lemn ars, dar erau curate. Cam scoase două căni şi se aşeză la masă. Arma de la centură i se înfipse în abdomen, dar el ignoră durerea. Îşi frecă barba care începea să-i crească, întrebându-se dacă va ajunge vreodată la fel de stufoasă ca a lui Mitchell. Cu siguranță, avea să devină la fel de sură.

— Sunt locotenent în cadrul Biroului Şerifului din ținutul Manceford, zise el, încercând să nu se holbeze la ochii aceia ca nişte bile de rulment.

Mitchell dădu din cap. Mâinile lui se odihneau pe masă şi purtau semnele vieții trăite în sălbăticie.

— Trebuie să aflu ce este acela un hăitaş, zise Cam.

Mitchell se uită la el câteva secunde:

— De ce mă întrebi pe mine?

— Mi-a spus un om să te întreb, răspunse Cam. Un om pe nume James Marlor. Îl cunoşti?

Cam nu observă nici o reacție în ochii lui Mitchell la menționarea numelui lui Marlor.

— Nu, răspunse Mitchell cu calm.

— Ei bine, e mort, continuă Cam. S-a sinucis. Şi-a pierdut soția şi fata într-un jaf armat care a degenerat, un jaf petrecut în ținutul Manceford.

Mitchell clipi, se uită în altă parte pentru o secundă, dar nu zise nimic.

— Înainte de a se sinucide, i-a prins pe cei doi făptaşi ai jafului armat care i-au ucis familia. I-a prins, i-a luat prizonieri şi apoi i-a pus pe un scaun electric manufacturat şi i-a prăjit.

Sprâncenele lui Mitchell se ridicară cu câțiva milimetri.

— Mi se pare corect, aprecie el.

— Ei bine, din punct de vedere legal, noi, polițiștii, nu-i privim cu ochi buni pe cetățenii care comit astfel de porcării.

— Din punct de vedere legal, zise Mitchell.

— Mda.

— Şi ce are asta de-a face cu mine? întrebă Mitchell.

Cam ezită. Nu-l cunoştea pe acel om şi nu ştia nici ce relație existase între el şi James Marlor, dacă existase vreuna. Sau între el şi posibilii polițişti din afara ținutului Manceford, care trecuseră de cealaltă parte a legii. În încăpere se răspândi aroma cafelei. Cam se ridică şi turnă câte o cană pentru fiecare. Decise să nu facă nici o referire la uciderea lui Bellamy.

— Eu am dat de Marlor. Am discutat cu el înainte de a muri.

— Adică înainte de a se sinucide, îl corectă Mitchell.

— Corect. Chiar înainte de a face asta. Sunt anumite aspecte ale cazului pe care nu reuşim să le înțelegem. El a lămurit o parte din ele, dar, apoi, a sugerat să vin până aici şi să te întreb despre hăitaşi. Te-a numit în mod explicit. A fost o chestie fără sens, chiar şi pentru mine, dar, uite, sunt aici.

— L-ai văzut făcând-o? întrebă Mitchell.

Îşi ținea cana cu cafea aproape de bărbie. Când sorbi din ea, Cam văzu că dinții lui erau într-o stare deplorabilă, galbeni şi, pe alocuri, chiar negri. Omul se uită direct spre Cam, care nu se putu împiedica să nu se holbeze la el. Ochii aceia argintii erau ciudat de atrăgători.

Ezită, apoi îi povesti lui Mitchell ce se întâmplase.
— Tu eşti poliţai, îi zise Mitchell. Nu ar fi trebuit să împiedici un asemenea lucru?
Cam se uită în altă parte.
— Nu am făcut-o, răspunse el încet, deoarece am simţit că am afinităţi cu acel om. Pentru el alternativa era să fi mers la închisoare sau poate chiar să fi sfârşit în rândurile celor condamnaţi la moarte.
— Pen'că făcuse ceea ce trebuia, zise Mitchell.
— Uciderea din răzbunare nu e corectă, ripostă Cam. Pentru asta există legea.
Mitchell pufni dispreţuitor:
— Legea e pentru blestemaţii de avocaţi, zise el.
Îşi împinse scaunul şi îşi termină cafeaua. Era clar că se pregăteşte să se ridice şi să plece:
— Nu ştiu nimic despre nici un fel de hăituire.
Cam avea impresia că Mitchell ştia că el îi ascundea ceva. Dar nu putea trece peste anii de pregătire poliţienească. Când făceai o anchetă, îi spuneai celui cu care discutai cât mai puţine lucruri. Orice ţi se spunea nu trebuia, astfel, cel puţin teoretic, să fi fost deformat de indiciile legate de scopurile anchetei.
— Bine, rosti Cam. Apreciez venirea ta aici. Nu am văzut nici un vehicul afară. Ai nevoie să te duc cu maşina?
— Merg pe jos, zise Mitchell, luându-şi pălăria şi haina de pe podea. Mă voi întoarce pe jos.
— Şi nu l-ai întâlnit niciodată pe James Marlor?
— Nu cred. Dar eu fac pe ghidul prin păduri pentru o groază de indivizi. Poa' că a fost unul dintre ei, dar nu-mi amintesc numele.

— Dacă am nevoie să discut din nou cu tine, cum pot da cel mai repede de tine?

— Magazinul lui Carter, spre Cherokee, zise el, punându-şi pălăria pe cap. Tu şi cu mine? Nu cred că avem prea multe de discutat, domnule.

— S-ar putea, zise Cam, dorindu-şi să fi fost mai inspirat.

— O discuţie poate fi reală doar dacă ambele părţi sunt sincere, zise Mitchell. Străinii care vin prin părţile astea şi pun o groază de întrebări... Cei mai mulţi habar n-au de nimic.

— Voi ţine minte asta. Îţi mulţumesc că ai venit.

Mitchell dădu scurt din cap, ieşi şi închise uşa în urma lui. Nici unul din câini nu păru să-i acorde prea mare atenţie.

Cam se ridică şi îşi turnă o nouă cană de cafea. „Bun. Timp irosit", îşi zise el. Omul spusese că nu-l cunoştea pe Marlor sau pe aşa-zişii hăitaşi, iar Cam nu avea nici un motiv să se îndoiască de asta. Decise să-i întrebe şi pe alţii, începând cu poliţiştii din partea locului.

Jumătate de oră mai târziu plecă de la cabană cu câinii şi se duse la camionetă. Cu o noapte înainte se lăsase bruma şi toate geamurile erau albe. Băgă câinii pe canapeaua din spate şi tocmai se urca la volan când observă ceva pe capotă. Ieşi din nou afară.

Capota era acoperită cu un strat destul de gros de brumă albă, dar chiar în mijloc se vedea ceva ce semăna cu o urmă de labă. Era o urmă mare, completă, cu semne de gheare şi pernuţe, cu un diametru de cincisprezece centimetri — poate chiar puţin mai mare. Cam o studie cu atenţie, apoi privi în jur după alte urme pe sol, dar

nu le zări decât pe acelea lăsate de câinii lui, mult mai mici decât cea de pe capotă. Examină din nou urma aceea mare. Prezența uneia singure era ilogică. Dădu roată camionetei, cercetând solul. Nimic în afara propriilor urme şi celor ale câinilor. Dar chestia aceea era uriaşă şi arăta în mod clar a urmă de felină. Văzuse unele de urşi înainte, dar aceea era complet diferită.

Se întoarse la cabană şi cercetă solul din jurul micii clădiri pentru a identifica urmele de cizme lăsate de Mitchell, dar nu zări nimic. Erau doar urmele lui şi cele lăsate de cei doi câini în locurile unde ieşiseră din cabană pentru plimbarea lor obişnuită de dimineață, Frack repezindu-se la copaci şi Frick adulmecând mirosurile nopții ce trecuse. Absolut nici un semn legat de intrarea şi ieşirea lui Mitchell. Privi spre dealurile înconjurătoare, unde pinii, paltinii şi alte soiuri de copaci de esență tare stăteau ca nişte santinele înghețate, la datorie, pe pante. Un corb se ridică de pe o creangă îndepărtată ca o rachetă. Cum reuşise să facă asta individul? — se întreba Cam. Cum să vină şi să plece fără să lase nici o urmă?

Apoi se gândi la urma de pe capotă. Poate că asta era modalitatea prin care Mitchell îi dezvăluia ceva despre hăitaşi. Începu să tremure din pricina aerului rece de munte.

37

Zări două maşini de patrulă în fața Waffle House când ajunse în oraş, aşa că opri şi el. Încetase să se mai ducă la astfel de localuri cu vreo cinci ani în urmă, când

începuse să-şi supravegheze silueta rotunjoară, dar se simţi imediat ca acasă adulmecând aroma de fum de ţigară, grăsime încinsă, şuncă şi cafea. Doi poliţişti îndesaţi îşi luau micul dejun la tejghea, aşa că luă şi el loc şi ceru ceea ce comanda de obicei. Dădu din cap spre cel mai apropiat poliţist, pe care îl văzuse în sediul şerifului din ţinutul Carrigan cu o zi înainte.

— L-aţi găsit pe White Eye? îl întrebă omul, stingându-şi ţigara şi aprinzându-şi una nouă.

Era gras, dar părea destul de musculos. Avea o faţă rotundă şi roşie şi un abdomen care îi întindea la maximum cămaşa uniformei. Pistolul lui Glock arăta ca o armă de jucărie în teacă. Haina verzuie şi strălucitor de curată părea de mărimea cincizeci şi doi, dacă nu cumva mai mare.

— De fapt, el m-a găsit pe mine, îi răspunse Cam.

Ambii poliţişti dădură din cap auzind asta, ca şi cum ar fi confirmat ce se ştia deja.

— Şi aţi obţinut ce aţi vrut? îl întrebă cel de-al doilea poliţist.

Era mai tânăr şi mai subţire decât poliţistul de lângă Cam, dar avea antebraţele şi bicepşii formaţi, ca de halterofil. Una dintre chelneriţe se ivi în spatele tejghelei unduindu-şi şoldurile şi le umplu la loc ceştile de cafea cu trei mişcări iuţi, în vreme ce dădea un ordin peste umăr omului de la grătar, în jargonul casei.

— Nu. A fost suficient de amabil, dar mi-a zis că habar n-are de toate cele despre care l-am întrebat eu.

— Şi despre ce era vorba, domnule locotenent? îl întrebă poliţistul gras, uitându-se la Cam printr-un nor de fum de ţigară.

Cam ezită, dar, apoi, îşi spuse că n-avea nimic de pierdut:

— În ţinutul Manceford se desfăşoară o anchetă privind o crimă. A apărut un termen pe care nu-l putem desluşi: *hăitaşii*. Se presupune că Mitchell ăsta ştie ce naiba înseamnă.

Cei doi poliţişti se uitară unul la celălalt şi apoi reîncepură să mănânce. Cam auzea fragmente de discuţii din staţiile lor de emisie-recepţie prinse de umeri.

— Aţi auzit vreodată acest termen? întrebă el.

Amândoi clătinară simultan din cap.

— Ţinutul Manceford, zise individul gras. Asta e la mare distanţă spre est de aici. Cine v-a atras atenţia asupra lui White Eye?

— Un suspect, răspunse Cam. Un individ care acum e mort.

Poliţiştii înghiţiră vestea aparent cu seninătate. Când eşti suspect, viaţa e plină de riscuri. „Feline“, îşi spuse Cam. Îşi aminti de urma imensă.

— Există pe aici, prin munţi, feline de talie mare? se interesă el.

— Circulă o mulţime de poveşti, zise poliţistul mai mic. Turiştii şi cei care fac rafting se întorc spunând că au văzut pume. Unii fermieri de la marginile rezervaţiei naturale pretind că au pierdut animale din cirezi. Oficial însă, cei de la administraţia rezervaţiei spun că acestea s-au dus înspre est.

— Avem însă râşi, interveni imediat poliţistul mare. Coioţi...Unii spun că şi lupi. Şi o mulţime de urşi.

Colegul lui îl aprobă dând din cap:

— Şi totuşi nimeni nu poate confunda un râs cu o pumă, zise Cam.

Ceilalţi doi fură imediat de acord că avea dreptate. Cam întrebă dacă erau şi alţi ghizi prin zonă. Poliţiştii îi răspunseră că da, dar cei mai mulţi dintre ei nu-şi mai ofereau serviciile, ba chiar se îndreptaseră spre sud către ţinuturi mai calde în cursul iernii, din lipsă de activitate.

— Dar White Eye rămâne aici? întrebă Cam.

— White Eye este unicat, zise poliţistul gras, stingându-şi ţigara pe farfurie. Este ghid, dar e năzuros. Îi place să facă numai chestii neobişnuite, din câte am auzit. Îi duce pe oameni la peşteri sau la crescătorii secrete de păstrăvi. Am mai auzit şi că ar cere cam mult. Îşi alege cu grijă clienţii.

— Chiar este pe jumătate indian?

— Aşa se spune. Dar sunt o mulţime de afaceri ilegale care se desfăşoară în rezervaţie, mai ales în jurul cazinoului. O mulţime din aşa-zişii indieni au venit aici din New York. Dar, la naiba, câtă vreme turiştilor nu le pasă, nu ne pasă nici nouă. Dacă vreo altercaţie degenerează, intervenim imediat.

Poliţistul mai subţire trase staţia mai aproape de ureche ca să asculte ceva şi apoi îi dădu ghiont colegului său:

— Accident rutier „cu“, zise el. La treabă!

Aruncară amândoi câteva bancnote pe farfurii, îl salutară de la revedere pe Cam şi se îndreptară spre maşinile lor.

„Hăitaşii...“, îşi spuse Cam. În mod era clar ceva aici, după felul în care amândoi poliţiştii negaseră imediat. Nici un fel de discuţie, nici o cerere ca el să repete termenul, nici un fel de schimb de replici sau de ezitări. Doar o negare scurtă la auzul expresiei şi, apoi, o schimbare rapidă de subiect. Pe urmă, mai era şi White Eye, vorbind criptic despre conversaţia care trebuie să fie sinceră de ambele părţi. El trebuia să fi fost cel care lăsase urma de felină pe capota maşinii. Poate avea chef să se joace puţin?

Se întorcea la camioneta lui când pagerul începu să-i bâzâie în buzunar. Îl scoase şi citi numărul. În anticamera localului se găsea un telefon public, aşa că se întoarse. Îi răspunse chiar şeriful:

— Ceva noroc?

Cam îi povesti ce văzuse şi ce auzise până atunci.

— Cred că sunt oameni pe aici care ştiu ce înseamnă termenul sau l-au mai auzit. Dar nimeni nu vorbeşte.

— Găseşte o femeie, îl sfătui şeriful. Cineva care conduce o afacere pe-acolo. Nu există vreun cazino? Găseşte curvele. Ele le ştiu pe toate şi femeilor le place să vorbească.

— Curve? Aici?!

Şeriful chicoti:

— Curve sunt pretutindeni, domnule locotenent, în ciuda experienţei tale limitate.

Cam râse din toată inima.

— Cum merge cu federalii?

— S-a dezumflat gogoaşa, îi răspunse şeriful. Le-am cerut celor de la SBI să intermedieze o întâlnire cu FBI-ul şi ATF-ul. Ceea ce numim noi „o trecere exhaustivă în revistă". Ne adunăm mâine cu toții în Raleigh. Am folosit faptul că Marlor e mort ca să deschid dosarele ținute la păstrare.

— Deci chiar s-a sinucis?

— Categoric. Cei din ținutul Surry au dat peste cadavru. Un glonț tras sub bărbie. De calibrul .45, cum ai spus.

„Urât", gândi Cam. „Foarte urât."

— Kenny şi băieții au mai descoperit ceva în plus în legătură cu atentatul cu bombă sau cu ceea ce s-a întâmplat la zona de depozite?

— Verifică pe tot teritoriul statului ca să vadă dacă au existat ceva schimburi „accidentale" de focuri la vreunul dintre birourile locale ale şerifilor, zise Bobby Lee. Încă n-avem nimic. Trebuie să-ți spun că el tot nu crede că în povestea cu judecătoarea sunt amestecați polițişti...

— Ei bine, nu a fost Marlor de vină, replică Cam.

— Cunoaştem doar versiunea lui în acest sens. Am nevoie să obții informații de acolo de unde eşti, domnule locotenent. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Bine, mă duc să-mi găsesc nişte curve, zise Cam şi închise.

Hotărî că venise vremea să se ducă până la cazinoul din Franklin şi să verifice.

În realitate, cazinoul și hotelul de care ținea se dovediră un eșec în privința curvelor disponibile. Locul era unul ultramodern, populat cu familii venite să se distreze, iar toate jocurile de noroc erau computerizate. Apoi, Cam se duse în câteva dintre localitățile mai mici din apropiere de Franklin, parcurgând străzi pe trotuarele cărora se înșiruiau fast-food-uri, magazine de articole turistice, cele mai multe închise iarna, și moteluri cu nume precum Wig-Wam Lodge sau Tee-Pee Campground. Merse așa o vreme, nesigur pe ceea ce căuta, până ce zări magazinul Carter's Trading Post, o clădire imitând cabanele din bușteni, cu o verandă plină cu șezlonguri. La ambele capăte ale clădirii se înălțau coșuri de piatră, ele părând funcționale și deservind câte un cămin dinăuntru. Cam își aminti denumirea locului din mica sa discuție cu Mitchell, așa că parcă mașina în cel mai apropiat loc cu putință, îl scoase pe Frack afară, îi puse zgarda și intră în clădire. Magazinul era exact așa cum se aștepta, plin cu rafturi cu mii de articole de turism și dispunând de un bar într-un colț. În spatele tejghelei principale, una dintre cele mai grase femei văzute de el până atunci completa niște hârtii. În magazin nu se mai vedeau alți clienți.

Cam se plimbă pe-acolo, prefăcându-se că studia cu atenție tot felul de kitsch-uri indiene aflate la vânzare pe post de suvenir, cu Frack lipit de coapsa lui stângă. Într-un târziu, se duse la tejghea și o salută pe femeia de 150 de kilograme care avea grijă de registru. Ea îi zâmbi, lucru ce îi schimbă în sens bun expresia, îi răspunse la salut, apoi îl salută și pe Frack, care se uită la ea. Nu părea

deloc deranjată de imensul ciobănesc german negru. Cam o întrebă dacă putea fi servit cu o ceașcă de cafea și ea îi spuse: „Desigur, dulceață", după care se duse să pună un ibric la fiert. Era îmbrăcată cu un soi de veșmânt indian care putea constitui, la fel de bine, o reclamă antituristică. Dușumeaua de lemn scârțâia la fiecare pas al ei.

— Va dura câteva minute, îl anunță ea, în vreme ce pregătea cafeaua. De unde vii?

— Din zona Triboro, răspunse el. Sunt locotenent în cadrul Biroului Șerifului din ținutul Manceford.

— Mda, mi-am cam dat seama că ești polițai, rosti ea plină de amabilitate. Soțul meu e sergent în cadrul poliției din rezervație. Ce câine frumos! Și el e polițist?

— Depinde, zise Cam. Frack e mai mult un filozof decât un luptător. Adevărata bestie se odihnește în camionetă.

— Cel mai bine este să fie doi, replică femeia. Cei mai mulți o rup la fugă dacă văd un ciobănesc german. Nu știu de ce nu li se dă tuturor polițiștilor câte un câine din prima lor zi de lucru.

— Nu sunt destui câini, răspunse el.

Femeia verifică ibricul ca să se asigure că licoarea este în curs de preparare și se reîntoarse la tejghea.

— Așadar, ai venit aici în afara sezonului, ceea ce înseamnă că ai venit cu afaceri. Te pot ajuta cu ceva?

Cam fu un pic surprins de amabilitatea ei atât de explicită, dar, în definitiv, și soțul ei era polițist. Decise să vorbească la fel de direct și îi povesti ce căuta:

— Hăitaşii, repetă ea. Mda, am auzit ceva poveşti, dar sunt cam de prin alte părți, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Mi-ar fi de ajutor orice mi-ai putea spune, deoarece, în acest moment, sunt pleoştit ca o ciupercă înainte de ploaie.

Ea râse auzind asta.

— Nu ştii încotro s-o apuci şi toată lumea îți vinde gogoşi, nu? zise ea. N-am mai auzit poanta asta de când lucram la stat. Ei bine, hăitaşii... Se spune că e vorba de un grup secret de oameni care urcă pe crestele Smokies* şi hăituiesc pumele.

— Credeam că pumele au dispărut de pe-aici.

— Asta e versiunea oficială, într-un fel, şi are sens ce susțin ei: nimeni nu a mai reuşit să filmeze o pumă de foarte multă vreme. Circulă o mulțime de poveşti, spuse între prieteni, la un pahar, istorisiri despre zărirea vreunei pume, dar nimeni nu a venit cu vreo dovadă în acest sens.

— Ar trebui ca, în ziua de azi, cu toate dispozitivele electronice pe care le avem, cineva să poată transmite nişte imagini video sau câteva poze.

— Exact asta spun şi polițiştii rezervației naturale: aduceți-ne o poză care să demonstreze ce ați văzut acolo sus şi punctul nostru de vedere se va schimba. Încă nu s-a întâmplat aşa ceva. Oricum, se presupune că hăitaşii ăştia se adună, apoi unul dintre ei se duce şi urmăreşte

---

* Lanțul muntos Smoky Mountains din SUA. (n.tr.)

o pumă până la sălaşul ei, în vreme ce toţi ceilalţi vin după el ca să vadă ce se întâmplă.

— Cum urmăresc animalele?

— Prin metodele străvechi: pe jos, cercetând solul. Fără câini. Apoi vine partea cea mai grea. Urmăritorul trebuie să se apropie îndeajuns ca să facă o poză frontală felinei, apoi să se salveze pentru a spune povestea.

— O poză?

— Corect. Se presupune că, de fapt, asta e ideea: individul trebuie să fie un vânător al naibii de bun ca să găsească o astfel de felină, să-i descopere bârlogul şi, apoi, s-o fotografieze de aproape, fără să-i facă vreun rău felinei, reuşind, în acelaşi timp, să supravieţuiască experienţei. Fotoreportaj în sălbăticie, un fel de sport extrem.

Cam clătină din cap:

— Mie mi se pare o tâmpenie absolută, zise el.

Femeia ridică din umeri:

— Aşa sunt şi tipii ăia care se urcă pe versanţi de stâncă verticali de o mie de metri prin munţii ăştia — fără frânghii, fără un partener în vârf care să-i susţină în momente grele. Ca ăia care fac *snowboarding* în zonele de avalanşă, ştii? Cu toţii sunt nişte tâmpiţi. Căutători de senzaţii tari. Şi mai toţi sunt nişte zărghiţi de prin părţile de unde vii tu — fără supărare —, plictisiţi să tot facă bani şi să conducă maşini de lux.

— A văzut cineva vreodată o astfel de poză? întrebă Cam.

Femeia izbucni în râs:

— Nu. Motiv pentru care cei mai mulți dintre noi credem că povestea asta este un basm pentru fraieri. Mai ales că se știe că o pumă simte de la o poștă atunci când e urmărită și, imediat, devine din vânat vânător.

— La naiba! Păi atunci ce-ar fi să abordăm altfel lucrurile? A existat în ultima vreme vreun incident în care o ființă umană să fie sfâșiată de o astfel de felină?

Femeia se duse să verifice ibricul de cafea și turnă câte o ceașcă, chiar dacă licoarea nu fiersese suficient. Mirosul de cafea proaspăt preparată umplu imediat încăperea.

— Ei bine, rosti ea, nu chiar. În ultimii zece ani au existat mai multe dispariții în munții Smokies. Uneori, câte un turist care nu se mai întoarce din zonele sălbatice mai îndepărtate... Lângă cuierul pentru pălării sunt câteva anunțuri pe tema asta. Am avut doi polițiști omorâți de niște drogați și, cu cinci ani în urmă, am avut un caz de viol și crimă rămas nerezolvat în zona Appalachian Trail. O studentă. N-a fost nimeni prins. Oricum, nici unul din aceste cazuri nu a fost legat de vreo felină de mari dimensiuni.

— Dar, dacă există oameni care fac astfel de chestii legate de pume, este de imaginat că se pot răni destul de ușor.

— Dacă oamenii sunt singuri — și se presupune că asta e esența jocului — nu ar fi doar „răniți" pur și simplu, comentă ea cu un zâmbet plin de înțeles.

Cam se gândi câteva momente la cele auzite, apoi dădu din cap. „Corect", își zise el. „Omul ar fi imediat mâncat." Se întâmplau astfel de lucruri mai către vestul

țării, cu o frecvență în creștere, cu cicliști, cu copii care fugeau de sub supraveghere, cu animale de casă, cu turiști rătăciți.

— Dar atunci ar trebui să se raporteze dispariții. Ar trebui să apară oameni pe aici și să întrebe peste tot dacă nu l-a văzut cineva pe Joe. Sau pe Jim.

Ea ridică din umeri, apoi arătă spre panoul cu anunțuri, își turnă o ceașcă de cafea și veni lângă el la tejghea.

— Avem și așa ceva, deși privitor la asta trebuie să vorbești cu cei care supraveghează rezervația naturală. Ei se ocupă de disparițiile din rezervație. Aș pune însă pariu că nu primesc nici un fel de cerere de la oameni care să vină aici întrebând de alții care au spus că pleacă la vânătoare de pume.

— Asta dacă există pume aici, zise el. Cunoști un individ pe jumătate indian pe nume Mitchell?

— White Eye? Desigur. Nu sunt convinsă că este chiar indian, fie și pe jumătate... Nici măcar nu seamănă deloc cu un cherokee. Dar pare suficient de cumsecade. Face pe ghidul. Se presupune că este bun la asta. Vine și pleacă. Nu spune prea multe. Oamenii care se folosesc de serviciile lui par să-l fi cunoscut dinainte.

— Ce fel de oameni ar apela la el?

— Albi, de vârsta ta. Vin aici și spun că trebuie să discute cu White Eye. Presupun că îi găsește el după aceea. Uite ce e, ar trebui să te duci la postul din Twenty Mile pentru versantul ăsta al munților. E pe Route 28. Ești singur?

Cam fu surprins de întrebare, dar îi spuse că da.

— Minunat. Întreabă de Mary Ellen Goode. Ea este responsabila pe probleme de mediu şi arată şi destul de bine.

— Păi, atunci lucrurile se potrivesc, replică el zâmbind.

Apoi se încruntă şi întrebă dacă Mary Ellen Goode avea vreun prieten masiv sau, mai rău, un soț. Ea clătină din cap:

— Nu mai e cazul, răspunse femeia, cu o expresie ciudată pe față.

38

Cam primi instrucțiuni cum să dea de biroul lui Goode după ce întrebă la recepția din hol. Mary Ellen Goode arăta, într-adevăr, bine, fiind exact opusul femeii cu care vorbise el înainte. Era înaltă cam de un metru şaptezeci; avea păr negru tuns scurt şi buclat, ochi albaştri strălucitori, o siluetă care sfida croiala severă a uniformei ei de polițist şi un zâmbet extrem de larg şi de generos. În mod clar, era o femeie care ştia că arată bine şi se obişnuise cu chestia asta. Cam observă că avea titulatura de „doctor" în fața numelui ei de pe legitimație, fapt pe care el îl descoperise în vreme ce făcea şi alte constatări. Titulatura ei oficială era specialist în ecologie în cadrul rezervațiilor. Cam se prezentă, îi arătă legitimația, apoi o întrebă despre prezența pumelor în munții Smokies.

— Un punct de vedere oficial? întrebă ea. N-avem nici cea mai mică idee. Se consideră că pumele au fost exterminate din ecosistemul acestor munți. Nu au mai existat confirmări ale existenței lor aici din anii 1920.

— „Exterminate"? se miră el.

— Este un cuvânt care indică faptul că au fost vânate până la dispariție. Există un studiu din 1977 efectuat de un cercetător pe nume Culbertson, care sugerează că în această rezervație au continuat să trăiască între trei şi şase pume. Probabil că era vorba de exemplare descendente ale populației din secolul al XIX-lea. Acum, noi credem că oamenii zăresc, de fapt, dacă nu vreun râs, atunci vreo altă felină scăpată din captivitate.

— Creşterea în captivitate este legală? întrebă Cam.

— Nu în Carolina de Nord, dar este legal să deții pume din rasa occidentală în Tennessee. Felinelor prinse sau descoperite în statele de pe Coasta de Est li se scot de obicei ghearele sau colții, ceea ce indică creşterea în captivitate.

— Dar, pe aici, au fost oameni care să le fi văzut?

— Evident, în fiecare an. Dar atunci când cercetăm zona în care s-au raportat astfel de întâlniri, nu observăm nici un semn şi nici nu primim vreo poză care să confirme autenticitatea afirmației. În plus, unii dintre cei care relatează astfel de întâlniri nu ştiu să deosebească o pumă de o capră de munte.

— Cât de mare poate creşte un astfel de animal?

— Poate ajunge la o greutate între şaizeci şi o sută zece kilograme, cu o lungime de doi metri, doi metri şi jumătate. Urma labei din spate ar trebui să aibă un

diametru de aproximativ 15-20 de centimetri, poate chiar mai mare.

El se gândi la amprenta lăsată în pojghița de brumă de pe capota camionetei sale.

— Suficient de mare ca să doboare un om...

— La naiba, da, confirmă ea. Gândiți-vă cum ar fi să vă jucați cu pisica de acasă pe canapea până ce se enervează şi începe să zgârie şi cu labele ei din spate. Înmulțiți proporțiile cu douăzeci şi imaginați-vă o chestie de o sută de kilograme aterizându-vă pe cap dintr-un copac, lipindu-vă cu spatele de sol, suficient ca să vă taie respirația, înşfăcându-vă întreaga față cu fălcile ei, înfigându-şi colții în obraji şi în sinusuri, cu ghearele din față sfâşiindu-vă toată carnea de pe coaste, în vreme ce labele din spate vă împrăştie intestinele pe potecă. Şi toate astea cam în cinci secunde, timp în care se aud răgetele ei îngrozitoare.

— Cred că ar trebui să merg urgent la toaletă, zise Cam.

— Exact. Şi bestiile pot face toate astea şi de la sol, din alergare, aşa cum descoperă bicicliştii în părțile nu neapărat izolate din California. Ați văzut vreodată un film documentar cu un ghepard care doboară o gazelă? Şi o pumă poate face asta, doar că nu poate alerga atât de mult. Se hrănesc, în principal, cu căprioare, care nu sunt nişte animale tocmai lente.

— Şi dacă aşa ceva s-ar întâmpla cu o ființă umană, ce ar face felina cu... ăăă... rămăşițele?

— Ar consuma mai întâi toate părțile moi şi suculente, apoi ar târî leşul către un ascunziş, unde l-ar depozita sub o grămadă de crengi, sau undeva sus într-un

copac, după care ar reveni pentru un al doilea şi un al treilea festin până ce n-ar mai rămâne nimic din victimă. Dacă e vorba de o femelă, aceasta ar duce brațele şi picioarele la bârlog pentru pui. Ar sfărâma oasele mari pentru măduvă. Ar goli țeasta de conținut.

Cam încercă să uite imaginile de coşmar descrise de femeie:

— E uşor să le iei urma, să le hăituieşti?

Ea se uită întrebător la el:

— Să le hăituieşti? Cred că a venit rândul dumitale, domnule locotenent. De fapt, ce doriți să aflați?

El îi povesti despre legenda hăitaşilor, reluând în mare parte ceea ce îi spusese femeia de la local mai devreme.

Ea începu să clatine din cap spre sfârşitul relatării lui.

— E foarte, foarte puțin probabil. Puma este un animal nocturn şi căruia îi dai foarte greu de urmă. Ar trebui să ştii aproape exact unde îşi are sălaşul şi apoi să cercetezi zona ei de vânătoare. Şi chiar şi atunci...

— Şi atunci... ce?

— Ei bine, felinele astea sunt foarte interesante. Sunt vânători de primă mână; sunt extrem de pricepute la ambuscade. Au simțurile foarte fine — auzul, mirosul, vederea de noapte, perceperea vibrațiilor. Ați încercat să urmăriți o pumă fără a dispune de câini special antrenați? O astfel de felină ar da totul peste cap după amurgul soarelui şi, probabil, ați sfârşi drept cina ei în respectiva seară.

— Dar un urmăritor cu adevărat bun? Aşa cum sunt indienii?

Ea ridică din umeri:

— Presupun că e posibil. Dar eu, una, n-aş încerca niciodată aşa ceva. Urmărirea unui urs e mult mai uşoară decât urmărirea unei pume. Şi toate astea doar pentru o poză? Nici gând...

Cam rămăsese fără întrebări şi, oricât i-ar fi plăcut să mai petreacă o vreme în compania frumoasei doctor Goode, ştia că trebuia să scurteze întâlnirea. Îi mulțumi şi o întrebă cum putea găsi nişte ghizi buni pentru acea zonă.

— Ați încercat în Pagini Aurii? îi sugeră ea cu un zâmbet.

— Ştiam că asta o să-mi spuneți, îi replică el.

Cam îşi petrecu restul zilei vizitând diversele agenții unde se puteau organiza expediții şi găsi ghizi din orăşelele Lore şi Trailwood, dar află extrem de puține lucruri. În acea seară, ieşi la o scurtă plimbare ca să-şi mai antreneze câinii. Plimbarea a fost scurtă din pricină că înserarea s-a lăsat brusc şi temperatura a scăzut rapid, imediat ce s-a estompat lumina zilei. Îşi hrăni câinii, îi lăsă în cabană, băgă lemne în sobă şi se întoarse în oraş în jurul orei şapte ca să găsească ceva de mâncare. Atracția cea mai mare şi evidentă o constituia un local din bârne, o clădire înconjurată de verande. La intrare se putea citi o reclamă privitoare la bucătăria montană, iar el habar n-avea ce-o mai fi însemnând şi asta.

Înăuntru, locul era împărțit în două încăperi mari, separate de spațiul pentru bucătărie. Încăperea mai mică

era pentru luat masa, iar în cea mai mare se afla un bar mare şi bine garnisit cu băuturi. În sala de mese erau doi oameni, în vreme ce în bar se aflau mai bine de douăzeci, bărbaţi şi femei. În încăpere se mai aflau un tonomat, mese pentru două şi patru persoane, un mic ring de dans, o scenă, într-un colţ al camerei, pentru minirecitaluri şi o tejghea din lemn lustruit, lungă de mai bine de zece metri. Cam se aşeză pe un scaun înalt la bar, inspectă selecţia surprinzător de bună de băuturi şi comandă un pahar de Maccallan cu gheaţă unuia din barmanii extrem de ocupaţi.

Îşi termină băutura, plăti şi se îndreptă spre sala de mese. În acest timp, pe uşa din faţă intrară trei oameni în uniformă. Unul dintre ei era încântătoarea doctor Goode. Femeia îi zâmbi şi făcu apoi cu mâna în direcţia lui în vreme ce se îndreptau cu toţii spre bar, gest care îl făcu pe unul dintre tinerii care o însoţeau să-i arunce lui Cam o privire rapidă şi bănuitoare. Cam răspunse la salut cu un gest şi o lăsă pe chelneriţă să-l conducă la o masă.

Tocmai îşi termina cina când poliţiştii plecară. Câteva minute mai târziu, Mary Ellen Goode se întoarse şi veni spre el. Cam vru să se ridice, dar ea îi făcu semn să stea jos şi se aşeză la rândul ei pe un scaun.

— Ai luat masa? o întrebă el.

Ea clătină din cap:

— Mănânc mai târziu.

Se uită în jurul ei câteva clipe ca să vadă dacă îi urmărea cineva.

— Ascultă, m-am mai gândit la solicitarea ta. Chestia asta e serioasă?

El îi povesti despre scaunul electric, apoi îi mai spuse doar că un suspect menționase termenul „hăitași" ca fiind cumva legat de execuții.

— Legat în ce fel? vru ea să știe.

— Habar n-am. Nu știam ce-i cu ăștia până când nu mi-a povestit cucoana de la magazin toată tărășenia. Dar atâta vreme cît de pume nici nu se pune problema, cred că am să mă recunosc învins și am să mă întorc acasă.

— Ei bine, rosti ea, uitându-se câteva clipe la masă. Ce am spus este punctul de vedere oficial al administrației rezervației. Dar...

El termină de mâncat, se șterse la gură și își dădu la o parte farfuria și tacâmurile:

— Spune mai departe!

— Un polițist cu care mă întâlneam acum vreo doi ani mi-a povestit odată aceeași poveste. De fapt, el se gândea să deschidă o anchetă în privința asta, doar că avea sentimentul că toți cei de la centru aveau să râdă de el. Credea că era posibil ca povestea să fi fost reală și că oamenii implicați erau periculoși.

— Noaptea trecută am văzut un polițist împachetând o centură de gloanțe și o armă, zise el. Nimeni nu-i asociază pe cei care asigură paza rezervațiilor naturale cu niște indivizi periculoși. Știi tu, ofițerii din rezervații sunt acei oameni binevoitori care-ți dau sfaturi înțelepte.

Chipul ei se întunecă.

— Acum avem o mulțime de ofițeri corupți, zise ea. Cu doi ani în urmă, câțiva motocicliști din Atlanta

au venit în rezervația noastră și au înființat un laborator clandestin de fabricare a drogurilor, într-un camping. Doi dintre gardienii noştri s-au dus să vadă ce-i cu emanațiile alea şi nemernicii i-au lichidat cu focuri de armă atunci când ei le-au ciocănit în uşă. Unul dintre ei era Joel Hatch, logodnicul meu.

— Aoleu! exclamă Cam. Îmi pare rău.

— Ei bine, nenorocirile li se întâmplă şi oamenilor care-şi văd de treaba lor, nu? Vestea bună este că o echipă specială de intervenție din Atlanta i-a prins pe nemernici într-un bar din Blue Ridge, din Georgia. Se pare că tipii au opus rezistență.

Cam dădu din cap:

— Rezistența asta e bine venită, zise el. Scuteşte pe toată lumea de o groază de timp şi efort pierdut. Dar îmi pare rău pentru ceea ce-ai pierdut...

Vru să-i povestească despre Annie, apoi se răzgândi.

— Mulțumesc, rosti ea automat. În fine, uitasem cu totul de treaba cu felinele alea până astăzi, când m-ai întrebat tu. Oricum, nu am auzit niciodată de aceşti hăitaşi.

— Cunoşti un tip pe nume White Eye Mitchell?

— Doar după reputație. Se pare că el l-a găsit pe un turist rătăcit cu cinci ani înainte, după ce toată lumea renunțase să-l mai caute.

— Se pare?

— Ei bine, noi credem că el fusese ghidul omului. Zvonurile spun că ei doi s-au certat, iar Mitchell l-a lăsat acolo pentru ca omul să-şi revizuiască atitudinea.

Nu a existat nici o dovadă în acest sens, bineînțeles, iar cel salvat nu a vrut să vorbească din cine știe ce motiv.

Cam dădu din cap:

— Te-aș putea ruga să recurgi la sursele de aici ca să vezi dacă mai descoperi ceva?

Ea îl privi:

— Îmi ascunzi unele lucruri. Am dreptate?

— Da, răspunse el. Dar te asigur că am un caz extrem de serios de rezolvat și nu mă joc cu asta.

— Șeriful nostru știe că te afli aici?

— Da, știe. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l vizitez. Dar nici el nu cunoaște întreaga poveste și am reușit să-l conving că ăsta este un loc bun unde să-mi desfășor ancheta.

— Bine, acceptă ea. O să întreb în jur. Cât vei sta aici?

— Nu știu, răspunse Cam. Până când descopăr ceva.

— Sau până când altceva te descoperă pe tine, replică ea cu voce moale.

Era rândul lui să se holbeze la ea:

— Ce vrea să însemne și asta, mai exact?

— Nu sunt deloc sigură, răspunse ea. Dar locurile cu adevărat sălbatice din ținutul ăsta par să atragă tot felul de indivizi ciudați în prezent, spuse și clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de un gând rău. Nu mă lua în seamă, continuă ea cu un zâmbet. Cred că sunt de prea multă vreme singură.

— În privința asta și eu stau la fel, începu el, dar, în acea clipă, în sala de mese se iviră doi bărbați venind dinspre bar și o salutară pe Mary Ellen.

Ea se scuză şi se duse spre ei. Cam îşi plăti nota şi ieşi din local. Era frig, dar aerul era limpede. Avea chef de o plimbare. Cerul nopții era atât de încărcat de stele sclipitoare, încât el se opri în parcare ca să le privească.

Când ajunse înapoi la camionetă, descoperi un bilețel înghesuit în rama portierei din dreptul şoferului.

„Ies de la serviciu la 23.00", scria în bilet. „Trebuie să discutăm." Însemnarea era urmată de un număr de telefon mobil şi o semnătură: „M.E.G".

39

Când ajunse înapoi la cabane, Cam observă că, în partea aceea, se aşternuse o pătură subțire de nea suficientă însă ca să evidențieze faptul că un vehicul intrase în zona cabanelor cândva după lăsarea zăpezii şi că apoi ieşise. Înainte de a coti spre parcarea din fața cabanei sale, Cam se dădu jos ca să vadă dacă vehiculul se oprise, dar nu i se păru că o făcuse. Urmele erau drepte, fiind lăsate de cauciucuri mari, cum erau cele de la camioneta lui. Se lăsă pe vine şi atinse marginile urmelor care, dacă lucrurile s-ar fi petrecut într-un film, ar fi trebuit să-i indice cât de proaspete erau. În loc de asta, particulele de zăpadă şi noroi i se topiră în palmă fără să-i dea nici un fel de alte indicii. Cam decise că nu era bun de iscoadă indiană.

Zăpada aşternută lângă cabana lui şi pe treptele de la intrare şi care la marginile verandei înghețase părea

neatinsă. Cam lăsă câinii afară şi îi urmări, să vadă dacă ei observau ceva în preajma cabanei, dar Frick alerga fericită, cu botul în pământ şi cu coada pe sus, în vreme ce Frack se apucă să însemneze cu urină copacii. Cam verifică mică terasă din spate, unde se găsea un grătar pe roți ruginit, dar nu sesiză nici un semn al vizitei cuiva acolo — doar dacă acel cineva nu trecuse înainte de căderea zăpezii. Îşi spuse că ajungea cu atâta suspiciune şi se duse înăuntru ca să vadă dacă îl putea deranja pe Bobby Lee Baggett. Aşa cum se aştepta, îi răspunse mesageria vocală. Îşi lăsă numele şi numărul de telefon, apoi se duse să cheme câinii înăuntru.

După ce aprinse focul în sobă, îşi aminti că lăsase arma în compartimentul pentru mănuşi al maşinii. Se întoarse la camionetă ca să o ia şi aruncă iarăşi o privire în jur. Cabana lui părea în continuare singura ocupată. Doar o lumină aprinsă se vedea la recepția din capătul şirului de cabane. Între timp, cerul se acoperise parțial de nori şi aerul mirosea a zăpadă. Nu se simțea nici o adiere de vânt; se auzeau doar zgomotele scoase de motorul camionetei, care se răcea în aerul geros. Încercă să-şi imagineze o pumă furişându-se tăcută prin preajma cabanelor, cu ochii verzi licărind în beznă. Auzi o bucată de zăpadă căzând de pe un copac în spatele lui şi zări forma unei păsări de pradă mari şi cenuşii, ieşită la vânat, alunecând fără zgomot prin văzduh, deasupra văii dintre şirurile de cabane. Dealurile înconjurătoare erau doar nişte forme întunecate. Parcarea cabanei era prea joasă ca el să vadă crestele munților, care îşi arcuiau culmile spre vest, spre Tennessee, la doar opt kilometri distanță

de acel loc. Îl apucă tremuratul în aerul nopții. Cam își chemă câinii și se întoarse în cabană, unde soba degaja de-acum o căldură plăcută. Își scoase cartea și se așeză să citească în liniște despre expediția lui Grant împotriva fortului Donaldson de pe râul Tennessee, descrisă de Shelby Foote*. Șeriful îl sună la ora zece seara. Cam îi povesti versiunea scurtă a ceea ce făcuse și îi mai spuse că aflase ce era cu hăitașii.

— Să sperăm că nu e o chestie prea încurcată.

— Pare că e, îi răspunse Cam, ceea ce îl făcu pe șerif să geamă.

Gemu încă o dată atunci când auzi istorisirea.

— Pume? Indivizi care urmăresc pumele pentru... Ce, care e scopul ăla nemaipomenit?

— De fapt, pentru o poză, zise Cam. Bineînțeles că asta explică totul. Bănuiesc că e vorba de adrenalina pe care ți-o oferă experiența asta extremă în sălbăticie. Așteptați să se facă și documentarul...

— Iisuse! exclamă șeriful. Și polițiștii ți-au spus că pumele au dispărut din acea zonă?

— Din nefericire, da. Din când în când, apar relatări despre observarea unui animal, însă fără nici o dovadă în acest sens.

— Și atunci cum se leagă tâmpenia asta de problema pe care o avem noi de rezolvat în ținutul Manceford?

Cam începu să fredoneze ceva ce semăna cu incantațiile indiene, fapt care indica faptul că habar n-avea care era răspunsul. Șeriful trase o înjurătură.

---

* Shelby Foote — istoric american; a scris despre Războiul Civil. (n.tr.)

— Ascultă, zise el. Mai stai o zi sau două acolo, apoi întoarce-te şi vom lua o decizie spre ce să ne îndreptăm atenţia pe mai departe!

— Da, şefu'! îi răspunse Cam, după care închise.

Se duse la uşa de la intrare şi privi afară. Ningea din nou, iar, de această dată, părea a fi mai mult decât o simplă fulguială. Se întrebă dacă era cazul să se aventureze în parcare ca să pună lanţuri la cauciucurile camionetei, dar se hotărî să n-o facă. Buletinul meteo de la radio pomenise doar de nişte fulguieli.

O jumătate de oră mai târziu, dădu un alt telefon. Spre surprinderea lui, îi răspunse un bărbat.

— Am primit un bilet să sun la acest număr zise Cam. Cu cine stau de vorbă?

— Vrei să afli cine sunt hăitaşii?

— Exact, replică Cam.

— Unde stai?

Cam îi spuse.

— Care cabană?

— Este singura ocupată. Vei vedea camioneta mea. Eşti poliţist?

— În jumătate de oră, replică individul şi închise.

Cam îşi căută carneţelul şi îşi notă pe el numărul de telefon, împreună cu o însemnare ca să-şi amintească să-i ceară lui Jay-Kay să identifice numărul respectiv. Se uită iarăşi afară şi văzu că ninsoarea continua.

Se gândi la situaţia în care se afla. Tocmai îi spusese unui străin unde se afla şi că era singur într-un parc de cabane pustii. Exista un singur drum de acces către şi dinspre cabane. Dacă avea să apară o nouă echipă de

ucigaşi, ar fi fost extrem de rău pentru el să fie prins astfel în capcană. Din nefericire, nu-şi adusese îmbrăcăminte groasă cu el, avea la dispoziţie o singură armă uşoară şi nu dispunea de nici un sprijin. Presupusese că acel număr de telefon îi aparţinea lui Mary Ellen Goode, poliţista zâmbitoare.

Putea să încerce să sune la postul local de poliţie. Şi ce să le spună? Frick se ridică şi veni să vadă ce anume îl deranja pe stăpânul ei. „Măi, să fie, am ajutoare", gândi el, începând să-şi mângâie câinele pe după urechi. Frack veni şi el imediat la mângâiat. Câinii simţeau imediat care era dispoziţia lui sufletească, de parcă ar fi văzut prin el.

Îşi puse pe el o a doua pereche de ciorapi, izmene şi o haină mai groasă peste cămaşa flanelată. Îşi luă haina cu care ieşea afară şi mănuşile şi descoperi cu bucurie o şapcă tricotată în bagaj. Deschise uşa de la intrare şi privi afară. Capota camionetei era deja acoperită de un strat de câţiva centimetri de zăpadă. Cerul era plin de nori şi vârtejurile de ninsoare generau o perdea dincolo de care era aproape imposibil să vezi ceva. Urmele lăsate de camionetă pe şosea abia mai puteau fi zărite acum.

Lăsând luminile aprinse în cabană, Cam încuie uşa de la intrare. Îşi luă arma, scoase câinii afară pe uşa din spate şi merse până la cabana învecinată. Parcurse distanţa pe o latură a cabanei, pentru ca urmele să fie cât mai puţin vizibile. Încercă uşa din faţă. Era încuiată, dar uşa din spate nu era. Intră în cabană împreună cu câinii şi descuie uşa de la intrare dinăuntru. Temperatura de afară nu era chiar atât de scăzută; erau aproximativ

minus zece grade Celsius, la fel ca înăuntrul cabanei goale. Câinii erau obişnuiți cu iernile, aşa că n-aveau să pățească nimic. Cam aşeză un scaun, astfel încât să vadă spațiul acoperit de zăpadă dintre cabane, apoi luă loc pe el ca să aştepte. Singurele lumini vizibile erau cea lăsată aprinsă înăuntrul cabanei lui şi cea de la recepție. Încercă telefonul din cabana în care se afla, dar linia nu funcționa. Se gândi să se ducă înapoi şi să-şi ia telefonul mobil, dar se răzgândi. Avea câinii, avea arma şi nu se afla unde spusese că va fi. Dacă veneau inamici, atunci măcar să ştie dinainte.

După treizeci de minute de aşteptare se ridică şi începu să se plimbe prin cabana pustie. Frigul montan începuse să pătrundă prin straturile de îmbrăcăminte, ceea ce îl făcea să simtă nevoia de a-şi pune sângele în mişcare. Câinii stăteau tolăniți pe pragul uşii de la intrare. Frack moțăia, în vreme ce Frick se uita la Cam. Afară, ninsoarea continua să cadă, iar lumina de la intrarea în parcul de cabane se mai vedea doar ca un licăr chihlimbariu. Şi fumul scos de soba din cabana lui de-abia mai era vizibil.

Poate că individul renunțase la drum din pricina ninsorii abundente. Iar dacă povestea asta fusese un soi de atragere în capcană, furtuna care se declanşase ar fi făcut o asemenea acțiune dificilă. Cam hotărî să aştepte încă o jumătate de oră şi, apoi, să se întoarcă la cabana lui încălzită. Verifică ferestrele din spate ale cabanei, dar ninsoarea ascundea culmea dealului din spate. Se întoarse la ferestrele din față — nici o schimbare: ninsoare abundentă, toate lucrurile pierzându-şi forma. Apoi

Frick începu să mârâie, cu un sunet profund, din rărunchi care îl trezi şi pe Frack din moţăială. Acesta se ridică, se duse la uşă şi o adulmecă, apoi se uită la Frick, care continua să stea întinsă pe podea, cu urechile ciulite şi mârâind.

— Ce e acolo, un criminal? întrebă Cam cu voce tare, după care Frick se ridică pe cele patru labe şi se duse la ferestrele din faţă.

Orice ar fi fost, Frack nu auzise nimic, iar Cam nici atât, dar omul învăţase să le dea atenţie câinilor când aceştia observau ceva în neregulă. Îşi ascunse revolverul în palmă şi începu să se plimbe de la o fereastră la alta prin cabana întunecată, având grijă să nu se expună. Deşi nu se vedea luna, zăpada lumina bezna nopţii, astfel încât Cam reuşea să vadă destul de clar zona din imediata apropiere. Frick continuă să mârâie încet, deşi cu o intensitate mai mică. Se întinse lângă pragul uşii de la intrare. Cam se gândi să-i dea drumul afară, dar, dacă era vorba doar de o căprioară, câinele s-ar fi putut rătăci în hăituirea care ar fi urmat. Mai exista şi posibilitatea să fi fost doar un urs venit după trufandalele din gunoi, doar că, pe o asemenea vreme, urşii ar fi trebuit să hiberneze. Cam nu auzise nici un fel de zgomot de motor, aşa că era, probabil, vorba de vreun animal sălbatic.

Făcu un alt tur pe sub ferestre. Nimic. Se gândi să se ducă în cabana lui ca să ia mobilul, să formeze iarăşi numărul de telefon, dar ceva îi spunea să nu iasă. Se uită la câini. Frick stătea cu capul pe podea, dar cu ochii la pândă. Frack se uita la ea, ca de obicei, gata să se ia după partenera lui mai agresivă. Nici unul din câini nu părea

nerăbdător să iasă, ceea ce îi spunea lui Cam că era posibil ca ei să se teamă de ceea ce ar fi putut descoperi acolo.

Apoi, Frick intră brusc în alertă, sculându-se şi uitându-se fix la uşă, dar fără să scoată vreun sunet, cu părul ridicat pe spate şi cu trupul încordat în poziţia de atac. Frack veni în spatele ei, uitându-se şi el fix la crăpătura din partea de jos a uşii de la intrare. Cam se duse în colţul încăperii, postându-se într-o relativă penumbră şi privi spre ferestre. De afară nu se auzea nici un sunet — nici de vânt, nici de paşi prin zăpadă, nici de motor. În aerul îngheţat, respiraţia lui scotea norişori de abur. Apoi crezu că auzise ceva afară, dar era un sunet extrem de subtil: o presiune uşoară pe duşumeaua verandei, ca un soi de pas înfundat. Cam se ghemui în colţul încăperii, îndreptă revolverul către uşă şi privi cu mare atenţie spre ferestrele din faţă, căutând forme sau umbre pe fundalul ninsorii. Câinii se aruncară brusc la podea, cu ochii încă aţintiţi asupra uşii de la intrare, dar cu trupurile mai relaxate. De fapt, Frick adoptă chiar o poziţie de supunere, în vreme ce Frack se aşeză, pur şi simplu, cu capul într-o parte, ascultând ceva. Cam crezu că desluşeşte şi el ceva afară, dar îşi dădu seama că era vorba doar de o reacţie la atitudinea câinilor.

Cei trei rămaseră nemişcaţi în cabană încă un minut, apoi câinii se relaxară treptat. Nu se mai auzea nici un fel de sunet pe verandă, ceea ce îl făcu pe Cam să se răsucească încet pe călcâie şi să se uite la ferestrele şi uşa din spate. Pocni încet din degete şi Frick veni spre el, urmată

de Frack. Amândoi se aflau lângă el, în colț. Câinii îi linseră mâinile, în timp ce cozile lor măturau podeaua. Relaxarea lor era de-a dreptul palpabilă. Orice ar fi fost afară plecase şi, cum simțurile lor erau mult mai evoluate decât ale lui, Cam se ridică şi se duse la ferestrele din față. Câinii îl însoțiră, lipiți de picioarele lui. Cam studie curtea din față şi drumul, dar nu văzu altceva decât zăpadă. Apoi se uită spre duşumeaua verandei şi zări o linie de urme mari cât o farfurie de supă în stratul subțire de zăpadă care se strânsese acolo.

Urmele se întindeau de-a lungul întregii verande şi semănau mult cu ceea ce el văzuse pe capota camionetei în acea dimineață. În adânciturile urmelor se forma deja un strat subțire de gheață. Respirația lui începu să aburească geamul ferestrei, aşa că el nu putu distinge detalii, cum ar fi fost direcția în care plecase animalul sau dacă urmele includeau şi semne de gheare sau nu. Acum Cam avea o idee despre ce fusese animalul care le dăduse târcoale şi de ce câinii fuseseră speriați.

Verifică iarăşi toate ferestrele, dar nu se mişca nimic afară, în fața cabanei. Îşi luă câinii şi ieşi pe uşa din spate, cu arma în mână, în caz că presupunerea lui fusese greşită. Rămase o clipă pe terasa din spate. Fulgii de nea îi gâdilau fața. Zăpada cădea destul de abundent ca el s-o audă cum se aşterne pe ramurile copacilor. Câinii rămaseră lipiți de el, fără a mai fi relaxați. Cam se întoarse la cabana lui şi o înconjură ca să vadă dacă mai existau şi alte urme, dar zăpada părea nederanjată până ce el ajunse pe veranda din față, unde se vedeau urme fără formă în zăpada din fața cabanei. Cam încercă să se ia

după ele până la şosea, dar stratul de zăpadă era prea mare. Urmele păreau să ducă de pe veranda cabanei lui până pe veranda cabanei învecinate, iar el înțelesese că felina fusese probabil în stare să-şi dea seama unde se ascundea el. Dar, oare, unde dispăruse?

Le comandă câinilor să plece în căutare şi aceştia se depărtară ezitând de el, adulmecând urmele care dispăreau cu repeziciune, învârtindu-se în jurul lor, dar evitând în mod clar să se avânte în întunecimea codrului. Cam îşi zise că era în mod clar mai frig afară, în vreme ce inspecta cu privirea umbrele dintre copaci în căutarea oricărei urme de vietate sălbatică. Câinii se întoarseră, uitându-se la el, ca şi cum l-ar fi întrebat: „Ți-a fost de ajuns?" Lumina de la recepție abia se mai vedea. Cam miji ochii înspre şosea ca să observe dacă se vedea vreun vehicul. Apoi vârfurile copacilor se agitară şi el simți o pală bruscă de aer mai rece venind dinspre crestele de deasupra şi izbind acoperişurile cabanelor. Ninsoarea intră pe moment într-un vârtej şi cei doi câini îşi ridicară boturile ca să cerceteze aerul. Frick scoase iarăşi acel mârâit pe ton jos, iar Cam simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Se mişcă înapoi spre veranda cabanei sale, însoțit îndeaproape de câini, în acelaşi timp ținând arma ațintită spre vârtejul de aer. Vântul scoase un geamăt şi undeva la dreapta lui Cam un brad pocni şi apoi se prăbuşi la pământ cu un bufnet surd. Cam continuă să meargă cu spatele până când simți treptele verandei lângă glezne, apoi urcă pe verandă şi întinse mâna după mânerul uşii.

Acesta nu se clinti. Era încuiat. Cam se gândi câteva clipe, apoi îşi aminti că el încuiase broasca înainte de a ieşi pe uşa din spate.

Porni în lateral pe verandă, continuând să urmărească drumul dintre cabane şi clădirile înconjurătoare. Câinii se uitau amândoi fix la ceva în direcţia recepţiei. Cam ajunse la colţul cabanei şi privi pe după ea în întuneric. Studie zăpada, dar nu se vedeau nici un fel de urme în ea. Dădu colţul şi, sprijinit cu spatele de perete, merse de-a lungul duşumelei până ce ajunse la colţul din spate. Apoi îşi dădu seama că nu mai avea câinii alături. Îi chemă cât putu de încet, dar aceştia nu veniră. Înjură şi îşi schimbă sensul de mers către partea din faţă a cabanei, simţindu-se extrem de expus în lumina ciudată creată de ninsoarea care cădea din cer. Se zgâi pe după colţul cabanei.

Câinii dispăruseră.

Privi în jurul lui şi crezu că zăreşte urmele lor îndreptându-se către cabana în care era recepţia. Vântul gemu din nou, iar ninsoarea se transformă iarăşi în vârtej drept răspuns. Un nou pocnet se auzi în codru. În mintea lui Cam răsună o voce interioară: intră în cabană. Intră acum.

Se conformă. Fără a mai încerca să fie discret, tropăi prin zăpadă pe terasa din spate şi intră în cabană. Îl întâmpină ca o binecuvântare căldura sobei. Închise uşa din spate şi apoi se duse la ferestrele din faţă ca să vadă dacă se zăreau câinii, dar nu văzu nimic. Aprinse lumina pe verandă, descuie şi deschise uşa, după care îi strigă. Nimic. Închise uşa la loc. Dacă ciobăneştii luaseră urma

vreunei căprioare, puteau da de necaz, deoarece căprioara îi putea duce spre locuri unde viața lor ar fi fost pusă în pericol. Dacă se duseseră după o blestemată de pumă, atunci chiar intrau în bucluc şi totul se sfârşea. Vântul sufla constant afară, făcând coşul sobei să vâjâie. Mai puse un buştean pe grătar şi agită jarul. Ştia că n-are sens să iasă afară pe jos ca să-şi caute câinii. Cu toată ninsoarea de afară, se putea rătăci extrem de uşor şi el nu era nici îmbrăcat, nici echipat corespunzător pentru o astfel de aventură. Apoi, ceva izbi în uşa din spate şi Cam auzi zgomotul scos de nişte gheare nerăbdătoare. Descuie uşa şi lăsă câinii să intre. Ei cercetară surescitați prin cabană, răsuflând din greu, ca şi cum tocmai s-ar fi întors dintr-o urmărire pe cinste. Cam fu tentat să țipe la ei, dar îşi dădu seama că era, de fapt, extrem de mulțumit că se întorseseră.

Verifică dacă sunt încuiase toate uşile, apoi se pregăti de culcare. A doua zi avea să ceară să fie pus sub urmărire acel număr de mobil ca să-l depisteze pe misteriosul vorbitor. Vântul se înteți afară şi valurile de ninsoare începură să se izbească cu putere de acoperiş. Stinse toate luminile, se mai uită încă o dată pe fiecare geam, îşi aşeză revolverul pe noptieră şi se strecură în pat. Câinii se întinseră lângă sobă şi se ghemuiră. În vreme ce simțea cum adoarme, Cam crezu că auzise un țipăt prelung peste zgomotul vântului, dar se linişti singur, spunându-şi că era doar sunetul furtunii. Sigur că asta era.

40

Mary Ellen Goode zâmbea a doua zi de dimineață, când Cam intră în postul de poliție. Ziua începuse strălucitoare şi limpede, cu un strat de zăpadă de aproape cincizeci de centimetri aşternut pe sol şi cu o temperatură de minus zece grade Celsius, cât să desfunde bine nările tuturor. Şoselele fuseseră date cu nisip şi curățate, astfel încât Cam ajunse într-un timp relativ scurt la sediul poliției. Îşi pusese vechea lui pălărie de ajutor de şerif şi ochelarii de soare, ca să se ferească de priviri iscoditoare, iar Mary Ellen îi spuse cu o expresie serioasă că nimeni nu l-ar fi putut socoti polițist aşa cum se deghizase.

Îi oferi o cană de cafea, pe care el o acceptă, recunoscător. Apoi, Cam îi povesti de bilet şi de numărul de telefon, iar sprâncenele ei se arcuiră în sus.

— Este numărul telefonului mobil de la post, zise ea. Dar e chiar..., făcu şi privi spre birou. Ei bine, era chiar aici. Ăsta e încărcătorul lui.

— Oricine a lăsat acel bilet ştia, aşadar, al cui este telefonul, replică el.

Se întrebă dacă era vorba de cineva din acel birou. Îi povesti femeii despre inițialele de pe bilet.

— Nu-mi place deloc chestia asta, zise ea, încruntându-se.

— Dă-mi voie să te întreb ceva: dacă urmele au fost lăsate de un animal mare în zăpadă şi, apoi, peste astea a continuat să ningă, după care s-a format o crustă prin

îngheț, ar mai putea cineva să încerce depistarea acelor urme?

Ea îl privi fix câteva secunde:

— Eu n-aş putea s-o fac, dar avem un polițist aici care ar putea încerca.

O oră mai târziu, se întoarseră la cabana lui Cam. Un polițist înalt şi deşirat, care semăna izbitor cu Abraham Lincoln stătea în patru labe pe veranda din față a cabanei lui Cam, dând uşor zăpada depusă cu o rindea. Încercând să nu ia în seamă frigul pătrunzător, Cam şi Mary îl urmăreau din cadrul uşii.

— În mod normal, zise omul, urmele s-ar umple pur şi simplu cu zăpadă, dar spuneți că ați văzut o peliculă de gheață. Asta caut eu. Cât de adâncă spuneți că era zăpada atunci când au fost lăsate urmele?

— Era doar un strat subțire de zăpadă, răspunse Cam. De o adâncime maximă de un centimetru.

Respirațiile tuturor se transformau în abur în aerul înghețat. Polițistul schimbă unealta cu o pensulă în vreme ce continua să caute prin zăpadă de-a lungul unei zone de un metru în afara celei unde Cam şi câinii bătătoriseră zăpada. La una dintre ferestrele din față se zăreau două perechi de urechi de câine ciobănesc.

— Păi, e posibil ca tot efortul să fi fost făcut în zadar dacă stratul ăla de zăpadă... Stați aşa... Am găsit! Am găsit!

Omul schimbă pensula mare cu una mult mai mică şi mai fină, după care începu să îndepărteze zăpada de pe linia lui de căutare. În urma acestei acțiuni, se ivi conturul unei urme de patruped.

Mary Ellen privi peste umărul lui şi fluieră încetişor:

— E ditamai animalul, rosti ea.

— Mda, aşa aş zice şi eu, replică poliţistul, curăţând zăpada rămasă aproape fulg cu fulg, până ce dezvălui pe de-a-ntregul urma.

Apoi, scoase un tub din trusa cu care venise şi pulveriză dintr-un spray peste urmă.

— E un compus pe bază de silicon, explică el. Se solidifică în contact cu materia rece.

Substanţa era vag gălbuie, dar suficient de colorată ca amprenta să se reliefeze clar. De această dată, Cam putu vedea vârfurile ghearelor, lucru ce-i dădu fiori. Poliţistul se ridică în genunchi.

— Pot spune, declară el, că asta a fost o felină mare. După dimensiuni.

Puse un strat nou de substanţă, aşteptă câteva clipe, apoi repetă operaţiunea.

— Şi nici măcar nu are ghearele scoase, comentă Mary Ellen.

— Mda, replică poliţistul, scoţând un aparat foto din trusă.

Trase câteva cadre din unghiuri diferite, apoi înjură, luă un metru din lemn, îl aşeză de-a lungul urmei şi repetă operaţiunile. Lui Cam i se păru că amprenta avea diametrul de cel puţin douăzeci de centimetri.

— Mai sunt şi altele? întrebă poliţistul.

— A fost un şir de-a lungul întregii verande, răspunse Cam. Câinii au venit aici ieşind pe uşă, răvăşind urmele,

motiv pentru care te-am pus să începi de la mijlocul verandei. Mai sunt şi altele pe veranda de colo.

Polițistul dădu din cap şi începu să-şi extindă căutarea prin zăpadă.

— Mai am nevoie de una, preferabil chiar de două, ca să pot estima lungimea pasului. Chestia asta îmi va lua ceva vreme.

Câinii începeau să se agite în cabană, motiv pentru care Cam se întoarse înăuntru, urmat de Mary Ellen. Ea îi întâmpină pe amândoi câinii cu afecțiune, iar aceştia îi răspunseră gudurându-se.

— Ce câini minunați! rosti Mary Ellen. Lasă-mă să ghicesc: cu ăsta rezolvi treburile grele şi cu celălalt te distrezi, ieşind la plimbare?

— Ai dreptate, răspunse Cam. Deşi cel negru poate rezolva şi el probleme dacă trebuie. În marea parte a timpului însă, doar sperie oamenii, fie şi doar privindu-i fix.

— Mi se pare corect, răspunse ea. Cum au reacționat la chestia care s-a plimbat pe veranda de afară?

— N-au fost prea curajoşi.

— Ce câini deştepți!

Mary Ellen îşi scoase haina. Sub tunica uniformei avea o centură de piele, de care era prins un revolver Glock. Îl surprinse pe Cam uitându-se la ea.

— Nu plec de acasă sau de la birou fără el, zise ea. De când...

— Am priceput, i-o tăie scurt Cam.

Se duse în bucătărie să pregătească ibricul pentru cafea.

— Spune-mi, domnule locotenent, ce te-a adus în realitate aici, în țara pădurilor? Ai apărut, spunând tot felul de povești despre niște hăitași; cineva îmi fură numărul de telefon, stabilește o întâlnire pe care nu o respectă și iată, acum avem prima urmă adevărată a unei pume după mai bine de treizeci de ani.

Cam își trase un scaun din bucătărie și se așeză pe el ca să aștepte cafeaua să fiarbă. Mary Ellen se duse lângă sobă, încercând complet degajat să-și încălzească simultan fundul și mâinile. Îl auziră amândoi pe polițistul de afară exclamând: „Da!"; descoperise o altă amprentă.

Cam se uită fix spre masă câteva clipe care părură lungi, încercând să-și dea seama cât de multe putea să-i spună. Mary Ellen nu-l presă.

— Ați auzit pe aici de execuțiile alea transmise pe Internet? întrebă el.

— O, da. Au circulat prin toate rețelele interne. Am văzut-o și eu pe una din ele.

— Chestia asta s-a petrecut în părțile de unde sunt, iar eu trebuie să aflu cine a făcut-o.

— De unul singur?

Cam zâmbi. „Isteață fată", își zise el.

— Deocamdată, răspunse Cam cu glas tare. S-ar putea să beneficiem de ceva ajutoare federale.

— Aha. Așadar, e vorba de un joc cu prietenii voștri, federalii, și de un alt joc, pentru edificarea șerifului?

— Cam așa ceva, răspunse el.

Nu voia deloc să discute despre eventualitatea amestecului unei grupări de justițiari în toată povestea asta.

— Şi nu cumva a mai existat un caz, cel al unei judecătoare care a murit din pricina unei explozii acolo, în Triboro, de curând? continuă Mary Ellen. Are vreo legătură cu cele două execuții?

— Poate, îi răspunse el în doi peri. Adevărul e că nu ştim, dar menținem toate pistele deschise. Ea a fost judecătoarea care le-a dat drumul celor doi nemernici din cauza unui viciu de procedură.

Mary Ellen se uită cu subînțeles la el din cealaltă parte a încăperii.

— O judecătoare liberală le dă drumul, apoi cei doi sunt prinşi de o persoană sau de un grup de persoane necunoscute şi sfârşesc pe un scaun electric?

— Le-au ucis pe soția şi pe fata unui cercetător de la compania Duke Energy în timpul unui jaf armat. Au plecat liberi, din pricină că poliția a greşit când i-a arestat. Respectivul cercetător ne scapă din ochi, apoi, cei doi nemernici apar pe post de vedete pe scaunul electric. Aşa că...

— Şi voi credeți că tot el a omorât-o şi pe judecătoare?

Cam ridică stânjenit din umeri. Mary Ellen se apropia periculos de mult de a-şi da seama ce anume investiga el mai exact.

— Aşa cum am mai spus, suntem la început, iar federalii au şi ei teoriile lor, ca de obicei.

— În caz că am uitat să-ți spun, rezervația se află şi ea sub control federal, zise ea. Iar ăsta nu e un răspuns. Nu suntem în mod necesar inamicii tăi, domnule locotenent...

Cam a fost salvat de ibricul în care apa începuse să fiarbă. Se ridică de pe scaun şi turnă cafea în trei ceşti. Îi întinse una lui Mary Ellen şi, apoi, îi duse alta polițistului de afară, care descoperise o a doua urmă şi începea să lucreze şi la o a treia. Mary Ellen veni şi ea în cadrul uşii, amestecând cu lingurița zahărul în ceaşca ei.

— Cât e de mare, Larry?

— Are peste doi metri, îi răspunse polițistul, stând pe genunchi şi suflând în ceaşca lui cu cafea fierbinte. Nu pot estima greutatea pe duşumelele astea, dar, după lungimea pasului, ar trebui să aibă şaptezeci sau optzeci de kilograme. O felină cu adevărat mare. Această a treia urmă nu e prea bună, aşa că o să mai caut şi prin altă parte pe verandă.

— Şi ce naiba a căutat aici? întrebă Cam.

— Ai lăsat câinii să alerge pe-afară? se interesă Mary Ellen.

Cam dădu din cap.

— Atunci, probabil asta a căutat, replică ea. O pumă de o asemenea mărime nu s-ar teme de doi câini. Le-ar trage câte o labă şi i-ar păpa imediat.

Larry plecase de pe verandă şi căuta prin zăpada de la capătul cabanei. Ghemuit în omăt, arăta ca o barză în cuib. Cam reveni în cabană.

— Aşadar, poate că e ceva adevăr în povestea ta cu hăitaşii, zise ea. Dar care e legătura cu ceea ce anchetezi tu?

El îi zâmbi:

— Nu sunt convins că există aşa ceva. E vorba doar de ceea ce a menționat individul în cursul anchetei, aşa

că iată-mă aici... În esență, verific cele spuse. Așa procedăm noi când nu avem alte indicii. Probabil că nu există nici o legătură.

Ea îl privi cu scepticism.

— Mi-am dat doctoratul în zoologie, rosti Mary Ellen. Întâmplător, m-am specializat în urși, nu în felinele mari. Urmele astea vor genera niște dezbateri foarte interesante la bar. Dar bineînțeles că va trebui să dovedești că nu le-ai fabricat chiar tu. Știi tu, ca un fel de al doilea Bigfoot... Sasquatch în munții Smokies...

— Fii serioasă! rosti el. Doar nu caut să public un articol bombă în *Enquirer*. În esență, mi-ai răspuns la întrebări.

Ea dădu din cap cu un zâmbet ușor triumfător. „La dracu'", își zise el. „Tocmai m-a prins în capcană." Îi zâmbi și el:

— Bine. Frumos lucrat.

— Mulțumesc. Și adevărul-adevărat care ar fi?

Era rândul lui să o surprindă.

— Nu-ți mai pot spune nimic altceva despre această investigație, mărturisi Cam. E o chestie extrem de delicată, înțelegi?

Ea clipi. Cam se uită fix la ea până când Mary Ellen pricepu.

— Aha! exclamă ea. O problemă internă.

— Eu nu am spus așa ceva și, din acest punct, nu mai putem discuta, replică el. Nu vreau să te supăr.

— Nu mă superi. Cum te putem ajuta?

— Hăitaşii. Mi-ar fi de folos orice poţi afla despre acest lucru de la oamenii de pe aici. Accept zvonuri, bârfe, nume şi adrese. Orice.

— Chiar că eşti în ceaţă total, constată ea. Bine, o să-i pun pe oamenii mei să întrebe în jur, continuă Mary Ellen, după care se gândi o clipă. Cel puţin acum se pare că avem şi felina necesară.

41

Cam aşteptă încă o oră, în timp ce poliţistul tot încercă să scoată la iveală noi urme, după care urcă amândoi câinii în camionetă şi se întoarse la sediul Biroului Şerifului din ţinutul Carrigan, unde se întâlni cu un oarecare locotenent Grayson, care conducea Departamentul de Investigaţii Criminalistice. Le ceru direct ajutorul celor de acolo în oferirea oricăror informaţii disponibile despre tărăşenia cu hăitaşii, întrebându-i dacă există vreo legătură între această poveste şi White Eye Mitchell. Descrise cazul execuţiilor pe scaunul electric, incidentul cu bomba şi faptul că principalul lor suspect se sinucisese, dar nu făcu nici o referire la suspiciunile privitoare la implicarea poliţiei. Un individ înalt, cu prestanţă, de cincizeci şi ceva de ani, Grayson ascultă cu mare atenţie şi promise că va cerceta atent, apoi îl întrebă dacă era vreo problemă în cazul în care voiau să verifice cele auzite la Biroul Şerifului din ţinutul Manceford. Cam îi răspunse că era în regulă şi îi dădu

locotenentului numerele de telefon pentru a putea lua legătura cu Bobby Lee.

— Am auzit de dimineață niște zvonuri despre o pumă, zise Grayson.

Cam dădu din cap. Uitase cât de repede circulă zvonurile într-o regiune ca aceea. Descrise urmele și reproduse ce credea cel care le analizase despre ele. Menționă și comentariul lui Mary Ellen despre posibilitatea ca însuși Cam să fi fabricat urmele.

— Oamenii lui Mary Ellen sunt oameni buni, replică Grayson. Trebuie să asculte o mulțime de prostii în secția aia. Turiștii văd cele mai ciudate lucruri: pantere, lupi, cobre regale, urși grizzly — tot ce vrei.

— Mi-a oferit explicația oficială a administrației parcurilor: nu există pume aici. Apoi, ulterior, a cam lăsat de înțeles că este posibil să nu fie adevărat ce a spus. Mi s-a părut ciudat. Pare să fie... drăguță.

— Ți-a povestit ce s-a întâmplat cu logodnicul ei, Joel Hatch?

— A fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit?

Grayson bătu câteva clipe darabana cu un pix pe birou:

— Fratele Joel era un picuț cowboy, mai ales când venea vorba despre administrarea parcului. Era un pic *prea* dedicat serviciului. În opinia noastră, avea veleități de cowboy, ca vedetele din filme.

— Și de-asta a fost împușcat?

— A fost împușcat pentru că a vrut să facă o razie într-un laborator de producere a metadonei; i s-a spus să aștepte întăriri din partea noastră, însă el l-a convins

pe partenerul lui să procedeze în stil John Wayne. Pentru noi, nu a fost o surpriză împuşcarea lui, dar ne-a părut rău pentru Mary Ellen. Şi pentru partenerul lui, spuse şi îi aruncă lui Cam o privire semnificativă. Mary Ellen este o doamnă cu un statut aparte în această comunitate, mă înțelegi?

Odată primit avertismentul, Cam dădu din cap şi se gândi la cele auzite.

— Există şi fire de păr în acele urme? îl întrebă Grayson.

— Cred că da, răspunse Cam.

Îşi aminti că polițistul se dusese până la maşina lui ca să ia pungi pentru recoltarea dovezilor.

— Bine, zise Grayson. Avem aici, în oraş, în diverse colecții private, câteva specimene împăiate, de la începutul secolului XX. Se poate face o analiză comparativă a ADN-ului ca să vedem dacă e vorba despre o pumă din varietatea orientală sau occidentală. Sau de păr de iepure de pe o farfurie plată cu nişte gheare de urs lipite pe ea. Care e legătura lui White Eye cu toată povestea asta?

Cam ezită. Era destul de sigur că schimbarea bruscă de subiect din partea lui Grayson fusese calculată, aşa că hotărî să se ascundă în spatele aceleiaşi replici pe care i-o dăduse şi lui Mary Ellen Goode:

— Cazul ăsta e mai complicat decât am eu libertatea să mărturisesc despre el, îi zise el locotenentului.

— Nu zău! replică Grayson cu o expresie amuzată pe chip.

Cam zâmbi sfios.

— Cel mai bun lucru ar fi probabil ca şeful tău să discute cu şeful meu. Astfel nu îmi voi depăşi limitele legate de ceea ce pot spune şi ceea ce nu pot. Personal, cred că Mitchell e posibil să ştie câte ceva despre povestea asta cu hăitaşii, deşi el susține că nu a auzit niciodată de aşa ceva.

— Nici eu, replică Grayson. Ca să nu mai menționez faptul că să încerci aşa ceva cu o pumă ar constitui o mare tâmpenie.

— Exact! Toată chestia asta este, probabil, o fundătură.

— Cu excepția faptului că ai venit tocmai aici din ținutul Manceford, punând întrebări despre pume, după care, brusc, ne trezim cu ceea ce pare a fi prima dovadă confirmată a existenței uneia după mulți ani. E o coincidență cam mare aici şi presupun că şi tu nutreşti aceleaşi sentimente față de coincidențe ca şi noi.

— Aşa e, răspunse Cam. Şi totuşi, ceva e ciudat...

Apoi descrise conversația pe care o purtase cu cele două ajutoare de şerif în Waffle House şi bănuiala lui că şi ei ar fi putut şti câte ceva. Grayson îşi însemnă numele lor, spuse că ştia cine erau cei doi şi promise că va cerceta şi această pistă.

Cam îi mulțumi:

— Cum am mai spus, suntem cam depăşiți de acest caz. Şi, în plus, îi mai avem şi pe federali pe capul nostru.

— Ar putea exista aici şi punctul de vedere al celor de la Afacerile Interne? îi sugeră Grayson.

Cam se uită la el cu cea mai nevinovată expresie de care era capabil.

— De ce întrebi asta, domnule locotenent?

Grayson zâmbi şi răspunse doar că vor investiga şi îi vor transmite rezultatele lui Cam. Acesta îi mulţumi din nou şi plecă.

Ajunse înapoi la cabane, puţin după lăsarea amurgului. Cerul era plin cu nori albi care coborau dinspre munte, iar temperatura scădea cu repeziciune. Când intră în zona cabanelor, constată cu surprindere că luminile primei cabane erau stinse, lăsându-le pe celelalte într-un întuneric şi mai adânc decât de obicei. Aspectul sinistru al locului era intensificat de luna care se ivea din când în când, aruncând umbre prelungi pe zăpada depusă. Cam trase în parcarea din faţa cabanei sale şi le dădu drumul câinilor. După o zi petrecută în camionetă, în cursul căreia nu beneficiaseră decât de ieşiri ocazionale pentru a-şi face nevoile, câinii se bucurară să alerge printre copacii acoperiţi de omăt. Cam nu putea decât să spere că pe acolo nu se învârteau diverse animale înfometate.

Îşi petrecuse după-amiaza mergând dintr-un magazin de suveniruri în altul, întrebând de Mitchell şi despre povestea de necrezut a oamenilor care luau urma pumelor doar ca să se distreze. Nu aflase absolut nimic nou. Apoi, se oprise la biroul poliţiei parcului, special ca să afle ce rezultase din analiza urmelor, dar şi pentru a o vedea din nou pe Mary Ellen cum zâmbeşte. Urmele fuseseră modelate în gips şi urmau să fie trimise unui laborator pentru a fi analizate. Mary Ellen se pregătea să se ducă la o conferinţă de o zi în Asheville şi, chiar dacă se dovedise politicoasă şi chiar prietenoasă, lăsase

clar să se înțeleagă că era ocupată. Dezamăgit, Cam plecase şi se înapoiase la cabana lui.

Auzi câinii lătrând la ceva de pe pantele muntoase din spatele cabanei, fără să fi părut extrem de agitați. Probabil că lătrau doar de dragul de a lătra. Cam închise uşa şi apăsă comutatorul. Nu se întâmplă nimic. Acum ştia de ce cabana de la intrare nu era luminată. Probabil că întregul complex rămăsese fără energie electrică. Interiorul cabanei era aproape complet în beznă, luminat fiind doar de fluctuațiile luminii lunii prin ferestre. În aerul rece dinăuntru, răsuflarea lui scotea aburi. Cel puțin, focul din cămin era alimentat doar cu lemne, aşa că măcar era cald acolo, chiar dacă era întuneric. Îşi scoase haina, o atârnă de uşa de la intrare şi se duse să încarce căminul cu buşteni. Se aplecă în fața căminului, încercând să facă un băț de chibrit să rămână aprins în ciuda curentului care venea dinspre coş. În acea clipă zări ceva în colțul încăperii principale, ceva care îl făcu să încremenească. Chibritul îi ajunse până la buricele degetelor, aşa că îi dădu drumul, ratând hârtia înghesuită sub buşteni.

Privirea îi spunea că se uita la o pereche de ochi verzi fixați asupra lui ca nişte magneți. Ochii au dispărut când norii acoperiră luna, dar reapărură de fiecare dată când luna ieşea pe cer. Îşi zise imediat: „Unde sunt blestemații de câini atunci când am nevoie de ei?" Erau încă afară şi continuau să latre, dar ceva mai departe acum. Cam se uită iarăşi în colț şi constată că erau ochii unei feline mari, cu blană scurtă, cu un cap ca o mască întunecată, şi două urechi rotunde, cu smocuri de păr alb

în interior. Era o față mare, mult mai mare decât își imaginase el.

Rămase nemișcat timp de jumătate de minut, după care încet, foarte încet, în vreme ce continua să stea îngenuncheat în fața căminului, pescui un alt chibrit și îl aprinse, de această dată reușind să lumineze încăperea. Licărul de lumină îi confirmă cele mai negre suspiciuni: în cabana lui se afla o pumă.

42

Înghițind cu greu în sec, împinse chibritul sub hârtii și, de această dată, reuși să le aprindă, aruncând un con gălbui de lumină pe podea și asupra lui însuși. Continuă să se uite la felină, care, la rândul ei, continua să-l privească fix. Haina cu revolverul se găsea la trei metri depărtare, așa că opțiunea asta ieșea din calcul. Văzuse clar felina și ea îl văzuse pe el. Nu trebuia să știe prea multe despre pume ca să își dea seama că, într-un asemenea moment, după ce se uitaseră fix unul la celălalt, orice mișcare bruscă din partea lui ar fi provocat o mișcare similară din partea imensului animal, cu consecințe cât se poate de neplăcute. Inima începu să-i bată cu putere și probabil că fața îi era acum un pic mai albă decât îi fusese cu câteva minute înainte.

Focul începu să crească în intensitate și Cam se văzu nevoit să-și retragă chipul din cauza fierbințelii bruște. O simplă mișcare ca aceasta, mai mult o ajustare de

poziție decât o mișcare, stârni un mârâit profund și intens din colțul încăperii. Putea vedea clar ochii felinei, dar nu și corpul ei. Stătea, oare, ghemuită, gata să sară? Sau întinsă, așteptând să vadă care avea să fie următoarea lui mutare?

„Bun", își zise el, „trebuie neapărat să fac ceva". Se uită în șemineu și zări o surcea mai subțire care ardea puternic la un capăt. Ar fi trebuit să întindă mâna printre flăcări ca să o apuce, dar, dacă reușea și arunca surceaua înspre felină, ar fi câștigat suficient timp ca să pună mâna pe revolver și, așa, avea o șansă. Felina mârâi din nou, cu un sunet profund, din gâtlej, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ochii ăia galben-verzui priveau neclintiți, fără să clipească. Știa că ideea lui nu ar da rezultate. Poate că reușea să strecoare mâna în șemineu, dar, apoi, reflexele lui ar fi preluat controlul imediat ce nervii periferici ar fi simțit căldura, iar el și-ar fi tras mâna cu un gest brusc, după care, animalul ăla imens ar fi sărit într-o fracțiune de secundă asupra sa.

L-ar fi făcut instantaneu bucăți.

Nu mai auzea câinii, iar picioarele începeau să-i tremure. Zări forma felinei modificându-se ușor în umbra profundă din colțul încăperii, ca și cum aceasta s-ar fi ghemuit. „La dracu' cu chestia asta!", își zise el și începu să-și deplaseze mâna înapoi către gura șemineului.

Nici nu văzu mișcarea. O clipă înainte încerca să supravegheze felina, în timp ce își poziționa mâna ca să înșface surceaua aprinsă, iar, în clipa următoare, se trezise întins pe spate, cu capul izbindu-se de dușumea și cu o

sută de kilograme de blană udă şi colţi deasupra feţei lui. Respiraţia felinei era urât mirositoare şi două labe de mărimea unei farfurii îi strângeau capul din lateral. Cam ţipă din toţi rărunchii, vag conştient că urinase pe el, cu gura la doar câţiva centimetri de colţii ăia lungi şi curbaţi, apoi felina dispăru şi el constată că se uită la pereţi, încă paralizat de frică, încercând să-şi concentreze privirea undeva, sus. Of, Doamne, fă să nu fie tot un animal... Apoi, îşi dădu seama că se uita la chipul zâmbitor al lui White Eye Mitchell.

— Nu e o frumuseţe? zise Mitchell încetişor, ochii lui părând să strălucească în lumina aruncată de focul din cămin. Ar trebui să-i vezi fraţii.

Cam rămăsese fără grai după atacul felinei. White Eye părea să plutească, apoi să se ghemuiască fără zgomot pe podea. Se îndreptă de spate şi îi oferi lui Cam o mână ca acesta să se ridice.

— *Ce mama dracului?!* exclamă Cam, încercând să vorbească cu o voce cât mai normală cu putinţă.

Mitchell trase două scaune, împinse unul spre Cam şi se aşeză pe celălalt. Cam privi în jur după pumă şi o descoperi şezând ca o pisică lângă uşă, continuând să se uite la el. Se ridică încet în capul oaselor, întrebându-se dacă era cazul să-şi ia arma, care se afla tot în buzunarul hainei care atârna cam la treizeci de centimetri de felină. Îi era imposibil să facă asta şi, în plus, White Eye îl văzu uitându-se într-acolo.

— Nu ai nevoie de armă, zise el. Acum trebuie să mă asculţi.

— Repet întrebarea: ce mama dracului se petrece aici? întrebă Cam.

— Tu îți dresezi câinii, nu? Ei bine, eu dresez feline. Cum ar veni, le fac să mănânce mere, înțelegi?

Cam nu putu face altceva decât să se holbeze la el.

— Voiai să afli ce-i cu hăitașii, nu?

Cam dădu din cap. Încă nu-i ieșise din cap ideea de a pune mâna pe revolver. Ar fi împușcat mai întâi felina, apoi pe Mitchell. Exact asta trebuia să facă. Și unde naiba erau câinii? Încă îi persista în nări mirosul îngrozitor emanat de felină. Își dădu seama că încă tremura din toate încheieturile. Mitchell se ridică, se duse la ușă și scoase arma lui Cam. Se întoarse și se așeză la loc, ținând revolverul la îndemână, în poală.

— Du-te acolo, îi spuse el, indicând dormitorul cu o mișcare a capului, și îmbracă-te pentru o excursie prin zăpadă! Ia-ți cele mai calde țoale pe care le ai. Și încă un lucru, spuse aruncând o privire spre pantalonii lui Cam. Să fie uscate. Night-Night* va veni să privească.

— „Night-Night"?

— Du-te! îl îndemnă Mitchell făcându-i semn cu arma. Nu am toată noaptea la dispoziție. Și lasă ușa deschisă.

Cam se ridică cu greu și porni spre dormitor; hainele sale se aflau pe un scaun. În urma unui semnal transmis de Mitchell pe care Cam nu îl zărise, felina se ridică și veni după el în cameră, unde se așeză în pragul ușii și

* Noapte-Noapte (engl.). (n.tr.)

începu să-şi lingă una dintre labele ei enorme, urmărindu-l cu atenţie. Cam îl auzi pe Mitchell ridicându-se şi ducându-se în bucătărie.

Se schimbă de haine în beznă şi începu să-şi tragă pe el mai multe rânduri de îmbrăcăminte. „Night-Night", îşi spuse el în gând. Se uită la felină cât timp se îmbrăcă. Trebuia să recunoască faptul că era un animal frumos. Puma încetă să se mai lingă şi îl privi fix, cu o labă imensă încremenită în dreptul botului. Ochii ei licăreau ca focul mocnit, părând ostili. „E dresată", îşi spuse Cam.

Când termină, porni spre uşă, dar felina îşi schimbă poziţia astfel încât să-l blocheze pe Cam. White Eye scoase un soi de mârâit din gâtlej şi felina se dădu la o parte din uşă. Când ieşi din dormitor, Cam simţi aroma cafelei. Focul din cămin se intensificase, iar în cabană, lumina crescuse în intensitate.

— Stai jos, rosti Mitchell.

Cam se aşeză, mişcându-se greu din pricina multelor rânduri de haine. Mitchell aduse două căni cu cafea, împinse una peste masă către Cam şi se aşeză la rândul lui.

— Cred că toţi îţi spun că povestea cu hăitaşii e o prostie, reluă el.

— Corect, răspunse Cam; în cana lui se vedeau resturi de boabe de cafea agitându-se în lichid. Poliţiştii spun că pumele sau cuguarii au dispărut din această regiune.

Mitchell pufni:

— Mie mi se părea destul de reală când puma stătea pe pieptul tău, nu?

— Cred că se refereau la pumele sălbatice, zise Cam. Nu la cele îmblânzite.

— Se înşeală şi aici, zise Mitchell. Doar pen'că nu le-au văzut nu înseamnă că nu mai există acolo. Poliţiştilor nu prea le place să iasă din birourile lor calde. Doar unul dintre ei se aventurează pe munte.

— Şi hăitaşii? Cu ei cum rămâne?

Mitchell se uită lung la Cam:

— Mergi pe munte? întrebă el.

— Uneori. Dar de obicei, nu iarna.

— Asta nu-i iarnă, ripostă Mitchell. Nu încă. Pot să-ţi arăt ce vrei să vezi, dar tre' să vii cu mine chiar acum.

— În noaptea asta?

— Chiar acu'. Nu-i încă iarnă, dar va fi.

— Am de ales?

— Vrei să afli câte ceva despre chestia asta sau ce? Pen'că dacă vrei, eu sunt omul de care ai nevoie. Aici ai avut dreptate.

— Vreau arma aia înapoi.

White Eye ridică din umeri, scoase revolverul din buzunarul hainei sale, extrase gloanţele din el, apoi îi dădu arma înapoi lui Cam. Băgă gloanţele scoase în propriul buzunar.

— Rămâne descărcat până ce vezi ce vreau să-ţi arăt, zise el. Aminteşte-ţi că tu ai început cu toată porcăria asta.

— Ce legătură are James Marlor cu toate astea?

— Nu ştiu, îi răspunse Mitchell, apoi se ridică şi închise uşiţa şemineului cu piciorul. Să mergem!

— Unde sunt câinii mei? întrebă Mitchell.

— Au fugit când au simțit mirosul lui Night-Night. Sunt câini deștepți. O să se întoarcă. Lasă-i să zburde nițel! Și ia cu tine oala aia cu cafea!

43

Două ore mai târziu înaintau pe îngustul drum de munte, în vechea camionetă Bronco a lui White Eye, iar Cam își spunea că *drum* nu era un cuvânt prea potrivit. Era, mai degrabă, vorba de o potecă. Un drum făcut de caprele de munte. Tracțiunea integrală a camionetei funcționa foarte bine, dar chiar și cu motorul mergând la maxim nu reușeau să depășească viteza de opt kilometri pe oră, adesea viteza fiind chiar mai mică. White Eye scosese vehiculul din spatele recepției cabanelor, de unde repusese în funcțiune instalația de curent electric. Night-Night alerga pe lângă mașină aproape fără efort și Cam era recunoscător că felina rămăsese afară și nu pe bancheta din spate, la doi pași de gâtul lui.

Habar n-avea unde mergeau. Mitchell făcuse vreo treizeci de metri pe șosea către oraș, apoi virase brusc la dreapta pe ceea ce Cam avusese impresia că era o pășune pustie, după care îndreptase vehiculul către panta muntelui. Zăpada nu se depusese în strat prea gros, dar avea crustă de gheață, din pricina căreia roțile scoteau un zgomot continuu.

Cam la o jumătate de oră după ce plecaseră, White Eye își scosese haina și o pusese peste consola din centrul

bordului, fiindcă în mașină începea să se simtă că radiatorul funcționa. Cam procedase la fel, punându-și haina peste haina lui White Eye. După care, pe furiș, folosindu-se de mâna stângă, reușise să scoată trei gloanțe din buzunarul hainei lui White Eye, pe care le strecurase fără să fie văzut în buzunarul propriilor pantaloni. Trebuia să vadă cum să reintroducă gloanțele în revolver după ce avea să-și îmbrace haina. Era destul de sigur că White Eye nu dorea să-i facă vreun rău.

„Și totuși", își spuse el. Cam nu uitase de misteriosul individ care-l sunase și de felina care îl vizitase noaptea în urma acelui apel. Să fi fost lucrătura lui White Eye? Și, oare, câte pume dresate se aflau prin părțile acelea? Umplu cănile de cafea cu ceea ce mai era în cafetiera luată de la cabană, apoi o așeză pe bancheta din spate, loc încărcat până la refuz cu diverse echipamente.

— Unde mergem? întrebă el într-un târziu.

— Catlett's Bald*, răspunse White Eye. O să mergem direct acolo, dacă nu patinăm prea tare și râul nu e plin cu sloiuri.

— Ce e aia o căpățână! se interesă Cam.

— Uite niște căpățâni, replică Mitchell.

Cam se uită cu atenție prin parbriz, în vreme ce vehiculul urca un dâmb și priveliștea aproape îl lăsă fără suflare. În fața lor se deschidea întregul peisaj al masivului Smoky, ca niște șiruri succesive de cocoașe de granit luminate de lună. Stâncile acelea care se ridicau

* „Căpățâna lui Catlett" (engl.). (n.t.)

spre cer se înşirau dinspre sud-vest către nord-est. Cei mai apropiaţi munţi se înălţau de o parte şi de alta a drumului; se vedeau copaci în partea mai joasă a lor, dar spre vârf erau golaşi, crestele fiind acoperite de zăpadă. Văzuse pe hartă că în zonă erau vârfuri de trei mii de metri, dar, privindu-le, toate păreau mai înalte decât în momentul în care apucaseră pe acel drum.

— Aşadar, *căpăţână* înseamnă „coamă", zise Cam.

White Eye îi aruncă o privire piezişă şi plină de superioritate, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „Da, tâmpitule, li se spune căpăţâni". Cam continuă să privească înainte în vreme ce coborau panta trecătorii, uitându-se în oglinda laterală dacă felina continua să se ţină după ei. Pentru câteva clipe nu o văzu, apoi o întrezări. Puma alerga ca şi cum asta ar fi făcut în fiecare noapte, iar Cam putea să jure, în acelaşi timp, că îl privise şi ea în oglindă.

— Povesteşte-mi despre hăitaşi, reveni el, aşezându-se mai comod pe scaun în vreme ce vehiculul trecu peste o movilă de zăpadă.

Luna lumina atât cât să creeze tot felul de imagini pe zăpada aşternută.

— Sunt şapte, răspunse White Eye. Doar atâţia. Nu ştiu cine sunt. Îşi spun Bob, Frank, Jim şi aşa mai departe, dar, după felul cum se uită când îşi spun pe nume, ştii ce cred? N-aş băga mâna-n foc că-s numele lor reale.

— Tineri? Bătrâni?

— Şi, şi; treizeci, cincizeci, da' nu-s puşti, dacă asta întrebi.

— Şi ce fac, mai exact?

— Primu' a venit să mă vadă cu cinşpe', poate şaişpe' ani în urmă; spunea că vrea să-i găsesc o pumă. Îşi spunea Carl. De treizeci şi ceva de ani. Un tip mare, dur, dar nu agresiv. Unul cu care n-ai fi avut chef să te pui într-un bar. Avea privirea aia tipică. Ăsta-i Carl. Nu şi-a dat al doilea nume şi eu nu l-am mai întrebat după ce am văzut cum scoate verzişorii. Oricum, i-am spus că nu mai sunt pume. El mi-a spus că ştie că am eu una. M-a luat prin surprindere.

— Era un secret?

— O, da, la naiba... E ilegal în Car'lina. E legal în Tennessee, dar tre' să plăteşti mult pentru a avea dreptul. Le iau din vest de undeva, spuse şi se uită iarăşi pieziş la Cam. Io nu cred în plăți — taxe, impozite, licențe, chestii d-astea — mă înțelegi...

— E bine dacă te poți descurca, replică Cam. De unde ştia că ai o felină?

— Să fiu al dracului dacă am idee, dar ştia. Mai ştia că era îmblânzită şi că mă însoțea din când în când. Ba îi ştia şi numele. Mi-a spus că voia cu adevărat să învețe cum *să urmărească* o felină mare. L-am întrebat ce face dacă se nimereşte față în față cu vreuna. Ştii ce-mi spune? Că îi face o poză. M-a surprins foarte tare. I-am spus că e o nebunie, că ea-i foarte periculoasă. El scoate un plic cu cinci mii de dolari în el. Mă întreabă dacă nu vreau să reconsider propunerea lui, continuă White Eye şi chicoti. Da, ăsta era cuvântul. Să-i re-e-e-consider propunerea. La dracu'! Mi-a luat vreo două secunde.

— Aşadar, există pume sălbatice acolo sus? îl întrebă Cam.

White Eye nu-i răspunse imediat. Se chinuia să manevreze vehiculul peste un pârâu înghețat, schimbând vitezele cu brutalitate, pe măsură ce crusta de gheață se spărgea și mașina se apleca periculos de mult într-o parte sau alta. Cam se agăță instantaneu de un mâner.

— Aici? Nțț! Nu aici. Sus, rosti White Eye în cele din urmă, făcând un gest cu capul spre crestele munților. *Mult încolo.* I-am spus și lui asta. Fără vehicule. Pe jos tot drumul. Patruzeci, cincizeci de kilometri mai încolo și tot atâta în sus. O excursie al naibii de scumpă. Spunea că înțelege asta. Spunea că de unde vine el sunt mult mai mulți bani. Avea timp la dispoziție, chiar și ani dacă era nevoie. Spunea că era în formă și că îi plăcea pe munte. Chiar și iarna. I-am spus că asta e bine: cel mai bine se urmărește o felină mare iarna. Vara, toamna? E pericol mare să fii tu vânat. Și chiar și iarna te joci cu focu'.

— Spune-mi de ce...

— Felinele mari au șapte vieți și șase simțuri. Ele *știu* când cineva se distrează cu ele, mai ales un om și mai ales când se află pe teritoriul lor. Când crezi că ai luat urma uneia, te trezești că și ea ți-a luat ție urma. Șmecheria e să știi asta, că, dacă nu, felina o să-ți facă *ție* poza, dacă pricepi ce vreau să zic.

— Cum naiba să știi măcar de unde să începi? Cât de mare e rezervația asta? Trebuie să fie un pătrat cu latura de vreo 75 de kilometri, nu?

— Nu-i așa mare; mai degrab' vreo 1200 de kilometri pătrați. Ceva de genul ăsta.

— E un teritoriu vast.

— Eu am un avantaj când e vorba de hăituit o pumă, rosti White Eye zâmbind pe jumătate.

Cam îl privi şi apoi înţelese:

— Night-Night.

White Eye dădu din cap:

— Night-Night. Dacă vreun mascul de acolo vede un om se va întinde şi va aştepta, da' nu se va arăta niciodată decât dacă îl întărâţi. Dar o femelă de pumă? Masculu' o simte de la distanţe de kilometri şi începe să se agite.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— Odată ce descopăr animalul, plecăm naibii de acolo. Felina nu-şi părăseşte, de obicei, teritoriul, aşa că, după ce se opreşte, ştiu unde începe teritoriul ei. Dup'aia, ne întoarcem — eu şi Carl — şi îi arăt cum să o urmărească şi urme şi să rămână viu în timpu' ăsta, ca să facă blestemata aia de poză. Apoi, mă trezesc cu a doua supriză. Credeam că are şi el unu' din aparatele alea cu obiectiv, corect?

— Şi nu avea aşa ceva?

— Nţţ. Îmi arată chestia aia mică de-ţi intră în buzunaru' hainei. O chestie de-aia de aruncat la gunoi de la Wal-Mart.

— Nu prea ai cum să faci poze de la distanţă cu aşa ceva, zise Cam.

— Păi asta-i şi ideea... Tre' să te apropii mult ca s-o foloseşti. Foarte mult.

— Asta-i partea nebunească.

— Corect. Îi spun: „Tu du-te naibii înainte".

— Ce voia să faci tu?

— Să-i găsesc un bârlog. Trebuia să fie femelă cu pui, că masculii nu au bârlog. Doar mămicile, şi doar pen' câteva luni. Dup' aia îşi ascund puii împreună cu prăzile.

— Şi voia să-l duci drept la un bârlog de pumă?

— I-am spus: „Io-mi fac tabără la câțiva kilometri distanță şi tu du-te să te furişezi acolo într-o noapte şi să-i faci nenorocita aia de poză dacă vrei. Dar dac' te aud că țipi, nu-ți sar în ajutor până ce nu se potolesc zgomotele festinului şi se luminează.

— Se poate ajunge chiar aşa de aproape?

— L-am dus pe băiatu' ăla prin codru vreo doi ani, de fiecare dată când putea veni aici, în Smokies. Vara, iarna, oricând. L-am învățat mersul Injun, cum să se ascundă şi să nu fie descoperit. Cum să-şi transforme mirosu' de om în miros de animal. Cum să asculte. Cum să se uite. Cum să stea nemişcat într-un loc ore întregi dacă e nevoie. *Cum să vâneze*. Ştii ce-ți spun eu? Şi-ți mai spun ceva: avea talent pentru asta. Aş fi jurat că o mai făcuse înainte.

— Cine sunt tipii ăştia? Ai habar? întrebă Cam.

Vehiculul se zgudui trecând peste un copac doborât şi ascuns de zăpadă, zgâlțâindu-l pe Cam şi stârnind praful în cabină. White Eye continuă să conducă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, după care clătină din cap:

— Nu ştiu, zise el. Nişte nemernici demenți, asta sunt. Vânători de căprioare. Plictisiți de viață. Îşi spun *sportivi*. Seamănă cu tine.

— Nu-s deloc ca mine, ripostă Cam. Adică eu sunt polițist. Noi îi vânăm pe cei răi, dar o facem folosindu-ne

de mijloace tehnologice, prin intermediul echipelor de detectivi şi procurori. Niciodată nu mi-ar trece prin cap să mă pun cu o pumă sau cu vreun alt animal sălbatic mare pe teritoriul lui. Nu-s chiar atât de plictisit de viață.

— E doar o vorbă, replică White Eye. Cred că ei de-asta o fac. Sunt plictisiți. Vor senzații tari. Sunt deja vânători, dar chestia asta e altceva. Cu totul altceva. Îi spun „provocare". Le strălucesc ochii când vin aici. Asta se vede mai ales la Carl. Spune „extrem". Şi cred că lucrurile s-au schimbat după ce Carl l-a adus pe al treilea.

— Cum adică?

— Carl a avut nevoie de trei ani şi cincizeci de copci pe spate ca să facă prima poză. Blestemata aia de felină a ajuns *atât* de aproape — pocni din degete ca indicație —, aproape să-i smulgă țeasta. Asta se întâmpla în Chop. Coborâse pe o frânghie de alpinist ca să ajungă la acelaşi nivel cu bârlogul, apoi s-a legănat ca să facă poza cu aparatu' ăla de doi bani. Felina s-a dat la el şi a sărit pe blestemata de frânghie. Au căzut amândoi cinşpe' metri în pârâu. Felina răgea, Carl urla. Spusesem că n-o s-o fac, dar m-am dus imediat în fugă, am folosit un puşcoci ca să alung animalu' şi apoi l-am văzut pe blestematu' de Carl plutind în apă. Era în decembrie, gheața era plină de sânge şi dobitocul ăla nu voia decât să-şi găsească aparatu' lui nenorocit, deşi avea tot spatele sfâşiat, adică i se vedea albu' coastelor. Adică, *la naiba*! Mă durea pe mine când mă uitam la el.

— Dar şi-a făcut poza?

— O, da, şi-a făcut blestemata de poză. Câteva luni mai târziu, Carl vine cu un al doilea. Unu' cu un nume

comun. Am uitat. Bill, John, ceva de genul ăsta. Semăna niţel cu Carl. La fel, un tip cu bani, aşa că nu m-a mai interesat numele. L-am antrenat pe ăla nou aşa cum îl antrenasem şi pe Carl. Absolvirea, tot la Chop. Oricum, cred că ăştia doi au transformat toată chestia într-un soi de test pentru un al treilea tip. Dacă vrei să fii ca noi, mai întâi trebuie să obţii prim-planul.

— „Prim-planul"?

— Aşa îi spuneau. Contează doar dacă ai o poză din prim-plan a felinei de suficient de aproape ca oricine o vede *să ştie* că tipu' care a făcut-o a fost faţă-n faţă cu ea.

Surprins, Cam clătină din cap. Un asemenea aparat ieftin de fotografiat însemna o apropiere de maxim trei metri pentru o poză optimă.

Ieşiră dintre copaci şi ajunseră pe o păşune întinsă aflată sub o creastă. Cam vedea vârful următorului munte înălţându-se în spatele crestei. Se uită la indicatorul de combustibil al vehiculului şi văzu că acesta indica faptul că rezervorul era plin, chiar dacă maşina mersese mai mereu cu viteza a doua prin zăpada înşelătoare.

— Yonder's Catlett's Bald, îl informă White Eye, indicând muntele din spatele crestei.

Puteau merge ceva mai repede acum pentru că traversau o păşune, deşi stratul de zăpadă era mai gros. Înaintau cu farurile stinse, dar nici nu aveau nevoie de ele. White Eye îndreptă vehiculul spre stânga crestei, unde părea să existe o mică trecătoare între stâncă şi liziera pădurii.

— Al patrulea a fost omorât, zise White Eye, fără nici o legătură cu cele de dinainte.

— Hopa! Cum?

— Tu cum crezi?

— L-a prins puma?

— O, da... Eu şi Carl stăteam ascunşi pe o creastă cam la juma' de kilometru de bârlog. Oricine ar fi Carl ăsta, ştiu totuşi că el e şefu'. Eram în spatele muntelui Whittier. Acolo e un canion, pe unde trece râul Bullet. Băiatu' ăsta s-a dus după miezu' nopții, sperând să ajungă pe frânghie până la bârlog cam cu o oră înainte de ivirea zorilor. S-a încurcat cu trecerea unui torent pe la jumatea crestei şi a făcut zgomot. Carl nu l-a auzit, da' eu da. La fel l-a auzit şi felina. Băiatu' ăsta nu s-a mai întors, aşa că ne-am dus acolo pe la amiază. Am găsit un picior în râu şi o şapcă plină de păr.

— Şi restul?

Mitchell pufni:

— Hrană pentru pui.

— Ați vânat animalul?

— La naiba, nu! Felina făcuse exact ceea ce ar fi trebuit să facă: şi-a apărat bârlogul. Când stă în bârlog, are pui. Carl spunea că le-a zis tuturor tâmpiților: „dacă felina învinge, sunteți pierduți". Asta e... Altfel, chestia asta n-are farmec...

— Fir-ar al dracului! zise Cam încet, deşi începea să înțeleagă.

Carl — sau cine o fi fost individul — transformase acest joc cu moartea într-un soi de ritual de inițiere. Dar cine erau indivizii ăştia? Şi în ce îi iniția?

— Dar asta nu o transformă pe felină în mâncătoare de oameni? întrebă Cam. Dacă animalul capătă gustul cărnii de om?

— Să capete? se miră White Eye. Domnule, felinele astea deja au căpătat gustul ăsta şi le place cel mai mult. Ia uită-te la felinele din California! Mănâncă oameni cu nemiluita. Şi de ce să n-o facă? Doar nu le spune de pomană lei de munte*. În plus, hai să privim lucrurile şi aşa: cele mai multe animale sălbatice nu stau în calea vreunei pume. Aşa că apare animalu' ăsta cu două picioare, începe să se învârtă prin preajma bârlogului, fără să respecte regulile. Puma tre' să facă ceva în privința asta, pen'că, aşa cum vede ea treaba, dacă animalu' ăla nu se comportă ca o pradă, atunci tre' să fie un prădător, corect? Aş spune că e al dracului de logic.

— Şi atunci tu de ce ții o pumă?

White Eye zâmbi:

— Pentru că îmi plac. Prima pe care am găsit-o, la granița cu Tennessee, cu douăj'doi de ani în urmă, era un pui. Bestia aia mică mieuna într-un copac; era moartă de foame. Cre' că se pierduse de mă-sa. Am luat-o acasă şi am crescut-o aşa cum creşti pisicile. Mă distra când veneau străini pe la mine, mai ales după ce a mai crescut. Venea vreun gunoi alb noaptea să-mi fure vreun pui de găină... Dădea peste Night-Night în şopron... Dimineața descopeream prin curte o dâră lungă de rahat de om.

---

* *Mountain lions*, în engleză. (n.tr.)

Intrară în trecătoarea îngustă, mergând pe lângă un pârâiaş ce părea negru şi care curgea prin valea dintre cele două creste. Ieşiră pe o păşune mai mică, cu un perete ce se ridica abrupt în faţa lor. Cam îşi zise că peisajul semăna cu cel din ilustratele cu El Capitan din Parcul Naţional Yosemite. Spre stânga se vedea un perete de pini înalţi şi deşi, iar solul se ridica spre sud, în spatele pinilor; spre vârful căpăţânii se vedeau alţi copaci mai mari şi mai groşi care se înălţau singuratici. White Eye opri vehiculul în mijlocul păşunii, dar lăsă motorul să meargă. Lumina lunii era suficient de intensă ca pinii să-şi arate verdele în toată splendoarea lor.

— Pune-ţi echipamentul, zise el. A venit vremea să-ţi arăt câte ceva despre hăituire.

44

Cam deschise portiera din dreptul lui şi îşi luă haina groasă şi încălţările de pus peste cizme; White Eye procedă la fel. Se uită la ceas. Era ora 3.30 dimineaţa, dar amestecul de cafea preparat de Mitchell continua să-l ţină treaz. Îşi puse mănuşi, o şapcă groasă pe cap, apoi o căciulă ajustabilă peste şapca neagră. Verifică uşor cu palma arma ca să se asigure că se afla în buzunar, apoi îşi strecură cu discreţie cele trei gloanţe în buzunarul hainei din cel al pantalonilor, atunci când White Eye nu se uita la el. Se dădu jos, în zăpadă, la fel ca şi White Eye.

— O laşi mergând? întrebă Cam.

— Da. Merge foarte bine, dar, uneori, porneşte greu.

Cam îl urmă pe White Eye spre pădurea de pini, aflată cam la două sute de metri distanţă. Din fericire, nu sufla deloc vântul, aşa că temperatura nu părea extrem de scăzută. În aerul nopţii se auzea zgomotul scos de cizmele lor care zdrobeau crusta de gheaţă a zăpezii. White Eye intră direct în pădurea de pini, care semăna enorm cu chiparoşii pe care Cam îi plantase în jurul casei sale, cu ramuri dese coborând până la nivelul omătului. Cam îl urmă, forţându-se să menţină ritmul în vreme ce silueta celuilalt dispărea în masa verde. Străbătuseră deja vreo douăzeci de metri când Cam ajunse într-un mic luminiş, unde White Eye îl aştepta.

— Chiar aici, zise individul şi Cam privi în jur, neştiind ce avea să urmeze.

— Ce vom face? întrebă Cam.

— O să-ţi arăt ceva despre urmărirea prin pădure a unui animal mare, îi răspunse White Eye. Tu aşteaptă aici! Eu mă duc înapoi, mut maşina aia în trecătoare, apoi mă întorc pe jos printre pinii ăştia. Nu pe acelaşi drum pe care am venit, da? Vreau să cânţi cu voce tare când mă auzi venind.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, ripostă Cam. Din pricina zăpezii ăsteia moi.

White Eye clătină din cap şi se deplasă în jurul luminişului; zgomotul paşilor se distingea foarte bine.

— Pe aici s-a făcut gheaţă, zise el. Chiar şi aşa, o să mă întorc aici şi o să te bat pe umăr înainte ca tu să auzi ceva.

— Şi de ce facem asta?
— Pen'că nu înțelegi cât mă pricep eu la rahaturile astea, spuse bătrânul. Tre' să înțelegi cât de greu e înainte de a merge să vezi o pumă.
Cam îl privi, îngrozit:
— Acolo mergem noi? Ca să vedem o pumă?
— Ai vrut să afli totul despre hăitaşi, nu-i aşa? Şi ce-nseamnă hăituirea pumelor, nu? Tot spilul e să priveşti sălbăticiunea-n ochi, aşa că taman asta o să-ți arăt io, dom'le. Da' mai întâi, o să văd dacă ai vreun pic de sânge de om al pădurii. Aşa că stai aici, în luminişu' ăsta, şi să nu te prind că te-apuci să dai târcoale!
White Eye se răsuci pe călcâie şi dispăru printre ramurile de pin, lăsându-l pe Cam să se uite cum propria respirație se transformă în cristale minuscule de gheață sub ochii săi. Aşteptă un minut, încercând să descopere sunetele înaintării celuilalt printre pini, dar nu auzea absolut nimic. Bineînțeles că era posibil ca White Eye să se fi oprit la un metru distanță în desişul de pini ca să vadă ce avea Cam de gând, aşa că el nu făcu nimic preț de câteva minute în afară de a se deplasa spre centrul luminişului. Cel mai apropiat pin se găsea cam la şase metri depărtare, aşa că era imposibil ca individul să apară din desiş şi să-l bată pe umăr fără să-l vadă înainte.
Apoi, Cam auzi zgomotele ambalării motorului şi, apoi, ale vehiculului care întoarce. Erau, dificil de localizat, dar păreau să indice că maşina, într-adevăr, se îndrepta către intrarea spre păşune, deşi totul părea să dureze îngrozitor de mult. Cam luă revolverul din buzunar şi introduse cele trei cartuşe în el, verificând în

același timp dacă o făcuse bine. Metalul era rece și cilindrul părea înțepenit, dar se răsucea și ăsta era cel mai important lucru. Introduse arma înapoi în buzunar și îi puse piedica. Ciuli urechile ca să audă mașina și avu impresia că îi deslușește zgomotul. Părea că vine de și mai departe acum.

„Oare nebunul ăla bătrân m-a lăsat aici?" se întrebă el. Privi cerul în căutarea unor semne că va ninge, dar acesta era curat ca lacrima și împărțit de un milion de stele. Își ridică marginea din față a șepcii și ascultă cu mare atenție. Avu impresia că încă mai aude vehiculul, dar era posibil ca imaginația să-i joace feste. Însă era clar că White Eye trecuse de marginea pajiștii. Își lăsă urechile descoperite, ca să-l simtă mai bine pe celălalt întorcându-se. Și trebuia să-l simtă, pentru că aerul părea încremenit. Auzea până și cum îi foșnește ușor propria haină din pricina mișcărilor pieptului în timp ce respira. Mâna lui dreaptă pipăia inconștient umflătura din buzunarul hainei.

„Poate că ar trebui să ies din luminiș, să intru printre pini în loc să stau aici, în mijloc, așteptând să simt o mână pe umăr", își zise el. Dar, apoi, își dădu seama că îi era imposibil să procedeze așa fără să lase o dâră de urme care ar fi dus direct către el. Păi, atunci, poate... Încetă să se mai gândească și ciuli urechile. Auzise ceva acolo.

Își făcu palmele căuș în spatele urechilor și întoarse încet capul, ca o antenă de radar, încercând să se concentreze asupra sunetului. Nu erau pași, nu era zgomot de motor; era vorba de altceva. Apoi auzi din nou sunetul. O tuse joasă, acoperită de altceva, mai profund.

Venind... din ce parte? Era imposibil de spus. Era un sunet pe care îl mai auzise şi înainte. Dar unde? Ştia că de curând... Atunci îşi dădu seama despre ce era vorba.

Night-Night.

Uitase cu totul de puma lui White Eye, care îşi petrecuse ultimele câteva ore alergând după vehiculul lui Mitchell. O pusese să alerge ca să-i facă poftă de mâncare? *Nenorocitul!*

Auzi un alt sunet, dar nu-şi dădu seama de unde venea. Orice ar fi fost, părea şi mai aproape de el. Hotărî să nu mai rămână în luminiş, mai ales dacă blestemata aia de felină venea spre el. Calculă iute în ce direcție s-o apuce. El şi White Eye veniseră dinspre păşune, iar urmele lor erau încă vizibile. În celalaltă direcție, spre panta muntelui, erau copaci cu ramuri mari, groase. N-avea nici o şansă împotriva felinei dacă aceasta îl prindea în hățişul de pini. Dar undeva sus, într-un copac, înarmat cu un revolver de calibrul .45? Şansele creşteau simțitor.

Asta *dacă* putea ajunge acolo.

Se întoarse cu spatele la urmele lăsate de ei şi se aventură prin desişul de pini. Îşi croi drum printre copaci cam vreo cincisprezece metri, după care se opri. Se întoarse ca să vadă dacă mersese în linie dreaptă, dar pinii îi blocau vederea. Era destul de sigur că mersese drept, dar în pădure este foarte greu să-ți dai seama de asta. Ciuli urechile, sperând să audă zgomotele scoase de felină, dar nu auzi decât propria-i respirație precipitată.

„Du-te!" îşi zise el. „Acum!"

Se întoarse din nou în direcția arborilor mari și continuă să își croiască drum, ignorând înțepăturile acelor de conifere pe față. Știa că producea mult zgomot, dar nu-i mai păsa. Trebuia să iasă din hățișul de ramuri verzi. Parcă nenorociții de copaci se prăbușeau peste el, opunându-se eforturilor lui de a evada, chiar dacă o voce interioară îi spunea să încerce să n-o ia razna.

După aproape trei minute de astfel de eforturi se opri să asculte din nou, de această dată mai mult de câteva secunde. Încercă să-și liniștească respirația. Se întrebă la ce altitudine se afla, apoi își aminti că urechile îi pocniseră de mai multe ori pe drum. Ar fi trebuit să fi ieșit din desiș până în acel moment.

O altă tuse.

Din direcția aceea... Mai aproape...

Cam privi în jos, la propriile picioare, ca să stabilească direcția și simți cum se înroșește zărind cele două rânduri de urme. Mersese în cerc. Simți picături de sudoare pe frunte, în ciuda aerului înghețat. Ce să facă acum?

Să urce într-un copac. Să urce și să vadă pe unde putea scăpa. Dar chestia asta nu avea să-i iasă. Pinul pur și simplu avea să se îndoaie când el ar fi ajuns pe la jumătatea înălțimii lui.

Stelele. Să se folosească de stele. Să aleagă o stea și să se țină după ea. Dar *în ce direcție*?

În orice direcție... Numai să meargă drept și să iasă din desișul ăla. Chiar dacă ajungea înapoi pe pășune, unde măcar putea să vadă în jur. Doar că astfel l-ar fi putut vedea felina.

Îşi dădu seama că nenorocita de fiară nu avea neapărat nevoie să-l vadă. Ea *ştia* unde e el.

Apoi îşi dădu seama că piciorul lui stâng era mai ridicat decât piciorul drept. Se afla pe un dâmb.

În sus. Stejarii erau după desişul de pini. Trebuia să meargă în sus.

Încercând cu disperare să nu intre în panică, se răsuci în direcţia în care credea el că se găseşte panta şi începu să-şi croiască drum cu toate forţele, fără a mai acorda vreo atenţie zgomotelor. Tocmai când era pe punctul de a renunţa şi de a încerca să se orienteze după stele, ieşi din desişul de pini şi se trezi înaintea stejarilor.

Se opri şi privi cu atenţie liziera verde de la marginea desişului. Avea de parcurs mai bine de o sută de metri de spaţiu deschis până la primul arbore.

Făcu un pas. Aici stratul de zăpădă era *foarte gros*.

Ascultă, dar dinspre desişul de pini nu se mai auzea nimic. Unde era animalul ăla blestemat? Să fi aşteptat cumva la marginea lizierei ca el să iasă în spaţiu deschis? Îşi aminti imaginea bestiei îmblănite care alergase în spatele vehiculului cu o remarcabilă uşurinţă — şi făcuse asta mulţi kilometri.

Inspectă cu privirea copacii pe care îi vedea în faţă şi scoase arma. Pusese cartuşele în locaşuri. Dacă apăsa pe trăgaci, avea să nimerească, oare, un locaş gol sau un glonţ?

Îşi zise că trebuia să plece de acolo. Se uită spre copacii din depărtare, încercând să aleagă deja unul cu ramuri suficient de joase ca el să se poată urca. Zări unul potrivit, apoi se întoarse cu spatele, urcând panta şi

supraveghind desişul de pini. Îşi ţinu arma aproape lipită de burtă pentru a o păstra caldă, încercând din răsputeri să nu se uite peste umăr ca să vadă ce venea din spate. Îi era greu să meargă aşa pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă, iar zăpada mai adâncă, de cel puţin treizeci de centimetri, chiar dacă el ştia că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Se opri, gâfâind, când crezu să sesizează o mişcare în colţul din dreapta al desişului. Miji ochii, care îi lăcrimară din pricina efortului, dar nu văzu nimic acolo. Inspectă iarăşi întregul desiş, căutând vreun semn. Nimic. Privi peste umăr. Copacul la care voia să ajungă se găsea la şase metri. Era mai mare decât crezuse el, cu un trunchi contorsionat şi gros poate de trei metri în diametru.

Iar dincolo de el se vedea... Ce anume?

Creierul îi comandă să se uite spre zăpadă. O făcu. Nici un fel de urme în apropiere de copac.

Inspectă iarăşi cu privirea desişul de pini, de la stânga la dreapta, iar când reîncepu să se mişte cu spatele, mintea lui porni să repete propoziţii simple: „Nu e nimic în spatele tău cu excepţia copacului. Nici o urmă, nici o felină. Lighioana aia nu putea să zboare."

Continuă să se uite spre pini, mai ales la umbrele prelungi de la baza lor. „Greşit", îşi spuse el. „Uită-te spre vârfuri." Dacă venea ceva printre copacii ăia, vârfurile lor aveau să se agite.

La naiba, chiar se agitau — chiar în mijlocul desişului, chiar pe unde ieşise el. Erau nişte mişcări aproape insesizabile în lumina lunii, dar vârfurile se mişcau. Ceva venea printre copaci. Iar acolo se aflau urmele lui.

Night-Night? Sau White Eye? Sau amândoi?

Apoi ceva îl lovi în spate, iar el scoase un țipăt scurt, înainte să-și dea seama că se lipise de trunchiul copacului. Privi pentru ultima dată în jur, băgă arma în buzunar și încercă să se urce în copac. Ramurile lui, care înainte păruseră aproape de sol, erau mai sus. Dădu ocol copacului, căutând ceva de care se agațe, apoi făcu același lucru cu copacul cel mai apropiat, apoi trecu la altul din cealaltă parte, apoi se uită iarăși spre desișul de pini.

Acolo de unde felina tocmai ieșise la iveală și începea să urce panta, chiar spre el, cu ochii strălucind în lumina intensă a lunii.

Adrenalina care se descărcase brusc în sânge îl făcu să se ghemuiască în zăpadă și apoi să sară, suficient de mult cât să apuce o creangă mică, care însă se rupse, iar el căzu grămadă. Privind cu colțul ochiului, văzu că felina era deja la jumătatea distanței, gonind direct spre el.

Sări din nou și apucă ciotul crengii rupte. De această dată reuși să se agațe și se ridică până la prima ramură mai groasă. Întinse cealaltă mână și se trezi în aer, luptându-se să se cațere.

Felina scoase un răget chiar de sub copac, determinându-l să-și piardă echilibrul și aproape să cadă. Reuși să se agațe de trunchi, căutând cu disperare din priviri alte ramuri. Se descotorosi de mănuși ca să se prindă mai bine, în vreme ce puma mârâia, dând târcoale copacului și uitându-se în sus la el.

„La naiba“, își zise Cam în vreme ce se urca pe un al treilea rând de ramuri, undeva, la vreo șase metri deasupra solului. „Felinele se pot cățăra. Și pot sări.“

Dădea și el târcoale trunchiului acum, fără să încerce să ajungă mai sus, ci, asemenea unei veverițe, încercând să se ascundă în spatele trunchiului pentru a ieși din raza vizuală a bestiei. Puma dădea ocol pe dedesubt, cu mai multă răbdare acum, urmărindu-l în tăcere în vreme ce se concentra asupra prăzii, scoțând firicele de abur pe nas.

„Bestia asta nenorocită gândește", își zise Cam. „Alege cea mai bună ramură. Nenorocita aia o să urce aici".

Își găsi o poziție cât mai bună, se sprijini cu spatele de trunchiul imens al copacului și își fixă picioarele pe două ramuri. Își scoase arma din buzunar. Avu grijă să atingă doar mânerul de lemn. Oțelul înghețat i-ar fi jupuit pielea.

Felina mai ocoli copacul încă o dată, ajunse în locul de unde îl vedea clar pe Cam și se așeză pe picioarele din spate. O fracțiune de secundă Cam crezu că animalul renunțase. Apoi felina sări drept în sus cu o mișcare grațioasă și se prinse de trunchi cu toate cele patru labe exact la nivelul primei ramuri pe care se urcase Cam. Rămase acolo pentru o fracțiune de secundă, apoi intră în rămuriș, nedezlipindu-și privirea de el și fără să se uite unde își punea labele imense. Ghearele ei stârneau deja un norișor de așchii ce zburau, așternându-se apoi pe zăpada de dedesubt.

Cu încă un efort, animalul ajunse la al doilea rând de crengi, cu ochii scânteind a victorie în vreme ce urca. Respirația felinei scotea nori mai mari de abur acum, iar privirea indica faptul ca era sigură pe ea. „Te-am prins, omule! E vremea să te mănânc." Cam îi putea

simți deja blana udă și respirația urât mirositoare. „Te-am prins acum."

Cam își sprijini spatele mai bine de trunchi în vreme ce felina se mișca dedesubt, la doar trei metri distanță, menținându-și echilibrul plină de siguranță, cu toate cele patru labe pe o singură creangă, privind, evaluând. Era un animal imens.

Cam ținti un punct între ochii felinei și apoi experiența acumulată în orele îndelungate de antrenament preluă controlul asupra instinctelor lui. N-avea sens să tragă acolo. Pieptul. Trebuia să țintească pieptul.

Felina se ghemui pe ramură, mârâind din fundul gâtlejului, în vreme ce se pregătea de saltul final către locul unde stătea el. Cam atinse trăgaciul.

Mușchii pumei tremurau încordați în pregătirea saltului. Animalul se uită direct în ochii lui, provocându-l să se miște, să o ia la fugă, *să încerce* măcar să scape. Cuvintele „ținteşte" și „trage" trecură instantaneu prin mintea lui Cam, după care apăsă trăgaciul.

Pistolul bubui, sunetul revărsându-se în împrejurimi, iar puma sfîșie aerul înghețat cu urletul ei de moarte. Se rostogoli inertă pe zăpada de la baza copacului. Cam simți izbitura corpului ei de sol. Din instinct ridică cocoșul armei pentru un nou foc, dar nu mai era nevoie. Imensa felină zăcea la baza copacului, iar din pieptul ei ieșeau clar picături de sânge pe zăpadă. Cam auzi un alt zgomot, un țipăt urmat de un urlet disperat. Se răsuci și îl văzu pe White Eye alergând prin zăpadă, traversând spațiul deschis dintre desișul de pini și pâlcul de stejari. Țipa: „Nu, nu!" și dădea înnebunit din brațe,

gonind prin zăpadă de parcă era beat. Cam îndreptă arma spre el, dar individul nici măcar nu se uita la el. Alerga spre felină, care încerca să se ridice în patru labe, dar nu reuşea. Din gâtlej îi ieşea un soi de mârâit groaznic.

White Eye se opri împiedicându-se, îl privi cu ură Cam, apoi se lăsă în genunchi lângă pumă. Cam se aştepta ca animalul să încerce să se târască spre stăpânul ei, dar nu, se întâmplă altceva. Puma se rostogoli şi, apoi, în agonia ei, îşi fixă privirea asupra lui White Eye şi, cu o mişcare prea rapidă pentru Cam, se năpusti asupra lui Mitchell cu labele din față, dând din ele cu ferocitate şi izbindu-l în mod repetat pe White Eye peste figură, ca un boxer în sacul de antrenament, după care se prăbuşi pe zăpadă cu un geamăt intens. Din bot năvăli un şuvoi de sânge.

Cam se holbă la spectacolul sângeros de sub el. Felina stătea acum pe spate, fiind clar că murise, chiar dacă muşchii imenşi ai coapselor ei continuau să tremure spasmodic. White Eye zăcea şi el întins pe spate, cu ochii larg deschişi. Bucăți mari din figura sa practic dispăruseră, iar degetele lui strângeau în pumn zăpada din jur.

Cu picioarele tremurându-i şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Cam începu să coboare. Avu nevoie de mai mult timp decât crezuse, dar, odată ajuns pe ultima ramură, se uită iarăşi la pumă ca să se asigure că murise înainte de a se hotărî să sară în zăpadă. Scoase arma şi rămase ghemuit câteva clipe, adunându-şi curajul şi asigurându-se că bestia nu avea de gând să se ridice

din nou. În cele din urmă, înconjură trunchiul copacului şi se opri. Corpul animalului nu mai tresălta, dar trupul lui White Eye tremura din încheieturi. Cam îngenunche alături de el, încercând să-şi reprime senzația pe care o încerca privindu-i fața, care arăta acum ca o bilă roşie, descărnată. Cam îşi zise că omul nu avea cum să supraviețuiască. Se uită în ochii lui Mitchell care, după câteva clipe, se concentrară asupra lui Cam. White Eye deschise gura să vorbească, dar se înecă din cauza sângelui acumulat în gât. Întoarse capul într-o parte, tuşi, apoi se uită iarăşi la Cam:

— *Fii blestemat!* icni el.

— Tu ai ucis-o, nu eu, zise Cam.

White Eye clipi, ca şi cum nu ar fi priceput.

— Când ai trimis-o după mine, explică locotenentul.

— Ai avut gloanțe, zise bătrânul.

De fiecare dată când rostea cuvinte, din figura sa zdrobită țâşnea sânge.

— Te-am buzunărit, admise Cam. Nu mai vorbi.

Mitchell încercă să întindă mâna ca să-i atingă fața, dar nu reuşi.

— Cât de rău..., şopti el.

Cam clătină din cap:.

— Îmi spui cine sunt hăitaşii?

White Eye scoase un nou gâjâit sinistru din gâtlej, moment în care Cam îşi dădu seama că puma îi făcuse o despicătură şi acolo. Apoi individul se uită iarăşi la Cam. Unul din ochii lui ciudați se dădu peste cap înainte de a se concentra iarăşi asupra lui. Piciorul drept

începuse să-i tresalte spasmodic. „Creierul își pierde controlul asupra trupului", își zise Cam.

— Nu știu, rosti el, iar Cam fu obligat să se apropie mai mult ca să audă. *Sunt toți polițai.* Ca tine. *Blestemat să fii în veci!*

Apoi privirea lui se rătăci. Bătrânul se mai înecă o dată, apoi încetă să mai respire.

Cam se lăsă pe spate și înghiți cu greu din pricina nodului din gât. Hăitașii erau cu toții polițiști. În sfârșit, avea impresia că-și dădea seama ce se petrece.

45

Străbătu mai bine de un kilometru prin zăpada groasă ca să găsească vehiculul. Descoperi că mașina nu avea nici o problemă la pornire. Merse cu ea înapoi până la marginea pâlcului de stejari și trase înăuntru cadavrul lui Mitchell. Încercă să ridice și felina, dar pur și simplu corpul ei era prea greu, așa că luă o cazma din mașină, descăpățână animalul și puse trofeul alături de trupul lui Mitchell, acoperind apoi rămășițele cât putu de bine cu o pătură. În mod obișnuit, nu ar fi deranjat nimic din cele aflate acolo și ar fi chemat autoritățile, dar acum nu ar mai fi rămas nimic din cadavre odată ce prădătorii le-ar fi descoperit. Acolo, în munți, telefonul lui mobil nu avea semnal. Merse înapoi pe drumul pe care veniseră, împotmolindu-se o singură dată, lucru ce îl costă o jumătate de oră de dat la lopată.

Merse direct la Biroul Şerifului din ţinutul Carrigan din Pineville, ajungând acolo cu ochii roşii de oboseală, imediat după răsăritul soarelui. Ofiţerul de serviciu veni până la maşină, dădu pătura la o parte, fluieră o dată tare şi îl sună pe şerif acasă. Cam le povesti pe scurt cele petrecute, apoi le spuse că trebuia să se ducă înapoi la cabană, să se schimbe, să se spele şi să mănânce ceva. Le mai spuse că avea să se întoarcă la ora zece pentru a da o declaraţie completă. Propunerea părea să le convină tuturor. După încă un interogatoriu, mult mai lung, îi dădu telefon lui Bobby Lee ca să-i spună că se petrecuse ceva şi că autorităţile din partea locului voiau ca el să mai rămână acolo câteva zile.

— „Ceva"? se mirase şeriful.

— Vorbesc pe linia locală, zise Cam, amintindu-i astfel lui Bobby Lee ordinele pe care tocmai el le dăduse.

Fără telefoane, fără mesaje. Cam îi ceru să-l sune pe telefonul mobil de pe o linie mai sigură.

— Cum se leagă cele petrecute de problema noastră? îl întrebă Bobby Lee cinci minute mai târziu.

— Un mic grup de poliţişti — conform dezvăluirii făcute de un suspect, James Marlor — care urmăresc pume sălbatice pentru a urma un soi de ritual de iniţiere în... În ce? zise Cam.

— Şi tu crezi că ăştia sunt justiţiarii noştri?

— Este destul de probabil şefu', îi răspunse Cam. Mai ales dacă sunt de pe teritoriul întregului stat. Nu de la un singur birou de şerif, ci de la şapte. O reţea de poliţişti care se întrunesc periodic pentru a se ocupa de afacerile nerezolvate... În ţinutul Manceford ar părea

nişte străini — precum tipul ăla care m-a avertizat să plec din oraş.

— Dar ai spus că Marlor a recunoscut că i-a ucis pe cei doi jefuitori de la benzinărie.

— Cu ajutorul cuiva din instituţiile care veghează la aplicarea legii, care i-a dezvăluit locurile unde Marlor îi putea prinde. Şi bomba de la casa lui Annie? Acolo nu a fost Marlor.

— Ne bazăm doar pe ceea ce ne-a spus el în privinţa asta.

— Anterior a existat incidentul cu focurile de armă — şi era nevoie de doi oameni pentru asta. Marlor era un lup singuratic. Cred că tipii ăştia au profitat de ceea ce făcea Marlor ca să elimine un judecător pe care îl dispreţuiau. Astfel se leagă cele două tipuri de crime, iar noi ne-am concentrat cu toţii doar asupra lui Marlor.

Şeriful oftă zgomotos:

— Tu spui că unul dintre tipii ăştia lucrează chiar sub acoperişul nostru.

— Fie asta, fie cunoaşte pe cineva din cadrul biroului nostru care cel puţin aprobă ceea ce fac ei, îi răspunse Cam. E posibil ca lucrurile să se desfăşoare astfel. Ar putea exista o celulă constituită din cei ce acţionează şi care contează pe simpatizanţi, poliţişti sau persoane din administraţie care sunt dispuse să răspundă la întrebări fără să ceară prea multe lămuriri. Indivizi care nu vor să afle ce se va petrece pornindu-se de la informaţiile furnizate, dar care sunt dornici să transmită mai departe diverse lucruri, animaţi de un spirit justiţiar... Ca atunci când cei doi ticăloşi de la benzinărie au scăpat nevătămaţi...

— Vorbeşti de complicitate la răpire şi crimă, zise şeriful. Poliţiştii ar trebui să ştie asta.

— Ştiu şi eu, şefu'... Da, ar trebui să ştie... Dar pot înţelege perfect cum unii dintre poliţiştii cunoscuţi de mine pot face distincţia între executarea cuiva şi acceptarea unor scurgeri de informaţii. În fond, ei nu pun în pericol vieţile poliţiştilor sau rezolvările diverselor cazuri; doar îşi exprimă o opinie, de pildă, în privinţa locurilor unde ar putea fi găsiţi indivizii precum K-Dog şi Flash.

— Dar din punct de vedere legal...

— Da, şefu', ştiu! Dar este posibil ca aceştia să fie nişte tipi noi, uşor de influenţat de către poliţiştii cu experienţă.

— Şi cine sunt făptaşii?

— Unii oameni ai legii sătui de lucrurile pe care le-au tot văzut... Tipi duri, la activ cu zece, cincisprezece sau douăzeci de ani de frustrări acumulate din pricina sistemului. Nu genul de oameni din conducere, ci, mai degrabă, supervizori ai echipajelor de patrulă. Poate nu doar poliţişti... Poate chiar nişte procurori rebeli. Probabil că încep ca simpatizanţi şi apoi câţiva dintre ei, după cine ştie ce selecţie, devin făptaşi. White Eye mi-a spus că grupul consta din doar şapte indivizi — nici mai mulţi, nici mai puţini. Este o celulă extrem de mică şi alături de astfel tipi nu intri în joc decât după ce dovedeşti că eşti suficient de bărbat ca să faci lucruri precum tâmpenia asta cu fotografierea pumelor.

Şeriful tăcu, suficient de mult pentru ca subalternul său să se întrebe dacă nu cumva pierduse legătura.

— Te întorci aici cât poți de repede, zise, în cele din urmă, Bobby Lee. Nu pot merge mai departe cu chestia asta până când nu vii aici.

Cam îi spuse că va încerca să-l convingă pe şeriful din ținutul Carrigan să urgenteze cazul cât poate de mult şi să îl mențină la nivel local, dar, pentru asta, probabil că avea nevoie de o acoperire, ca de la şerif la şerif. Bobby Lee înțelese şi notă numărul de telefon al şerifului Hanson.

— Am câinii cu mine, zise Cam. Aşa că mai întâi va trebui să mă duc acasă. Vreți să ne întâlnim acolo? Procedurile de anchetare de aici se vor derula mâine – la ora două —, iar după aceea mă pot întoarce în Triboro pe la ora şapte sau opt seara.

— Bine. Şi vezi să vorbeşti cu femeia aia, Bawa. A sunat aici toată ziua.

O oră mai târziu dădu de Jay-Kay. Ea îi spuse că tigrii ei reuşiseră să pătrundă în arhivele statale, ea căutând similarități între cazuri în care fuseseră implicați prizonieri, acuzați, judecători şi decese violente rămase nerezolvate.

— Să intre în arhive, repetă Cam. E ca într-o operațiune sub acoperire?

— Nu, mai degrabă ca într-un proces de acces liber la informație, cu puțin ajutor pornind de la sursele federale. Dar aici apare elementul cel mai interesant: am fost deconectați după doar trei sesiuni de căutare. Nu reuşesc să descopăr motivul sau autorul...

— Deconectați?

— Mi-a fost interzis accesul. Şi se pare că o maşinărie face asta, nu un operator de sistem cu o tastatură în față.

Cam nu prea înțelegea ce însemnau toate acestea.

— Şi ce o să faci în continuare?

— O să procedăm aşa cum ştiu eu.

— Nu cred că vreau să aflu cum, replică el, zâmbind. Altceva: ai mai aflat ceva nou despre interesul manifestat de federali pentru preocupările mele vizând atentatul cu bombă?

— Nimic. Ceea ce în sine înseamnă ceva... Mai exact, că a fost ridicat un zid de nepătruns... Ei ştiu că lucrez cu tine şi nimeni nu îmi spune nimic.

— Poți să procedezi aşa cum ştii tu şi în privința asta?

— Este posibil, din punct de vedere tehnic, dar n-aş vrea să o fac. Spre deosebire de majoritatea sistemelor de computere din agențiile de stat, rețelele federale caută cu disperare intruşi în zilele noastre. Când te întorci?

— Foarte curând, răspunse el. Lucrurile au ieşit destul de urât aici, dar au fost productive dintr-un anume punct de vedere. Spune-mi, ai avut de-a face cu sergentul Cox?

— Nu direct. Dar n-ar fi mai bine să discutăm despre asta când te întorci? replică ea, mesajul fiind clar: „Nu vorbi despre asta pe o linie nesigură, fraierule!"

Epuizat, Cam se întoarse la cabană şi trase un somn de după-amiază. La apusul soarelui îl trezi un ciocănit în uşă. Câinii păreau curioşi, dar nu agitați. Cu toate astea, se simțea pregătit să deschidă uşa şi să se trezească în fața cu vreo rudă de-a lui Night-Night care căuta să se răzbune. Întrebă cine era la uşă.

— Mary Ellen Goode, îi răspunse o voce. Cred că trebuie să stăm de vorbă.

Cam stătea în izmene în spatele uşii, simţindu-se încă adormit.

— Ăăă..., făcu el.

— Îmi cer scuze. Te-am trezit, nu-i aşa? Hai să facem aşa: ne întâlnim la localul Sky Lodge* peste o oră.

Îi spuse unde se afla restaurantul, apoi plecă.

O oră mai târziu, Cam şedea lângă o fereastră, aşteptând-o pe Mary Ellen. Se mirase în privinţa numelui ales pentru local, căci, din faţă, clădirea nu părea altceva decât o casă din buşteni. După ce o chelneriţă îl conduse prin bar la un nivel inferior, către sala de mese, Cam îşi dădu seama de ce fusese ales un asemenea nume: o fereastră imensă, înaltă cât un perete, dădea spre o cascadă de cel puţin o sută cincizeci de metri care se vărsa într-un torent vijelios. Cam comandă cafea, încercând să se trezească de-a binelea. Mary Ellen apăru câteva minute mai târziu şi el se dezmetici instantaneu. Ea se schimbase de uniforma de poliţist şi se îmbrăcase cu o rochie, se machiase puţin, îşi aranjase părul, aşa încât, în timp ce o urma pe chelneriţă, capetele tuturor se întorceau după ea. Îmbrăcat cu blugi şi cu o cămaşă groasă, Cam se simţi ca şi dezbrăcat în comparaţie cu ea.

— Măi să fie! exclamă el, ridicându-se în picioare. Uite o fată!

Ea zâmbi şi se aşeză la masă.

— De fapt, o femeie, replică Mary Ellen. Care a venit aici ca să-şi ceară scuze pentru ce ai păţit acolo sus, pe munte.

---

* „Sălaşul cerului“ (engl.). (n.tr.).

El se aşeză încet înapoi pe scaun.
— Să-ţi ceri scuze?
Mary Ellen comandă un pahar de vin ospătarului, care lăsă două meniuri pe masă.
— Nu am fost în întregime sinceră cu tine în legătură cu chestia asta cu hăitaşii. Trebuie să-ţi explic unele lucruri.
Ospătarul aduse vinul ei şi Mary Ellen luă o gură zdravănă.
— Bun, zise ea. Să-i dăm drumul! Povestea asta îl priveşte pe răposatul meu logodnic, Joel Hatch, spuse apoi făcu o pauză. Cum să-l ţi-l descriu pe Joel...?
— Locotenentul Grayson spunea că făcea un pic pe cowboyul, sugeră Cam. Mai exact, că ar fi fost genul de poliţist care voia să ajungă star de televiziune. Şi că îi plăcea mai mult să joace rolul de poliţist decât să fie supraveghetor al rezervaţiei.
Ea se uită preţ de câteva clipe, fără să vorbească, iar Cam se întrebă dacă nu fusese prea direct.
— Ţi-au povestit ce s-a întâmplat în ziua aia? întrebă el.
Ea dădu din cap:
— Nu de la început. Ulterior, am discutat cu câţiva dintre poliţiştii implicaţi. De fapt, el şi cu mine ne certaserăm de câteva ori în privinţa modului în care se comporta şi a unor chestii pe care le făcea. Şi apoi...
— După aceea, te-ai simţit vinovată pentru că a murit.
— Un pic. Da, cred că da.

— Înțeleg perfect, zise el, şi se apucă să-i povestească despre atentatul cu bombă şi despre relația lui complicată cu Annie Bellamy.

Ospătarul reveni şi le luă comenzile de mâncare.

— Cred că am devenit fatalistă, zise ea după ce ospătarul se îndepărtă. Cred că atunci când nu evaluezi cum trebuie oamenii pe care îi iubeşti, zeii ți-i iau de lângă tine.

— Eu cred că iei ceea ce viața are de oferit şi încerci să profiți la maximum de asta, ripostă el. Noi nu deținem controlul. Voiai să-mi spui ceva despre hăitaşi?

Mary Ellen zâmbi:

— Nu te poate face nimic să uiți de ce te interesează în principal? Bine, hăitaşii... Am auzit pentru prima dată de ei de la Joel. Îi trecuseră pe la ureche unele zvonuri, cum că White Eye Mitchell se ocupa cu tot felul de chestii bizare prin munți, lucruri care aveau legătură cu periculoasele pume săbatice.

— Care nu există, punctă Cam.

— Corect.

— Pe de altă parte, tu însăți nu ai cercetat asta niciodată, nu?

— Nu, avem şi aşa destule de făcut. Biroul nu are suficienți oameni, iar turiştii care vin în rezervație ne dau mult de lucru. Dar Joel a plecat într-acolo de câteva ori în anul de dinaintea morții, iar eu cred că el *a căutat*. Apoi, a încetat să mai vorbească despre asta.

— Dar a folosit termenul „hăitaşi"?

— O dată. Îmi amintesc asta. Spunea că este cel mai extraordinar lucru de care a auzit vreodată. Pentru Joel,

extraordinar era orice implica pericole extreme. Nu mi-a spus însă exact ce înseamnă, în afară de faptul că asta implica să te apropii foarte mult de țintă. Apoi, de parcă şi-ar fi dat seama că divulgase ceva, a vrut să nu mai discute despre lucrurile astea.

Ospătarul veni cu mâncarea lor şi Cam folosi acest prilej ca să se gândească cât de multe îi putea povesti femeii. Îi plăcea de ea, avea încredere în ea, iar Mary Ellen îşi dăduse deja seama că, în privința misiunii sale, exista şi ceva legat de Afacerile Interne.

— Bun, rosti el. Să te mai întreb un lucru: dacă ți s-a părut că Joel s-a amestecat într-o poveste ciudată cu pume sălbatice, de ce nu ai raportat acest lucru?

— Eşti polițist de carieră, replică ea. Ştii deja răspunsul.

El stătu pe gânduri preț de câteva clipe:

— Hai să vedem... Toată lumea ştia că voi doi sunteți împreună şi tu te-ai temut ca toată povestea asta să nu aibă repercursiuni asupra carierei tale?

— Nu e un lucru cu care să mă mândresc, dar, în esență, cam despre asta era vorba. Ar fi trebuit să-l cunoşti pe Joel. Am încercat să gândesc logic spunându-mi că, pur şi simplu, în munții ăştia nu au cum să mai existe feline mari. Oricum, nu feline cu totul sălbatice. Şi chiar dacă existau, nimeni nu ar fi fost atât de nebun încât să rişte o confruntare cu ele, față în față.

El dădu aprobator din cap:

— Probabil că şi eu aş fi procedat la fel, mărturisi Cam.

Se hotărî că putea avea încredere în ea, o puse să promită că nu va spune nimănui nimic, apoi îi relată în amănunt motivele venirii lui în acea zonă.

— Doamne! gemu ea înfundat după ce el termină. O inițiere? Şi unul dintre ei a fost ucis?

Cam privi în jur, prin sala de mese. Nu era multă lume, dar n-avea chef să fie auzit de cine ştie cine:

— Asta mi-a spus White Eye. Iar acum, că am văzut ce poate face o pumă aşa-zis domesticită, îl cred.

Mary Ellen începu să tremure.

— Vor să depun mâine mărturie — în cadrul anchetei — despre cum s-ar fi putut petrece aşa ceva. Doar era animalul lui...

— S-ar putea să am nevoie să depui mărturie în favoarea mea, zise el şi se opri când sesiză expresia de pe figura ei. Poate că *mărturie* nu e cuvântul potrivit. Am nevoie, de fapt, de o confirmare că nu am inventat nimic. Şi, bineînțeles, problema cea mai mare pare a fi aceea că este posibil să avem de-a face cu un pluton al morții, care operează în tot statul.

Ea se lăsă pe spatele scaunului, uitând de cină şi gândindu-se la ceea ce îi cerea Cam.

— După cum îți poți imagina, toate treburile astea se desfăşoară cu o maximă discreție, continuă el. Pur şi simplu, nu poți vorbi despre ele. La naiba, *nici eu* nu pot vorbi...

În aceeaşi secundă îşi dădu seama că tocmai o făcuse.

— Deoarece nu ştii ce hram poartă fiecare, zise ea.

— Exact! Mâine seară mă întâlnesc cu şeriful şi cu procurorul nostru.

— Ce naiba să-i spun şefului meu? îl întrebă ea.
— Că ai nevoie de câteva zile de concediu...?
— Mă voi gândi la asta. La naiba, domnule locotenent!
— Ar trebui să-mi spui Cam, zise el.
— Eşti sigur că vrei asta? îl întrebă ea cu tristețe.

46

Pe tot drumul de întoarcere câinii au părut apatici. Îi certase că nu se ținuseră după maşină şi nu îl salvaseră atunci când îl atacase puma. Expresiile lor arătau clar că nici un ciobănesc german inteligent şi care se respectă nu s-ar fi dat *vreodată* la o pumă şi, în plus, vasele pline cu mâncare de pe verandă îi împiedicaseră să-şi facă datoria, indiferent cât de importantă ar fi fost aceasta. Cam îşi dădu seama de asta, dar îi certă în continuare, pe tot drumul de întoarcere spre Triboro. Lucrul acesta păru să-i deranjeze teribil, cel puțin timp de cinci minute până adormiră pe canapeaua din spate.

Cam ajunse la casa lui din Summerland imediat după apusul soarelui. Le dădu drumul câinilor în curtea din spate, luă scrisorile venite, opri sistemul de alarmă şi intră în casă. Făcu o inspecție rapidă a interiorului, dar nu descoperi nimic nelalocul lui. Îl sună pe şerif acasă şi lăsă telefonul să sune o singură dată, apoi închise. Făcu un duş, îşi luă ceva de mâncare şi, în urma unui impuls de moment, se schimbă în uniformă. Bobby Lee ajunse douăzeci de minute mai târziu cu maşina lui personală.

La cinci minute după el, apăru şi procurorul Steven Klein. Şeriful era în uniformă şi Cam se simţi bine că se schimbase. Nu îşi răsese însă barba, iar acest fapt îl făcu pe şerif să-i arunce o privire mustrătoare în vreme ce îi înapoia documentele. Luară loc în bucătăria lui Cam, unde acesta turnă cafea pentru toată lumea.

Cam îi puse la curent cu tot ceea ce aflase în ţinutul Carrigan, precum şi cu detaliile evenimentelor petrecute la Catlett Bald. Menţionă că avea un martor care putea confirma spusele lui, numai că acesta nu decisese încă dacă voia sau nu să fie implicat în poveste. Şeriful îl informă în legătură cu descoperirile lui Jaspreet Kaur Bawa făcute în cursul cercetării ei legate de judecători, cazuri şi infractori achitaţi care ulterior muriseră. Căutările ei vizaseră o perioadă de zece ani.

— Şaptesprezece morţi din cauze necunoscute, spuse el sobru, ceea ce îl determină pe Klein să caşte gura a uimire. Două dintre aceste decese ar putea fi legate de răzbunări care au de-a face cu treburi petrecute în închisoare, dar chiar şi fără a le lua în calcul pe acestea, rămân cincisprezece cazuri nerezolvate, incluzându-le aici şi pe cele două recente vedete de pe Internet.

— La nivelul întregului stat? făcu Steven.

Şeriful aprobă din cap:

— Cincisprezece cazuri de ticăloşi în mod evident vinovaţi şi care au scăpat doar pentru a fi ucişi apoi, în timp ce noi am rămas cu ochii în soare în privinţa făptaşilor.

— Trebuie să verificăm şi altceva, zise Cam. White Eye mi-a spus că unul dintre acei hăitaşi a fost mâncat

de pume. N-a fost prea explicit în privința momentului când s-a întâmplat asta, aşa încât totul ar putea fi o prostie, dar ar trebui să căutăm dacă nu cumva a dispărut la un moment dat vreun polițist, să zicem, în ultimi doisprezece ani.

— De ce doisprezece? se miră Bobby Lee.

— Pentru că White Eye a spus că tipul care îşi zicea Carl a venit pentru prima dată la el acum cincisprezece ani. A avut nevoie de doi ani ca să-l învețe pe Carl cum să vâneze animale sălbatice. În cele din urmă, Carl a făcut prima lui poză cu o pumă sălbatică după trei ani. Câteva luni mai târziu, a adus cu el un al doilea tip, apoi pe alții. Cazurile noastre nerezolvate de crimă în care victimele erau infractori rămaşi nepedepsiți par să acopere perioada ultimilor zece ani, aşa că, dacă lucrurile chiar aşa stau, omul respectiv a murit cândva cu zece sau doisprezece ani în urmă.

— Mă duc la SBI cu chestia asta, promise Bobby Lee.

— Sau lăsați-o pe Jay-Kay să se ocupe de problemă, îi propuse Cam. Computerele ei se descurcă de minune când vine vorba despre căutări.

— „Se descurcă"? interveni Steven.

— Nu mă întreba cum! îl sfătui Bobby Lee, clătinând din cap. A încercat să-mi explice cum funcționează sistemul ăsta şi m-a băgat în ceață.

— Adevărata întrebare, zise Steven, este cum îi oprim pe nemernicii ăştia din ceea ce fac, presupunând că ei chiar există?

Cu toții se concentrară câteva clipe asupa cănilor lor cu cafea. Afară se auzea vântul care bătea cu putere şi agita vârfurile chiparoşilor.

— Au existat lucruri care s-au repetat în cazul acestor crime, ca să ne dăm seama dacă ele sunt legate între ele? întrebă Cam.

— Ce fel de lucruri?

— Cum a survenit decesul, locul descoperirii cadavrelor, datele deceselor, răni similare, evenimente anterioare crimelor, de pildă, răpiri, perioade de detenție, urmate de execuții... Sau avem de-a face cu evenimente disparate?

— Nu ştiu, răspunse Bobby Lee. Asta e o altă temă de cercetare. Dar cum naiba îi oprim? Să-i dăm drumul unui alt infractor pe post de momeală?

— Cred că Mitchell a stârnit intenționat felina aia împotriva mea, zise Cam. Cred că făcea parte din grup şi au vrut să mă elimine, pur şi simplu ca să nu le mai stau în cale.

— *Crezi*? pufni Bobby Lee. Ai un cadavru şi o pumă moartă... O pumă îmblânzită, nu una sălbatică. Nimeni nu a dovedit că mai există specimene sălbatice în acei munți... Asta o ştiu şi cei de la administrația parcului național. Nu există nici cea mai mică dovadă.

— Cred că dispunem de ceva dovezi, îl contrazise Cam. Avem cadavrul lui K-Dog Simmonds, descoperit într-o cisternă de depozitare a motorinei. Avem de-a face cu o crimă îndelung gândită, cu o infracțiune elaborată, nu cu o simplă răzbunare din partea unora cu care individul stătuse în închisoare sau cu o crimă făcută

de traficanții de droguri. Mai sunt şi imaginile provenind de la cele două execuții şi leziunile pe care autopsia cadavrului lui Simmonds le-a confirmat. Avem un tip care a venit aici cu o maşină de patrulă doar pentru a-mi spune să dispar din zonă. Avem incidentul cu focurile de armă de la casa lui Annie, anterior atentatului cu bombă, care trebuie să fi implicat cel puțin două persoane. Şi să nu uităm de James Marlor, care ştia ceva despre chestia asta cu fotografierea felinelor.

Cam se opri, aşteptând comentarii, dar ceilalți doi stăteau şi se uitau în gol spre tăblia mesei. Văzând asta, se apucă să repete toate argumentele sale în favoarea implicării polițiştilor în poveste. Iarăşi tăcere.

— Bine, rosti el. Recunosc că unele dintre aceste dovezi sunt, de fapt, circumstanțiale. Dar am reuşit să băgăm la puşcărie destui indivizi pe baza dovezilor circumstanțiale.

— Dacă sunt polițişti, zise Steven, s-ar putea da la fund după cele petrecute în ținutul Carrigan, iar noi am rămâne cu cincisprezece cazuri nerezolvate, fără să ne facem măcar o idee despre cine sunt oamenii ăştia.

— Ştiu eu o cale, zise Bobby Lee.

Ceilalți doi îşi ridicară privirile spre el.

— Începem să vorbim despre un proces demonstrativ. Spunem că avem dovezi despre existența unui pluton de execuție format din justițiari care operează pe teritoriul statului, că avem un martor-cheie, în persoana locotenentului Richter aici de față, care ştie cine sunt aceşti oameni, deoarece bătrânul vânător i-a mărturisit totul înainte de a muri.

— Dar aşa locotenentul Richter va deveni brusc o ţintă prioritară, nu? întrebă Steven.

— Spuneai că vrei să-i opreşti. Cred că aşa vom reuşi.

— Domnule locotenent? întrebă Steven. Cum te simţi pe post de pradă în cuşca leilor?

Cam expiră cu putere:

— Dacă altfel nu se poate..., făcu el. Nu am nici o idee mai bună. Adică putem investiga elementele care leagă toate aceste lucruri ca să vedem dacă există vreo asemănare în felul în care acţionează aceşti indivizi şi unele birouri locale ale şerifilor, dar asta ar putea dura extrem de mult.

— Ei ştiu de Mitchell, zise Bobby Lee. Vestea a fost transmisă pe toate canalele de ştiri. Ştiu că locotenentul Richter a fost cel care l-a adus. Cu siguranţă, sunt deja în alertă.

— Dar e o problemă, interveni Cam. Nu cred că White Eye chiar le ştia numele sau alte lucruri despre ei, în afara faptului că bănuia că ar fi poliţişti. Dacă e adevărat, şi ei *ştiu* asta, este posibil ca o astfel de capcană să nu funcţioneze.

— Rahat! exclamă Steven. Ne învârtim în cerc.

— Şapte indivizi, zise Cam, agitându-şi ceaşca de cafea şi ce mai rămăsese din lichid. Şapte indivizi care sunt în aşa măsură dependenţi de adrenalină, încât sunt dispuşi să urmărească o pumă, să se apropie periculos de mult de ea, pentru a-i face o poză frontală, care se întrunesc din când în când ca să vâneze şi să execute infractori lăsaţi în libertate şi care pot organiza un atentat cu bombă la casa unui judecător aflat sub protecţia

Biroului Şerifului. Pentru a face toate astea trebuie să fii o persoană aparte.

— Ce vrei să spui? întrebă Steven.

— Vreau să spun următoarele: hai să-i cerem fiecărui şerif din Carolina de Nord să numească un individ din cadrul biroului lui care ar putea fi suficient de nebun ca să se califice pentru a deveni membru al unui astfel de grup. Cred că ne interesează mai ales agenţii operativi — probabil, sergenţii —, adică aceia care au trecut prin multe, sunt indivizi duri, dar şi exasperaţi de modul în care funcţionează întregul sistem şi capabili să meargă până la capăt când îşi asumă asemenea riscuri. Ne-am întâlnit fiecare dintre noi cu astfel de indivizi, la un moment dat. De obicei, îi pensionăm înainte de vreme.

Cam observă că şeriful se uita cu mare atenţie la el, măsurându-l din priviri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Te gândeşti la cineva anume pentru ţinutul Manceford, nu?“

— Va trebui să vorbiţi despre asta ca de la şerif la şerif, îi spuse Cam lui Bobby Lee.

— Şi după aceea? interveni Steven. Întocmim o listă?

— Facem presiuni asupra lor, răspunse Cam. Folosim orice fel de canale pentru a afla unde au fost şi ce făceau atunci când Flash a fost răpit după rafala de gloanţe oarbe. Sau când Annie Bellamy a fost proiectată în stratosferă.

— E o abordare stil cowboy, replică Steven. Cred că nici măcar nu e validă din punct de vedere legal.

— Aveţi idei mai bune? îi întrebă Cam, dar nimeni nu-i răspunse. Bineînţeles că nu vom pune mâna pe toţi,

dar poate că avem noroc, continuă el. Îl prindem pe unul dintre ei, îl anchetăm și dăm de urma celorlalți. Ne infiltrăm printre ei. Punem una dintre echipele de detectivi FBI pe urmele lor. Găsim toate legăturile între ei și ținutul Carrigan. Le supunem nevestele și prietenele la diverese presiuni. Merge des în vest? Vânează mult? Își ia des concediu?

Șeriful nu părea convins.

— Dacă sunt polițiști veterani și au luat parte la inițierea asta în care sunt folosite pume, nu vei scoate vreo vorbă de la ei. Și, apoi, ce va urma?

— Invocăm acel *Patriot Act** răspunse Cam. Îi închidem la Guantanamo Bay și trimitem câțiva agenți CIA pe teren. Atentatul cu bombă reprezintă o justificare suficientă.

— Bine, sunt de acord, zise Steven. Dacă locotenentul Richter este dispus să facă asta, cred că ideea de a răspândi zvonul privind mărturisirea de dinaintea morții printre cei ce lucrează pe lângă birourile șerifilor din acest stat reprezintă cea mai bună acțiune posibilă. Dacă au ucis un judecător, nu vor ezita să elimine și un polițist.

— Atunci trebuie protecție asigurată de federali, zise șeriful.

— Corect, aprobă Steven de acord. Trebuie să întocmim un plan. Vor avea și ei nevoie de timp să se organizeze, să ia decizii și, apoi, să se pregătească. Trebuie să

---

* Act legislativ american controversat, adoptat în 2001, în urma atentatului de la 11 septembrie și care permite diverselor organizații ale statului să încalce diverse libertăți ale cetățenilor atunci când anchetează presupuși teroriști. (n.tr.)

mă întâlnesc cu McLain în Charlotte. Şefu', hai să ne vedem între patru ochi mâine dimineață în biroul meu.

Bobby Lee fu de acord. Steven spuse că el trebuia să plece. Şeriful rămase după plecarea lui Klein.

— Te simți bine după toate chestiile astea? îl întrebă el pe Cam, stând pe veranda casei.

Cam ridică din umeri:

— Câtă vreme avansăm mai repede, răspunse el. Habar n-am cum se mişcă şi cum comunică indivizii ăştia, dar e posibil să nu le ia prea mult până se vor lua de mine.

— Vrei nişte oameni aici la noapte?

— Pe cine să chemați, şefu'? Nu mi-ar plăcea deloc ca din dispozitivul meu de protecție să facă parte exact cine nu trebuie.

— Crezi că sergentul Cox este unul dintre ei, aşa-i?

Cam se gândi câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Dumneavoastră pe cine ați numi dacă ați fi întrebat care dintre polițişti operează la limita legii? rosti el în cele din urmă.

Şeriful dădu încet din cap:

— A depăşit de mai multe ori limitele. De-aia l-a admonestat Bellamy. Doar că...

— Doar că MCAT-ul reprezenta locul perfect pentru el, zise Cam, terminând propoziția în locul şerifului. Nimeni nu reuşeşte să facă tot ce face Kenny Cox.

— Şi atunci să-l mut altundeva?

— Cum?

— Să-i dau o însărcinare temporară? Un proiect special, cum ar fi, de exemplu, o detaşare la sediul FBI din Charlotte?

— Ar fi interesant, răspunse Cam.

Auzi telefonul sunând înăuntru, dar îl ignoră.

— Dacă teoria mea e corectă, hăitaşii nu întreprind nici o acțiune acasă la ei. Vin cei dinafara oraşului, cum a fost individul care m-a avertizat pe mine. Nu, eu aş spune că e mai bine să găsim o cale de a şti permanent unde e el şi apoi să vedem ce se mai întâmplă.

— Hmmm, făcu şeriful. Vino mai devreme mâine la serviciu. Aici eşti îngrozitor de izolat.

Cam pocni din degete şi câinii se repeziră la uşă într-o secundă, cu urechile ridicate şi aşteptând o comandă.

— Nu chiar, zise Cam.

După plecarea şerifului, Cam ascultă mesajul de pe robot. Era de la Jay-Kay. „Poți veni până la Charlotte? Fără telefoane. Vino cât de repede poți!" Ezitând, Cam se duse să-şi mai facă o cafea.

47

Jay-Kay nu lăsa prin nimic să se vadă că ar fi fost surprinsă de venirea lui Cam la ora trei şi jumătate noaptea. După cum arăta, Cam bănuia că ea se trezise deja. El însuşi cunoştea mulți maniaci ai computerelor care lucrau noaptea la fel de mult ca şi ziua. A luat loc în bucătăria

ei ultramodernă şi a pus-o la curent cu toate detaliile drumului său în vestul statului. Jay-Kay era îmbăcată în blugi şi tricou, iar părul îi era strâns într-un coc. Se uita cu atenție la chipul lui obosit şi a pregătit nişte cafea, cu aceeaşi eficiență maximă pe care o demonstra în viața profesională. Bucătăria nu arăta ca şi cum ar fi fost folosită în mod curent. Jay-Kay s-a strâmbat când el i-a descris ce pățise White Eye Mitchell, apoi a scris pe o hârtie numele lui Mary Ellen şi numărul ei de telefon de la birou.

— Părinții mei spuneau poveşti despre tigrii care mănâncă oameni şi care înşfăcau săteni noaptea din paturile lor, zise ea. Am avut coşmaruri ani de zile din pricina asta.

— Nu cred că felina aia îşi dădea seama ce face — sau cui, i-a răspuns Cam. Pentru ea nu a fost decât un gest reflex, incredibil de rapid.

Jay-Kay i-a dat lui Cam o cană de cafea, iar pentru ea şi-a pregătit o cană de ceai.

— Dumneata, domnule, ai o mare problemă, decretă ea.

— Doar una?

— Una ajunge. Am fost la sediul FBI-ului astăzi, pentru o chestiune care nu are nici o legătură cu acest caz. Doi dintre agenții cu care am lucrat anterior s-au apucat să sporovăiască cu mine despre maşini. În mod firesc, a apărut în discuție subiectul cu tărăşenia din vestul Carolinei şi eu am menționat că tu ai fost acolo ca să lucrezi la ceva ce are de-a face cu cazul Bellamy, cu atentatul cu bombă. Unul dintre ei mi-a dezvăluit că ATF-ul şi

FBI-ul nu împărtăşesc aceeaşi opinie în legătură cu direcția în care ar trebui să meargă acest caz.

— Cum adică?

— Biroul are o „teorie diferită despre caz", aşa cum mi-a spus unul dintre tineri. Nu a vrut să-mi dea mai multe detalii, dar a afirmat că ATF-ul crede că e posibil ca tu să fi avut un amestec în plasarea bombei, deoarece aveai habar de imensa bogăție care te aştepta dacă ar fi murit fosta ta soție.

Cam clătină din cap:

— Eu sunt polițist, zise el. Ar fi fost firesc să ştiu că voi fi primul pe care îl va arăta toată lumea cu degetul. Şi ar mai fi trebuit să ştiu că, dacă aş fi fost în vreun fel implicat în moartea ei, nu aş fi văzut nici un sfanț. Ce mai spune Biroul?

— Doar atât: cele două organisme nu cad de acord şi aşteaptă rezultate din partea celor de la Investigații ca să decidă pe ce drum vor merge mai departe.

— Uitasem ce limbaj folosesc. Iar teoria ATF-ului la asta se reduce? Eu sunt moştenitorul şi, ca atare, sunt vinovat de crimă?

— Au exclus terorismul pe baza caracteristicilor fizice ale bombei, care se pare că era extrem de rudimentară şi mult prea mare pentru scopul ei. Plus că tu te aflai în postura perfectă de a-i furniza lui James Marlor informații despre cum să localizeze cele două victime ale execuțiilor şi că ai fost singurul martor al dispariției lui Marlor.

— Iar acum apare povestea asta din ținutul Carrigan, zise Cam. Marlor mă îndreaptă spre clubul ăla de inițiați,

eu apar cu omul care i-a instruit să urmărească pume, iar acesta moare în prezența mea.

Jay-Kay dădu din cap:

— Suspectul principal în imaginile cu execuțiile a fost Marlor, zise ea. Iar el a murit *imediat* după ce l-ai anchetat. Îți spun asta ca să înțelegi cât de multe lucruri știe. Apoi, aşa cum tocmai ai afirmat, personajul principal din toată această poveste cu hăitaşi moare în prezența ta. Iar în ambele cazuri există doar versiunea ta despre cele întâmplate. Şi ai mai cerut şi concediu de odihnă după atentatul cu bombă de la casa lui Bellamy.

— Şeriful a sugerat asta, pentru numele lui Dumnezeu!

— Chiar aşa? se miră ea. Credeam că tu ai cerut.

„Aşa s-a întâmplat", îşi zise Cam. „Rahat!"

— Agenții se concentrează asupra circuitului hârtiilor. Tu ai făcut o cerere scrisă. De ce? Ca să te ocupi de treburile neterminate. Care au fost „terminate" apoi.

El se uită fix la ea şi i se răspunse cu o privire impasibilă.

— Şi tu crezi toate astea? rosti el, în cele din urmă.

— Nu, nu cred, răspunse ea. Dar, aşa cum spun ei, totul se leagă.

Cam se ridică, pentru că voia să îşi întindă picioarele care-i amorțiseră.

— Ai spus mai devreme că ai aflat ceva despre Kenny Cox, zise el. Şi că vom discuta mai târziu...?

Ea îşi amestecă ceaiul câteva secunde.

— Da, aşa am zis. Mi-ai cerut să verific apelurile de pe telefonul lui mobil. Am făcut-o, atât pentru telefonul personal, cât şi pentru cel primit de la serviciu.

— Şi?

— Cel oficial a fost folosit numai pentru discuții oficiale. Pe telefonul personal aproape că nu au existat apeluri. Se pare că are un plan minimal de apelare, ca plata serviciului să-i fie dedusă automat din cont.

— Pare un plan asemănător cu al meu.

— Dar tu îl foloseşti pe al tău, Doar-Cam. Telefonul ăsta aproape că zace mort, iar asta m-a făcut curioasă. Adică, dacă nu voia decât un telefon pentru cazuri de urgență, există astfel de aparate pentru sume de nimic. Aşa că am abordat problema invers.

— Adică?

— Adică am făcut o verificare ca să văd ce alte facturi sunt deduse automat din acel cont.

— Cum naiba ai putut face aşa ceva? Băncile nu dau astfel de informații oricui.

Ea zâmbi:

— Prin emulație. Şi mai degrabă tigrii mei au făcut toată treaba. În acest caz, am imitat o cerere de audit fiscal. Este o întrebare de rutină în cadrul aşa-ziselor audituri practicate de Fisc. Datorită reducerilor bugetare, Fiscul foloseşte diverşi contractori externi pentru operațiuni precum cercetările de cont. Nu mă pot preface că sunt Fiscul, dar îi pot imita pe unii dintre contractorii lui. O fac mereu când FBI-ul nu vrea să-şi vadă numele apărând în cadrul anchetelor.

— Şi o bancă te lasă să intri aşa? Fără un mandat?

— Cine le poate spune celor de la Fisc să se care? În plus, marile bănci primesc zeci de astfel de cereri în fiecare zi de la birouri de credit, companii ipotecare, agenții de recuperare a datoriilor, alte bănci. În fond, nimeni nu cere bani, aşa că oricare cerere a Fiscului primeşte imediat un răspuns.

— La naiba! Şi ce ai descoperit?

— Că el are un alt cont telefonic – pe un nume diferit. Iar chestia asta cred că te va interesa mult. Numele respectiv e Carl Marlor. Sună cunoscut?

— *Marlor*! exclamă Cam. Se aşeză la loc pe scaun. Sfinte Sisoie!

De-abia apoi îl izbi şi prenumele persoanei, Carl.

Primul hăitaş? Cam se gândi câteva clipe, încercând să-şi amintească descrierea făcută de White Eye omului căruia îi spunea Carl. Un tip masiv. Avea aerul unui individ cu care nu era bine să te încurci în vreun local public. Oare, îl descrisese pe Kenny? Avea părul blond sau brunet? Nu-şi mai amintea.

— Şi compania de telefoane nu verifică oamenii ca să vadă dacă nu folosesc un nume inventat?

— Doar dacă acel client vrea un credit de orice fel. Competiția din acest domeniu este atât de acerbă în prezent, încât firmele ar fi în stare să-l aboneze şi pe Mickey Mouse. Gândeşte-te numai la toți puştii ăia care se joacă întruna cu telefoanele mobile prin mall-uri.

— Vrei să spui că, de fapt, Kenny a definit o identitate pentru acest Carl Marlor? Că a comis o infracțiune de furt de identitate?

— Invers. Nu fură identitatea cuiva în schimbul banilor. A făcut exact ceea ce trebuie făcut pentru a avea o identitate — a deschis nişte conturi de consum, le-a plătit prin deduceri automate astfel încât să fie permanent actualizate. Are o adresă, cât se poate de reală. Nu deține un telefon fix, ci doar unul mobil — dar în prezent asta este moda. În plus, numărul e real.

— Există vreun număr de înregistrare la asigurările sociale?

— Îl foloseşte pe al lui propriu. Pe cel real.

— Şi chestia asta nu alertează programele de computer care verifică validitatea datelor?

Ea făcu semn că nu:

— Birourile de credit îl au listat pe Carl Marlor, cu o notificare interesantă în secțiunea de comentarii — două nume care apar în dreptul aceluiaşi număr de asistență socială. Dar explicația pare reală. El şi-a schimbat numele cu aproape cincisprezece ani în urmă.

— În mod legal?

— Aşa se pare. Există chiar şi o hotărâre judecătorească la dosar.

— Şi asta rezolvă problema?

— Nu există nici un fel de fraude asociate neplății vreunei facturi, replică ea. Dacă ar fi cerut un împrumut sau un credit? Aici ar fi fost altceva şi el ar fi fost nevoit să ofere explicații, deşi orice verificare a creditului ar fi dezvăluit răspunsul. O verificare de rutină ar descoperi imediat totul, bineînțeles, adică exact ceea ce s-a întâmplat atunci când am depus eu cererea.

— Doar că el nu fură pe nimeni şi nu comite fraude. Şi e legal să-ţi schimbi numele.

— Da. Iar chestia asta îi permite să genereze conturi telefonice pe un alt nume şi, astfel, să efectueze convorbiri telefonice care să nu poată fi folosite ca dovezi în instanţă *dacă* el ar comite ceva ilegal. Aşa cum e cazul cu foarte multe apeluri efectuate în acest stat. Apelurile erau iniţiate din cabine telefonice. Este cazul, mai ales, al numărului unui telefon public din Pineville.

— Astea sunt date recente?

— Foarte.

Cam îşi frecă faţa cu ambele palme. Îi veni în minte imaginea unei maşini de patrulă parcată alături de o cabină telefonică. Era un lucru obişnuit.

— Spune-mi... zise el. Ai zis că dispui de computere capabile să efectueze analizele privind anumite modele. Ar putea găsi arhivele cu apeluri ale cabinelor telefonice spre care a sunat Kenny şi apoi să determine dacă au fost efectuate apeluri din aceste cabine telefonice către alte destinaţii în mod regulat?

— Bineînţeles.

El o privi cu atenţie.

— E aşa de simplu?

Ea îi zâmbi:

— Nu, nu e chiar aşa de simplu. Dar tu cauţi într-o anumită arie geografică în raport cu care probabilitatea efectuării acestor apeluri e mai mare, nu-i aşa?

Cam aprobă din cap:

— Teoria mea spune că aceşti şapte indivizi sunt poliţişti activi, pensionari sau chiar unii care au fost daţi

afară. Cred că sunt de pe tot cuprinsul statului şi să se întrunesc din când în când ca să facă treaba unui pluton de execuție. Sunt ca un fel de societate secretă, în care, ca să intri, trebuie să vii cu poza frontală a unei pume sălbatice, fotografie pe care trebuie s-o faci de la o distanță de câțiva zeci de centimetri.

— Hăitaşii tăi...

— Nu ai mei, dar aşa stau lucrurile. I-am cerut şi şerifului să facă unele investigații, de această dată privind ceea ce noi numim comportamente gen „cowboy" în birourile şerifilor de pe tot cuprinsul statului. Dacă descoperim tiparul, schema conform căreia sunt folosite cabinele telefonice şi găsim nişte nume care să coincidă, atunci avem o pistă.

— Şeriful e de partea ta în chestia asta? îl întrebă ea.

— Cred că da. L-am suspectat şi pe el, dar am văzut că e „curat". Dacă există vreun hăitaş în biroul lui, îl va face praf.

— Îl poți convinge să-mi dea o comandă pentru a realiza aceste două analize ale tiparelor? Vreau acoperire de la vârf.

— Categoric, răspunse el. Crezi că tipii ăştia vor veni după tine când vei începe să cauți?

Ea ridică din umeri:

— Depinde de locul unde sunt stocate datele şi de cât de multă atenție acordă ei conturilor lor on-line. Mi-am pus tigrii să supravegheze computerul lui James Marlor, în caz că îl are sergentul Cox.

Cam îşi înăbuşi un căscat:

— Ştiu că trebuie să mai fac ceva, dar să fiu al naibii dacă îmi pot da seama acum ce anume.

— Ascultă, zise ea. Eşti epuizat. Am un apartament de oaspeţi. Du-te şi fă un duş fierbinte, apoi culcă-te! Limpezeşte-ţi creierii! Eu am de lucru în laborator. Du-te să dormi câteva ore!

Cam se trezi dând din cap, aprobator. Ce spunea ea era logic. Apoi îşi aminti de câinii rămaşi în camionetă. Îi explică şi ei problema.

— Du-i în cealaltă parte a străzii. E un şantier de zece acri acolo. Apoi îi poţi aduce aici, sus.

— Lasă păr peste tot, o avertiză el.

— Nu facem asta noi toţi, Doar-Cam? replică ea, cu un zâmbet compătimitor. Du-te!

48

Cam se trezi auzind un zgomot de zgârietură la uşă. Se uită la ceas. Ora două şi jumătate. Clipi. Două şi jumătate după-amiaza? Se sculă, găsi în baie un halat şi deschise uşa. Ambii câini stăteau în faţa uşii, gata să iasă afară, iar expresia lor spunea clar: „Ce bine ar fi dacă asta s-ar întâmpla acum!“ Cam se duse să-şi caute hainele.

Când se întoarse, descoperi că Jay-Kay îi lăsase un bilet în bucătărie. Hrănise câinii. Avea să fie plecată toată ziua şi el putea să se servească singur cu ce dorea. Cam se plimbă prin încăperile foarte mari şi fu izbit iarăşi de senzaţia că nimeni nu părea să locuiască acolo.

Jay-Kay se dusese afară şi cumpărase o cutie cu hrană pentru câini, iar pe jos se afla un vas cu apă. Cam se întrebă când a apucat ea să doarmă; însă el se simţea foarte bine. Îşi pregăti nişte pâine prăjită şi cafea, după care îl sună pe Bobby Lee.

— Eşti în Charlotte? îl întrebă şeriful.

Cam avu impresia că în fundal se auzeau nişte voci.

— Cu consultantul nostru, zise Cam, întrebându-se cine putea fi în încăpere, alături de şerif. Trebuie să ne întâlnim. Între patru ochi.

Şeriful vru să spună ceva, dar Cam scurtă convorbirea, propunându-i să se vadă în barul de la Marriott la ora 7.30.

După aceea, se aşeză la masa din bucătărie cu un carnet în faţă şi începu să scrie un raport, începând cu execuţiile filmate. Scrise totul cât putu de succint, axat pe fapte, fără să facă nici un fel de teorii sau presupuneri. Când termină, raportul cuprindea aproape douăzeci de pagini.

Apoi scrise un altul, de această dată subliniind teoriile proprii legate de ceea ce se petrecea, referindu-se la existenţa unei celule de răzbunători în Carolina de Nord. Declară, de această dată în scris, că nu ştiuse nimic de testamentul lui Annie, subliniind că acel document fusese întocmit în vremea când ei erau deja divorţaţi şi nu mai trăiau împreună. Declară că Oliver Strong fusese avocatul ei de mult timp şi că el putea depune mărturie că nu-l cunoscuse niciodată pe Cam înainte de a-l chema, după moartea ei. Respinse vehement varianta că el ar fi avut de-a face cu decesul judecătoarei.

Apoi, scrise un al treilea raport, de această dată precizând ce şi-ar fi dorit ca şeriful sau instituţiile federale să o autorizeze pe Jay-Kay să facă — de această dată pe baza unor mandate oficiale — pentru a investiga trecutul personal al sergentului Kenny Cox din cadrul Biroului Şerifului din ţinutul Manceford. Sugeră chiar contactarea autorităţilor militare pentru a se verifica dosarul lui Cox şi modul cum se încheiase cariera militară a acestuia. Sublinie faptul că, în ipoteza unei legături de rudenie între Kenny şi James Marlor, imaginile cu execuţiile indicau probabil un amestec al poliţiei în asasinarea celor doi criminali şi că, de vreme ce Marlor „le" spusese unde se găsea scaunul de execuţie — probabil chiar în Triboro —, era posibil să mai apară şi alte execuţii. Apoi descrise modelul de analiză pe care îl discutase cu Jay-Kay în cursul nopţii şi recomandă continuarea lui ca pe o chestiune de maximă urgenţă.

Când termină, afară se făcuse aproape întuneric. Coborî spre recepţie. Fata de la birou era încă acolo şi îl ajută pe Cam să facă trei copii ale rapoartelor scrise. Cam îi trimise o copie lui Thomas McLain de la biroul FBI din Charlotte şi pe cea de-a doua copie lui Mark Pierce la SBI. În fine, pe a treia o luă cu el ca să i-o înmâneze lui Bobby Lee.

Când ajunse în apropiere de Triboro, o luă pe o scurtătură ce ieşea din autostradă, un drum care ducea spre centrul oraşului. Ajuns înapoi în ţinutul Manceford, apăsă pedala de acceleraţie, uitând că nu se mai găsea într-un vehicul care să fie recunoscut de poliţia locală ca fiind condus de un coleg poliţist. După cinci minute

de mers cu viteză mare, zări lumini albastre în oglinda retrovizoare. Înjură şi începu să încetinească. Maşina de patrulare se apropie de el şi luminile păliră, ceea ce însemna că erau lumini de poziție. Se uită iarăşi în oglinda retrovizoare şi observă clar că pe maşina din spatele lui nu se găsea bara cu lumini de avertizare. Faptul îl făcu să se întrebe ce naiba se petrecea. Polițiştii statali aveau astfel de bare pe maşini, dar cei de la circulație din cadrul Biroului local al Şerifului, nu. Iar acela nu era un drum pe care să se afle polițişti statali la acea oră cu trafic intens.

Ieşi de pe asfalt pe pietrişul de pe marginea drumului. Celălalt vehicul se apropie mult, manevră pe care nici un ajutor de şerif nu ar fi făcut-o. Întotdeauna trebuia să laşi o anumită distanță, dacă nu din alt motiv, atunci fie şi doar ca să vezi bine numărul de înmatriculare al maşinii oprite. Tipul ăla oprise *chiar* în spatele lui. Cam îşi lăsă motorul pornit şi îşi căută actul de identitate. Arma se afla sub scaun, dar nu se putea apleca după ea fără ca individul din spate să îl vadă. Ceva nu era în regulă. Din maşina de poliție din spatele lui nu cobora nimeni. O altă maşină trecu pe lângă ei, luminând pentru o clipă două siluete în maşina din spate.

Acum, Cam ştia clar că era ceva în neregulă: în ținutul Manceford polițiştii nu mergeau niciodată câte doi într-o maşină de patrulă, iar el era în ținutul cu pricina. Sesizând îngrijorarea crescândă a lui Cam, cei doi câini deveniseră tot mai agitați, aşteptând parcă o comandă. Cam le spuse să stea întinşi pe canapea, apoi coborî geamurile din spate şi geamul din dreptul lui. Îşi puse am-

bele mâini pe volan şi se uită în oglinzi. La un moment dat, ambii oameni din maşina din spate se dădură jos simultan şi porniră spre el. Vedea nişte chipuri albe în lumina farurilor, dar nu-şi putu da seama dacă indivizii erau în uniformă sau nu. Nici unul nu-şi pusese pălăria pe cap, un alt gest pe care un ajutor de şerif l-ar fi făcut întotdeauna atunci când cobora ca să cerceteze un vehicul pe care îl oprise. Cetăţenii recunoşteau pălăria, chiar dacă nu puteau distinge uniforma.

Indivizii aceia nu erau ajutoare de şerif din Manceford.

Se apropiară şi Cam zări armele scoase, pe care cei doi le ţineau, cu ţevile în jos şi cu palmele strângând mânerele. Nimic nu era cum trebuia. Cam se gândi să înşface arma, dar n-avea timp pentru asta, plus că era vorba de două ţinte. În loc să se întoarcă pentru a se uita la individul care venea pe partea lui, îşi menţinu capul drept şi cercetă cele trei oglinzi retrovizoare doar mişcându-şi ochii. În clipa în care omul din stânga ajunse în dreptul maşinii, Cam dădu o comandă. La ambele geamuri din spate apăru brusc câte un ciobănesc german lătrând cu furie. Frick se afla pe partea lui Cam, Frack pe cea opusă. Ambii indivizi săriră de lângă camionetă. Cel de pe partea lui Cam se împiedică în încercarea lui disperată de a se feri să fie muşcat şi căzu cât era de lung pe caldarâm. Cam băgă maneta de viteză în marşarier şi dădu cu spatele, până ce bara de protecţie imensă a camionetei izbi puternic radiatorul celeilalte maşini, înfundându-l zdravăn, după care băgă maneta în viteza întâi şi demară, plecând iute de acolo, roţile

maşinii aruncând pietriş spre acei indivizi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să-şi folosească arma. Ajunse la peste o sută treizeci de kilometru pe oră în câteva secunde şi fu cât pe ce să se răstoarne în următoarea curbă, dar reuşi să observe că, în oglinda retrovizoare, nu mai apărea nici o lumină. Încetini şi se uită spre prietenii lui din spate. Câinii se ridicaseră, având picioarele încordate din pricina manevrelor executate de vehicul. Ghearele lor intraseră în tapiţeria banchetei, dar parcă aveau o expresie ce spunea: „Ne-am distrat pe cinste". Cam se relaxă şi ridică geamurile.

Şeriful clătină din cap atunci când Cam îi povesti despre cele întâmplate pe şoseaua din Triboro.

— Asta mie mi se datorează, rosti el cu o expresie de mânie pe chip. Doar eu am spus: „Eşti în Charlotte"?

— Cine mai era în încăpere?

— Horace Stackpole. Şi Kenny.

— Oh, nu! exclamă Cam, iar chelneriţa tânără şi drăguţă care le punea băuturile pe masă îl privi mirată.

Cam îi dădu şerifului plicul cu rapoartele. Îi spuse despre ce era vorba şi îl înştiinţă că îi expediase câte un plic asemănător lui McLain şi lui Mike Pierce de la SBI. Înainte ca Bobby Lee să apuce să protesteze, Cam îi relată ceea ce îi povestise Jay-Kay despre opiniile diferite ale celor de la ATF şi de la FBI în privinţa atentatului cu bombă.

— Eu presupun că Biroul nu are o opinie fermă în privinţa noastră, a celor din ţinutul Manceford, zise el. Se pare că ATF-ul are propriul program. Ceva se petrece acolo, nu-mi dau seama ce anume. Mike Pierce se va

duce la cine trebuie de la SBI. De aceea, am aşternut totul pe hârtie. Mi se pare că e mult mai bine ca totul să vină *de la mine*, decât *spre mine*.

— Chestia asta va duce la suspendarea ta, zise şeriful. Asta e primul lucru care se va petrece...

— Suspendarea mea nu e un lucru chiar atât de rău, replică Cam. Uitaţi ce e, indivizii ăştia au încercat să mă elimine de două ori. Până acum, am avut noroc cu carul, dar data viitoare voi avea de-a face cu cine ştie ce armă de calibru mare şi, astfel, se va termina totul... Aşa, procedăm cum e mai bine şi cum trebuie: aducem o mulţime de oficiali să ancheteze totul. Transformăm întreaga poveste într-un caz oficial, cu mandate şi ordine judecătoreşti. Iar dacă treceţi la suspendări, ar fi bine să procedaţi la fel şi în privinţa sergentului Cox.

— Jay-Kay e sigură că a înţeles exact ce trebuia — şi anume că numele lui a fost Marlor?

— O puteţi întreba direct, dar ce face ea cu blestematele alea de computere numai joacă nu este.

— Şi eu care credeam că doar femeile care au un pistol provoacă spaime, ripostă Bobby Lee.

Şeriful luă o gură din pahar.

— Nu-mi place faptul că în toată povestea asta sunt amestecaţi atâţia oameni.

— Din punct de vedere politic?

— Mă descurc cu asta, replică şeriful, dând a lehamite din mână. Mă refer la scoaterea oamenilor de pe teren. Ai raportat către dispecerat falsa interpelare produsă pe drum?

— Nu.

— Unde s-a întâmplat mai exact?

Cam îi spuse.

— Ar trebui să fi rămas măcar o mică baltă de antigel pe marginea drumului, zise el, chiar dacă vehiculul a dispărut între timp.

Şeriful îşi scoase telefonul mobil şi efectuă un apel. Le ceru celor de la biroul din districtul sudic să trimită o unitate de anchetă în acel loc ca să vadă ce puteau descoperi. Le transmise ca apoi să i se raporteze totul direct lui. În vreme ce mâncau, Cam se apucă să-i explice teoria lui despre legătura dintre listele de apeluri telefonice şi cea cu poliţiştii cu comportament de cowboy, iar Bobby Lee îi spuse că demarase deja acţiunea de întocmire a acelei liste. Când terminară, sună telefonul şerifului. Acesta răspunse, ascultă, apoi ceru ca fiecare indiciu rămas să fie cules şi introdus în pungile de protecţie pentru dovezi.

— Au găsit locul? întrebă Cam.

— Da. Au zărit în acea zonă un coiot lingând ceva şi au descoperit antigelul, plus o mulţime de fragmente de plastic şi o bucată provenind de la radiator. În plus, au găsit urmele unei maşini de remorcare în faţa celor lăsate de camioneta ta, de unde reiese că tipii au chemat, probabil, un astfel de vehicul. Vom cerceta toate atelierele din zonă. Nu ar trebui să fie un lucru chiar aşa de greu.

— Coiotul ăla o să crape, zise Cam.

Ştia că fermierii puneau prin curţi vase cu antigel atunci când coioţii şi alte animale de pradă începeau să le ucidă animalele domestice. Animalele nu rezistau tentaţiei şi, pe urmă, mureau în chinuri groaznice. Cea

mai mare problemă legată de antigel era că ucidea orice sălbaticiune care s-ar fi dus să bea din el.

— Ce veți face în privința lui Kenny? îl întrebă Cam după ce chelnerița le luă farfuriile din față.

— Când va primi SBI-ul plicul tău?

— FBI-ul îl va primi la prima oră a dimineații, iar SBI-ul în jurul prânzului.

— O să-l sun pe Mark Pierce la prima oră și o să-i acord un răgaz ca să apuce să citească rapoartele tale, apoi voi fixa un interogatoriu cu Kenny mâine după-amiază, împreună cu cei de la SBI, în biroul meu.

— Dacă el e unul dintre hăitași, va afla despre cele petrecute în noaptea asta, zise Cam.

— Poate că da, poate că nu... Dacă teoria ta despre faptul că nici unul nu operează pe terenul propriu e corectă, atunci e posibil să nu fi aflat. Cred că avem o zi la dispoziție. Până atunci vom afla câte ceva despre vehiculul ăla.

— Cred că e posibil să fi fost polițiști statali sub acoperire, începu Cam.

Şeriful clătină din cap:

— Ar fi dat la iveală legitimațiile. Ar fi scos obișnuitele zgomote de intimidare. Şi s-ar fi întocmit rapoarte peste rapoarte, mai ales când cineva ar fi fugit așa de niște polițiști în uniformă. Până acum, aș fi aflat toate detaliile.

Cam aprobă din cap. Într-un fel, ar fi preferat să fi existat o altă explicație.

— Unde te duci în noaptea asta? întrebă șeriful.

Cam ridică din umeri:

— Cred că înapoi acasă.

Îşi dădu seama că era o idee tâmpită chiar în momentul în care o enunța.

— Du-te la un motel, undeva, zise şeriful. La naiba, rămâi aici! Ăsta e şi hotel.

— Am câinii cu mine.

Şeriful privi în jur:

— De-asta Dumnezeu a creat intrările de serviciu şi lifturile de marfă, spuse el. De fapt, e posibil să-i poți băga înăuntru pe rampa aia de acces din garaj spre etajul al doilea. Se pare că ei te-au salvat în noaptea asta...

Cam încuviință. Ar fi vrut să se fi dus acasă, să-şi fi schimbat hainele, să fi putut afla dacă se întâmplase ceva cu casa lui, dar şeriful avea dreptate.

— La ce oră vreți să vin mâine?

— Du-te acasă de dimineață, spală-te şi apoi vino la birou! Atunci vom dispune de o adevărată armată de ajutoare.

— Nu prea aştept cu nerăbdare chestia asta, răspunse Cam.

Şeriful se uită spre holul hotelului câteva clipe. Cam îşi zise că omul îmbătrânise vizibil în ultima săptămână.

— O să ne revenim noi, rosti el în cele din urmă. Dar probabil că nu înainte de a mânji cu noroi nişte oameni de treabă.

49

Ajunse înapoi acasă pe la ora cinci, în dimineața următoare. Câinii începuseră să se agite în camera de hotel

de pe la ora patru, aşa că el hotărâse că venise vremea să plece de acolo şi să pornească spre casă înainte ca traficul să se aglomereze. Era încă întuneric când viră pe aleea dinspre casă, iar copacii erau învăluiţi într-o ceaţă subţire. Lăsă camioneta pe alee şi băgă câinii în curtea din spate, urmărindu-i să vadă ce făceau. Dacă era cineva în casă, ei ar fi reacţionat imediat ce ar fi adulmecat vreun miros străin. Câinii se comportară normal, patrulând prin curte, aşa că el intră în casă pe uşa principală. Sistemul de alarmă emise un sunet la intrarea lui, dar Cam nu-l pusese în funcţiune înainte de a pleca de acasă cu două nopţi înainte.

Se duse în bucătărie şi aprinse câteva lumini, îşi lăsă rucsacul pe un scaun şi porni cafetiera. Scoase una dintre cănile lui militare din dulap şi tocmai se întorcea spre masă când vocea cuiva stând în prag îi ceru să pregătească două căni.

Era Kenny Cox, la intrarea dinspre bucătărie. Era îmbrăcat în haine de vânător, dar la brâu era încins cu centura de poliţist, iar la subraţ avea arma. Chipul şi hainele lui indicau faptul că el îşi petrecuse noaptea pe unul dintre fotoliile din livingul casei lui Cam. Cam se îndreptă de spate şi încercă să nu-şi arate surpriza.

— De câtă vreme eşti aici? întrebă el.

— Cam de pe la 2.30, replică Kenny.

— Şi cărui fapt îi datorez această vizită?

— O discuţie... Trebuie să discutăm cu tine.

— „Să discutăm"! Aşadar, e adevărat.

Kenny intră în bucătărie, scoase cu piciorul un scaun de sub masă şi se aşeză pe el cu greutate. Arma de la

subraț se izbi cu un sunet înfundat de spătarul scaunului. Omul era atât de mare, că scaunul pârâi din toate încheieturile când el se așeză.

— Depinde la ce te referi, zise Kenny. Nu noi am pus bomba. Vreau să fiu cât se poate de clar în privința asta. Nu am fost noi.

Cam se uită fix la el. Încă nu-i venea să creadă că Kenny Cox era unul dintre ei... Că totul era adevărat... Kenny observă dezamăgirea de pe chipul lui Cam, ridică din umeri și își frecă ceafa cu palma lui cât o lopată.

— Știu, zise el.

— Ce știi, mai exact?! îl repezi Cam, încercând să-și stăpânească furia.

Se întrebă dacă Kenny era singur la el în casă. Blestemata de armă rămăsese în camionetă, câinii erau afară, iar centura lui se afla la etaj.

— Știu la ce te gândești. Liniștește-te! Nu mai e nimeni aici, iar eu am venit doar ca să stăm de vorbă.

Cam își încrucișă brațele la piept:

— Atunci vorbește!

— Știam că era doar o chestiune de timp după explozia bombei, zise Kenny. N-am avut nici o problemă cu faptul că ai dat vina pe Marlor în problema aia cu nemernicii de la benzinărie, dar după ce au început atacurile împotriva lui Bellamy nu am mai fost la fel de siguri.

Cafetiera încetă să mai scoată vreun sunet și Cam scoase o a doua cană din dulap:

— Tu l-ai ajutat pe Marlor să-i găsească?

— Evident. I-am făcut rost de gloanțele oarbe, ba chiar i-am asigurat și spatele când a pus laba pe Flash. A fost distractiv.

— Nu și pentru Flash, i-o trânti Cam.

— Și nici pentru soția și copilul lui Marlor, ripostă Kenny, dezvelindu-și dinții. Nemernicii ăia au primit exact ce meritau.

Cam turnă cafea pentru amândoi:

— Avem ședință în dimineața asta. Povestea asta începe să se lege. Am identificat cincisprezece posibile victime de când voi v-ați început acțiunile.

— Victime? ripostă Kenny cu o voce răutăcioasă. Adevăratele victime au fost primele. Vânzătorii coreeni dintr-un magazinaș uciși pentru cincisprezece dolari. Tânăra mamă violată în parcarea mall-ului în timp ce mașina îi era furată. Copilul aruncat pe fereastra mașinii furate în cazul jafului de pe autostradă. Băiatul care livra pizza și care s-a ales cu gâtul retezat — nu pentru bani, ci din cauza blestematei de pizza. Baschetbalistul care primește un glonț în gât de la un ticălos care trecea pe acolo, doar pentru că stătea în stația nepotrivită de autobuz la momentul nepotrivit sau pentru că vreun nemernic trebuia să-și câștige respectul găștii sale de cartier. Turiștii străini care sunt bătuți până la moarte și cărora le e furată mașina închiriată doar pentru că se plimbau pe unde nu trebuia. *Acestea* sunt victimele!

— Și voi prin ce anume sunteți altfel?

— Noi suntem tipii care egalăm scorul pe tabelă, Cam. Zeii din vechime care ofereau fiecăruia ce merita, după dreptate, au ajuns acum într-un azil pentru boșorogi

în Florida. Să nu îndrăzneşti să-i numeşti victime pe aceşti nemernici. Nu sunt decât nişte scursuri ale societăţii. Noi nu am făcut decât să le facem cunoştinţă cu tăişul sabiei pe care o poartă Doamna Justiţie, şi asta pentru că instanţele nu-şi mai fac treaba azi. Şi au fost optsprezece cazuri, nu cincisprezece.

— Kenny..., începu Cam, dar acesta nu terminase ce avea de spus.

— Nu-mi ţine mie predici, omule! continuă el. Tu eşti încă un pion în toată această treabă. Eu am operat de mult distincţia între ceea ce e bine şi ceea ce e rău. Cu toţii am făcut-o şi cu toţii suntem mulţumiţi de rezultat, bine? Toţi nemernicii ăia au acţionat cu sânge rece şi fiecare dintre ei a fost făcut scăpat de către vreun poliţist tembel sau de către vreun judecător fără vlagă, iar ticăloşii s-au mai şi lăudat cu asta. Lauda în gura mare este cea care îi cheamă pe hăitaşi, Cam.

Cam se aşeză la masă:

— Ei bine, chestia asta s-a terminat acum.

— Ce, o să-mi spui că ai o listă de nume?

— Aţi folosit cabine telefonice ca să comunicaţi între voi, aşa-i? Îţi aminteşti de domnişoara Jaspreet Kaur Bawa?

— Prinţesa? Categoric.

— Ei bine, prinţesa a pus la treabă computerele ei ca să te verifice, Kenny. Bobby Lee discută cu omologii lui din fiecare ţinut al statului, cerându-le o listă cu cowboy. Va obţine numele acestea de pe tot teritoriul statului, iar Bawa va căuta legături între locaţiile cabinelor telefonice şi istoricul apelurilor efectuate de pe

telefonul tău mobil. De exemplu, cel înscris pe fostul tău nume...

Kenny clipi. Bău o gură de cafea, privindu-l pe Cam pe deasupra buzei cănii.

— Sunt cu toții polițiști, nu-i așa? reluă Cam. Fie activi, fie retrași?

Kenny aprobă din cap.

— Și James Marlor? Frate? Văr? Ce anume?

Kenny zâmbi:

— Până aici te-ai descurcat destul de bine. Ia spune-mi tu ce e!

— Nu știu. Dar vom afla.

— Bine, acceptă Kenny. Dar nu vei înțelege niciodată. Tu nu.

— Aici ai dreptate, Kenny.

Cam auzi câinii mișcându-se în cerc pe terasa din spate, numai că mirosul lui Kenny nu îi alarma: Kenny era un amic.

— Și rahatul ăsta cu hăituirea — să dai nas în nas cu o *pumă*? Ce dracu mai e și cu povestea asta?

— Nici asta n-ai înțelege...

— Pune-mă la încercare!

Kenny se uită câteva clipe în altă parte:

— Aveam nevoie de un anumit gen de oameni: de cei care se săturaseră până peste cap să joace după reguli. Spuneai că veți căuta cowboy, dar noi nu suntem cowboy. Am trecut de faza asta. Suntem la un cu totul alt nivel.

— Sunteți judecători, jurați și călăi?

— Ceva de genul ăsta. Aveam nevoie de persoane revoltate din cauza întregului sistem și care să aibă

capacitatea de a se confrunta cu moartea şi de a-i râde în faţă. Fără să le pese nici cât negru sub unghie. Să te confrunţi cu unul dintre cele mai chinuitoare moduri de a muri? E un test al naibii de dur, Dumnezeule! Nu există un mai bun generator de adrenalină.

Cam clătină din cap:

— Cred că e foarte bine că nu-ţi pasă, pentru că întreg sistemul o să te toace mărunt.

— Poate că da, replică Kenny. Dar veţi avea nevoie de dovezi, iar astea se obţin extrem de greu. Sistemul pe care îl aperi cu atâta râvnă se va dovedi extrem de leneş când va veni vorba să fim scoşi din uz.

— Iar viaţa ta la asta se rezumă acum? La cât mai multă adrenalină? La vânarea criminalilor lăsaţi liberi şi la executarea lor? Câţi poliţişti ai eliminat, Kenny? Indivizii care au mirosit ceea ce faci tu şi poate că s-au apucat să întrebe în stânga şi-n dreapta?

— Nici unul, răspunse Kenny. Niciodată.

— Nu zău? Gaşca ta s-a dat la mine de două ori. Ce aveau de gând — să-mi ofere ceai şi biscuiţi?

Kenny se încruntă:

— Ai fost avertizat. White Eye trebuia doar să te sperie, dar recunosc că lucrurile au luat-o razna. Dar asta a fost tot. Spui că s-a întâmplat de două ori?

Cam îi povesti despre atacul de la depozit şi despre oprirea de pe şosea. Kenny clătină din cap:

— White Eye acţiona conform ordinelor noastre. Celelalte chestii? N-am fost noi.

— Poate că grupul tău se destramă, ripostă Cam. Cineva s-a speriat şi acţionează pe cont propriu.

Kenny clătină iarăşi din cap.

— Imposibil, mormăi el. E imposibil.

Era rândul lui Cam să se uite în altă parte. Fie Kenny minţea, fie cu adevărat nu ştia ce se întâmpla în cadrul restrânsului său grup de asasini. Cam însă ştia că nu visase.

— Şi nu tu ai tras cu arma pentru elefanţi în casa lui Annie? întrebă el.

— Nu. După cum nici bomba n-a fost pusă de mine. De fapt...

— De fapt, ce?

— Aşa cum am mai spus, atunci am aflat şi noi. Am avut aceeaşi senzaţie când Jimmie s-a sinucis. Ştiam că n-o să ne meargă la infinit. Iar după ce s-a întâmplat la Catlett Bald am convenit să nu ne mai arătăm. Am fost cu toţii de acord.

— Toţi şapte?

— Cei şase rămaşi după Jimmie. Eu... Noi nu ne-am aşteptat la asta. Am înţeles gestul, într-un fel. Dar tot am fost şocaţi.

— Jimmie... Aşadar era fratele tău?

— Mda. La naiba! Jimmie era fratele meu mai mare. El a fost cel care a început povestea cu pumele sălbatice. Era mai mereu prin munţii ăia, lucrând pentru Duke. Trebuie să înţelegi... Jimmie a fost mereu puţin mai ciudat. De aceea am fost obligat să părăsesc serviciul militar. El şi cu mine am făcut o nebunie şi cei de acolo au aflat de asta.

— Dar povestea cu răzbunarea — asta a fost ideea ta, nu-i aşa? întrebă Cam. Mai ales atunci când ţi-ai dat

seama că dispuneai de mijloace care nu dădeau greş în a furniza candidaţi pentru plutonul de execuţie. Dacă erau în stare să se confrunte cu felina, atunci erau suficient de bărbaţi ca să-i lichideze pe ticăloşi şi să nu scoată nici o vorbă despre asta.

Kenny dădu din cap.

— Ne-ai numit cowboy... Nu suntem aşa ceva.

— Ştii ce am vrut să spun. Oameni ai legii care operează întotdeauna la limita legală. Poliţişti care *vor* să scoată armele. Care *trăiesc* ca să tragă. Poliţişti care *urăsc* infractorii. Care înlocuiesc profesionalismul cu pasiunea.

— Tu n-ai cum să înţelegi asta, spuse Kenny.

— Aici ai dreptate. Aşa cum ţi-am mai spus, în dimineaţa asta avem şedinţă. Vii şi tu?

— O voi face dacă se emite un mandat pe numele meu, deşi nu cred că vei obţine unul. Nu ai dovezi.

— Am ceea ce am aflat de la tine.

— Şi tu eşti mânjit. Tu eşti cel care a devenit milionar după ce Bellamy a sărit în aer. Singurul lucru care împiedică suspendarea ta din funcţie este că Biroul nu crede că eşti implicat.

— O să-mi asum riscurile, zise Cam. Ştiu doar că nu eu am pus bomba şi nici nu sunt autorul celorlalte atentate. Tu, pe de altă parte, ştii foarte bine ce ai făcut.

— Nu noi am pus bomba şi nici nu am tras cu arma în casa aia, amice. Aşadar, cine a făcut-o? Ai vreo idee?

— Bănuiala mea e că *a fost* vorba de grupul tău, chiar dacă tu n-ai fost implicat. Probabil că vom reuşi să demonstrăm şi asta după ce se va face legătura dintre voi şi crime.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, Cam, deoarece nu noi am făcut-o. Aşa cum nici tu n-ai făcut-o. Aşadar, iată un mister numai bun pentru tine: cine a fost?

— Renunţ... Cine?

Kenny se ridică şi îşi închise fermoarul hainei:

— Eu am o teorie, dar nu văd nici un motiv pentru care ţi-aş împărtăşi-o.

— Unde te duci?

— Îmi iau un scurt concediu inopinat, răspunse Kenny. Simt nevoia de o hăituire. Poate pentru ultima dată, mai ales dacă dă peste voi norocul. Dacă aveţi nevoie de mine în următoarele două săptămâni, veniţi până la Chop.

— Ce dracu' mai e şi acest Chop?

— Supraveghetorii de la administraţia parcului ştiu unde e. Întreab-o pe frumuşica aia, Mary nu ştiu cum.

— Prietenul ei făcea parte din grup? Joel Hatch...

— Cine ţi-a spus asta?

— Mary Ellen. A recunoscut că ştie care era treaba cu hăitaşii.

Kenny pufni:

— Hatch îşi băga ca prostul nasul unde nu-i fierbea oala. White Eye l-a făcut bucăţi. I s-a pus pata să bată la miezul nopţii la uşa care nu trebuia şi să strige: „Deschideţi, în numele legii!" Rahat! Nu-i de mirare că l-au lichidat. Adio, amice!

Cam se gândi să încerce să-l oprească, dar îşi dădu seama cât de inutil ar fi fost gestul. Chiar dacă ar fi îndreptat o armă spre Kenny şi i-ar fi spus că-l arestează,

acesta i-ar fi râs în nas. Ştiau amândoi că nici unul dintre ei nu ar fi fost în stare să apese pe trăgaci.

Se iveau zorii. Cam îşi termină cafeaua şi se duse sus să se pregătească pentru ziua care începea. Se gândi la cele spuse de Kenny. Dacă nu era grupul de răzbunători vinovat de atentatul cu bombă? Dacă nu ei, atunci cine dracu' făcuse asta? Şi de ce?

50

Trei zile mai târziu, Cam se găsea iarăşi în ţinutul Carrigan, îndreptându-se către o întâlnire de la ora cinci după-amiaza cu poliţiştii parcului naţional. Scrisorile lui iniţiaseră deschiderea unei anchete oficiale a SBI care înfiinţase un birou temporar în ţinutul Manceford pentru a desfăşura ancheta în deplină cooperare cu Biroul Şerifului şi în concurenţă cu FBI-ul. Bobby Lee îi sunase pe şerifii tuturor ţinuturilor din Carolina de Nord, reuşind să obţină rezultate aproape deloc concludente, aşa cum se şi aşteptase, de altfel. Unii dintre şerifi îi dăduseră cu tifla, alţii afirmaseră că la ei în birou nu există nici un cowboy, iar alţii furnizaseră nume. Nouă în total. Lista numelor îi fusese predată lui Jaspreet pentru ca ea să analizeze istoricul convorbirilor telefonice, al criminalilor morţi şi al locaţiilor, precum şi dosarele de serviciu ale celor nouă ofiţeri.

Cam îi povestise şerifului între patru ochi discuţia avută cu Kenny Cox, care, din punctul lui de vedere,

confirma existenţa celulei, chiar dacă nu dispunea încă de dovezi substanţiale în acest sens. Cu o noapte înainte de a veni să-l vadă pe Cam, Kenny lăsase actele de concediu la biroul de personal şi „omisese" să completeze adresa unde putea fi găsit. Nici Cam şi nici şeriful nu i-au informat pe cei de la SBI de confesiunea lui Kenny, hotărând să aştepte şi să vadă ce rezultate va da la iveală analiza lui Jay-Kay şi dacă această analiză avea să ducă la deconspirarea implicării lui Kenny. Se asigurară în schimb că numele lui intră pe lista celor care urmau să fie analizaţi.

La sfârşitul celei de-a doua zile, Jaspreet era gata să dea raportul. Identificase un model care, din punct de vedere statistic, era plin de semnificaţii. Era vorba de schema convorbirilor telefonice care legau două din numele ţintă alese, ca şi pe cel al sergentului Cox, de cabinele telefonice aflate în locurile unde fuseseră lichidaţi unii dintre criminalii lăsaţi în libertate. Apoi ea revenise şi căutase prin arhiva de convorbiri telefonice a lui James Marlor şi descoperise alte legături cu aceeaşi reţea de cabine telefonice. Unul din cele două nume era al unui ofiţer în serviciul activ, iar o căutare prin dosarele Biroului Şerifului din ţinutul respectiv dăduse la iveală faptul că respectivul acumulase mai multe absenţe în perioadele relevante din ultimii cinci ani. Al doilea nume aparţinea unui sergent-şef care fusese forţat să se pensioneze după un incident neclarificat în care se schimbaseră focuri de armă. Ar fi fost interesant să se adauge şi dosarul lui White Eye Mitchell la această analiză, dar, aşa cum raportase şeriful din ţinutul Carrigan, nu

fuseseră descoperite nici un fel de dosare sau de conturi bancare pe numele acestuia. Se părea că White Eye nu credea în hârtii şi că banca lui personală fusese chiar salteaua pe care dormea. Interesant era că, în realitate, „călăuza indiană" White Eye Mitchell fusese ofițer de poliție în Detroit — numele lui real era Junious Mitchell Smith — înainte de a deveni o „călăuză indiană" în masivul Smokies. Contractul de muncă al lui Smith nu fusese reînnoit din pricina a ceea ce fusese denumită „nepotrivire temperamentală". Îi percheziționaseră proprietatea, dar nu descoperiră nici o dovadă a existenței vreunei feline mari.

SBI trimisese o cerere de obținere a dosarului din armată al lui Kenny Cox, dar avea să mai dureze cel puțin două săptămâni până când dosarul avea să fie scos din arhiva centrală aflată în St. Louis. Aveau nevoie de acest dosar ca să poată înțelege de ce el îşi schimbase numele din Marlor în Cox. Nici unul din tipii de la MCAT, inclusiv Cam, nu ştia nimic despre trecutul lui Kenny. Când începuseră căutările, înțeleseseră însă repede că nimeni nu ştia cum îşi petrecea Kenny timpul liber, iar acest lucru îi făcuse să tragă concluzia că, poate, toate legendele privitoare la faptul că era cel mai înverşunat căutător de infractori din Biroul Şerifului din ținutul Manceford nu erau decât o perdea de fum. Bobby Lee a fost cel care a hotărât strategia finală: Cam a fost detaşat să se ducă după Kenny Cox pentru a-l convinge să vină înapoi. Dacă îl puteau face pe Kenny să vorbească, atunci se puteau duce după ceilalți doi oameni identificați ca să încerce să pună mâna pe întregul grup. Dacă

însă Kenny refuza să vină sau dacă nu dădeau de el, atunci urmau să îi lase pe agenții FBI să se ocupe de problemă.

Când a ajuns la postul de la Twenty Mile, Cam a observat, cu surprindere, că era aşteptat de doi dintre cei trei polițişti de acolo. Era întuneric deplin afară şi postul fusese închis pentru restul zilei. Unul dintre polițişti era Mary Ellen, iar celălalt, care părea mai în vârstă, s-a prezentat ca fiind Ranger Marshall, ofițer în forțele de pază ale rezervației. Adăugase că era şeful de post. După ce şi-au luat câte o cafea, cei trei s-au dus în camera de şedințe, unde Cam le-a explicat de ce venise acolo.

— Trebuie să dăm de unul din oamenii noştri, a început el. A devenit suspect în cadrul unei investigații a Afacerilor Interne care se desfăşoară în ținutul Manceford.

— Ce fel de investigație, mai exact? se interesă Marshall.

Cam a evitat să dezvăluie adevărata natură a problemei, ceea ce a generat o altă întrebare: povestea asta avea vreo legătură cu moartea lui White Eye Mitchell care survenise în timpul vizitei precedente a lui Cam în zonă? Cam a răspuns afirmativ. Apoi s-a lăsat tăcerea. Mary Ellen a pretins că nu ştie nimic.

— Prin urmare, ce vreți de la noi? l-a întrebat Marshall direct.

— Am motive să cred că sergentul Cox se găseşte într-o zonă denumită Chop. Vă spune ceva numele ăsta?

Cei doi au dat din cap, aprobator.

— Chop este o formațiune geologică din partea de nord-vest a parcului, răspunse Mary Ellen. Se găsește parțial în Carolina de Nord și parțial în Tennessee.

— Ce înseamnă numele ăsta?

— Gândiți-vă că Dumnezeu a pus mâna pe o secure și a dat o spectaculoasă lovitură de șaisprezece sau douăzeci de kilometri prin spinarea muntelui. Este un loc extrem de izolat unde un masiv imens s-a fisurat în două cu un milion de ani în urmă și este străbătut de un râu vijelios.

— Cum ajung acolo în acest anotimp?

— Cu elicopterul, răspunse Marshall. Dar nu pentru mult timp.

— Din pricina vremii?

Cei doi dădură din cap:

— Meteorologii spun că un front de aer rece va ajunge în această regiune în aproximativ șaptezeci și două de ore, după care va fi imposibil să mergi acolo.

— Chiar și cu elicopterul?

— Gândiți-vă că vorbim de aproape opt metri de zăpadă, domnule locotenent, zise Mary Ellen, pe un ton oficial. Era clar că voia să ascundă de șeful ei faptul că se întâlnise cu Cam și altfel decât în timpul serviciului: Nu există nici un loc de aterizare în afara intrării, unde vânturile vor bătea cu nouăzeci până la o sută zece kilometri pe oră, iar în Chop nu se va putea pătrunde nicicum, decât cu parașuta. Dacă vă duceți acolo, trebuie să sunăm dispeceratul parcului din Gatlinburg chiar acum. Ei dispun de elicoptere și de piloți calificați pentru așa ceva.

— Dar dumneavoastră sunteți antrenat să vă duceți într-o zonă cu adevărat sălbatică? întrebă Mitchell.

Cam răspunse afirmativ, cu toate că le mărturisi că apreciază orice sfat privind cățăratul pe munte iarna.

— Ce naiba caută tipul ăsta aşa departe? îl întrebă Mitchell.

— Cred că fotografiază pume.

— O, hai să fim serioşi! pufni Mitchell cu dispreț. Am auzit de chestia asta când ați venit data trecută aici. Nu există pume în zona aceea. Chiar şi urmele de blană luate de pe amprenta descoperită data trecută au fost identificate ca aparținând unei feline din vest.

Cam ridică din umeri:

— Cea împuşcată de mine a fost îmblânzită şi antrenată să atace oamenii, replică el. Am aflat asta pe cea mai grea cale cu putință, dacă vă amintiți. Eu, unul, cred că nici unul dintre noi nu are idee ce trăieşte în zona aia.

— Uitați ce e, interveni Mary Ellen. E adevărat că nu ştim. Este destul de puțin probabil, dar Mitchell avea în mod clar de-a face cu feline mari. Tipul ăsta v-a spus că se duce la Chop?

— Da.

— Aveți idee cum plănuia să ajungă acolo?

— Au trecut aproape patru zile de atunci. El vine aici de ani de zile, aşa că probabil are la dispoziție un mijloc oarecare de transport. Un snowmobil, poate? Habar n-am. Şi acum urmează cealaltă întrebare a mea: pot primi vreun ajutor de la voi în chestiunea asta? Sunt obişnuit cu ținuturile sălbatice, dar nu cunosc terenul

acesta şi, cu siguranță, nu voi putea descoperi zonele unde zăpada are opt metri adâncime.

În jurul mesei se lăsă tăcerea câteva momente, apoi Mary Ellen se aplecă înainte:

— A dat el cumva de înțeles că ar exista un cuguar în zona Chop sau în preajma ei?

Cam dădu din cap:

— De fapt, l-am întrebat ce e acest Chop şi mi-a spus să vă întreb pe voi — pentru că voi ați fost acolo.

— Da, am fost acolo. Am străbătut tot parcul ăsta național. Cei mai mulți dintre noi au fost. Dar nu m-am dus acolo să caut o pumă.

— Şi sergentul ăsta va veni înapoi de bunăvoie? întrebă Marshall.

Cam ezită:

— Adevărul e că nu ştiu. Dar chestia asta va rămâne între mine şi el. În nici un caz nu va face rău vreunui alt polițist.

— Cât de periculos e tipul ăsta? E dezaxat mintal?

— Ştiți ce înseamnă NAFOD*? întrebă Cam

Înțelese însă că nimeni nu avea habar ce înseamnă:

— În zilele noastre forțele de păstrare a ordinii presupun mai mult decât oricând muncă în echipă. De la parteneriate în doi, până la echipe SWAT complete. Te bazezi pe tipul care îți păzeşte spatele – ai încredere să-ți pui viața în mâinile lui. Cel care nu dă randament într-un astfel de cadru este un tip căruia nu pare să-i

* No Apparent Fear Of Death – Fără Frică de Moarte (n.tr.).

fie frică de moarte. NAFOD este un termen din aviația militară. Un tip care manifestă NAFOD poate şi probabil va determina moartea cuiva din echipa lui pentru că el nu se teme de nimic. Kenny e periculos în sensul ăsta.

— Chestia asta dintre el şi dumneata e personală?

— Era ajutorul meu în ținutul Manceford. Îl cunosc şi lucrez cu el de mulți ani. Credeam că îl ştiu bine, dar acum am aflat că el face poze din prim-plan pumelor doar ca să se distreze. Îl voi ruga să vină cu mine. Îi voi spune că le-am dezvăluit tuturor unde se află. Dacă refuză, vom pleca şi vom preda cazul unor oameni care probabil nu-l vor mai întreba nimic.

— Bine, zise Marshall. Merg şi eu să vă ajut să faceți o tabără la bază. Vă voi descrie cum arată Chop şi cum să pătrundem înăuntru. Dar nu o să pornesc în urmărirea unui țăcănit care vrea să moară, cu orice preț, şi nici n-am de gând să mângâi pe fund vreun cuguar.

Cam se strâmbă auzind termenul „polițist țăcănit", dar se mulțumi să dea din cap aprobator.

— Şi vom pleca înainte de venirea furtunii, ceea ce înseamnă că *dacă* ne vom putea ridica până acolo, să zicem, până mâine la amiază, veți avea vreo patruzeci şi opt de ore la dispoziție ca să dați de tipul ăsta, după care va trebui să plecăm. De acord?

„Ca şi cum aş avea de ales", îşi zise Cam.

— Da, categoric. Şi, ca să fie clar, eu nu sufăr de NAFOD.

Au început apoi să discute probleme de logistică pentru câteva minute, în vreme ce Mary Ellen s-a dus

să contacteze dispeceratul. Când Cam s-a ridicat să plece, ea aranjase deja un zbor pentru ora zece a doua zi, pornind din parcarea postului de poliție. Marshall a apelat la unul dintre comercianții locali şi l-a rugat să-şi deschidă magazinul în acea seară pentru ca ei să se poată echipa pentru expediție. Mary Ellen îl opri pe Cam pe hol în vreme ce el se pregătea să plece.

— Numai două lucruri vreau să-ți spun, începu ea.

— Dă-i drumul.

— Billy Marshall este un fost puşcaş marin care a operat în misiuni de recunoaştere. Acum este detaşat ca ofițer în forțele de ordine. Singurul motiv pentru care s-a oferit voluntar ca să meargă cu tine este ca să te protejeze, dar se bazează pe cuvântul tău că ai mai urcat pe munte înainte. Ai mai urcat?

Cam răspunse afirmativ:

— O să-mi iau câinii cu mine şi mi-am adus propriile echipamente. Dacă vrea să se retragă, probabil că mă pot descurca şi pe cont propriu.

Ea zâmbi:

— Nu vrea să se retragă. Vrea doar să afle cât de mare este pericolul în care vrei să-l bagi.

— Dacă rămâne în tabăra de la bază, cea mai mare problemă a lui va fi plictiseala. Şi a doua chestiune?

— Vreau să vin şi eu.

El o privi, apoi înțelese:

— Şi vrei să vezi dacă într-adevăr există vreo fiară sălbatică acolo, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Dacă este, depui mărturie pentru mine când se va ajunge la asta?

— Da.

— Bine, acceptă el. Un ultim lucru: când va veni vorba de aducerea sergentului Cox, va trebui să o fac de unul singur.

— Nici o problemă, zise ea, mai veselă. Nici eu nu sufăr de NAFOD.

51

Au aterizat a doua zi la ora prânzului într-un vârtej de zăpadă produs de palele rotorului. Elicopterul era un Blackhawk militar modificat, purtând însemnele Departamentului de Stat pentru Resurse Naturale. Copilotul s-a dat primul jos, fără să-şi desprindă casca de comunicaţii de pe cap. Omul a păşit în jur pe stratul de zăpadă câteva clipe, apoi le-a făcut semn celorlalţi să coboare. Marshall i-a întins copilotului genţile cu echipamente şi apoi a sărit jos, urmat de Cam, Mary Ellen şi de cei doi ciobăneşti germani. Cam le-a făcut semn câinilor să vină cu el, după care s-au îndepărtat de elicopter. Copilotul s-a căţărat înapoi la locul lui, a verificat manetele, apoi aparatul de zbor s-a ridicat într-un cerc larg către est, lăsând în urmă doar o tăcere profundă.

Aterizaseră într-un luminiş din vârful unei pante acoperite cu pini, unde zăpada era adâncă doar de vreo douăzeci de centimetri şi avea o crustă solidă. Panta

largă cobora spre vest peste o păşune care conducea către un râu îngust, dar năvalnic, dincolo de care se vedea un perete masiv de granit acoperit de zăpadă care se înălța aproape şase sute de metri drept spre cer. Creasta principală se derula pe direcția nord-est sud-vest pe o distanță de câțiva kilometri în ambele sensuri, dar chiar în fața lor se găsea Chop, un canion în formă de V care arăta ca şi cum într-adevăr Dmnezeu l-ar fi cioplit cu toporul. Tăietura avea cam două sute de metri lățime la bază şi ajungea cam la o jumătate de kilometru la vârful crestelor. Râul ieşea năvalnic din tăietură şi apoi vira în unghi drept spre nord şi dispărea într-o pădure de pini. Cerul de deasupra crestelor era de un albastru profund, iar în loc de vânt, în partea lor de creastă sufla o briză slabă de aer înghețat, aducând cu ea mirosuri de răşină şi gheață.

Îşi aşezară tabăra într-o adâncitură deasupra râului, trei corturi de o persoană pentru dormit şi un al patrulea, mai larg, pentru luat masa. Ştiind că nu vor avea de cărat echipamente cu ei, Marshall optase pentru confortul maxim, chiar dacă totul trebuia să se petreacă în decurs de patruzeci şi opt de ore. Au atârnat sacoşele cu mâncare într-un copac din apropiere şi apoi Marshall i-a dus până la râu ca să le arate cum să treacă de cealaltă parte a acestuia. Intrarea în Chop se găsea în umbră, deoarece soarele începuse să apună dincolo de creasta masivă. Râul tumultos ieşea negru din canion, cu furie. Îşi încetinea năvala când ajungea la cot şi la canalul pe care îl săpase în stânca golaşă, apoi se lățea şi îşi micşora adâncimea.

— Puteți trece dincolo pe aici, ceea ce vă va duce pe partea nordică a apei în interiorul canionului. La intrare, râul spală peretele sudic al stâncilor.

— Cât de mult merge canionul ăsta încolo? întrebă Cam.

Câinii adulmecau pietrele de pe malul apei.

— Cam doisprezece kilometri către baza crestei ăleia. Pe măsură ce mergeți înapoi, devine mai lat. Pe la mijloc are aproape o jumătate de kilometru lățime şi face un soi de V. Se îngustează iarăşi în partea dinspre Tennessee, apoi se lățeşte din nou cu vreo trei sute de metri mai sus. Cât sunteți înăuntru, veți urca mereu, iar acolo este destul de multă umbră, cu excepția miezului zilei.

Cam studie câteva clipe apa năvalnică:

— Şi mai exact cum putem trece pe aici?

— Din piatră în piatră, răspunse Marshall cu un zâmbet.

Cam se temuse de asta. Ştia că e în stare de aşa ceva, dar nu credea că şi câinii erau. Marshall îşi dădu seama care era problema.

— Tu traversezi, lăsând pe partea asta a malului un capăt al unei frânghii. Noi o să mergem mai sus, chiar lângă cot, unde vom lega funia în jurul unui câine, apoi tu îl chemi. Odată ajuns în apă, tragi de funie şi curentul îl va purta până la tine.

Cam dădu din cap. Ar fi trebuit să țină şmecheria asta, deşi Frack nu prea iubea apa. Pe de altă parte, Frick era dispusă să încerce orice. Cu vreo trei sute de metri mai sus pe peretele stâncos, un vultur îşi chema partenera

de viață. Cu toții s-au oprit câteva clipe ca să se uite la el cum zboară maiestuos.

— Îşi vine să crezi că aceasta e patria pumelor? o întrebă Cam pe Mary Ellen.

Ea dădu din cap:

— Patria pumei este tot una cu patria căprioarei, iar în canionul ăla sunt căprioare. Acolo e apă, umbră şi loc de vânat.

Rămaseră pe loc, admirând priveliştea, câteva minute, privind pereții lucitori de granit ai crestei, umbrele tot mai prelungi care înghițeau pinii din canion şi ascultând mugetul apelor râului. Cam se întrebă dacă era cazul să meargă mai departe. Marshall păru să înțeleagă din nou la ce se gândea el.

— Hai să ne fixăm tabăra şi să studiem nişte hărți topografice, spuse el. Dacă omul dumitale este în canionul ăla, atunci îți pot arăta unde e cel mai probabil să îşi facă tabără.

Cam tremura din cauza frigului şi a ideii de a se duce sus în canion, în căutarea lui Kenny. Se întrebă dacă era Kenny cu adevărat acolo sau dacă nu cumva se găsea în celălalt masiv, aflat cu 20 de kilometri mai spre nord. Era posibil să fie o căutare în zadar, aşa că îşi dezvălui cu glas tare grijile față de Marshall.

— Atunci va fi o căutare scurtă, replică Marshall. Voi doi intrați la ivirea zorilor şi va trebui să vă întoarceți aici până poimâine la prânz. Tipii cu elicopterul vor aştepta până când va începe ninsoarea, dar apoi vor pleca de aici. Şi eu plec odată cu ei. Se întoarse către Mary

Ellen: Ești sigură că vrei să iei parte la chestia asta? Vânarea fugarilor nu face parte din slujba ta.

— Kenny nu e chiar un fugar, ripostă Cam.

„Încă“, își continuă el ideea în gând.

— Eu caut dovezi ale existenței unei pume, zise Mary Ellen. Locotenentul se ocupă de problema fugarului.

— Sper să mențineți distincția asta, îi spuse Marshall. Bine, hai să ne aranjăm. Iar după aceea ce-ar fi să prindem niște păstrăv proaspăt pentru cină?

Cam se trezi în acea noapte fără un motiv clar și își atinse ceasul ca să vadă cât era ora. Limbile arătau 1.15. Era făcut sul în sacul lui de dormit, cu câte un câine de o parte și de alta în cortul minuscul. În mod clar, era o noapte în care aveai nevoie de blana a doi câini lângă tine. Temperatura scăzuse vertiginos imediat după apusul soarelui și el fusese șocat să constate cât de frig se face după ce ieșiseră din cortul de luat masa. Din fericire, nu se stârnise și vântul, dar Cam își închipuia că nici calm perfect nu era afară. Frick îl linse pe obraz imediat ce își dădu seama că el se trezise. Apoi urechile i se ridicară. Ceva umbla pe afară.

Cam ascultă cu atenție în vreme ce căuta cu mâna dreaptă revolverul pe care îl pusese în sacul de dormit alături de el. Era acolo. Un pârâit slab al zăpezii — foarte slab. Frack ciuli și el urechile, dar nici unul din câini nu părea alarmat. Cam se încruntă în beznă. Dacă ar fi fost un urs sau vreun alt animal sălbatic, câinii ar fi reacționat diferit. Să fi fost Marshall? Să se fi sculat pentru un telefon în toiul nopții? Mary Ellen, căutând

un loc unde să se cuibărească? „Poate în visele tale“, își zise Cam, zâmbind în sinea lui.

Un alt pârâit moale. Mai aproape. Câinii ascultau, dar nu mârâiau.

Cam privea cu atenție partea laterală a cortului, confecționată din material alb. Lumina lunii abia se vedea prin ferestruica de aerisire din față. Apoi lumina a fost blocată de ceva mare, care brusc s-a încovoiat la jumătate din statură. Câinii urmăreau totul, dar continuau să nu pară deranjați.

Cam înțelese. Ştiau cine e acolo.

La fel ca și el.

Se ridică în sacul de dormit, își eliberă brațele și desfăcu fermoarul cortului. Kenny stătea ghemuit în lumina lunii, cu chipul acoperit de ceva ce semăna cu o glugă de eschimos, și zâmbea. Își duse degetul la buze și îi făcu un gest lui Cam să iasă din cort. Apoi arătă înspre câini, își desfăcu palmele larg și făcu gestul clasic de „Stai jos și așteaptă“ în direcția lor. Cam se încruntă și clătină din cap. Kenny repetă gestul. Câinii trebuiau să rămână în urmă. Apoi se ridică să-l aștepte pe Cam să se echipeze.

Zece minute mai târziu, ajunseră tăcuți în pădure, îndreptându-se către râu. Odată ce ajungeau lângă apa care curgea cu putere, puteau discuta fără să-i deranjeze pe ceilalți doi. Cam își luase arma cu el, dar și-ar fi dorit mai degrabă să aibă câinii alături. Aceștia nu se simțiseră deloc fericiți să fie abandonați, dar erau ciobănești germani și disciplina triumfase, ca întotdeauna.

— Elicopterul nostru cu nivel redus de zgomot nu te-a păcălit, nu? zise Cam.

Kenny pufni:

— Cu zgomot redus pe dracu'! Am auzit chestia aia venind încă de când erați deasupra crestei de colo. Cine mai e cu tine?

Cam îi spuse.

— Şi ea moare de poftă să vadă o sălbăticiune, nu? zise Kenny.

— Am senzația că ea nu crede în existența pumelor, replică Cam. Cu toții au sentimentul că orice sălbăticiune de pe aici trebuie să fie un fost animal captiv care a reuşit să se elibereze. Iar astea nu se pun la socoteală.

— Se înşeală. Dar tu nu de asta eşti aici.

— Nu. Eu sunt aici ca să te aduc înapoi. Să reformulez: să te rog politicos să te întorci. Ei ştiu totul, Kenny.

— Nu ştiu nimic şi nici nu pot dovedi nimic, Cam, ripostă Kenny. Ochii îi sclipeau în lumina lunii; o bufniță zbură pe deasupra capetelor lor, făcând să vibreze aerul încremenit, o mişcare pe care ei o puteau simți, fără să o şi audă: Nu trebuie decât să intrăm în tăcere radio o vreme şi suntem în siguranță. Apelurile telefonice şi statisticile nu constituie dovezi într-un caz.

— Vom proceda aşa cum procedăm mereu, Kenny, zise Cam. Vom cerceta şi vom tot cerceta, şi, în cele din urmă, vom aduce pe cineva în camera de interogatorii. Apoi îl vom convinge pe acel cineva că totul s-a terminat şi că toți ceilalți dau cu subsemnatul şi apoi îl vom convinge să îşi uşureze situația lui personală — ştii

tu, un loc mai bun într-o închisoare decentă în loc de detenția la comun într-o pârnaie statală.

— Nu ne cunoşti, replică Kenny. Vom face ceea ce ne-a învățat White Eye să facem — ne vom adăposti, vom deveni statui, vom închide ochii, ne vom ascunde în pădure, vom deveni ca nişte copaci. Vom deveni invizibili chiar sub privirile voastre. Tu crezi că dacă îl poți înfrânge pe unul dintre noi, restul vor cădea de la sine? Nu se va întâmpla asta.

— De ce, pentru că voi hăituiți pume?

Kenny inspiră adânc şi se uită câteva clipe în altă parte:

— Nu e vorba de hăituirea în sine, explică el în cele din urmă. Este vorba de starea mentală care îi face să meargă într-acolo şi să facă o poză din prim-plan animalului. Polițişti duri care s-au săturat de sistemul corupt. Care ar ucide fără probleme toți avocații de pe o rază de aproape 60 de kilometri în jurul lor dacă ar putea. Şi mai ştii ce, Cam? Unii dintre ei cred că şi această misiune ar putea fi dusă la îndeplinire.

— Ce anume vrei să spui?

— Vreau să spun că nimeni nu va vorbi şi nu se va lăsa doborât. Cu toții s-au confruntat cu ceva mult mai sinistru decât cu un procuror de doi bani ca Steven Klein. Nu poți înfrânge aşa ceva, doar dacă nu cumva cedează cineva, iar eu îți spun că nimeni nu va ceda.

Râul părea mai zgomotos decât păruse ceva mai devreme. Cam decise să încerce altă tactică:

— Bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci vino înapoi cu mine. Aşează-te pe scaun şi oferă-ne argumentele tale.

Kenny râse, amar şi strident.

— Poate că voi face asta, zise el. Dar cu o condiţie.

— Care e aia?

— Vii cu mine pentru o ultimă hăituire. În Chop.

— Am fost acolo şi am făcut asta, ripostă Cam. Împreună cu White Eye, îţi aminteşti? Voia să-mi facă o mică demonstraţie de orientare în pădure şi m-am trezit urcând într-un nenorocit de copac cu o blestemată de pumă pe urmele mele. Nu, mulţumesc, Kenny!

— De data asta, te urci mai întâi în copac ca să urmăreşti totul, zise Kenny. Doar ca să urmăreşti. Asta putem face aici, în Chop. Aici ne-am antrenat. Râul împarte canionul în două treimi şi o treime. Tu te duci pe partea mai lată, eu pe cealaltă. Ştiu unde e vizuina. Vreau să vezi chestia asta, Cam. Vreau să înţelegi de ce nu ne vei frânge niciodată. Apoi, dacă mai vrei, o să mă întorc cu tine.

— E o nebunie, Kenny.

— Mda, probabil. Dar să îndulcesc niţel lucrurile. Tu vii cu mine. Chiar acum. Îi laşi pe civilii ăia unde sunt. Iar după ce terminăm, îţi spun cine a plantat bomba.

— Spuneai că...

— Am spus că n-am făcut-o noi. Şi aşa e. Dar ştiu cine a făcut-o. Tu vii cu mine şi eu îţi spun. Asta e tariful de admitere. După aia, facem cum vrei. Vin cu tine sau nu. Pentru asta ai venit aici, aşa-i? Îţi pasez pisica ţie.

— De unde ştiu că nu o să mă mătrăşiţi în canionul ăla? În fond, aţi încercat deja de două ori asta.

— Nu, nu am încercat noi, dar ce mai contează asta, oricum? răspunse Kenny. SBI-ul ştie ce ştii şi tu, corect? L-ai pus la curent pe Bobby Lee?

— Da. El m-a trimis aici.

— Ei bine, eu deţin adevăratul răspuns. Îţi spun ţie, dar nimănui altcuiva. Nu vrei să-l ştii?

— Hai să lămurim ceva, Kenny, zise Cam. Noi doi nu mai suntem prieteni. Nu suntem colegi. Ai fost poliţist, şi încă unul foarte bun, dar ai trecut linia de demarcaţie. Poate că nu reuşim să dovedim asta, dar tu şi cu mine o ştim prea bine. Ai devenit un mâncător de oameni şi acum ai căpătat gustul chestiei ăsteia.

— Tu l-ai lăsat pe fratele meu să se sinucidă şi n-ai ridicat un deget ca să-l împiedici, ripostă Kenny. Ştiai foarte bine ce are de gând şi ce ai făcut tu — ai plecat de acolo? Nu-mi ţine mie predici despre datorie şi despre lucrurile corecte.

— Bine, recunosc, zise Cam. M-am răzgândit în privinţa unor lucruri pe măsură ce am mai îmbătrânit. Dacă un tip vrea s-o termine cu viaţa, cred că e treaba lui.

— Ţine minte ideea asta, domnule locotenent, rosti Kenny cu o expresie ciudată în ochi. Şi vino cu mine.

52

Sărind din piatră în piatră, traversară râul chiar înainte de marele cot. Apa era neagră, limpede şi adâncă, iar Cam se întreba ce naiba căuta el acolo. În acelaşi timp, nu-i plăcea că intra în sălbăticie fără câini, dar Kenny insistase: câinii ar fi stricat totul, şi chiar ar fi putut fi ucişi în cursul evenimentelor. Odată ajunşi de cealaltă parte a râului, intrară în canionul îngust, rămânând pe malurile acoperite cu pietriş ale apei. Intrarea era largă doar de câteva sute de metri, iar pereții de stâncă ai canionului reverberau zgomotele apei. După un sfert de kilometru de mers se ivi o micuță cascadă, cu marginea de sus formată dintr-un şir de bolovani. Chiar dincolo de gura râului, peretele sudic se înălța abrupt, chiar din apă. Kenny arătă spre şirul de bolovani.

— Vom traversa pe acolo, zise el. Vom rămâne pe malul sudic pentru aproximativ un kilometru, apoi vom traversa din nou prin pădure.

— Vrei să faci porcăria asta pe întuneric?

— Nu. La prima geană de lumină. Dar trebuie să fiu pe poziție deasupra cuibului până atunci. Te voi lăsa într-un loc de unde să poți vedea vizuina, dar în partea cealaltă a râului față de el.

— Cum ajungi la sălaşul pumei?

— Pe un cablu, de deasupra. Eşafodajul de susținere e deja montat acolo. Haide, trebuie să ne mişcăm.

— Felina e în bârlogul ei?

Kenny se uită la Cam cu un aer de superioritate.

— Felinele dorm ziua, şefu'! Noaptea vânează. E undeva pe aici, aşa că încearcă să nu faci zgomot.

Pereţii de stâncă ai canionului reflectau o parte din lumina lunii până jos, dar nu prea multă, aşa că fură nevoiţi să meargă încet, căţărându-se peste pietrele mari şi pe aluviunile depuse de apă în perioadele în care nivelul ei creştea. Era aproape ora patru dimineaţa când au virat la stânga faţă de malul râului şi au apucat pe o pantă împădurită. Solul nu era acoperit de prea multă zăpadă. Pereţii canionului din partea nordică erau drepţi şi urcau în terase cu aproape trei sute de metri mai sus. Panta sudică era mai puţin abruptă, chiar dacă ajungea la aceeaşi înălţime.

Kenny l-a condus pe Cam în susul pantei de-a lungul unei diagonale până când au ajuns la un promontoriu stâncos care se retrăgea ca să formeze o terasă deasupra apei, curgând cam la o sută de metri sub ei. Pinii coborau aproape până la buza terasei de piatră, după care se retrăgeau, lăsând în urma lor un mic luminiş cu pietriş pe jos. Stând deasupra râului zgomotos de dedesubt, Cam avea impresia că stă la prova unui vas aflat în plin marş.

Aici lumina era oarecum mai bună. Kenny îi dădu lui Cam un mic binoclu. Arătă înspre peretele stâncos din cealaltă parte, aflat la doar vreo două sute de metri distanţă în linie dreaptă.

— Prima terasă în sus, deasupra grohotişului, vei vedea o peşteră, şopti el. O gaură neagră în stâncă. Nu foarte mare. Deasupra ei, la vreo treizeci de metri mai sus, se vede o lespede ca o copertină.

Cam căută, dar nu descoperi nimic. Apoi reuşi. Era mult mai mică decât se aşteptase el. Îşi ridică binoclul, dar nu depistă lespedea în umbră.

— Zorii mijesc peste trei ore, anunță Kenny. Trebuie să cobor, să traversez şi să urc deasupra sălaşului până atunci.

— Şi felina o să te audă venind? întrebă Cam.

— Nu, pentru că nu e acolo, şefu'. Aşa sper eu.

— Ştii unde e?

Kenny clătină din cap:

— Cele mai bune locuri de vânat căprioare sunt în susul canionului, deşi ar putea fi oriunde. Inclusiv pe drumul meu către acea terasă. Kenny zâmbi: Totul face parte din provocare. Mai ai cu tine arma aia antică?

Cam răspunse că da.

— Ține-o la îndemână.

Cam se uită peste marginea terasei înspre râu, care se auzea foarte bine chiar şi la o asemenea înălțime.

— Cum treci dincolo? întrebă el.

— Am legat un al doilea cablu, chiar acolo jos. Voi trece suspendat în mâini, apoi e grohotişul ăla până la prima terasă, iar de acolo va trebui să fac ceva alpinism până la a doua terasă. Cablul e fixat pe o platformă de acolo. Râul va ascunde zgomotele scoase de mine când urc grohotişul. După aceea trebuie să fiu foarte tăcut, în caz că felina nu e în vizuina. Tu stai chiar aici. Vei vedea totul.

— Ai o armă? întrebă Cam.

— Nu, doar aparatul foto, răspunse Kenny. Scoase aparatul din buzunar; învelise obiectul într-un soi de

material care să-l protejeze de elementele naturii: Asta e tot. Am la mine un spray lacrimogen cu rază scurtă de acțiune în caz că lucrurile scapă de sub control, dar la asta se rezumă totul. Noi avem o regulă: Nu rănim animalele.

— Şi felinele?

— Ele nu au reguli.

Acum, că se găseau în canion, era puțin mai cald, dar nu mult. Cam începu să tremure amintindu-şi cum stătuse în acel copac, cu Night-Night pe urmele sale.

— Kenny, ascultă, zise el. M-ai convins, bine? Să spunem că ai câştigat şi hai să ne întoarcem naibii în oraş. Nu e nevoie să văd chestia asta.

— Ba da, e nevoie, şefu'! răspunse Kenny. Abia când vezi crezi cu adevărat în jocul ăsta. Acum însă întoarce-te între copaci până la prima geană de zi. Felinele astea pot vedea foarte bine în întuneric. Uite, ia asta. Îi dădu lui Cam o manta de plastic înfăşurată: Îmbracă chestia asta şi refugiază-te într-un pin. Şi încearcă să rămâi treaz.

După care se făcu nevăzut.

Cam cercetă cu binoclul peretele stâncos de dincolo de albia râului timp de câteva minute, studiind la lumina lunii grohotişurile şi terasele cenuşii care se înălțau deasupra pantelor mai domoale. Încercă din nou să vadă peştera, dar nu reuşi. Se întrebă de câte milioane de ani îşi croia drum râul de jos printre pereții de granit. Partea de sus a muntelui din față era acoperită cu zăpadă, dar cea mai mare parte a versantului sudic era curată, cu

excepția locurilor unde pârâiașele de apă transformate în gheață punctau fața stâncoasă ca niște panglici argintii.

Se întoarse la primii copaci, cam la cincisprezece metri depărtare de marginea terasei, și scoase cât putu de încet mantaua din sacul ei. Era confecționată dintr-un material demn de era spațială și avea grosimea foliei termorezistente folosite la coacerea alimentelor în cuptor. Arată mai degrabă ca o salopetă, completată cu o glugă și avea să-i conserve în mare parte căldura corpului, ferindu-l astfel de hipotermie, chiar și în cazul unor temperaturi extrem de scăzute. Cam se îmbrăcă apoi cu atenție cu salopeta și își găsi un loc unde să stea, dând la o parte ramurile mai joase ale unor pini. Se așeză ca într-un cuib, cu spatele la trunchiul copacului, bătu încet cu mâna peste forma dură a revolverului din buzunarul hainei și începu imediat să moțăie.

L-a trezit sunetul lapoviței care îi cădea pe glugă. A deschis ochii și a văzut o adevărată perdea de zăpadă și gheață. „Ce naiba!" își zise el. Atmosfera fusese limpede cu un minut în urmă. Se răsuci într-o parte și aprinse lumina ceasului. Era 6.30. Apoi valul de zăpadă dispăru la fel de repede precum apăruse, doar ca să fie urmat un minut mai târziu de altul. Când și acesta se domoli, Cam se uită spre creste și își dădu seama ce se petrece. Un vânt zdravăn se pornise pe crestele munților, de pe care sufla cu putere zăpada și gheața în interiorul canionului adânc. Odată cu apropierea zorilor, cerul de deasupra nu mai era negru, ci cenușiu. Cam se feri când un alt val de precipitații se abătu cu putere asupra lui,

apoi se dezbrăcă de salopetă şi coborî spre marginea terasei, cu binoclul în mână.

Ca o ironie, zorile care se apropiau aruncau umbre şi mai profunde asupra peretelui opus, aşa că la început Cam nu zări nimic, cu excepţia imensului perete cenuşiu de stâncă. Kenny îi spusese să urmărească a doua terasă. Cam inspectă iarăşi peretele, începând de la grohotiş şi urcând cu privirea până ce avu impresia că vede lespedea care reprezenta a doua terasă. Apoi căută în stânga şi în dreapta. Trebuie să se ferească de un alt val de cristale de gheaţă care veneau cu putere de sus, iar când s-a uitat din nou a zărit o sclipire luminoasă în dreapta locului unde privise el înainte. Şi-a reglat binoclul mai bine pe acea porţiune de perete stâncos şi, în cele din urmă, l-a zărit pe Kenny. Vântul de pe creastă a pătruns iarăşi câteva clipe în canion şi ochii lui Cam au început să lăcrimeze din pricina valului brusc de gheaţă. „Ar fi trebuit să rămân cu salopeta aia pe mine“, îşi zise el.

Kenny i-a făcut încă o dată semn cu o lanternă mică, apoi s-a agăţat de cablul invizibil de la o asemenea distanţă. Cam şi-a îndreptat binoclul asupra peretelui stâncos şi a reuşit, într-un târziu, să vadă peştera. De fapt, totul devenea mai vizibil pe măsură ce se apropia răsăritul soarelui. Şi-a ridicat privirea şi a văzut că vântul de pe creastă îşi schimbase direcţia şi acum arunca particulele de gheaţă spre sud-vest, tot în canion.

L-a regăsit pe Kenny şi l-a urmărit cum coboară pe cablu, cu un braţ întins în lateral, ca să nu se răsucească în jurul propriei axe. Terasa părea să iasă chiar deasupra buzei peşterii, deoarece Kenny atârna în gol, cam la şase

metri distanță de peretele stâncos și la aproape șaizeci de metri deasupra apei. Cobora acum cu salturi mici până când a ajuns cam la același nivel cu intrarea în peșteră, apoi a mai coborât puțin, poate vreo doi metri. După care s-a oprit. S-a răsucit încet cu cablul și s-a uitat drept spre Cam. Ținându-și binoclul la ochi, acesta și-a scos o mănușă și i-a făcut semn cu mâna goală. Kenny i-a răspuns la gest și Cam a văzut că avea ceva în mână, probabil aparatul foto. Apoi hăitașul s-a răsucit la loc și a început să dea din picioare, inițiind o mișcare de balans către peretele stâncos. Cam se uita la peșteră, dar nu a văzut nimic în afara unei găuri negre.

Kenny continuă să se balanseze, apropiindu-se de peretele stâncos cu fiecare mișcare și folosindu-și brațele ca să se echilibreze, acum că nu mai cobora pe cablu. Într-un anumit moment, Cam a avut impresia că, de fapt, Kenny aproape se izbește de peretele stâncos, dar de fiecare dată omul reușea să se îndepărteze când ajungea la capătul arcului. Kenny împinse pentru ultima dată cu picioarele în perete, mai cu forță, apoi reveni spre peșteră. În aceeași secundă, din interiorul peșterii se auzi un răget feroce, amplificat de cavitatea din peretele stâncos, și felina își făcu apariția în fracțiunea de secundă în care Kenny s-a apropiat de peșteră și a declanșat aparatul. Deranjată de bliț, felina scoase un nou răget cumplit, și Kenny se îndepărtă, răsucindu-se ca un titirez în jurul propriei axe, odată eliberat de grija de a face o poză ca lumea.

Numai că uitase de balans.

În vreme ce cablul revenea spre perete, Cam văzu cum zâmbetul triumfător al lui Kenny se transformă

în expresie de groază când felina furioasă se încordă pe cele patru labe. Îl văzu pe Kenny încercând să oprească balansul, dând nebuneşte din picioare, dar fără să reuşească. În punctul de maximă apropiere al arcului, felina sări din peşteră, acoperind cu corpul ei spațiul deschis dintre stâncă şi omul care atârna de cablu. Cam avu impresia că zăreşte o nouă declanşare de bliț, apoi felina îl învălui pe Kenny într-o îmbrățişare feroce. În vreme ce cablul se îndepărta de perete, între om şi animal începu o luptă dură timp de câteva secunde, după care cele două corpuri căzură ca nişte pietre în apele învolburate ale râului aflat la aproape treizeci de metri dedesubt, ieşind din raza vizuală a lui Cam înainte de a atinge apa.

53

Cam băgă binoclul în buzunar şi se grăbi să coboare panta terasei, dând nebuneşte din brațe ca să se apere de pietricelele care amenințau să-l facă să se prăbuşească în hău din cauza grabei cu care erau dizlocate de la locul lor. Ajunse în patru labe şi se uită peste marginea terasei, dar nu văzu altceva decât râul care se izbea cu furie de pereții canionului. Se simți brusc extrem de expus pe acea terasă îngustă. Continând să stea în patru labe, se dădu înapoi de la margine, după care se ridică în picioare. Inima îi bătea cu putere şi el îşi dădu seama că îşi ținuse respirația. Trebuia să ajungă jos cât mai repede.

Jos unde? Nici măcar nu văzuse unde căzuseră. *Dacă* într-adevăr căzuseră undeva şi nu cumva fuseseră zdrobiți de bolovanii ăia imenşi de la marginea râului năvalnic. Luă binoclul şi reveni la marginea terasei ca să cerceteze malul opus, căutând hainele roşii ale lui Kenny sau blana felinei.

Nimic. Nici un indiciu, în afara apelor negre care se rostogoleau cu furie dedesubt.

Se lăsă pe vine, încercând să decidă ce avea de făcut. Trebuia să coboare. *Trebuia* să caute. Chiar sub peşteră, apoi în josul apei. Râul nu era adânc, cu excepția locurilor unde umplea cavități geologice, iar în mijlocul torentului se găseau multe pietre mari de care se putea agăța.

Lumina zilei începea să se înstăpânească bine de-acum, iar felina era probabil moartă sau prea rănită ca să mai prezinte vreun pericol. Cele nouă vieți proverbiale nu se puneau la socoteală. O cădere de treizeci de metri drept în apă putea să omoare orice vietate. Cam nu-şi făcea vreo iluzie că-l va găsi pe Kenny în viață. Ceea ce nu reuşise felina, probabil încheiase căderea în gol.

„Ține minte ideea asta", îi spusese Kenny. Ce naiba se petrecea cu indivizii ăştia? Hăituirea aia idioată însemna cu adevărat dorința de a muri? Aproape la fel ca în cazul indivizilor care, înconjurați de polițişti cu armele scoase şi ațintite asupra lor, duceau mâna la arma proprie. „Sinucidere prin polițişti" era denumirea dată unui asemenea gest. NAFOD: Fără Frică de Moarte.

Îşi croi drum în josul pantei, urmând ceea ce credea că este aceeaşi potecă pe care urcase mai devreme. Avea

sufletul greu. Kenny Cox trebuia să fi murit. Se întrebă ce indicii nu remarcase în toți acei ani, de câte ori ignorase delirurile furioase ale lui Kenny despre victoriile repurtate de ticăloşi şi despre modul în care avocații şi judecătorii sufocau America şi asta pentru că-şi urmăreau scopurile lor bolnave, obținerea banilor şi a puterii, la fel de implacabili ca şi cancerul.

Nu acordă nici o atenție împrejurimilor în vreme ce cobora, pe jumătate mergând, pe jumătate rostogolindu-se de-a lungul pantei. De câteva ori declanşă câte o mică avalanşă de pietricele şi fu cât pe-aci să-şi scrântească glezna. Când ajunse la râu, era complet transpirat din pricina numeroaselor rânduri de haine cu care era îmbrăcat. Soarele nu se vedea în canion, dar lumina lui picta deja pereții stâncoşi şi copacii cu nişte culori vii în aerul tare de munte. Păşi pe un bolovan mai mare, întrebându-se dacă acesta căzuse de pe munte şi cu câtă vreme în urmă, după care inspectă râul.

Nici urmă de Kenny sau de felină! Nu putea decât să o ia în josul apei, ridicându-se din când în când pe câte o stâncă mai înaltă ca să vadă mai bine la distanță. S-a poticnit printre bolovani, ocolind câțiva şi trecând peste alții, după care a descoperit că nu mai poate înainta. A fost tentat să sară în apă şi să lase curentul să-l ducă la vale către gura canionului. „Asta dacă vrei să mori prin îngheț la jumătatea drumului“, îşi zise el. Apoi a zărit ceva roşu cam la o sută de metri mai jos.

Cam îl strigă pe Kenny pe nume şi încercă să se grăbească, dar se trezi din nou poticnindu-se printre bolovani. S-a văzut nevoit să se dea înapoi, să treacă prin

câteva bălți cu apă rece ca gheața, să urce pe un bolovan mare ca să-şi dea seama cum să ajungă mai departe în josul apei, apoi să coboare şi să repete manevrele. Douăzeci de minute mai târziu se găsea suficient de aproape ca să folosească binoclul. Nu putea fi sigur, dar avea impresia că Kenny era în continuare îmbrăcat cu hainele lui, lipit de fața unui bolovan imens care zăcea într-un mic golf la marginea albiei principale a râului. Strigă iarăşi că vine într-acolo, apoi îşi reluă încercările de a-şi croi drum prin labirintul de granit.

Când a ajuns, în sfârşit, la Kenny, a fost obligat să dea la o parte un bolovan ca să ajungă la mica întindere de nisip a golfulețului. Kenny zăcea ca o grămadă informă pe nisipul ud. Râul era mult mai zgomotos la mal, ca şi cum ar fi vrut să le amintească tuturor ce forță deține. Cam îşi dădu seama că nu mai avea nici un drum de întoarcere, dcât să se cațere pe pietrele ude. Îngenunche ca să-l examineze pe Kenny.

Felina provocase răni profunde. Fața lui Kenny era tăiată de gheare, ca şi materialul hainei. Iar mâinile lui — Cam simți nevoia să închidă ochii câteva clipe. Kenny zăcea cu genunchii strânşi la piept, iar partea de jos a hainei era mai roşie decât partea de sus. Chipul i se făcuse păstos şi cenuşiu, aproape albicios, iar gura îi era uşor întredeschisă. Cam era sigur că murise, până când pieptul lui Kenny fu scuturat de o tuse uşoară.

— Sunt aici, omule, sunt aici, zise Cam, suficient de tare ca să fie auzit peste zgomotul infernal al apei.

Vru să ridice capul lui Kenny de pe piatra udă, dar se temu să-l mişte. Kenny deschise ochii, clipi şi apoi încercă să-şi concentreze privirea.

— Sunt chiar aici, Kenny, repetă Cam, simțindu-se neajutorat.

„Chiar aici şi nu pot face absolut nimic pentru tine", gândi el.

Ochii lui Kenny se rostogoliră în orbite câteva clipe, apoi reuşiră să se concentreze asupra lui Cam.

— Sal' tare, cârâi el şi încercă să zâmbească, fără să reuşească. Buzunar.

Cam nu-l auzi bine.

— Buzunar, repetă Kenny. Aparat.

„Doamne, Dumnezeule!" exclamă Cam în gând. „Prin câte a trecut şi el vrea să ştie dacă i-a reuşit nenorocita de poză — prim-planul lui." Se uită la haina lui Kenny şi zări o mică umflătură în dreapta. Băgă cu atenție mâna în buzunarul fostului său coleg, atinse aparatul foto cu degetele şi simți nişte chestii păstoase sub materialul hainei — chestii pe care nu voia să le simtă. Aparatul era legat de interiorul buzunarului cu un fir gros de nailon. Kenny gemu de durere în vreme ce Cam desfăcu aparatul de legătură şi îl scoase din adăpost. Era un aparat ieftin şi de pe el curgeau picături de apă.

— L-am luat, Kenny, zise el. E chiar aici.

Îl ridică apoi astfel încât Kenny să îl vadă. Kenny se concentră asupra aparatului şi apoi asupra chipului lui Cam. Încerca să spună ceva, dar de pe buze nu îi ieşea nici un cuvânt.

— Nu încerca să vorbeşti, omule, zise Cam. Rămâi nemişcat. Voi aduce ajutoare.

— Nu. Nu se poate, icni Kenny. Sunt terminat. De tot. Zâmbi iarăşi şi pentru o clipă Cam îl revăzu pe Kenny pe care îl cunoştea demult: Am tras cu un prim-plan mai mult decât ar fi trebuit.

Pieptul i se ridică din pricina unei tuse chinuitoare şi Kenny se albi complet din pricina durerii.

Cam se aşeză pe vine şi încercă să gândească ce avea de făcut. Din albia principală a râului valuri mici veneau în golfuleţ, după care se întorceau în curentul principal, acum colorate în roz. Kenny mişcă iarăşi din buze.

— Bombă, rosti el.

Cam se aplecă mai mult:

— Ce e, Kenny? Bombă? Ce e cu bomba?

— Bombă, rosti iarăşi Kenny, din ce în ce mai slab. Nu noi.

— Ştiu, omule, rosti Kenny, punându-şi mâna pe ţeasta distrusă a lui Kenny. Mi-ai spus asta şi eu te cred.

Vru să întrebe cine era de vină dacă nu ei, dar era prea răvăşit acum ca să-i mai pese cu adevărat. Kenny Cox părăsea această lume şi el nu putea face nimic ca să împiedice plecarea lui, nu acolo în orice caz, şi probabil că n-ar fi reuşit nimic oriunde s-ar fi aflat.

Kenny zise ceva, dar Cam nu-i prinse vorbele.

Aşa că se aplecă în faţă, ca să audă mai bine:

— Nu noi. Ei. Spune McLain. Uite-te în oglindă.

Cam clipi. Auzise bine? *Uită-te în oglindă*? Mâna stângă a lui Kenny se ridică în aer şi îl apucă de mâna

dreaptă. O strânse cu putere, surprinzându-l pe Cam, apoi capul i se dădu pe spate şi îşi dădu ultima suflare.

Cam lăsă mâna lipsită de viaţă a lui Kenny să cadă şi se ridică în picioare. Kenny păru să se facă mai mic chiar sub ochii lui, apoi Cam observă că apa se ridicase în golfuleţ. Gluga hainei lui Kenny era învăluită acum de un şuvoi de apă care nu existase înainte. Cam privi în jur. Era înconjurat de bolovani înalţi de cinci metri, dar lumina soarelui din canion era mult mai intensă. Să fi fost de vină doar imaginaţia lui sau râul clipocea altfel? Şi ce se întâmplase pentru ca nivelul lui să crească atât de repede?

Privi iarăşi în jur. Apa creştea în mod clar. Îi ajunsese în jurul bocancilor şi se pregătea să ducă trupul lui Kenny la vale. Voia să-l tragă pe Kenny de acolo, undeva sus, pe o stâncă uscată, dar îi era imposibil să care o sută de kilograme de carne inertă. Băgă aparatul foto în buzunarul propriei haine şi începu să se caţere pe stânca alunecoasă. Când ajunse în vâf, descoperi că bolovanul pe care se afla acum devenise o mică insulă, separată de mal de o panglică lată de doi metri de apă care curgea tumultos. Era clar: râul devenise mai lat, colectând alte torente de-a lungul canionului de piatră. Cam nu mai aşteptă. Se lăsă de cealaltă parte a stâncii şi sări în apa, care, din fericire, nu-i depăşea glezna. Îşi croi drum până la următoarea stâncă, încercând să ignore răceala de gheaţă care îi cuprinsese membrele inferioare. Ajunse la următoarea piatră şi apoi la următoarea, până când, într-un târziu, reuşi să se urce pe o limbă lată de nisip acoperită de pietriş de mărimea unei mingi de baseball.

Traversă stratul de pietriş şi urcă vreo doi metri înspre ceea ce părea malul adevărat al râului, plin de trunchiuri de copaci morţi şi petice noroioase de iarbă zgribulită. Curentul principal era acum invizibil în spatele bolovanilor mai mari, dar scotea clar un zgomot mai puternic, iar Cam auzea sunetul pietricelelor care se izbeau de stânci pe măsură ce râul devenea tot mai lat. Când se aşeză pe jos şi îşi scoase bocancii şi ciorapii uzi din picioare simţi cum începe să adie un vânt rece. Se uită înspre vest şi zări marginea unui nor negru ivindu-se deasupra crestei cam la zece kilometri distanţă. Avu impresia că zăreşte şi o perdea de ploaie care curgea din el, dar probabil că era doar o furtună de gheaţă stârnită de vânt. Undeva, în susul râului, probabil că începuse ploaia. Nu era deloc bine.

Îşi stoarse cât putu de bine ciorapii uzi, apoi îi puse la loc în picioare şi se luptă cu bocancii şi cu şireturile ude. Trebuia să se întoarcă de-a lungul canionului şi să treacă dincolo de-a lungul şirului de bolovani de la cot înainte ca aceştia să se scufunde sub nivelul apei şi să-l prindă pe el în capcană. Nu-şi făcea iluzii în privinţa lucrurilor care se puteau petrece. La cincisprezece metri deasupra lui se vedeau semnele clare ale nivelului la care putea ajunge apa, iar în defileul îngust de dedesubt putea ajunge chiar mai adâncă de atât. Se ridică în picioare şi porni de-a lungul râului cât de repede putea, încercând să nu se uite deasupra şi în spatele lui la cerul care se întuneca din ce în ce mai mult.

54

Treizeci de minute mai târziu observă că defileul se îngusta, ceea ce însemna că se apropia de intrare. Transpira din belşug, în ciuda aerului rece. Tocmai traversa o pantă plină de ace de pin. Nu vedea deloc formaţiunea stâncoasă pe care o zărise de la nivelul taberei, dar faţada nordică a canionului nu mai era terasată şi el îşi amintea că îşi croise drum prin acel desiş la venire. După aceea, pereţii canionului aveau să conveargă spre intrare. Se întrebă dacă bolovanii se mai găseau deasupra nivelului apei şi ce îi rămânea lui de făcut în cazul în care nu se mai iţeau din apă.

Păşi într-o groapă şi căzu cu un geamăt de durere, abia reuşind să se agaţe de ramurile unui copac. Îşi trase glezna udă din groapă şi începu să şi-o maseze. Canionul era străbătut de o pală de vânt care îndoi vârfurile copacilor cu un vâjâit prelung. Fu şocat atunci când dintre copaci, la circa cincisprezece metri în spatele lui, îşi făcu apariţia o pasăre, dând aprig din aripi.

Apoi auzi tusea.

Încremeni şi simţi cum i se face părul măciucă. Ceva speriase pasărea. Iar el auzise şi înainte acea tuse guturală.

Vântul se înteţi iarăşi, înclinând pinii încoace şi încolo şi ridicând acele de pe sol în nişte mici vârtejuri înţepătoare. Lumina soarelui părea să îşi schimbe nuanţa, devenind, din gălbuie, argintie.

Nu putea rămâne acolo. Trebuia să coboare mai departe, să se apropie de locul unde erau ceilalţi. Probabil

că ei deja descoperiseră lipsa lui, la răsăritul soarelui. Ştiau unde plecase. Aveau să vină după el, măcar Mary Ellen. Aşa spera el, cel puţin.

Se ridică şi îşi încercă glezna. Putea să meargă. Scoase arma din buzunar şi verifică dacă funcţionează. Era bocnă din pricina îngheţului, dar putea fi folosită şi în cea mai mare parte nu fusese atinsă de apă. Îşi luă bagajul şi începu să meargă spre est, în josul pantei, printre pereţii înalţi de stâncă. Merse mai departe, învârtindu-se în acelaşi timp în cercuri mici, conştient că puma deţinea avantajul pe un asemenea teren. Ar fi trebuit să fie rănită după o asemenea cădere, dar poate că nu se întâmplase aşa — în definitiv, pisicile supravieţuiau fără probleme după o cădere din copac. Hotărî că nu mai avea timp să se oprească şi să asculte — felina nu făcea zgomot şi el oricum nu putea auzi nimic din pricina râului şi a vântului.

„Continuă să mergi", îşi comandă sieşi. „Continuă să cobori. Depărtează-te de sălaşul ei şi de teritoriul ei." Pentru o fracţiune de secundă i se păru că zăreşte cadavrul lui Kenny care era luat de apă şi purtat prin defileu. Se întrebă dacă era cazul să tragă un foc de armă ca să-i alerteze pe ceilalţi. Trebuia ca ei să se întrebe unde naiba era el şi poate că focul de armă avea să sperie felina. Corect.

Îşi ridică pistolul calibrul .45 şi trase o dată. În spaţiul strâmt al canionului, zgomotul armei se auzi incredibil de tare, ricoşând înainte şi înapoi de pereţii de stâncă. Dacă un foc era bun, atunci două erau şi mai bune. Trase din nou, de această dată în pinii din spatele lui, în direcţia

acelei tuse amenințătoare. Apoi mai trase o dată, ca să fie trei focuri, semnalul standard pentru cerere de ajutor în sălbăticie.

„Haideți, oameni buni!“

Nu se opri deloc, continuând să facă piruete printre pini, urmărind cu privirea fiecare umbră, locurile unde punea piciorul, ignorând săgețile dureroase din gleznă și continuând să transpire. „De la oboseală“, își spuse el. Evident! Oare blestemații ăia de copaci nu aveau să se mai termine odată? Își dădu seama că începuse să urce ușor, așa că își ajustă cursul în jos către sunetul acum înfundat al râului, dând la o parte ramurile pinilor din fața lui și imaginându-și cum felina aceea imensă se strecurase pe urmele lui, cu botul în pământ, dând din coadă, complet neimpresionată de focurile de armă. Cam ciuli urechile ca să audă un semnal de răspuns, dar nu auzi nimic în afara zgomotului propriei respirații și al vâjâitului constant al ramurilor de pini stârnite de vânt. Desișul părea mai compact acum. Cam lovea ramurile cu țeava armei, continuând să meargă în cercuri, urmărind semne ale bestiei de pe urmele lui. Oare plecase? Oare știa ce înseamnă un foc de armă? Cum naiba supraviețuise plonjonului în gol?

Zgomotul apei crescu brusc în intensitate. Cam ieși din desiș într-un mic luminiș, de unde cel puțin putea să-și dea seama unde se află. Râul curgea la o sută de metri mai jos și în stânga lui, ascuns de mai multe stânci. Părea mult mai puternic acum. Intrarea în canion se găsea la doar un sfert de kilometru în fața lui, nu mai departe, marcată de o ieșitură ascuțită de granit în

dreapta, care se curba spre nord ca o imensă gheară de piatră.

Apoi Cam își dădu seama de ceva: râul ieșea din canion și cotea spre nord. El se găsea pe partea *sudică* a canionului. Nu trebuia să traverseze apa. Nu avea decât să-și continue drumul, nu? Dacă se gândea mai bine la asta, de ce naiba îl dusese Kenny atât de ocolit, traversând râul nu o dată, ci de două ori? Încercă să se descotorosească de nevoia de a-și închide ochii sub imperiul dorinței de a dormi. Sesiză că îi scăpa ceva. Era extrem de tentat să găsească o piatră ferită de apă și să se odihnească pentru câteva minute. Se uită însă înapoi la vârfurile crestelor și constată că norul negru se extinsese în ambele direcții cât putea cuprinde el cu privirea. Ceva creștea serios nivelul apei și acel ceva avea legătură cu norul.

Pinii din fața lui erau mai mari, dar și spațiile dintre ei erau mai largi. N-avea cum să treacă de acel câmp de bolovani dacă nu ajungea chiar la intrarea în canion, așa că alese să-și continue drumul de-a lungul malului sudic. Ascultă cu mare atenție doar, doar va auzi ceva care să-i dea de veste că era urmărit de vreo vietate prin hățișul dens din spatele lui, dar auzea doar mugetul apei. Unde erau ceilalți doi oameni? Oare auziseră cele trei focuri?

Porni spre intrarea în canion, supraveghind, în același timp, ce se întâmpla în spatele lui pe măsură ce trecea de copacii mai groși. După o vreme își dădu seama că solul se ridica în dreapta, covorul de ace de pin înălțându-se până la nivelul granitului. Trecu printr-o perdea

de apă ca o ceață care cădea de sus, de la un mic torent aflat la înălțime. Continua să fie atent la posibila apariție a felinei. Îi mai rămăseseră două cartușe în revolver, căci, din motive se securitate, nu încărca niciodată butoiașul cu cartuș sub trăgaci. Un cartuș fusese suficient pentru felina de mai devreme, așa că nu trebuia acum decât să o lovească. Asta presupunând că avea să o vadă când se va apropia.

Se opri brusc când își dădu seama că poate vedea o mică porțiune din râu spre stânga și sub el. Oare de ce urca? Era tentat să se urce într-un copac ca să vadă unde naiba se găsea față de intrarea efectivă în Chop. „De ce nu?“ își zise. „Dacă urc suficient de sus, ar trebui să văd tabăra.“

Dar în acea clipă se auzi ceva în spatele lui. Cam se dădu cu spatele până la un copac mare și încremeni, ținând arma cu ambele mâini. Abia vedea urmele lăsate de el pe solul pietros. Se uită cu atenție printre copaci de la stânga la dreapta, încercând să descopere ce scosese acel sunet. Printre vârfurile copacilor se strecura un vânt mai rece acum. Își ridică privirea și își dădu seama că pereții stâncoși se apropiaseră de el. „Ar trebui să se deschidă, nu să se închidă“, își spuse el.

Ezită. Începea să capete senzația că intra într-o capcană. În mod clar, uitase ceva important. Trebuia să aibă legătură cu motivul pentru care Kenny îl pusese să traverseze de două ori râul. Închise ochii și încercă să vizualizeze ce zărise la aterizare, cu o zi înainte, dar nu putu desluși imaginea intrării în Chop. Era întuneric,

cu siguranță, și erau prea mulți copaci. În plus, era foarte obosit.

„Urcă-te într-un copac", își spuse el. „Vezi unde ești. Orientează-te. Apoi treci la acțiune." Privi în sus și oftă. Din pricina altitudinii și a oboselii acumulate, nu era deloc convins că ar fi reușit să se cațere într-un copac. Iar ultima dată când procedase așa, blestemata de felină venise după el.

Bun, cățărarea într-un copac ieșea din calcul.

Continuă să meargă înainte, fără să-și mai păzească spatele, ca să câștige timp. Era hotărât să iasă din canion. Polițiștii îi dăduseră patruzeci și opt de ore, dar frontul atmosferic în mod clar nu avea să aștepte atât până să declanșeze o furtună de zăpadă. Cam nu avea nici un chef să se mai găsească în canion în caz că nivelul apei creștea și cu siguranță nu avea chef să ajungă înapoi la tabără și să descopere că acolo rămăsese un singur cort.

Ajunse la un alt pâlc des de pini, mai des decât tot ce străbătuse el până atunci. Sunetele pe care le făceau râul se schimbaseră, părând acum să aparțină mai degrabă unui torent decât unui râu vijelios. Cam se avântă printre pini, convins că de cealaltă parte a lor se găsea ieșirea și, în cele din urmă, ieși pe o plajă lată, acoperită de pietriș. Lumina bruscă a soarelui îi dezvălui faptul că reușise să ajungă la ieșirea din canion. Râul cotea spre nord în stânga sa în cadrul unui arc lat și argintiu, deși părea de două ori mai lat decât înainte. Se vedea și pajiștea din față printre pini, iar corturile erau la locurile lor. Asta era vestea bună.

Vestea proastă îl făcu însă să încremenească pe loc. Acum înțelegea de ce Kenny îl adusese prin cealaltă parte. Acolo unde cotea râul, curentul scobise malul sudic până la dispariție. Plaja cu pietriş se îngusta până la o limbă care zăcea scufundată sub apă la circa treizeci de metri în fața lui, după care se vedea doar o creastă de piatră înălțându-se din mijlocul apei la câteva zeci de metri în susul peretelui sudic al canionului. Râul curgea pe acolo fără să facă nici cel mai mic val, semn că apa era extrem de adâncă. De la limba de pietriş până la celălalt mal, distanța era mai mare de două sute de metri. Lumina blândă a soarelui părea să-şi bată joc de Cam în vreme ce el rămase țintuit locului, prins în capcană pe latura nepotrivită a unui râu în creştere.

În vreme ce Cam analiza situația în care se găsea, puma ieşi calmă dintre pini la vreo zece metri depărtare şi se uită fix în direcția lui Cam.

55

Cam încremeni văzând animalul postat între el şi malul râului. Încercă să gândească repede ce avea de făcut. Să intre înapoi în desişul de pini? Să scoată arma şi să tragă ambele cartuşe rămase? Să o ia la fugă în față şi să se arunce cu capul înainte în apă?

Se uită la felină. Nu părea deloc rănită sau atinsă în vreun fel. Se întrebă dacă era aceeaşi felină care îl schingiuise pe Kenny sau alta? Un partener al primei? Felina

se uita drept spre el, iar omul putea să o zărească în toate detaliile acum, în lumina strălucitoare a soarelui. Coada începu să i se mişte. Cam scoase în tăcere revolverul şi îl ținu în lateral, cu țeava în jos.

Nu avea sens să se întoarcă în desiş. Dacă felina îl voia, ar fi avut un avantaj acolo, iar Cam probabil că nu ar fi văzut-o sau auzit-o când ar fi sărit asupra lui. Copacii erau prea subțiri ca să se cațere în ei şi probabil că avea de străbătut cel puțin treizeci de metri până la primul copac mai gros.

Felina scoase din nou acea tuse guturală şi se întinse pe pietriş, cu corpul îndreptat în direcția lui Cam. Acesta văzuse pisici procedând la fel atunci când zăreau un şoricel în mijlocul unei camere. Pentru o fracțiune nebunească de secundă, Cam fu tentat să se îndrepte spre animal, drept spre el, şi să vadă dacă îl poate împuşca la fel ca pe cealaltă fiară, chiar de-a lungul trupului. Apoi zări însă muşchii de la umerii felinei încordându-se. Bestia îşi dezgoli colții, lăsându-l pe Cam să-i vadă, galbeni şi puternici.

Se uită la apă, dar n-avea cum să întreacă bestia în fugă dacă ea ataca. *Când* ataca. Se lăsă încet într-un genunchi, luă poziție de ochire, se îmbărbătă cum putu, îndreptând spre pumă arma pregătită să tragă. Felina mârâi văzându-l că se mişcă, dar continuă să rămână neclintită. Coada i se mişca acum încoace şi încolo. Era clar că animalul devenea tot mai agitat. Cam se concentră asupra ochilor felinei prin cătarea armei şi apoi ținti uşor mai jos de capul animalului. Dacă trăgea acum, probabil că ar fi lovit puma în piept, dar focul ar fi fost

uşor în jos şi suficient de îndepărtat ca rana rezultată să nu o afecteze deloc.

Inspiră adânc şi încercă să nu lăcrimeze în timp ce aştepta. Revolverul devenea tot mai greu în mâinile lui pe măsură ce se scurgeau secundele. Felina începu să înainteze pe burtă, măsurându-şi permanent paşii, cu ochii plini de furie. Cam îşi alese un nou punct în care să ochească, pe măsură ce fiara înainta. Animalul continua să stea cu burta lipită de pietriş. Respirația lui se auzea tot mai clar pe măsură ce se apropia. Cam îşi aminti că undeva citise că acesta era momentul în care ar fi trebuit să încerce să se umfle cît putea el, ca să pară cât de mare şi de înalt era posibil, pentru ca felina să se oprească, dar nu avea chef să-şi strice poziția de ochire. Mai avea doar două cartuşe la dispoziție şi probabil un singur foc de tras înainte ca blestemăția aia să sară pe el. Îşi aminti ce îi făcuse bestia rănită mortal lui White Eye, cu ghearele-i lungi de şase centimetri pe care le abătuse atât de repede pe corpul omului. Şi ce pățise Kenny, cu toate rândurile de haine de pe el.

Felina se opri, la şase metri depărtare, şi începu să tremure din tot corpul. Îşi ținea capul plecat, oferindu-i lui Cam o țintă mai mică, în ciuda apropierii.

Atunci Cam îşi aminti de aparatul foto.

Ținând arma în mâna dreaptă, îşi deschise buzunarul din stânga al hainei şi scoase de acolo obiectul cu pricina, alunecos în îmbrăcămintea lui de protecție din plastic. Atent să nu facă mişcări bruşte, ridică aparatul la nivelul ochilor, în direcția felinei, armă blițul şi căută butonul de acțiune. O clipă mai târziu totul sclipi în jur şi felina

scoase un răget în direcția lui. Cam repetă manevra, apoi din nou, de fiecare dată felina scoțând un răget. Ochii ei începuseră însă să clipească. În mod clar, blițul o încurcase din planurile ei de atac.

Cam declanșă din nou blițul, apoi iarăși, și de fiecare dată felina reacționă. După a șasea declanșare, Cam băgă aparatul înapoi în buzunar și își reluă poziția de tragere. Felina nu se mai apropiase, dar continua să clipească, furioasă. Coada i se agita cu și mai mare violență, dar expresia calmă de „acuș vin la tine" dispăruse de pe chipul ei.

În acea clipă, două umbre țâșniră dintre copacii aflați între felină și malul râului.

Puma observă schimbarea și reacționă la noul pericol chiar înainte ca omul să își dea seama ce se petrece. Se răsuci în jurul cozii pe pietriș, încă ghemuită și, cu colții dezgoliți și urechile ridicate, scoase un răget cumplit în direcția celor doi ciobănești. Aceștia încremeniră pe loc, împroșcând pietricelele din fața lor, apoi se despărțiră, câte unul pe fiecare latură a felinei, menținându-se cam la cinci metri depărtare de ea, cu părul ridicat pe spinări și arătându-și din plin colții. Frick se găsea pe partea dreaptă a lui Cam în sensul de curgere al apei, în vreme ce Frack luase poziție în apropiere de pâlcul de pini.

Câini îi lăsaseră felinei o singură cale de scăpare, printre pini, dar aceasta nu voia să plece. Scoase din nou un răget și se repezi spre Frack, care îi răspunse cu un mârâit impresionant, cu colții larg dezveliți. Câinele rămase pe loc, spre surprinderea lui Cam, în vreme ce Frick continuă să se miște, cu burta lipită de sol, precum

puma, mârâind şi arătându-şi colţii, determinând astfel felina să se răsucească pentru a menţine câinele în raza ei vizuală. Imediat Frack începu să se furişeze spre dreapta. Cam continua să fie atât de surprins să-şi vadă câinii, că nu schiţă nici un gest. Îşi reveni însă repede şi trecu la acţiune. Luă o mână de pietriş şi o aruncă pe spatele felinei.

Puma se răsuci şi scoase un răget în direcţia lui, oferindu-le astfel câinilor ocazia de a-şi ajusta poziţiile. În mod evident, ştiau că nu se pot pune cu un cuguar, dar nici nu părăseau zona de bătălie. Felina trebuia să se descurce acum cu trei ameninţări şi devenea tot mai agitată. Cam îşi dădu seama că putea să tragă acum în plin în ea, dar, spre propria uimire, constată că ezita să o facă. „Noi am început asta, nu animalul", îşi spuse el.

„Fugi, fir-ar să fie", blestemă Cam felina în gând. „Pleacă de aici!" Aruncă o altă mână de pietriş. Felina se răsuci şi, de această dată, ambii câini se prefăcură că sar la gâtul ei.

Gestul lor a fost suficient. Puma mai scoase un ultim răget, apoi sări printre pini, parcurgând cu uşurinţă vreo şase metri aproape fără să atingă solul, după care dispăru. Câinii o luară la fugă la marginea desişului de pini, dar se opriră acolo, plini de înţelepciune, şi lătrară din răsputeri. Cam simţi ceva asemănător unei stări de vomă cuprinzându-l şi avu brusc nevoie să se aşeze. Frick veni la el şi îi linse faţa şi gâtul, în vreme ce Frack se plimba nervos în faţa pinilor, cu botul în jos, ca şi cum ar fi încercat să adulmece mirosul felinei. Cam îşi dădu seama că felina parcursese dintr-un singur salt aceeaşi distanţă

care o separase de el. Chiar şi cu arma aţintită asupra ei, probabil că n-ar fi reuşit să tragă nici un foc în plin.

Resimţi imperios dorinţa de a răspunde unei nevoi fireşti, aşa că se ridică şi se duse spre malul râului, unde curentul de apă deplasa în mod vizibil pietre mai mici de-a lungul malului. Frick îl urmă, apoi şi Frack.

Îşi lăudă câinii în vreme ce îşi satisfăcea nevoile, după care asigură revolverul şi îl puse la loc în buzunar. Apoi strecură şi aparatul foto înapoi în haină. Dacă chestia aia funcţiona, Mary Ellen avea să dispună, în sfârşit, de dovada pe care o căuta.

— Ei, unde sunt poliţiştii, amicilor? întrebă el cu glas tare.

Observă că amândoi câinii aveau blana udă, aşadar reuşiseră să traverseze râul pe undeva. Privi de cealaltă parte a apei spre malul nordic, dar nu văzu pe nimeni acolo. Bolovanii mari peste care păşise împreună cu Kenny deveniseră acum doar nişte pietre mici, înconjurate de vârtejurile curentului vijelios. Ştia ce erau nevoiţi să facă: aveau să intre în apă cam în acea zonă şi apoi să lase curentul de gheaţă să îi ducă spre celălalt mal, după cot.

Cam avea încă binoclul lui Kenny în jurul gâtului, aşa că îl folosi acum ca să inspecteze celălalt mal.

Se putea traversa într-acolo, *dacă* supravieţuia apei reci şi *dacă* nu se trezea strivit de vreuna dintre pietrele devenite invizibile prin creşterea nivelului apei. Ca şi cum ar fi vrut să confirme situaţia disperată, Cam îşi dădu seama că vârfurile bocancilor lui ajunseseră între timp în apă. Privi înapoi spre creste şi descoperi că norul

negru dinspre vest se lățise peste întregul canion. Se vedeau clar perdelele de apă curgând de la baza norului, ceea ce însemna că râul avea să mai crească.

Se întrebă dacă prietenii lui cu patru labe aveau să-l urmeze în apă sau dacă nu era mai bine să-i lege cumva de el, ca să rămână cu toții împreună. Dar cu ce?

Câinii se așezară în fața lui, ca și cum ar fi vrut să spună: „a fost distractiv. De-a ce ne mai jucăm, tataie?“ Cam îngenunche ca să-i mângâie pe cap, moment în care puma țâșni dintre pini într-o cursă pe viață și pe moarte și veni drept spre ei, cu ochii strălucind, acoperind solul pietros cu salturi lungi de șase metri.

56

Puma scoase din nou un răget cumplit și se repezi la țintele care acum stăteau grupate, cu gura larg deschisă, cu labele din față și ghearele rășchirate, proiectându-și silueta imensă pe fundalul cerului. Cam abia reuși să se arunce pe spate, în vreme ce câinii se lipiră instinctiv de sol, așa că felina ateriză în apă în loc să aterizeze pe vreunul dintre ei. Într-o fracțiune de secundă, bestia a fost luată de curentul puternic, chiar dacă încerca să revină pe sol, dând cu furie din labe, încă hotărâtă să le vină de hac. Stând pe spate, cu coatele în apă, Cam urmări șocat cum cuguarul dispare în tumultul negru al apei. Avu impresia că zărește căpățâna animalului răsărind deasupra apei ceva mai la vale, dar apoi o pierdu

iarăşi din vedere. După care pietrişul de sub el cedă şi se prăvăli în torent, luându-l şi pe Cam.

Cam îşi strigă câinii, dar aceştia rămaseră pe loc în vreme ce el era absorbit în mijlocul curentului sălbatic. Partea inferioară a trupului se strânse brusc parcă, din pricina senzaţiei de frig pătrunzător, iar plămânii refuzară să mai respire din cauza şocului termic.

„Înoată!" îi poruncea mintea lui, dar nimic nu mai funcţiona. Apoi genunchiul drept i se izbi de ceva sub apă. Se învârti pe loc într-o piruetă completă, ceea ce îl dezorientă total. Strigă iarăşi după câini să-l urmeze, dar nu-i putea vedea şi acum trebuia să se concentreze asupra ajungerii pe malul drept al râului şi asupra felului în care avea să iasă din curentul puternic din mijloc. Nu putea înota, ci doar plescăia apa, în vreme ce creierul încerca să se adapteze faptului că înainta în josul curentului, fără nici un control. Malul din dreapta lui era ca o ceaţă de copaci şi pietre. Îşi dădu seama că trupul începea să-i cedeze, strângând tot sângele de la extremităţi spre creier în încercarea de a lupta cu apa îngheţată. Hainele îl trăgeau şi ele în jos.

— Trebuie să meargă, trebuie să meargă, trebuie să meargă! începu el să recite printre dinţii încleştaţi.

Dădu din picioare ca să iasă din curent, dar râul îl rostogolea, şi de fiecare dată când el credea că se îndreaptă spre mal, constata că lucrurile nu stăteau aşa. Apoi auzi pe cineva strigând şi o zări pe Mary Ellen pe malul îndepărtat, alergând în josul apei şi ţipând la el.

Lovi o altă piatră, care de data asta îl țintui locului, generând un mic val care i se ridică deasupra capului. Pentru o fracțiune de secundă își zise: „E prea greu. Renunță, încetează cu lupta asta inutilă." Nu putea să respire, şi totuşi se relansă în bătălie, folosind piatra ca trambulină, şi astfel reuşi să se îndrepte spre mal. Lovi altă piatră, de această dată cu burta, şi se înfăşură în jurul ei. Nu mai putea să se îndrepte şi să înoate din nou. Îşi ținu capul deasupra apei şi izbucni într-un râs isteric. Curentul era suficient de puternic ca să-l țintuiască de piatră şi el nu putea face nimic în privința asta. Îşi simțea mâinile ca două cărămizi înghețate.

Ridică privirea şi văzu că nu era departe de mal, dacă ar fi reuşit să se desprindă de blestemata aia de piatră! În acea clipă zări două urechi negre venind prin apă spre el. Frack trecu pe lângă el, cu o expresie de groază pe chip. Cam întinse mâna după câine şi îl apucă de zgardă. Greutatea animalului îl dezlipi pe Cam de piatră şi o clipă mai târziu se treziră amândoi rostogolindu-se în ape puțin adânci în afara curentului principal. Mary Ellen se avântă în apă cu o creangă lungă în mâini. Cam se apucă de ea cu o mână şi, ținându-l pe Frack de zgardă cu cealaltă, reuşi să se tragă spre apă mică.

— Unde-i Frick? icni el, fără să dea drumul zgardei câinelui.

— Nu ştiu, strigă ea pe deasupra tumultului apei. Trebuie să te uscăm imediat. Eşti vânăt la față. Dă drumul câinelui!

Cam îşi desprinse degetele de pe zgarda lui Frack şi încercă să se ridice în picioare. Hainele ude păreau

să stea ca un linţoliu pe el şi Cam îşi dădu seama că avusese mare noroc că nu se înecase din pricina lor. Apoi Frack lătră şi sări prin apa mică, oprindu-se la marginea curentului principal. Cam se uită într-acolo. Prin mijlocul apei trecea Frick, dând din labe cu forţă, cu urechile ridicate ca nişte periscoape, dar mult prea departe în mijlocul apei. Cam strigă ca să-i atragă atenţia, dar câinele merse mai departe şi dispăru după un cot al râului.

Cam se ridică şi începu să alerge pe mal. Mary Ellen îl prinse din urmă în vreme ce el se împiedica îngrozitor. Muşchii picioarelor îi erau prea înţepeniţi ca să mai funcţioneze corespunzător. Apoi tunetele din minte deveniră mai puternice decât mugetul apei şi el leşină.

Când se trezi, o văzu pe Mary Ellen Goode venind spre el cu un braţ de vreascuri. Fusese aşezat în poziţie şezândă şi cu spatele lipit de o piatră mare, iar Mary Ellen făcuse focul chiar în pietrişul de pe malul apei. Soarele nu mai strălucea pe cer, ci era învăluit într-o ceaţă rece şi fumurie. Haina lui se odihnea alături de el, bocancii stăteau înfipţi în nişte pari, iar Frack şedea de cealaltă parte a focului, uitându-se cu atenţie la el. Îl durea genunchiul şi se simţea ca şi cum ar fi primit mai multe lovituri în stomac, dar extremităţile corpului răspundeau la comenzi. Partea din faţă a hainelor de pe el părea umedă şi rigidă, iar pe spate continua să şiroiască apa. Cam se scutură de frig, tuşi şi scoase nişte apă pe gură.

— Bun venit înapoi, zise Mary Ellen, lăsând surcelele în apropiere de foc. Am crezut că vom fi obligaţi să te abandonăm aici.

Arătă cu bărbia spre norul negru imens care se profila deasupra crestelor.

— Vreun semn de viață de la celălalt câine al meu? întrebă Cam.

— Nu încă, dar înota cu putere. Probabil că şi puma a supraviețuit.

— Ai văzut-o?

— Preț de o secundă, răspunse Mary Ellen. Aveam binoclul ațintit asupra ta când ai ieşit în zona aia. Încercam să-mi dau seama cum să-ți atrag atenția, dar nu mi-am adus nici o armă cu mine. A fost cât pe-aci să o pățeşti.

— Am mai trecut prin asta, zise Cam. Marshall unde e?

— La tabără, cu telefonul prin satelit, încercând să aducă elicopterul încoace. Vremea s-a stricat mai repede decât ne aşteptam. Unde e sergentul tău?

Cam se mulțumi să clatine din cap. Nu avea chef să discute despre asta acum.

— L-ai găsit?

— El m-a găsit pe mine. Acolo m-am dus noaptea trecută.

Ea dădu din cap:

— Ne-am dat seama de asta când am dat de două şiruri de urme. Marshall a crezut că te-ai decis să pleci de unul singur. Am fost dezamăgită. Voiam să merg acolo cu tine. Să văd dacă e adevărat totul.

Cam se gândi la aparatul foto din haină, dar decise să păstreze acest lucru secret deocamdată. Mai degrabă se îndoia că filmul supraviețuise apei, chiar şi cu îmbră-

cămintea de protecție. În definitiv, era doar un aparat ieftin, bun de aruncat după folosire.

Mary Ellen se ghemui lângă foc și agită tăciunii.

— Am auzit focurile de armă, continuă ea. Până atunci râul se umflase însă. Nu aveam cum să trecem dincolo.

— Nu-ți face griji în privința asta, zise Cam. Ne-ai scos pe mine și pe Frack din apă. Mulțumesc.

Apoi Cam începu să tremure fără să se poată stăpâni.

Ea veni pe după foc, se așeză lângă el și îl luă în brațe. Cam se abandonă căldurii trupului ei și Mary Ellen îl ținu așa până când el încetă să mai tremure. După care, auzind amândoi strigăte din depărtare, se despărțiră.

Marshall veni de-a lungul pajiștei și se așeză lângă foc.

— Trei ore, rosti el. Se uită la Cam și la câine: Înțeleg că ați înotat zdravăn. Unde e sergentul?

Cam se uită la curentul de apă și spuse doar că sergentul Cox murise. Ceilalți doi se uitară surprinși la el.

— Adică e în râu? întrebă Marshall, privind pieziș la apă.

— Da, răspunse Cam.

O pală bruscă de vânt rece îi determină să se uite spre creastă, unde frontul atmosferic care se apropia arăta ca un val imens și negru. Cam avu impresia că zărește un fulger undeva, în dreapta lui. Peretele stâncos dinspre est își schimba culoarea în lumina soarelui.

— Cât de înaltă e creasta aia? se interesă el.

— Cam o mie cinci sute de metri, răspunse Marshall. O altă pală de vânt suflă dinspre pajiște în direcția

frontului care se apropia, lipind de sol iarba: Trei ore înseamnă că vom fi la limită. M-au întrebat dacă am putea să evităm pasajul frontal. Le-am răspuns că nu.

— Bun răspuns, replică Mary Ellen. Studie iarăşi norul imens. Presupun că am putea, dacă ei vor fi nevoiți să anuleze misiunea. Numai că porcăria aia se va dezlănțui oribil când va ajunge în partea asta. Se întoarse către Cam: Poți să mergi?

El îi răspunse că da.

— Bine. Trebuie să ne întoarcem la tabără ca să ne pregătim pentru plecare.

Cam se ridică cu greu în picioare, gemând când se lăsă cu greutate pe genunchi, apoi îl ajută pe Marshall să stingă focul. Nu-i fu greu, căci râul ajunsese la mai puțin de doi metri de locul unde stătea el. Cam se uită pentru ultima dată în josul apei după Frick, dar nu văzu nimic. Ura gândul să o lase singură acolo.

— Puteți voi să vă ocupați de tabără? întrebă el. Aş vrea să mă duc după câine.

Marshall se uită la Mary Ellen, care încuviință.

— Bine, acceptă el, dar să te întorci în două ore – maximum. Şi dacă vezi chestia aia că începe să coboare pe pantă, *ia-o la fugă* înapoi spre tabără. Îți vine să crezi sau nu, vârfurile crestelor sunt cam la douăzeci de kilometri depărtare, dar furtuna aia ar putea izbucni ca o avalanşă.

Cam îşi luă haina udă şi îşi puse bocancii, apoi se duse să o caute pe Frick.

Două ore mai târziu urca panta înapoi către polițiştii care îl aşteptau, cu Frack alături de el, dar fără Frick.

Cercetase malul, mergând în josul apei timp de o oră, apoi întorcându-se cu mari ezitări. Cerul devenise cenuşiu întunecat, pe măsură ce norul care se apropia începea să coboare panta muntelui. Temperatura crescuse un pic şi aerul mirosea a umed. Îşi pusese iarăşi haina pe el; materialul aproape se uscase. Îşi simțea capul ca atunci când îl păştea o răceală groaznică. Polițiştii desfăcuseră şi împachetaseră cea mai mare parte a taberei, dar lăsaseră cortul mai mare montat în caz că vremea rea reuşea să devanseze elicopterul. Mary Ellen îi dădu lui Cam o cană cu supă fierbinte preparată la primus.

— N-am avut noroc, zise el cuprinzând cu palmele cana fierbinte din metal. Ea îi dădu şi un sandviş şi, după ce el îşi termină supa, Cam mâncă jumătate, apoi îi dădu cealaltă jumătate lui Frack, care aştepta în afara cortului: N-am găsit nici un cadvru, însă, continuă el. Cu excepția unei căprioare.

— Mary Ellen spune că a zărit o felină, zise Marshall. Aşa că povestea asta a devenit oficială de-acum.

Cam dădu din cap. Continua să nu vrea să vorbească despre ce i se întâmplase lui Kenny. Marshall îşi drese glasul.

— Va trebui să întocmim un raport, începu el.

— Ştiu, replică Cam. Iar eu vă voi descrie totul la momentul potrivit. Aveți un telefon sigur la post?

Marshall râse:

— Ne ocupăm de paza parcului, îți aduci aminte?

— Găseşti unul la Biroul Şerifului, zise Mary Ellen.

Cam dădu din cap.

— Voi face un raport după ce ne întoarcem. Ce-ar fi să ascultați și voi atunci? Mă scutește să repet lucrurile.

— E bine, acceptă Marshall. Adică, știu că noi nu...

Cam i-o reteză:

— Ba da. Trebuie să aflați chestia asta. Colegul meu a fost ucis de felina aia.

Marshall clipi:

— O! reuși el să îngaime.

— Dar n-a fost vina ei, continuă Cam. Kenny o hăituia.

— O, Doamne! făcu Marshall. Prin urmare, chestia asta e adevărată?

Auziră toți trei simultan zgomotul elicopterului care se apropia și care le curmă conversația. Ieșiră din cort și începură să-l desfacă. Vântul creștea în intensitate și pe partea lor de creastă norul imens coborâse, deși nu părea să aibă încă intenția de a se năpusti spre ei.

Elicopterul apăru dinspre est, dădu ocol zonei o dată, se puse în linie cu direcția vântului care mătura pajiștea, apoi ateriză exact în locul unde fusese tabăra. Era același echipaj care îi adusese sus.

Începură să arunce bagajele în carlingă imediat ce copilotul deschise trapa, ghemuindu-se ca să stea sub palele rotorului. Cam zări clar acum un fulger dincolo de creastă, în interiorul canionului, care între timp se întunecase ca noaptea. După ce toate bagajele ajunseră la bord, îl urcară pe Frack și apoi se suiră și ei. Copilotul aruncă o ultimă privire peste zona de aterizare, vorbi în sistemul de comunicații, apoi sări la bord. Închise

trapa şi verifică dacă toată lumea îşi pusese centura de siguranţă.

Aparatul de zbor se înălţă uşurel şi imediat se îndreptă spre râu. Cam privi peste pajiştea acoperită de zăpadă şi zări forma de neconfundat a unui ciobănesc german gonind peste zăpada îngheţată în urmărirea elicopterului. Strigă spre copilot şi apoi arătă sub ei. Copilotul privi afară şi rosti ceva în sistemul de comunicaţii. Între timp, Frack îşi zărise partenera pe fereastră şi începuse să latre. Copilotul ascultă şi apoi clătină din cap.

— Nu merge, strigă el. Pilotul spune că trebuie să plecăm.

— Pe dracu'! ripostă Cam. Nu o puteţi lăsa aici să moară de foame.

Copilotul încercă din nou să-şi convingă colegul, pe măsură ce elicopterul se înălţa. Sub ei şi acum în spatele lor, Frick încerca în zadar să ţină pasul, ca şi cum ar fi ştiut că ei sunt în aparatul acela de zbor.

Copilotul făcu o faţă dezamăgită şi clătină iarăşi din cap. De această dată, Cam îşi desfăcu centura de siguranţă, se ridică, îi făcu semn lui Frack să îl urmeze, trecu peste copilot şi deschise trapa dintre compartimentul echipajului şi carlingă. Îi făcu iarăşi semn lui Frack şi câinele trecu prin uşă şi începu să facă pe monstrul rău faţă de cei doi piloţi: lătrături furioase, colţi dezveliţi, împroşcături cu salivă. Cam fu obligat să se sprijine de ceva când elicopterul se agită cu violenţă de două ori, după care, pricepând mesajul, pilotul întoarse aparatul de zbor şi se pregăti să îl lase iarăşi pe sol. Cam îl rechemă pe Frack în cabină, ignorând expresia de uluială de pe

chipul copilotului. Avu chiar impresia că o zăreşte pe Mary Ellen zâmbind din spatele ochelarilor ei mari de soare.

Aterizară din nou şi copilotul deschise trapa de exterior. Cam sări afară şi o chemă pe Frick, care se găsea la peste o sută de metri depărtare, dar continua să alerge. Câinele se forţă mai tare şi reuşi să sară chiar prin trapă după ce ajunse acolo, cu ghearele agăţându-se de puntea metalică. Cam reveni la bord şi îşi puse din nou centura de siguranţă, după ce fu bine lins de amândoi câinii. Elicopterul decolă din nou cu un salt furios. Urmă o discuţie aprinsă între pilot şi copilot, care se uita la Cam şi la cei doi câini. Cam îşi scoase revolverul din haină şi se apucă să scoată din cămară cartuşele golite. Copilotul se opri din vorbit când zări arma, şi pentru restul zborului până în Pineville rămase cât putea de departe de pasagerii săi, cu vizorul de protecţie contra luminii solare tras complet peste faţă. În spatele lor, norul de furtună se revărsă în sfârşit peste creastă şi îngropă Chop în prima furtună adevărată din acea iarnă. Cam se strânse mai bine în hainele sale încă umede, amintindu-şi senzaţia pe care o simţise când Mary Ellen îl cuprinsese strâns în braţe. Trecuse deja atât de mult de atunci!

57

Cu un tremurat violent, Cam se trezi în camera lui de motel şi se gândi câteva clipe bune ca să-şi amintească

unde se găsea. Îi dăduse raportul lui Bobby Lee din Biroul Şerifului din ţinutul Carrigan şi, după cum promisese, îi lăsase pe cei doi poliţişti să asculte raportul său legat de ceea ce păţise Kenny sus pe munte. Şeriful ascultă până la capăt şi îi spuse lui Cam să se întoarcă în Triboro a doua zi. Îi găsiră o cameră la motel, unde el se prăbuşise pe pat după ce îi spusese lui Mary Ellen că se va întâlni cu ea în acea seară la un bar.

Acum îl durea capul, îl dureau rău genunchii şi era destul de convins că avea temperatură. Încercă să se uite la ceas, dar avea probleme cu aprinsul luminii ecranului. Hotărî să facă o baie fierbinte ca să scape de răceală. După aceea se băgă la loc în pat şi se acoperi cu tot ce putea. Apoi camera deveni insuportabil de fierbinte, aşa că se sculă şi dădu drumul aparatului de aer condiţionat la maximum. Zăcu acolo, dorindu-şi să fi avut o aspirină la dispoziţie, apoi începu să vorbească cu sine cum putea reuşi să ajungă la o farmacie. După aceea auzi voci afară. Cineva ciocăni în uşă, o dată, şi încă o dată. În cele din urmă, uşa se deschise dinafară şi înăuntru pătrunseră recepţionerul motelului, extrem de îngrijorat, şi Mary Ellen Goode.

— Cioc, cioc! rosti ea când intră în cameră.

Cam schiţă un zâmbet şi încercă să spună ceva, dar reuşi doar să clănţăne din dinţi. Mary Ellen începu să tremure în camera friguroasă şi închise aerul condiţionat. Îi mulţumi recepţionerului şi acesta ieşi, închizând uşa în spatele lui.

— Uită-te la tine, zise ea, clătinând din cap. M-ai lăsat baltă, să ştii.

— Câ...cât e ceasul? îngăimă Cam.

— Unsprezece şi jumătate, răspunse ea.

Găsi cheia de la camera lui şi îi spuse că avea să se întoarcă de îndată. Douăzeci de minute mai târziu îi dădu să înghită o pastilă şi îl făcu să bea o întreagă sticlă de apă.

— Mulţumesc că ai trecut să vezi cum mă simt, zise el. Nu am mai zăcut în halul ăsta niciodată.

— Se cheamă „şoc post-traumatic", explică ea. Vedem asta tot timpul după o operaţiune de salvare. Oamenii supravieţuiesc datorită adrenalinei care îi menţine alerţi, dar corpul îşi cere drepturile după aceea. Ezită: Îmi pare rău de colegul tău.

Cam dădu din cap, chiar dacă îl durea cumplit.

— Era un om bun şi un poliţist pe cinste, zise el. Încă nu-mi vine să cred.

— Că se număra printre ei?

Cam răspunse afirmativ. Pastila începea să dea rezultate. Din camera de alături se auzeau zgomote: o voce masculină înfundată şi un chicotit de fată.

— Kenny mi-a spus că totul a fost adevărat. Că ei l-au ajutat pe James Marlor să-i prăjească pe ăia doi. Erau mândri de ceea ce făceau.

— Şi judecătoarea?

— Nu, răspunse el. A spus că nu ei au omorât-o. Apoi, chiar la final, a rostit ceva ce n-are nici un sens. Ceva despre privitul în oglindă. Cred că era doar delirul de final.

— Şi tu te simţi ca naiba deoarece ai fost obligat să-l abandonezi acolo.

Cam dădu din cap:
— Mda. Ştiu că nu puteam face nimic, dar nu-ţi abandonezi niciodată colegii în suferinţă.
— Era încă în viaţă când ai ieşit de acolo?
— Păi nu, dar totuşi...
Zgomotele de alături deveniseră mai înfocate şi mai puţin frivole.
— Ei se distrează mai bine ca noi, zise Cam, schiţând un zâmbet.
Zâmbetul ei lumină încăperea:
— Voi, bărbaţii... Nu renunţaţi niciodată, nu-i aşa? Uite sticluţa cu pastile şi va trebui să mai bei o sticlă cu apă. Vrei să încerci să mănânci micul dejun?
El se gândi la micul dejun şi stomacul i se răzvrăti. Mary Ellen păru să sesizeze reacţia lui. Apropie coşul de gunoi de pat.
— Scuze că am abordat subiectul, ca să mă exprim aşa, zise ea. Ce-ar fi să mă suni când te pui pe picioare? Mă întorc cu tine după anchetă, dacă tu crezi cu adevărat că-ţi pot fi de ajutor.
El dădu din cap. Nu avea încredere în stomacul lui acum. Închise ochii. Mai era ceva ce ar fi vrut să-i spună lui Mary Ellen, dar nu-şi putea aduce aminte ce anume. Apoi luminile se stinseră şi el auzi uşa închizându-se. În camera alăturată situaţia ajunsese la un soi de punct culminant. „Unii tipi chiar au noroc cu carul pe lumea asta“, îşi spuse el.

58

— Să te uiți în oglindă? se miră Jay-Kay. Dacă mă uit într-o oglindă, mă văd pe mine însămi.

Şedeau în livingul apartamentului ei din Charlotte. Cam şi Mary Ellen se înapoiaseră în Triboro şi se întâlniseră cu Bobby Lee şi Steven Klein. Şeriful manifestase un interes maxim pentru tot ce avea ea să spună despre povestea lui Cam. Apoi, ei trei, mai puțin procurorul, se duseseră în Charlotte la cererea agentului special McLain de la biroul FBI din Charlotte. Cam îl pusese la curent pe McLain cu evenimentele din ținutul Carrigan. McLain luase notițe fără să comenteze, aşa cum procedaseră şi ceilalți doi agenți speciali care participaseră la întrevedere. Cam se simțise destul de neplăcut când văzuse că federalii nu spuneau nimic, dar Bobby Lee nu părea prea îngrijorat. Luaseră o pauză de cafea, şi McLain dispăruse câteva minute. La întoarcere sugerase cu voce şoptită ca şeriful, Cam, Mary Ellen şi el să se revadă în apartamentul lui Jay-Kay peste o oră.

Cam resimțea încă dureri în urma diverselor contuzii pricinuite de pietrele râului şi fu obligat să se ridice şi să se plimbe în jurul mesei pe măsură ce vorbea, dar, din fericire, febra îi dispăruse în cursul nopții.

— A fost, practic, ultimul lucru pe care l-a spus, rosti el. Ajunsese să delireze destul de mult. Blestemăția aia i-a scos, practic, mațele.

Şeriful era vizibil supărat din pricină că îl pierduse pe Kenny şi încă şi mai supărat că trupul lui fusese

abandonat în munți. O întrebase deja pe Mary Ellen dacă exista vreo şansă de recuperare a cadavrului, iar ea îi răspunsese că nu până în primăvara următoare. Iar până atunci, evident...

— A recunoscut el în mod clar că a ajutat la executarea celor doi jefuitori? întrebă McLain.

Cam dădu din cap:

— Fratele lui a construit scaunul şi a comis fapta, dar Kenny l-a pus pe urmele celor doi. Bănuiesc că ajutorul lui a fost mai mare decât a recunoscut el, dar nu vom şti niciodată în ce mod. Cu toate astea, a insistat cu înverşunare că atentatul cu bombă a aparținut altcuiva.

McLain se încruntă gândindu-se la cele aflate de la Cam, ceea ce îl făcu pe acesta să se întrebe ce poziție ocupa pe lista de suspecți a FBI-ului.

— Şi scaunul? se interesă McLain. Unde e?

— Pe afară, pe undeva. Marlor a spus că le-a dezvăluit oamenilor care l-au ajutat unde e.

— Bine, rosti şeriful. Avem doi suspecți, pe baza cercetărilor domnişoarei Bawa. Apropo, nici unul din cei doi nu a fost rănit în ultima vreme.

— Grupul se presupune că are doar şapte membri, zise Cam. Avem doi suspecți, plus Kenny şi Marlor. Asta înseamnă trei necunoscuți. Unul dintre ei ar putea fi rănit. Jay-Kay, cercetările tale au luat şi asta în calcul? Răni căpătate în timpul serviciului, concedii medicale?

— Da şi nu, replică ea. Informațiile medicale au o natură mai aparte față de dosarele privind concediile şi prezențele la lucru, dar cred că agenția statală care se

ocupă cu asta sau companiile de asigurări mă vor ajuta în această privință.

— Ei știu? întrebă șeriful.

Jay-Kay se mulțumi să zâmbească. Șeriful nu insistă.

— Să revenim la chestia cu oglinda, zise Cam. Să presupunem că totuși Kenny spunea adevărul.

— De ce ar fi început acum? se repezi șeriful, morocănos.

— Ca o confesiune pe patul de moarte? sugeră Cam. Nu avea nimic de câștigat dacă mințea. A jurat că nu ei au plănuit atentatul cu bombă de la casa lui Annie. Apoi a zis: „Spune-i lui McLain: «privește în oglindă»". Se întoarse către McLain, care privea absent podeaua: Ce crezi că a vrut să spună?

McLain se uită brusc la el:

— Ce ai spus?

— Am spus: „Ce crezi că..."

— Nu... cuvintele sergentului.

— „Spune-i lui McLain..."

— Da, zise el. Are sens. Ceva mai devreme ai zis: „spune-le lor". La naiba, la naiba, *la naiba*!

Bobby Lee se aplecă în față:

— Există un al doilea grup?

— Și? zise McLain, cu o expresie bolnăvicioasă pe chip.

— Și asta este compusă din agenți federali, replică Bobby Lee.

McLain dădu încet din cap.

— Știați chestia asta, nu? întrebă Cam de unde se afla, în apropiere de fereastră. Bănuiați deja ceva, nu?

McLain ezită, apoi dădu iarăşi din cap.

— Motiv pentru care aţi intrat brusc într-un con de umbră.

— Aveam aceeaşi problemă pe care şeriful o avea pe plan local, zise McLain. Nu ştiam în cine să am încredere. Agenţii ăia de la întâlnirea de azi? Sunt detaşaţi aici temporar de la Washington. După ce mi-aţi povestit despre atentatul cu bombă, am pus la treabă oamenii noştri de la Standard.

— Iar mie, în vreme ce efectuam o căutare pe web ca să găsesc conexiunile lui James Marlor cu biroul tău — îi zise Jay-Kay lui McLain — mi s-a spus să nu mă mai deranjez cu conexiunile federale, deoarece el nu se regăsea în nici una din bazele de date cu infractori la nivel naţional şi nici măcar în baza de date AFIS (Sistemul Automat de Identificare după Amprente). Mi-au spus că au căutat ei deja. Nu am verificat niciodată chestia asta.

McLain gemu:

— Ar trebui să fie în AFIS, zise el. A fost în serviciul militar. Tuturor militarilor li se iau amprentele.

— În căutările tale, Jay-Kay, ai rămas exclusiv în sistemul de informaţii de stat? întrebă Cam.

Ea dădu din cap.

— Vrea să-mi spună cineva şi mie ce se petrece aici? interveni Mary Ellen.

McLain o ignoră. Cam îşi zise că agentul arăta ca şi cum avea să se confrunte cu o execuţie de tip birocratic, şi poate că aşa şi era. Hăitaşi justiţiari din birourile şerifilor însemnau una, dar justiţiari şi în FBI?

— Chestia asta e mai rea decât am crezut, zise McLain. Uite ce propun eu: Jay-Kay, îi poți permite ofițerului Goode să stea aici cu tine? Nu cred că ea ar trebui să se întoarcă în Triboro chiar acum.

— De ce ar fi mai în siguranță aici, în Charlotte? se miră Cam.

— Deoarece dumneata l-ai pierdut pe sergentul Cox, replică McLain. Oamenii vor fi supărați. Şi au văzut-o venind încoace cu tine.

— Şi de ce aş fi în vreun pericol? întrebă Mary Ellen.

— Probabil că nu eşti, Miss Goode, replică McLain. Dar până când şeriful aici de față şi cu mine nu rezolvăm problema celor implicați în porcăria asta, aş prefera să te am în apropierea mea. Şerif Baggett, suntem de acord în privința asta?

— Categoric, replică Bobby Lee. În mod evident, crezi că aceste două grupuri de hăitaşi se cunosc între ele?

— Da, răspunse McLain. Iar combinația e mortală. Mă întreb însă dacă vreunul dintre oamenii noştri a făcut chestia asta cu hăituirea. Mă gândesc la oamenii din biroul nostru, şi nu-mi vine nici un chip în minte.

— Poate că nu oamenii dumitale sunt implicați, interveni Cam. Poate e vorba de oameni din ATF, DEA, CIA. Poate fi oricine.

Întâlnirea luă sfârşit, cu Mary Ellen convenind să rămână în apartamentul lui Jay-Kay, în vreme ce Cam şi şeriful se întoarseră în Triboro. McLain promise să ia legătura cu ei a doua zi, când avea să le propună şi un plan de acțiune.

59

A doua zi a fost ocupată de şedinţe la care Cam a participat în încercarea de a descâlci consecinţele administrative ale morţii unui poliţist în circumstanţe extraordinare. McLain nu i-a telefonat ca să-i spună planul lui de acţiune, iar şeriful i-a spus că procurorul districtual Steven Klein îl sfătuise să aştepte ca federalii să preia iniţiativa. Cam a vorbit cu Mary Ellen o singură dată la amiază ca să se asigure că ea era bine, şi a descoperit astfel că Mary Ellen îşi petrecuse ceva timp cu Jay-Kay cercetând cum sistemele de computere dezvăluie misterele din spatele unor sisteme de date statale, aşa-zis sigure.

La sfârşitul zilei, Cam se postă în faţa biroului lui Bobby Lee şi aşteptă. Şeriful îl chemă, în sfârşit, la ora 6.30.

— Cum stăm? întrebă Cam fără nici un fel de ceremonie.

— Ai avut o zi bună, domnule locotenent? replică Bobby Lee. Pentru că eu am avut o zi minunată. Vrei să auzi mai multe despre minunata mea zi?

Cam se aşeză.

— Povestiţi-mi despre ziua dumneavoastră şi o să vă povestesc şi eu cum a fost ziua mea, zise el.

Şeriful schiţă un zâmbet:

— JFC*, zise el, ceea ce însemna o adevărată înjurătură pentru Bobby Lee. Am mâncat alfabetul cu

---

* JFC-Jesus Fucking Christ – pe nenorocitul de Iisus Hristos (traducere aproximativă). (n.tr.)

lingura de supă toată ziua, de la o oră la alta: FBI, SBI, ATF, ADA*, ME**, IA*** şi aşa mai departe. După socoteala mea, singura care a lipsit azi a fost CIA. La tine cum a fost?

— Cam la fel, răspunse Cam. Mi-am cheltuit o groază de timp cu ţinerea zvonurilor sub control. McLain nu a sunat?

— Nu. Au sunat câţiva indivizi care se ocupă cu diverse analize din clădirea Hoover din Washington****. Cred că sunt gata să pun bazele propriului meu grup de hăitaşi justiţiari. Făcu o pauză, apoi deveni mai serios: Oamenii cum reacţionează?

— Minţile curioase vor să afle totul, răspunse Cam. Iar eu, personal, am parte de mai multă răceală decât vreodată până acum. Ca şi cum mi s-ar spune: „Tu ai fost acolo, în ultimul lui ceas. Unde e prietenul nostru?"

Şeriful se ridică în picioare şi se duse până la unica fereastră din încăpere. Luminile din parcare erau aprinse şi, cu toate acestea, afară erau parcate destul de multe autoturisme personale.

— Îţi pot spune că ai procedat corect, zise el. Dar asta te va încălzi prea puţin data viitoare când vei intra în birou. Kenny Cox a stârnit valuri serioase aici. În ciuda a ceea ce făcea el.

---

* Agenţia Anti-drog. (n.tr.)

** Ministry of Environment – Ministerul Mediului. (n.tr.)

*** Internal Affairs – Afacerile Interne. (n.tr.)

**** Sediul central FBI. (n.tr.)

— Poate chiar *datorită* acestui lucru, răspunse Cam. Este foarte posibil să nu mai pot rămâne la birou după ce se termină această poveste.

Bobby Lee se uită ciudat la el:

— S-ar putea să ai dreptate aici, domnule locotenent. Tu te-ai întors. Kenny Cox, nu. Oamenii își vor aminti chestia asta.

Fură întrerupți de un apel telefonic. Șeriful ridică receptorul și se identifică. Ascultă un minut, scrise ceva pe o hârtie și apoi spuse:

— Bine.

Apoi închise.

— Era centrul de operațiuni, anunță el. Se pare că aceia care răspund la apelurile oamenilor au primit un telefon prin care eu eram sfătuit să-mi verific e-mail-urile. Spunea că, dacă ne-au plăcut imaginile în care erau prăjiți cei doi ticăloși, vom îndrăgi și acest mesaj.

Cam simți că îl ia cu frig în vreme ce șeriful se duse la computer, deschise programul de mesagerie, se uită la el câteva clipe, apoi începu să descarce un e-mail. Cam veni în spatele lui să privească. Era un filmuleț, iar scenariul era la fel ca înainte: un ecran negru, pe care un scaun electric care se ivea din întuneric.

— O, la dracu'! exclamă Cam cu voce moale.

Personajul de pe scaun purta glugă, ca și înainte. De asemenea, se auzea bâzâitul de fundal, ceea ce făcea ca unul din difuzoarele computerului să vibreze. Apoi se auzi vocea distorsionată electronic:

— Cu toții să se ridice, începu vocea, maimuțărind formula de început a unui proces. Bâzâitul se amplifică,

apoi se diminuă uşor: Spune-i locotenentului că are ceva ce ne aparţine şi vrem înapoi ce e al nostru.

— Ce mama dracului? făcu Bobby Lee. Se referă la tine?

„Aşa se pare", îşi zise Cam. În acelaşi timp, observă că vocea spunea „noi" în loc de „eu".

— Locotenentul are un prim-plan care ne aparţine. Nu el l-a câştigat. Îl vrem înapoi. Vom face schimb. Fotografia din prim-plan pentru tipa asta.

Şi, în timp ce se auzeau aceste cuvinte, o mână înmănuşată se ivi din spatele scaunului şi ridică gluga de pe faţa persoanei de pe scaun, lăsând să se vadă chipul îngrozit al lui Mary Ellen Goode.

Cam simţi o lovitură în pântece. Chestia asta nu trebuia să se întâmple cu nici un chip.

— Faţa asta pentru prim-planul nostru. Iar Richter este cel care se va ocupa de schimb. Îi vom comunica unde şi când. Jucaţi corect, altfel ea va fi prăjită.

Ecranul se estompă încet până ce deveni negru, lăsându-i pe Cam şi pe şerif să se uite şocaţi la el.

Cam îi explică repede lui Bobby Lee ce însemna termenul de „prim-plan" pentru hăitaşi. Apoi îşi aminti ceva: adusese înapoi aparatul foto al lui Kenny. Habar n-avea dacă filmul dinăuntru mai era bun de ceva după lupta cu apa, dar aparatul era intact din punct de vedere fizic şi se găsea sus, în biroul lui. Îi povesti totul lui Bobby Lee.

Şeriful se uită prostit la el. Îşi drese glasul cu grijă, ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete vocea, apoi îl trimise pe Cam să aducă aparatul foto astfel ca oamenii de la

laborator să încerce să salveze ce se mai putea din pozele făcute. Cam se conformă, îi dădu aparatul unui tehnician, apoi se întoarse în biroul şerifului.

Bobby Lee sună la biroul lui McLain. Devie convorbirea pe difuzoarele aparatului. Agentul special McLain nu era disponibil momentan.

— Atunci faceți-l disponibil, se rățoi Bobby Lee, surprinzându-l pe Cam cu atitudinea lui. Asta nu e o cerere. Şi aş aprecia dacă ați face-o acum.

Aşteptară cinci minute, în cursul cărora Cam o sună pe Jay-Kay. Nici un răspuns. În cele din urmă, McLain veni la aparat. Bobby Lee îi povesti ce se întâmplase. McLain înjură şi anunță că va trimite câțiva oameni la clădirea lui Jay-Kay.

— Ştiți despre ce e vorba, nu? întrebă şeriful.

— Îl vor pe locotenentul Richter, nu pozele, răspunse McLain.

— Exact. Iar noi nu jucăm un astfel de joc.

Gândindu-se la chipul alb al lui Mary Ellen, Cam vru să spună ceva, dar Bobby Lee i-o reteză scurt cu un gest din mână.

— Cred că e nevoie să aducem o echipă în Triboro, zise McLain.

— În ținutul Manceford nu obişnuim să negociem cu cei care iau ostatici, domnule agent, replică Bobby Lee cu răceală. Vorbim cu răpitorii o singură dată, ca să le dăm de veste cum stau lucrurile, iar dacă ei nu se supun, îi ucidem. Pe toți.

— Trebuie să venim acolo, domnule şerif, insistă McLain.

— Eu cred că trebuie să vă găsiți consultantul. Nemernicii ăştia au pus mâna pe polițist, dar unde e vrăjitorul vostru?
— La treabă, răspunse McLain. Dar eu continui să cred că trebuie să venim acolo.
— Atunci faceți-o repede, răspunse Bobby Lee.
Apoi închise şi îi sună pe cei de la Operațiuni Speciale ca să adune o echipă SWAT. Cam hotărî că venise vremea să se ducă în parcare şi să ia o gură de aer proaspăt. Cum stătea el acolo, din laboratorul criminaliştilor aflat în clădirea Walker, din cealaltă parte a parcării, ieşi tehnicianul de laborator, cu un plic în mână. Îl văzu pe Cam şi se îndreptă spre el ca să-i dea plicul.
— Pozele nu s-au distrus, zise omul. Aparatele astea sunt rezistente la apă, chiar dacă sunt ieftine. Chestia aia a mai fost protejată şi cu îmbrăcăminte de protecție, iar cartuşul cu filmul era sigilat contra pătrunderii luminii. Privi în jur, ezitând: Trebuia să fii curajos peste măsură ca să faci astfel de instantanee, adăugă el.
— Habar n-ai tu, replică Cam.
— Asta a pățit sergentul Cox?
— N-am nici un comentariu de făcut, zise Cam, deşi din cap încuviința.
— *La naiba*! rosti tehnicianul, cuprins brusc de un fior.
Cam îi mulțumi şi deschise plicul. Fu surprins să constate că înăuntru se găseau vreo două duzini de fotografii de format opt pe zece.
Unele dintre ele erau instantanee panoramice din masivul Smokies, apoi câteva imagini de aproape ale

urmelor de labe lăsate în nisipul şi noroiul de lângă râu, alte imagini ale pantelor stâncoase şi câteva instantanee cu peretele din Chop, în care se vedea intrarea în peşteră. Apoi urmau pozele dramatice: felina ieşind la buza peşterii, îmbăiată în lumina blițului şi deja încordată în vreme ce Kenny se apropia de ea; un instantaneu voalat al feței animalului, luat probabil atunci când Kenny ajunsese la mai puțin de trei metri distanță; un al doilea instantaneu, foarte prost, cu Kenny balansându-se înapoi, urmat de altul în care felina umplea întregul cadru în vreme ce sărea asupra lui Kenny. După acestea veneau instantaneele care demonstrau eforturile lui Cam de a orbi felina, cele mai multe luate fără fixare pe obiectiv, cu excepția unuia superb, în care animalul se vedea perfect în centru. În fundal se vedea şi o parte dintr-un câine. Mai existau câteva instantanee supraexpuse, apoi o ultimă fotografie cu un foc de tabără.

Cam o studie cu atenție pe aceasta. Lumina nu era excelentă, iar oamenii din jurul focului de tabără purtau cu toții cagule, cu excepția unui singur individ: White Eye Mitchell.

Hăitaşii?

Cam privi cu atenție ochii tuturor, încercând să recunoască pe cineva după trăsături. La un moment dat a avut impresia că unul dintre personaje seamănă cu Kenny, dar apoi îşi aminti că acesta făcuse probabil fotografia. Şi totuşi, Cam recunoştea acei ochi. Indivizii erau îmbrăcați cu haine de vreme rece, aşa că nu putea spune prea multe despre forme şi dimensiuni. Studie hainele umflate şi şepcile lor, căutând ceva cunoscut, cum ar fi

fost un dispozitiv din dotările poliției sau o insignă. În afară de White Eye, în jurul focului stăteau patru oameni. Plus cel care făcuse poza erau cinci, aşa că doi lipsiseră de la petrecere. Habar n-avea când fusese făcută acea fotografie.

Se grăbi să intre înapoi în clădire, unde îi arătă pozele şerifului.

— FBI-ul va încerca cu disperare să pună mâna pe chestiile astea, zise Bobby Lee. Cel puțin până îi înşfacă pe nemernicii ăştia. Ceea ce probabil explică de ce McLain vrea ca noi să nu întreprindem nimic până când nu vin ei aici.

— Trebuie să-mi verific e-mail-urile, zise Cam, ca să văd dacă au început jocul.

— Ai înțeles ce am spus mai devreme? zise şeriful. Ăştia nu vor pozele. Te vor pe tine. Dacă te scot din ecuație, nu va mai exista nimeni care să ateste existența vreunuia din grupurile de hăitaşi. Iar dacă reuşesc să facă asta, se pot descotorosi fără probleme de prietena ta polițistă.

— Poate că agenții federali nu ar fi dezamăgiți de un asemenea rezultat, răspunse Cam.

Şeriful clătină din cap:

— Nu, nu pot crede asta. Vor vrea să dețină controlul asupra poveştii, dar nu-şi vor dori o operațiune de acoperire a urmelor.

— Cred că au stabilit deja contactul între cele două grupuri. Trebuie să ne mişcăm repede, nu să aşteptăm alte şedințe. Mary Ellen e în mare belea. Eu nu pot aştepta cu mâinile în sân.

— N-ai folosit cea mai bună expresie, domnule locotenent, dar nu te contrazic. Din punct de vedere profesional, lucrul pe care îl am eu de făcut este să te dau la o parte şi să pun pe altcineva să se ocupe de chestia asta — din cauza identităţii ostaticului.

Cam dădu din cap, apoi se gândi la ceva:

— Bine, suspendaţi-mă din funcţie. Ordonaţi-mi să mă duc acasă şi să rămân acolo. Aşa aş putea să nu mă supun ordinelor. Dacă totul o ia razna, veţi putea spune că am fost suspendat şi că am luat-o razna.

— Tu auzi ce spui? îl întrebă Bobby Lee cu un zâmbet trist. Ascultă, aici e Biroul Şerifului din ţinutul Manceford. Avem o problemă. O vom rezolva, ca întotdeauna. Du-te să-ţi verifici mesajele, adună-ţi echipa, apoi întoarce-te naibii aici.

— Nu-i aşteptăm pe agenţii federali?

— Care e motto-ul Biroului Şerifului din ţinutul Manceford — cel despre care se presupune că nu ştiu nimic?

— „Opune-te celor mai buni şi-o să mori ca un jeg"?

— Ăsta.

Cam îi ceru şerifului să-i trimită e-mail-ul cu filmuleţul ataşat, apoi se duse în birou şi îşi verifică mesajele vocale. Nimic. Spre surprinderea lui, descoperi că întreaga lui echipă îl aştepta în biroul MCAT. Cumva se răspândise zvonul că avea să se întâmple ceva grozav şi oamenii îşi întinseseră la maximum antenele. Cam îşi porni computerul, apoi se aşeză în capul mesei de şedinţe.

— Bun, rosti el. Kenny Cox...

Toată lumea aştepta. Le povesti întreaga tărăşenie, terminând cu o descriere detaliată a celor petrecute în munţi. La sfârşit, dădu din mână în mână fotografiile ultimei întâlniri a lui Kenny cu puma. După care se duse cu scaunul la computerul lui, deschise filmul primit de la şerif şi îi lăsă pe toţi să îl vadă.

— O vor înapoia în schimbul chestiilor ăstora? întrebă Tony, arătând spre poze. Adică, ar trebui să ştie că ne-am făcut copii.

— Doar dacă *eu* le livrez, răspunse Cam şi toată lumea înţelese imediat.

În acea clipă sună telefonul.

— Cei de la pază spun că un curier tocmai a adus ceva care seamănă cu o scrisoare-capcană pentru dumneavoastră, domnule locotenent, anunţă cu voce gâtuită ofiţerul de serviciu.

— Poţi să repeţi?

— Păi, este un pachet FedEx de mărimea unei scrisori, îmbrăcat în bandă maro. Adresa e scrisă cu litere de mână; la adresa expeditorului e scris doar I.M. Jones şi am recunoscut şi adresa poştală — e vorba de închisoarea din oraşul Triboro.

— Bine, executaţi procedura de dezamorsare, îi ceru Cam.

O oră mai târziu, după agitaţia de rigoare, chiar şi limitată la minimum, şeful echipei de genişti veni în biroul lui Cam şi îi dădu o pungă transparentă de plastic pentru dovezi care conţinea un plic alb simplu.

— Bomba dumneavoastră, domnule, rosti omul cu un zâmbet.

— Mai bine să fii sigur decât să-ţi pară rău! răspunse Cam, luând punga.

— Aşa e, replică ofiţerul, după care ieşi din încăpere.

Înăuntrul plicului se găseau o fotografie şi un bilet scris de mână. Era vorba de poza lui Mary Ellen Goode, de această dată fără glugă, şezând pe scaunul electric. Antebraţele, braţele şi picioarele îi erau legate de scaun. În poala ei se odihnea un telefon mobil, din care ieşea un fir alb care dispărea mai încolo din cadru. În bilet scria: „La tine acasă. În noaptea asta. Târziu. Un prim-plan pentru alt prim-plan. Dacă vedem întăriri, telefonul mobil declanşează distracţia".

— Dacă ne punem chiar acum în mişcare, zise Tony, am putea amplasa oamenii pe poziţie înainte de a fi prea târziu.

— Este vorba de un grup de hăitaşi, Tony, zise Cam. Sunt mai multe persoane. Probabil că supraveghează deja locul. De-asta au făcut chestia asta să arate ca o scrisoare-capcană. Imediat ce au văzut echipa de genişti ducând scrisoarea în afara clădirii au ştiut că le voi primi mesajul.

— Nu te poţi duce singur acolo, şefu', zise Horace.

— Ce-ar fi să lansăm un cal troian? propuse Pardee. Te duci singur acasă cu o maşină mare. Numai că în spatele ei stau trei tipi ascunşi sub ceva. Bagi maşina în garaj, închizi uşa garajului, ieşi şi intri în casă. Înăuntru sunt deja trei trăgători SWAT — şi astfel cresc şansele.

— Sau, interveni Billy Mays, anunţăm presa că s-a întâmplat ceva grozav, te scoatem afară în cătuşe ca să fie vizibil pentru toţi că te-am arestat, apoi te urcăm

într-o maşină de patrulă. Totul apare la televizor la ştirile de la ora unsprezece. Apoi trimitem o echipă acasă la tine pretinzând că trebuie să-ţi întoarcem casa cu fundu' în sus. Doar că trimitem vreo doişpe' tipi şi ies afară de acolo doar nouă. Apoi, a doua zi, îţi dăm drumul şi luăm jocul de la capăt.

— Bună încercare, drăguţilor! zise Cam, zâmbind. Dar uitaţi un lucru: hăitaşii ăştia sunt poliţişti şi, probabil, şi agenţi federali. Gândiţi-vă la ce pot face în termeni de ascultare a comunicaţiilor noastre şi de identificare a capcanelor plantate de noi. La naiba, poate că unul dintre cei trei trăgători din echipa SWAT pe care vreţi să îi plantaţi în casa mea face şi el parte dintr-un grup de justiţiari.

— Nu te poţi duce singur acolo, şefu'! insistă Horace.

Cam oftă:

— De data asta cred că trebuie să o fac. În chestia asta e amestecată şi femeia aia nevinovată. Trebuie să o salvez. Deja l-am pierdut pe Kenny.

Le cercetă chipurile şi îi urmări cum caută să priceapă. Văzu că oamenii înţelegeau perfect la ce se referea el.

60

Cam se hotărî să se ducă acasă şi să-i aştepte acolo pe membrii grupului de hăitaşi. Restul echipei sale, toţi poliţişti calificaţi pentru intervenţii SWAT, s-au dus să afle unde trebuiau să se adune pentru a începe acţiunea.

Mary Ellen Goode avusese încredere în el. Habar n-avea de vreo chestiune importantă şi fusese doar un personaj secundar în toată povestea. Iar acum era ca şi moartă dacă lucrurile nu aveau să se desfăşoare ireproşabil. Şi ce şanse erau ca situaţia să se rezolve cu bine? „Totul e din vina mea, fir-ar să fie!“ îşi spuse Cam. Încă mai înjura când a ieşit pe uşă, ceea ce i-a surprins pe cei câţiva oameni care intrau în birou.

După ce a ajuns acasă, le-a dat câinilor să mănânce, apoi şi-a verificat mesajele de pe robotul telefonic şi e-mail-urile din computer. Nimic. Şi-a făcut o cafea. L-a sunat şeriful. Echipa SWAT se întrunise la secţia de poliţie din centrul oraşului. McLain revenise cu un telefon şi spusese că solicitase şi intervenţia echipei FBI care era specializată în salvarea ostaticilor, dar i se comunicase că era nevoie de douăzeci şi patru de ore pentru ca aceasta să se strângă. Atunci anulase cererea şi anunţase că avea să trimită o echipă tactică în Triboro până la unsprezece seara. Totodată, oferise serviciile celei mai moderne aeronave de supraveghere pe timp de noapte de care dispuneau ei, *Owl*.

— Bine, renunţ. Ce mai e şi *Owl* asta? l-a întrebat Cam pe şerif.

— Un planor cu un mic motor cu reacţie. Poate opera pe timp de noapte, susţine greutatea unui pilot şi a unui agent special dotat cu echipamente sofisticate care permit vederea pe timp de noapte. Indivizii se pot posta deasupra unei scene, pot rămâne acolo câtă vreme adie vântul, şi nu scot nici un sunet. Spre deosebire de elicopterele noastre.

— Mai întâi trebuie să sune ei, zise Cam.

— Să nu te postezi în fața vreunei ferestre, îi ceru Bobby Lee.

— Le am pe cele două potăi ale mele, zise Cam, uitându-se la cei doi câini care îl flancau, pe deplin conștienți că se petrecea ceva.

Cam stinse toate luminile care nu erau strict necesare, apoi activă luminile de pază de pe acoperiș. Câinii îl urmară din încăpere în încăpere. Cam își curăță revolverul și scoase la îndemână echipamentele tactice de luptă. Își mai făcu o cafea. Abia se făcuse ora zece când a sunat telefonul.

În loc de vreunul din cei pe care se aștepta să-i audă, în receptor a deslușit vocea lui Jay-Kay.

— Am plecat din Charlotte și sunt pe autostrada 52, zise ea. Cum ajung cel mai bine la tine acasă?

— Ce mama naibii se întâmplă, Jay-Kay?

— E mai rău decât crezi. Dă-mi indicațiile necesare, te rog.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Jay-Kay era în living-ul lui. Cam făcuse un duș și își îmbrăcase costumul de luptă. Ea purta un costum cu pantalon. Cam îi oferi cafea, dar ea refuză.

— Cum s-a întâmplat? o întrebă Cam.

— Nu știu. Am ieșit puțin afară chiar după ce secretara mea și-a terminat programul; fiul ei avea o partidă de fotbal, așa că a plecat mai devreme. Am lăsat-o pe ofițer Goode în apartament, iar când m-am întors, am observat că dispăruse.

— Și sistemele tale de securitate?

— Nu există nici un semn că s-ar fi intrat prin efracție.

— Ceea ce înseamnă că au fost nişte agenți federali, nu? zise el. Agenți, sau măcar alți angajați FBI care se găseau deja în interiorul sistemului tău?

— Nu ştiu, rosti ea cu voce neutră.

— Spuneai că e mai rău decât credeam eu. O au pe Mary Ellen Goode. Ce poate fi mai rău decât asta?

— McLain şi FBI-ul vă joacă pe degete pe tine şi pe şerif.

— Cum anume?

— O să-ți arăt într-un minut, dar, mai întâi, spune-mi unde e computerul tău personal.

Cam arătă spre birou. Ea scoase o cutie cu CD-uri din geantă şi se duse la maşinărie.

— Voi executa o operațiune de ştergere completă pe computerul tău, zise Jay-Kay. Mai întâi însă, vom salva toate datele.

— Ăă, bine, cred. Pot să întreb de ce?

— Pentru că am descoperit ceva atunci când îi arătam ofițerului Goode câteva dintre fişierele FBI-ului despre povestea asta cu hăitaşii justițiari. Jay-Kay apelă la un program de gestiune a fişierelor: Am descoperit că data viitoare când vei intra on-line, te va aştepta un computer FBI care o să extragă toate datele de pe hard-disk-ul computerului tău, continuă ea, în vreme ce degetele îi zburau pe tastatură. Am mai făcut şi alte descoperiri, Doar-Cam, şi nu prea sunt de bun augur. Cred că şi eu am fost folosită.

Jay-Kay a arhivat toate datele pe CD-uri, apoi a introdus un CD de-al ei în computer. În zece secunde, ecranul monitorului a devenit negru.

— Aşa, rosti ea. Am distrus totul, cu excepția serviciului tău de acces on-line şi a sistemului de operare. Computerul va reveni la viață într-un minut, iar când ei vor vrea să se logheze la el, vor da peste un programel foarte rău care va fi transmis împreună cu ceea ce a mai rămas pe hard-disk-ul tău. După aceea, se va apuca să şteargă hardurile FBI-ului.

Cam nu prea ştia ce înseamnă „să şteargă hardurile", dar suna extrem de periculos.

— Şi-acum — zise Jay-Kay, ridicându-se de pe scaun — ziceai ceva de o cafea?

Luară loc în bucătăria lui Cam şi Jay-Kay îi explică faptul că detectase o tentativă de pătrundere în sistemele ei când se dusese la AFIS ca să vadă dacă la dosar existau amprentele lui Marlor.

— Dispun de un firewall diabolic, zise ea. Maşinile mele sunt configurate să detecteze orice intruziune şi să o absoarbă cu totul, făcându-l pe spion să creadă că a intrat în sistem, când, de fapt, tigrii mei intră în computerul lui şi îi şterg toate codurile de bază ale programelor de inițializare. Ştii tu, chestia aia care porneşte calculatorul. La ieşire, programul meu comandă o repornire şi computerul spionului devine obiect de muzeu.

Cam dădu din cap, pretinzând că înțelege ce spune ea:

— Şi de data asta ce s-a întâmplat?

— De data asta, în procesul de blocare a intruziunii, tigrii au fost respinşi. Computerele *mainframe* IBM care derulează nenumărate operaţiuni în paralel de obicei depăşesc din punct de vedere al performanţelor majoritatea celorlalte computere, aşa că asta trebuia să fie o maşinărie federală mare, care funcţiona, probabil, pe baza vreunui cod NSA*.

— Aşadar, care-i treaba? întrebă el.

Jay-Kay oftă:

— Eu sunt consultant federal. Dispun de acces legal. Şi totuşi cineva din structurile federale a dat ordin să se pătrundă în computerele mele. Am verificat cu responsabila de operaţiuni din cadrul biroului FBI din Charlotte. Din întâmplare, o cunosc şi am ajutat-o cu nişte probleme de securitate a sistemului. Ba chiar am făcut o glumă din povestea asta: „ce e, dragilor, v-aţi plictisit? N-aveţi ce face în schimbul de noapte? Vreţi să vă puneţi cu tigrii mei?"

— Şi?

— Ei bine, mi-a spus că Thomas McLain voia să găsească un fişier care conţine raportul despre analiza schemelor de acţiune în computerele mele şi să vadă dacă poate să-l fure. Ca să-mi testeze vigilenţa. Şi l-au furat.

— Hopa!

— Da, pentru că asta înseamnă că ei căutau un fişier anume — după numele lui. Eu am livrat acel fişier în

---

* National Security Agency, Agenţia Naţională de Securitate a Statelor Unite. (n.tr.).

sistemul poliției din ținutul Manceford, motiv pentru care probabil au aflat și numele fișierului. Sorbi o gură de cafea și apoi zâmbi: Din fericire, fișierul e codat.

— Și nu-l pot sparge?

Ea clătină din cap:

— Fișierul se bazează pe un cod optic cu o cheie fizică de unică folosință. Trebuie să pună mâna pe cealaltă jumătate a unei anumite bucăți de plastic sensibile la temperatură ca să-l deschidă.

Cam se ridică și începu să se plimbe prin bucătărie.

— McLain a fost mereu în defensivă cu porcăria asta, zise el. Să presupunem că există un al doilea grup de justițiari, constituit din federali, și care operează aici, în Carolina de Nord. Sau că alături de hăitași sunt implicați și agenți federali. Să presupunem că McLain crede că așa ceva e adevărat. Ce ar face FBI-ul?

— Directoratul de la Standarde Profesionale s-ar ocupa de tot, răspunse ea. Ar veni imediat aici niște tipi de la Washington.

— McLain spunea că ambii agenți care au fost prezenți la întâlnirea la care am participat și eu sunt de la acel directorat.

— Nu cred. Nu știu cine sunt, dar toată lumea din biroul local ar ști dacă în clădire s-ar afla niște indivizi de la Standarde. N-ar mai discuta despre nimic altceva.

Telefonul sună iarăși. Era șeriful.

— O am pe domnișoara Bawa aici cu mine, zise Cam. Ea crede că e ceva putred în biroul FBI din Charlotte.

Relua pe scurt ceea ce tocmai aflase de la Jay-Kay.

— Ei bine, n-au apărut nici aici, spuse şeriful. Iar Horace tocmai a sunat. Spunea că are ceva veşti. Ştii filmuleţul ăsta nou? Oamenii noştri de la Infracţiuni Informatice au impresia că imaginile sunt trucate — un soi de falsificare digitală. Ceva nu e în regulă cu ochii. Se pare că retina umană reflectă lumina doar o anumită lungime de undă într-un film, în vreme ce la o fotografie nu se întâmplă asta.

— Cât de siguri sunt de măsluire? întrebă Cam.

— Ei bine, tu n-ai scăpat încă de pericol, răspunse şeriful. Deoarece şoarecii noştri de laborator nu sunt dispuşi să-şi pună la bătaie *fundurile lor* că imaginile sunt trucate. Aşa că, pentru a-ţi răspunde la întrebare, *nu* suntem siguri.

— Minunat!

— E posibil însă să avem şi ceva solid. În aceste imagini lumina e diferită. În filmele cu execuţii nu se vedea nimic în fundal. În cel de acum se vede un pic podeaua. Unul din tipii noştri de la laborator a fost şofer de camion. El spune că e vorba de podeaua unei remorci de trailer — se pare că se văd nişte urme de paleţi. Şi dacă te gândeşti la chestia asta...

— Mda, ar fi perfect, zise Cam, exact în clipa în care Jay-Kay se întoarse în bucătărie. Aşadar, bănuiesc că voi continua să aştept mesajul?

— Cred că trebuie să presupunem că Mary Ellen e vie şi că e ţinută prizonieră, apoi să vedem ce se mai întâmplă, domnule locotenent, rosti şeriful. Am pus echipa SWAT în alertă şi am cerut şi un elicopter în caz că povestea aia cu *Owl* se dovedeşte o prostie.

— Cum rămâne cu oamenii de la sol? întrebă Cam.

— Vom juca şi noi după cum ni se cântă. Să vedem ce mai apare. Hai să încheiem conversația şi, orice s-ar întâmpla, du-o pe cucoană acasă.

— 'Nțeles, zise Cam şi închise.

— Computerul tău este în mod oficial curățat, zise Jay-Kay. Am lăsat CD-urile, dar ar fi bine să le ascunzi.

— Bomba plantată de tine a explodat?

— Nu ştiu, dar, dacă am dreptate în privința originii acelei intruziuni, atunci mâine, într-un anumit moment, ar trebui să primesc un apel telefonic acasă ca să mă prezint şi să descopăr de ce s-a autodistrus o anumită rețea. Oamenii tăi ce au decis să facă?

Cam îi povesti. Ea întrebă cum poate fi de ajutor.

— De fapt, rosti Cam, şeriful mi-a ordonat să mă asigur că nu vei fi implicată în orice s-ar întâmpla în noaptea asta.

Ea se încruntă.

— N-am vrut să spun că aş avea vreo intenție să mă amestec în jocul vostru, ripostă Jay-Kay. Cum pot să ajut făcând ceea ce ştiu eu cel mai bine să fac?

— Habar n-am, răspunse el.

Afară vântul începuse să se întețească, aşa că el porni focul în cămin şi turnă încă două căni de cafea. Se aşezară amândoi în living. Frick şi Frack se postară de o parte şi de cealaltă a căminului şi adormiră. Jay-Kay băgă mâna în geantă şi scoase telefonul mobil ca să-şi verifice mesajele.

— Acum cred că vom aştepta, zise Cam. Sunt destul de sigur că Biroul Şerifului s-a conectat la telefonul meu ca să poată încerca să descopere de unde primesc apeluri.

— Poate că nu va veni nimeni aici ca să ia pozele?

— Sentimentul general este că eu sunt, de fapt, ținta, nu pozele. Eu sunt cel care poate depune mărturie.

— Cu siguranță ai fost suspendat deja din funcție?

— Da şi nu, răspunse el. Şeriful ştie tot ce ştiu şi eu şi, în plus, i-am pus la curent şi pe membrii echipei mele din MCAT. Chestia asta e suficientă pentru a rezolva problema Kenny Cox, dar nu şi pentru cea federală.

— Dacă există aşa ceva.

— Trebuie să existe. Altfel de ce ar fi încercat tipii ăia să mă elimine? Sau să o ia ostatică pe Mary Ellen?

— Eu cred că răpirea are legătură cu neutralizarea, nu cu omorârea ta. Până la atentatul cu bombă, era vorba de un caz de răzbunare din partea lui James Marlor, cu ceva ajutor din interiorul Biroului Şerifului. Bomba aia a schimbat totul. Cred că a fost o greşeală.

— O greşeală? Un explozibil C-4 montat într-o maşină? Trebuie să fi fost un gest intenționat.

— Cred că bomba trebuia să explodeze şi să o sperie pe judecătoare atât de tare, încât ea să-şi dea demisia. Nu s-a avut în vedere decizia ei de a se urca la volanul maşinii. De aceea ei au trimis prima bombă, cea falsă, ca să se asigure că ea înțelege că se află într-un pericol real şi să o facă să stea acasă. După ce a fost ucisă, ei şi-au dat seama că s-au autoexpus în mod inutil. Apoi ai apărut tu, şi te-ai apucat să spui tuturor că de vină trebuia să fie altcineva, nu James Marlor.

— Dar ştiu că te-ai gândit mult la chestia asta! rosti Cam.

Ea îl privea cu acea expresie de superioritate pe care el o mai văzuse când Jay-Kay discuta cu muritorii pe care-i socotea inferiori. Fără ca măcar să se uite la tastatură, ea introducea acum un număr de telefon în dispozitivul mobil.

Telefonul ei mobil.

Îl izbi din plin şi neaşteptat frigul. Nu avea să existe nici un apel telefonic. „Ei“ stăteau, de fapt, chiar în fața lui.

Ea zâmbi când citi în ochii lui că începe să înțeleagă.

61

— Eşti aici pentru poze, nu? întrebă el.

Ea zâmbi din nou:

— Nota zece, domnule locotenent.

El vru să se ridice, dar ea ridică telefonul mobil şi îi ceru să se aşeze la loc. Cam îşi aminti filmul şi telefonul mobil din poala lui Mary Ellen. Se aşeză la loc. Jay-Kay scoase un pistol semiautomat cu amortizor din geantă.

— Ăla pentru ce mai e? întrebă el.

— Pentru ca întâlnirea noastră să rămână decentă — ştii tu, mai degrabă pentru protejarea mea decât pentru a-ți face ție vreun rău.

Cam se uită la câini, întrebându-se dacă îi putea determina să treacă la acțiune. Numai că ea avea o armă

şi îi putea împuşca pe amândoi înainte ca el să poată face vreo mişcare salvatoare. Se uită iarăşi la ea:

— Ai făcut parte din banda asta tot timpul?

— De ceva vreme, răspunse ea. Eu sunt ochii şi urechile lor.

— Cum? Şi de ce, pentru a te dezlănţui cum vrei?

— Cum? Am hăituit o pumă odată, ca toţi ceilalţi, bineînţeles. E singurul mod de a intra în gaşcă. Am reuşit chiar să obţin un prim-plan.

Cam îşi aminti ochii pe care crezuse că-i recunoaşte. Ai ei erau.

— Şi *de ce*?

— Mai întâi, pentru că oamenii pe care i-am omorât îşi merită pe deplin soarta. Ai văzut care e adevărata mea fire în sala de judecată în ziua aceea. Capete înfipte în ţeapă şi tot tacâmul. Şi pentru că e un joc periculos, rapid şi incredibil de incitant, domnule locotenent. Cred că ţi-am spus asta odată — eu trăiesc pentru emoţii tari.

— A, da, eşti dependentă de adrenalină. Dar voi trebuie să ştiţi că dispunem de copii ale acelor poze şi că Biroul Şerifului în mod clar nu consideră porcăria asta drept un joc. Am pierdut deja un poliţist şi, dacă mai pierdem unul, voi toţi o să muriţi.

— În primul şi în primul rând, ar trebui să ne descoperiţi.

— Ştim deja...

Ea se apleacă în faţă:

— Nu *ştiţi* nimic, cu excepţia celor pe care vi le-am dezvăluit eu. Şi dacă v-am pus pe urmele unor oameni nevinovaţi? În plus, nu noi am provocat moartea

sergentului Cox. *El* şi-a provocat-o singur. Avea deja *două* prim-planuri. Avea mai mult decât oricine altcineva. A devenit lacom şi felina, în cele din urmă, a câştigat. Se mai întâmplă.

— A făcut asta deoarece micul vostru joc începea să se fâsâie, ripostă Cam. Puteai face porcăria aia cu bunul samaritean câtă vreme nimeni nu bănuia că poliţiştii sunt ucigaşii. Acum, că ştim care e „jocul vostru", cum îl numeşti tu, s-a terminat. Şi vă vom găsi pe toţi. Tu ne-ai învăţat cum, îţi aminteşti?

— Nici măcar în visele tale să nu crezi aşa ceva, domnule locotenent. Aminteşte-ţi că eu am efectuat o analiză de tipar pe date reale, care e posibil să mai existe sau nu. Pot pătrunde oriunde şi pot modifica orice dată, îţi aminteşti? Aşa că nu trebuie să facem mai nimic ca să nu fim descoperiţi.

— *Tu* ai deschis subiectul ăsta cu justiţiarii — la hotel, când am luat cina împreună. De ce ai făcut asta?

— Pentru a creşte miza, evident. În plus, dacă m-aţi fi inclus şi pe mine în ancheta voastră, aş fi putut-o controla mai uşor.

— Şi tot tu mi l-ai dat pe Kenny Cox? De ce? Era unul dintre voi.

— Deoarece erai deja pe urmele lui, nu? Teoria noastră spunea că, dacă ţi-l dau pe Cox, am putea ascunde celălalt grup.

— Dar acum noi ştim totul.

Ea zâmbi:

— Tocmai a început un nou joc, domnule locotenent. Tigrii mei şi cu mine suntem gata dacă eşti şi tu. Şi nu

trebuie să fim în Charlotte, Carolina de Nord, ca să ne jucăm. Ce e acolo nu reprezintă singura mea avere. Între timp, ascultă-mă bine. O vrei pe Mary Ellen Goode înapoi şi vie?

— Bineînţeles.

— Atunci în memoria ta vor apărea câteva goluri semnificative. E simplu. Nu te vrem mort. Noi nu ucidem poliţişti. Mai întâi, trebuie să promiţi că vei uita tot ce ştii, apoi îţi vom spune unde să o găseşti.

El se uită fix la ea. Să fi fost Mary Ellen deja moartă? Să fi avut dreptate tipii de la Infracţiuni Informatice? În plus, femeia aia chiar credea că el poate promite aşa ceva ca să o aducă pe Mary Ellen înapoi, şi după aceea să-şi ţină promisiunea? Lucrase cu oamenii legii suficient de mult timp ca să ştie că poliţiştii erau în stare să promită orice ca să scape un ostatic. Ridică din umeri.

— Bine, s-a făcut, zise el. Unde e, aşadar?

Ea izbucni în râs:

— Nu aşa de repede. Ai habar că FBI-ul a cerut un mandat de arestare pe numele tău?

El clătină din cap:

— Pe ce bază?

— Pe baza unui lanţ de dovezi circumstanţiale, domnule locotenent, dovezi care incriminează atât Biroul Şerifului din ţinutul Manceford, cât şi pe tine personal. Unul dintre oamenii tăi a făcut-o de oaie în cazul arestării care a declanşat totul. Şi apoi tu însuţi ai devenit o gaură neagră.

— Asta ce mai înseamnă?

— James Marlor a murit după ce l-ai vizitat tu. White Eye Mitchell a murit sub ochii tăi. Sergentul Cox a murit sub ochii tăi. Toate cele trei explicații legate de modul în care au murit provin de la tine şi, în esență, nu sunt confirmate de nimic. *Tu* ai vizitat terenul şi casa judecătoarei Bellamy când ea se afla sub protecția poliției. *Tu* ai fost acolo când cineva a tras cu o puşcă de mare calibru în casa ei. *Tu* eşti singurul beneficiar al averii ei, ceea ce reprezintă o dovadă substanțială. Oriunde ar apărea cineva, apari *şi tu*, şi-i distrugi viața.

— Dar pot explica fiecare din aceste...

— Poți încerca, domnule locotenent, i-o reteză ea, dar FBI-ul a construit un caz pe baza a tot ce ți-am spus înainte, plus „clinciul", cum îl denumesc ei.

— Asta ce mai e?

— Nişte date foarte interesante şi direct incriminatoare din arhivele comunicațiilor tale telefonice.

— Nu se poate!

— Telefoanele publice. Le-ai apelat şi pe acestea.

— Dar e o tâmpenie — nu am făcut-o niciodată.

— Arhivele operatorilor telefonici spun că ai făcut-o. Cel puțin *acum* spun asta. Ai vrea să verifici?

Ea lăsă jos telefonul mobil şi trecu arma în cealaltă mână.

— Ascultă, zise ea. Guvernul crede cu adevărat că în Biroul Şerifului din acest stat există un pluton al morții. În acest moment se crede că şi tu faci parte din el. În definitiv, deții poziția perfectă ca să fii de ajutor.

El se holbă la ea.

— Îmi pare rău să-ți comunic că i-am ajutat să-și formeze o asemenea impresie *și* că le pot întări această impresie. În plus, pot face asta *de oriunde* vreau eu.

Cam nu știa ce să mai spună. Ce spusese ea înainte? Dacă putea intra undeva, putea și să modifice datele de acolo? Și tocmai îi ștersese computerul, cu aprobarea lui. Sau, de fapt, plantase ceva și acolo?

— Cum rămâne cu plutonul de execuție format din agenți federali?

— Ce motivație are guvernul ca să urmeze o astfel de teorie? ripostă ea. Nici una.

— Dar Kenny spunea că...

— Asta e ceea ce *tu* ai afirmat că a spus sergentul Cox, domnule locotenent. Și chiar și așa, totul a fost ambiguu și rostit în timpul delirului de dinaintea morții. Chiar tu ai susținut asta.

Cam se lăsă pe spătarul scaunului. În încăpere se făcuse brusc prea cald.

— Prin urmare, tu i-ai trimis lui Annie mesajul ăla prin e-mail?

— Din interiorul biroului *tău*, da. De fapt, chiar de pe computerul tău.

— Și tot tu ai plantat și bomba?

— Nu. Omul care era cu mine a plantat bomba, în vreme ce eu eram înăuntru cu judecătoarea ta, obținând accesul la computerul ei de acasă și, de acolo, în întreaga rețea a sistemului judiciar.

— La naiba, *tu* ai ucis-o pe Annie Bellamy.

— S-a omorât singură, domnule locotenent. Şi nu cumva te-am auzit spunându-i să vină la tine după ce toată lumea pleca? Poate că tu ai ucis-o.

Cam simţi cum îl cuprinde furia. O putea ucide. Putea răcni la ea precum puma aia mare şi putea sări dincolo, smulgându-i jucăria aia de aruncat boabe de fasole din mână şi apoi smulgându-i pe loc căpăţâna. Dacă ar fi atacat-o, i s-ar fi alăturat imediat şi câinii. Unul din ei ar fi răpus-o, cu siguranţă. Ea observă pornirile lui criminale şi ridică telefonul mobil.

— Dacă apăs butonul ăsta, ea moare, rosti Jay-Kay cu calm. Cam se prăbuşi la loc pe scaun: Să revenim la partea ta de înţelegere, domnule locotenent. Pe scurt, iată despre ce e vorba: nu ai voie să depui mărturie. Nici acum, nici altădată. Când ne vom convinge că îţi onorezi angajamentele, o vom elibera pe poliţista ta drăguţă.

— Cât va dura?

Ea nu-i răspunse. Cam îşi aminti ce spuseseră cei de la Infracţiuni Informatice despre imaginile video.

— Cred că minţi, rosti el. Cred că e deja moartă.

— Atunci să apăs pe butonul ăsta? Cu toate că nu se va auzi vreo explozie uriaşă care să deranjeze jumătate din oraş.

El ezită. Jay-Kay lăsă telefonul în jos.

— Din punctul tău de vedere, execuţiile vor înceta. Ba chiar vom lăsa felinele în pace. Pur şi simplu, va trebui să refuzi să depui mărturie.

— McLain nu va accepta asta, replică el. FBI-ul va continua ancheta la nesfârşit.

— Ne asumăm riscul cu McLain. Poate că îl ştim pe el şi ce va face cu toată povestea asta mai bine decât tine, dacă e-mail-urile îți pot da un indiciu în acest sens. Se ceartă cu cei din ATF încă de pe vremea atentatului cu bombă vizavi de adevărata natură a evenimentelor, dar nici ei nu pot ignora faptul că totul continuă să te indice pe tine. Dacă vei tăcea şi noi ne vom face nevăzuți, atunci ei au toate motivele să-şi înceteze căutările, ca să nu mai spun că, de fapt, asta vrea şi Washingtonul.

Cam îşi spuse că ea se înşela aici, dar nu era momentul să aibă o dispută.

— Aşadar, târgul ăsta cere ca eu să amuțesc, Mary Ellen să fie eliberată şi voi să scăpați nevătămați?

— Noi nu am făcut decât să ajutăm justiția, domnule locotenent — justiția propovăduită de vechii zei, nu de cei corecți din punct de vedere politic. În plus, „amuțirea" asta a ta nu va fi chiar aşa de evidentă. Aminteşte-ți că tu eşti dovada vie. Dacă tu nu vorbeşti, nimeni nu mai are nici un caz la care să lucreze.

— Şi dacă eu le-am povestit deja?

— Dacă va fi nevoie, vei retracta. Nu mai eşti la fel de sigur pe ce ai declarat. Au fost situații pline de stres şi poate că te-ai înşelat.

Cam nu ştia ce să mai spună. Stătuse chiar acolo, în casa aia, şi îi pusese la curent pe şerif şi pe procuror, aşa că, dintr-un anume punct de vedere, depusese deja mărturie. Dar era posibil ca ea să nu ştie asta. Sau ştia? Se înapoiaseră ei la birourile lor şi scriseseră totul într-un raport pe computer? Pe care ea să-l fi putut citi? Pe de altă parte, ce-l putea împiedica pe şerif să redeschidă

cazul imediat ce ei o eliberau pe Mary Ellen? Mai existaseră astfel de situații. Se hotărî ca deocamdată să-i facă jocul.

— Chiar dacă nu vor veni după mine, zise el, eu tot va trebui să ies din joc. Să mă pensionez.

— Da, probabil că o vei face, dar e mai bine decât să fii împuşcat cu o puşcă de vânătoare prin fereastra de la bucătărie într-o noapte oarecare, nu-i aşa? Nu ai fost iscoadă militară şi lunetist? Ştii că s-ar putea face asta, nu?

El îşi aminti de cazul doctorului de la clinica de obstretică şi încercă să alunge imaginea neplăcută din minte.

— Gândeşte aşa, domnule locotenent: să zicem că vei reuşi şi ne vei scoate pe toți din afacere. Jay-Kay se uită la ceas: Trebuie să prind avionul. Îşi lăsă telefonul mobil pe măsuța de cafea: Telefonul ăsta poate apela rapid anumite numere. Selectezi zero şi se activează scaunul. Tastezi zero şi doi şi se dezactivează scaunul. Să nu cumva să le încurci.

Se uită iarăşi la ceas.

— Peste două ore, dar nu mai devreme, şi folosind telefonul ăsta, selectează zero-trei. Vei ajunge la o căsuță vocală. Spune „da" şi închide. Aşteaptă cinci minute, apoi selectează zero-doi.

— De ce să nu formez zero-doi chiar acum?

— Pentru că tu deții jumătate din cheia problemei, domnule locotenent. Dacă nu e apelată şi cealaltă jumătate de cheie, *toate* tastele declanşează scaunul. Aşa că fă ce vrei, te rog, eşti invitatul meu.

Încă şocat de cele auzite, el dădu încet din cap. Jay-Kay îi repetă instrucțiunile, ca să le priceapă bine.

— Când o vom avea înapoi?

Ea îi ignoră iarăşi întrebarea:

— Acum voi pleca, spuse ea. Ce ți-am făcut eu poate fi desfăcut. Sau făcut şi mai interesant, dacă va fi nevoie de asta. Pot să procedez la fel şi cu şeriful. Pot construi un zid acuzator de unu şi zero în jurul oricui are o legătură oarecare cu universul computerelor, ceea ce în America, evident, înseamnă oricine e cât de cât important. Noi suntem *înăuntrul* sistemului de aplicare a legii, domnule locotenent şi, în caz că n-ai fost atent, e vorba de un sistem care devine tot mai puternic pe zi ce trece. Să nu uiți niciodată asta.

El privi drept înainte, în vreme ce ea ieşi din încăpere. Câinii o urmăriră cum pleacă şi apoi se uitară la Cam.

— Cred că sunt distrus, prieteni, rosti el încet.

62

O oră şi jumătate mai târziu, era înapoi în centru, în biroul şerifului. Prețiosul telefon mobil se odihnea pe tăblia biroului. Ceasul lui Cam stătea chiar alături, socotind minutele scurse.

Singurul necunoscut care era în încăpere atunci când intrase Cam era Mark Pierce de la SBI. Cam le povestise despre mica lui întâlnire cu Jay-Kay. Şeriful vru să ia imediat legătura cu ea, dar Cam îl potoli.

— Haideți să lucrăm ca la carte, să o aducem pe ofițerul Goode înapoi şi apoi îi putem vâna pe nemernici, zise el.

Mike Pierce avea raportul de analiză pe care li-l dăduse Jay-Kay. Subliniase numerele cabinelor telefonice şi se dusese să verifice arhivele apelurilor lui Cam pentru a vedea dacă era adevărat că Jay-Kay îl implicase şi pe el în poveste.

După plecarea lui Mike, Cam se uită fix la telefonul mobil.

— Am o singură mare problemă cu tot rahatul ăsta legat de telefonul mobil, zise el.

— Care?

— Ea a spus că toate butoanele de apelare rapidă vor declanşa scaunul dacă nu efectuez acel apel. Se uită la şerif: Şi dacă totul rămâne valabil şi după ce efectuez apelul? Sau *când* efectuez apelul? Dacă toată chestia asta e doar praf în ochi şi eu voi trimite semnalul care o va ucide pe Mary Ellen?

Şeriful se încruntă şi Cam îşi dădu seama că arăta mai bătrân şi că albise mai tare de când începuseră toate acele porcării.

— O fac eu, dacă vrei, răspunse şeriful. Tu trebuie doar să spui şi eu voi apăsa butoanele. Am echipa SWAT în aşteptare şi centrul de operațiuni este gata să urmărească numerele care vor apărea pe ecran.

Cam oftă şi se prăbuşi pe scaun:

— M-a pus la zid, domnule şerif, zise el. Cu sprijinul dumitale, probabil că voi putea evita o condamnare

federală, dar, dacă nu depun mărturie, cariera mea de om al legii s-a dus dracului.

Şeriful nu-i răspunse. Verifică ceasul, care ticăia în legea lui pe birou.

— Unde sunt McLain şi echipa lui tactică? întrebă Cam.

— Habar n-am.

Mark Pierce se întoarse în încăpere, strângând în braţe raportul. Închise uşa şi se aşeză.

— Te rog să confirmi numărul tău de acasă, domnule locotenent, zise el.

Cam i-l dădu. Mike cercetă raportul şi dădu din cap.

— Voi n-aţi parcurs toate datele, nu? Aţi citit doar sumarul şi concluziile?

Încuviinţară amândoi.

— Ei bine, nu glumea. A plasat deja numărul dumitale de telefon aici ca unul din numerele de contact des folosite în reţeaua de telefoane publice. Doar că nu a evidenţiat acest lucru în paragraful cu concluzii.

— Nemernica! exclamă Cam. A făcut-o. Cum naiba a putut *să facă* asta?

— Le-am pus oamenilor care se ocupă cu controlul tehnic de la compania de telefoane aceeaşi întrebare, replică Pierce. Ei mi-au zis că listele de apeluri sunt conectate cu sistemul de facturare. Ei nu ţin arhive privitoare la clienţii lor doar pentru că există posibilitatea vagă a unei anchete poliţieneşti, dar ţin arhive cu facturi. Ştiţi când daţi telefon la serviciul cu clienţii şi vă plângeţi în legătură cu o factură?

Dădură iarăşi amândoi din cap.

— Ei bine, țineți minte cum uneori cei de acolo fac frumos și anulează o anumită plată de pe factură? Pot face asta prin ștergerea înregistrării convorbirii. Apoi sistemul de facturare reface calculele. Ce vreau eu să spun e că sistemul nu e deloc sigur. Chiar și un reprezentant al serviciului de relații cu clienții din Bombay poate face așa ceva.

— Iar ea intră în sistemul lor cu două computere *mainframe*, zise Cam. Rahat!

— Cât timp mai avem? întrebă Pierce.

Șeriful se uită la ceas.

— Douăzeci și șapte de minute, zise el, după care se apucă să-i explice lui Pierce temerile lui Cam legate de butoanele de apelare rapidă.

Pierce clătină frustrat din cap:

— Ce altceva putem face? întrebă el. O prăjesc, iar dumneata rămâi în continuare în vizor, mai ales în urma porcăriei ăsteia.

— Dar totul a fost fabricat de ea, protestă Cam.

— Și cine susține asta? întrebă Pierce cu blândețe.

Cam simți brusc nevoia de a lovi pe cineva.

— Mai e ceva, zise Pierce. Am sunat la numărul femeii din Charlotte și ne-a răspuns un robot. Femeia care a sunat înapoi spunea că este asistenta executivă a domnișoarei Bawa. Nu știe unde e domnișoara Bawa, dar se pare că așa ceva nu e neobișnuit. Doar ca să mai scormonesc după ceva, am întrebat dacă v-a văzut vreodată în acel sediu. „Ofițerul cu câinii?" a întrebat ea imediat.

— Pot explica asta, zise Cam, cu vocea grea. Am...

Pierce ridică mâna, indicându-i lui Cam să tacă.

— Am făcut facultatea de Drept la seral, zise el. Cred că din acest moment ar trebui să urmați sfatul cucoanei și să nu mai spuneți nimic. Șeriful aici de față se pune chezaș pentru dumneata și mie îmi ajunge asta. Dar cea mai bună variantă pentru ca agenții federali să rezolve problema lor cu plutonul de execuție e să vă execute în public, să-și declare oficial victoria, chiar dacă parțială, apoi să-și continue vânătoarea în spatele ușilor închise. Imaginea reprezintă totul pentru tipii ăia.

— Dar înțelegeți că toată porcăria asta blestemată e o înscenare? ripostă Cam.

Își dădu seama că ajunsese aproape să țipe.

— Ar fi trebuit să vă luați niște măsuri de precauție, pe cineva care să susțină varianta dumneavoastră, răspunse Pierce, imperturbabil.

— Pe cine? rosti furios Cam. Pe sergentul Cox?

— Destul, interveni Bobby Lee. Mai bine să ne concentrăm asupra recuperării fără probleme a ofițerului, în regulă?

Îl sună apoi pe locotenentul desemnat drept conducător al echipei SWAT, cerând o actualizare a situației, iar șeriful îi spuse că vor efectua apelurile cu pricina cam peste douăzeci de minute.

— Să sperăm că va suna cineva la centrul de operațiuni și că o să ni se confirme unde se află ostaticul după ce facem apelurile cerute pe telefonul mobil.

Se uitară cu toții la telefon și așteptară, în timp ce minutele se scurgeau. Cu cât Cam se gândea mai mult, cu atât credea mai puțin că va exista vreun apel, cel puțin nu imediat. Voia să iasă din clădire și să urle la lună.

Toate astea pentru că un tâmpit uitase să le citească drepturile unor nemernici? Se gândi la Mary Ellen, legată de acel scaun oribil, aşteptând să întreprindă cineva ceva. De câtă vreme era acolo? Oare mai trăia încă? Filmul fusese făcut în noaptea când fusese luată ostatic? Sau toate acele imagini erau trucate, produsul vreunui dispozitiv digital? Îi reveni în minte cadavrul îmbibat în motorină al unuia dintre jefuitori zăcând pe sol alături de cisternă. Oare Mary Ellen se găsea acum şi ea într-un asemenea loc? „Nu am face niciodată rău vreunui alt polițist", spusese Kenny, dar acum Kenny se transformase într-o grămadă de oase înghețate undeva, în munții din vestul Carolinei.

— Bine, mai avem două minute, rosti şeriful. Chestia asta are un semnal. O faci tu, sau eu?

— O fac eu, zise Cam, ridicându-se şi ducându-se spre biroul şerifului.

Se uitară cum minutarul ceasului avansează, apoi tresăriră când se auzi bâzâitul alarmei. Cam apucă telefonul şi tastă zero-trei. Se strâmbă când în aceeaşi clipă cineva trânti uşa de la intrare. Zero-doi scotea din funcțiune scaunul electric. Corect?

Mâinile îi asudau în vreme ce în receptor se auzea soneria. „Haide", rosti el în gând. „Haide!"

Apoi răspunse un robot telefonic. Spre marea lui surprindere, Cam îşi auzi propriul mesaj de pe robot. Îndepărtă telefonul de ureche şi se uită la numărul pe care îl apelase cu tastele respective. Era numărul lui de acasă.

— Ei bine? întrebă şeriful. Nu trebuia să spui ceva?

„Propriul meu telefon?" se miră Cam, dar apoi rosti cuvântul magic şi închise.

Resetă cronometrul ceasului pentru cinci minute şi apoi aşteptară din nou. După aceea, Cam inspiră adânc şi formă zero-doi. Telefonul sună o dată, de două ori, apoi răspunse o maşinărie care semăna cu un fax, care se opri imediat. Apoi se aşternu tăcerea şi Cam închise din nou.

— Nu vă va veni să credeți, anunță el. Primul număr pe care l-am apelat era numărul meu.

— Se potriveşte, zise Mike Pierce. Ea a avut grijă şi de asta.

63

Aşteptară încă o oră, dar nu mai primiră nici un telefon. În cele din urmă, Cam îşi apelă propriul robot telefonic de acasă. Un mesaj înregistrat, nu cel lăsat de el. Ascultă cu atenție, îl puse din nou de la capăt, apoi îl salvă pe casetă.

— Părea o bandă, raportă el. Un terminal de camioane în partea de sud a autostrăzii I-40, din drumul spre aeroport. Se pare că vom căuta un treiler. Mi-au spus să mă duc singur, altfel pornesc curentul pentru scaunul electric.

— Nu! se opuse Bobby Lee. Imposibil!

— Eu am băgat-o în toată porcăria asta, domnule şerif, protestă Cam. Cel mai mărunt lucru pe care pot să-l fac e să o scot de acolo.

— Nu vei reuşi decât să te sinucizi. Nu, îmi pare rău, dar e vorba de un ostatic. Mereu îmi pare rău când e vorba de un ostatic. Dar vom pătrunde în forţă.

— Cum rămâne cu acel *Owl*? întrebă Pierce. Îl trimitem pe sus cu ceva echipamente termo-sensibile şi vedem dacă descoperă un treiler diferit de toate celelalte?

— Cât va dura? întrebă şeriful.

Treizeci de minute mai târziu, aveau un plan. *Owl* avea să efectueze o inspecţie şi apoi să raporteze orice ţinte depista, oricât de neînsemnate. Echipa SWAT avea să se aşeze în afara platformei de acces în parcul de treilere. Cam avea să se plimbe prin parc singur într-o maşină de patrulare, îmbrăcat cu echipament complet de luptă, pretinzând că, de fapt, cercetează treilerele cu un dispozitiv manual de scanare a temeperaturii. Avea să se plimbe aşa suficient de mult ca să permită echipei SWAT să ajungă pe poziţii în spatele treilerului, după care aveau să atace. Dacă *Owl* nu descoperea nimic, aveau să se regrupeze şi să încerce altceva.

Avură nevoie de încă o oră ca să aducă aeronava pe poziţie deasupra parcului. Cam se duse împreună cu echipa sa MCAT într-o maşină Suburban într-un loc aflat la trei străzi distanţă de parc. Apoi el se mută într-o maşină de patrulare, în vreme ce oamenii lui se duseră să se alăture echipei SWAT la postul de comandă. Şeriful şi Mark Pierce se duseră direct la postul de comandă în maşina personală a şerifului.

Cam ajunse în parc în cinci minute şi trecu de porţile de securitate. Era un parc de containere de mărime mijlocie după standardele din Triboro — zece depozite

echipate cu platforme mecanizate de încărcare a camioanelor. Unele depozite nu erau active, dar la jumătate din ele se vedeau camioane şi treilere adunate în faţa platformelor şi a motostivuitoarelor care operau în faţa uşilor luminate ale depozitelor. Sergentul din vehiculul de comandă şi control anunţă pe frecvenţa de operaţiuni că aparatul de zbor *Owl* se găsea acum deasupra lor, cercetând treilerele goale parcate în spatele parcului. Omul mai spuse că se găseau vreo şaizeci sau şaptezeci de astfel de mamuţi în zona aceea.

Cam se plimbă prin parc cu geamurile coborâte. Muncitorii de pe platforme păreau să nu acorde nici o atenţie maşinii singuratice care se deplasa de colo-colo. Cam putea comunica acum cu centrul de comandă, dar nu şi cu echipa SWAT. Dinspre *Owl* veni mesajul că acoperişurile depozitelor păreau curate, fără lunetişti ascunşi pe ele. Zece minute mai târziu veni mesajul că un treiler era diferit din punct de vedere termic de cele care îl înconjurau. Era parcat de-a lungul gardului din spate al parcului, aşa că echipa SWAT s-a pus în mişcare.

Cam îşi continuă plimbarea, din când în când scoţând dispozitivul termal pe geam, în vreme ce aştepta anunţul că echipa ajunsese pe poziţii în spatele ţintei. Într-un târziu, i se spuse să meargă spre capătul din spate şi să înceapă o inspecţie lentă a treilerelor parcate lângă zid. Cam ajunse acolo şi începu să-şi folosească lanterna de buzunar, plimbându-i fasciculul pe sub treilere, o zonă invizibilă pentru *Owl*.

Parcurse întregul şir de treilere, sperând să nu fie lovit de vreun lunetist ascuns prin cine ştie ce copac, apoi

stinse lanterna şi se întoarse. Reluă plimbarea de-a lungul şirului de treilere, cercetându-l cu atenţie pe fiecare în vreme ce coordonatorul tactic număra secundele. Pretinse că e interesat de un treiler, până când postul de comandă anunţă că echipa ajunsese pe poziţii în dreptul unei liziere de copaci din spatele parcului şi că tăiase deja gardul de sârmă.

Cam îşi continuă mersul până când ajunse la treilerul depistat de *Owl*. Îndreptă dispozitivul spre el, dar pe ecran nu apăru nimic. Aeronava confirmă că inspecta treilerul care trebuia. Acum venise vremea să se dea jos din maşină. Ar fi vrut să caute cu lanterna şi pe sub treiler, dar prin asta era posibil să arunce o lumină asupra echipei SWAT care era aşezată în cealaltă parte. La fel ca şi celelalte treilere, şi acesta era parcat cu crăcanele de ancorare spre şosea şi cu uşile pentru marfă spre poarta de acces din spate.

Cam se mulţumi să folosească farurile maşinii, parcând într-un unghi oblic, ca să reuşească să arunce ceva lumină şi pe sub treiler. Ar fi vrut să aibă câinii cu el – ei ar fi fost în stare să depisteze pe oricine şi orice ar fi stat la pândă acolo.

— Sunt pe poziţie, anunţă el încet în microfonul de la umăr.

— Ieşi din maşină şi mergi spre spatele treilerului, îi ceru vocea din receptor. *Owl* spune că nu nu există nici un indiciu că s-ar putea organiza o ambuscadă.

Cam înghiţi în sec, opri maşina şi se dădu jos. Luminile din parc reuşeau să ilumineze suficient de bine şi acea zonă din spate, însă locul era marcat şi de destule

umbre prelungi. Cam nu putea decât să spere că Owl vedea bine totul pe o rază de cinci sute de metri, deoarece orice lunetist profesionist l-ar fi putut elimina uşor de la o asemenea distanţă, indiferent că el era sau nu îmbrăcat cu vesta antiglonţ. Se duse cu grijă spre spatele treilerului, îndreptând lumina lanternei în toate direcţiile, mai puţin în direcţia gardului. Ascultă cu atenţie dacă *Owl* scotea vreun sunet, dar nu auzi altceva în afara unei adieri de vânt prin copaci. Îşi dădea seama că treilerul era folosit pentru transportul produselor congelate, având un generator de frig montat în partea de sus şi părţile laterale bine izolate. Între gard şi spatele treilerului exista poate un spaţiu deschis de maximum şase metri.

Când ajunse în spate constată că uşile erau încuiate, aşa că înconjură încă o dată treilerul, în acelaşi timp încercând să înlăture fiorii pe care îi simţea de-a lungul şirei spinării. Erau acolo? Dăduseră de echipa SWAT? Tipul din *Owl* era unul dintre ei?

Ajunse iarăşi la uşile din spate. Nu se întâmplă nimic.

— Liber, rosti el în microfon.

— Echipă, acţionaţi! anunţă controlorul.

Întreaga zonă se lumină brusc când membrii echipei SWAT, la fel ca soldaţii dintr-un episod din *Războiul Stelelor*, veniră în goană peste gard, cărând după ei proiectoare mobile puternice, care imediat inundară zona cu o lumină alb-albăstruie. Alte maşini apărură în goană prin porţile frontale ale parcului de treilere şi asigurară perimetul operaţiunii. Şeriful se ivi şi el în maşina lui, urmat de duba de comandă şi control.

Se duseră împreună până în spatele treilerului.

— Fac pe mine de frică din pricina a ceea ce am putea descoperi acolo, mărturisi Cam.

Şeriful nu spuse nimic. Cam îşi imagină că Bobby Lee o credea deja moartă pe Mary Ellen, aşa cum, realist vorbind, cei mai mulţi poliţişti credeau despre ostatici. Aşa aveau o surpriză plăcută dacă ostaticii erau vii. Nici Mike Pierce nu scoase nici un cuvinţel.

Echipa de intervenţie aduse un cleşte imens ca să deschidă uşile treilerului. Cam şi şeriful aruncară repede o privire înăuntru în vreme ce zgomotul deveni brusc mai slab în intensitate. Două proiectoare portabile fură imediat urcate pe gard şi alimentate la generatoarele de curent. Apoi uşile fură larg deschise.

În faţă şi în centru se găsea scaunul electric din imaginile video. În faţa lui se găsea o masă, iar în spatele lui, într-un colţ, fusese ridicat un cort de o singură persoană. Într-o parte a scaunului se odihnea un aparat de sudură nou-nouţ, ale cărui cabluri mergeau în spatele treilerului şi urcau pe peretele despărţitor frontal către generatorul echipamentului de congelare de pe partea de sus a treilerului. Se mai vedeau nişte căni goale, o toaletă portabilă şi o stivă de conserve militare aruncate într-o grămadă de gunoi. Imediat ce uşile se deschiseră, generatorul porni.

Nici urmă de Mary Ellen Goode.

Cam înjură în tăcere.

Doi membri ai echipei de intervenţie urcară, atenţi să nu deranjeze nici unul din obiectele care se găseau pe jos. Verificară cortul, unde găsiră un sac de dormit, o sacoşă veche de pânză şi câteva resturi de bandă

adezivă. După o cercetare sumară, se dădură înapoi ca să-i aştepte pe criminalişti. Cam clătină frustrat din cap. Unde naiba se afla Mary Ellen?

— După toate aparențele, zise şeful echipei, cineva a fost ținut ostatic în interiorul chestiei ăsteia. Dar acum nu mai e nimeni aici.

— Ceva semne de violență? întrebă şeriful.

— Nu sunt vizibile pete de sânge, replică ofițerul. Criminaliştii trebuie să confirme asta. Însă scaunul ăla nu-mi inspiră nimic bun.

— Vedeți vreun telefon mobil pe aici? întrebă Cam.

Ofițerul vru să răspundă când în interiorul cortului se auzi un țârâit.

La al treilea apel, auziră cu toții cum generatorul treilerului îşi intensifică activitatea. Pe panoul de control al aparatului de sudură începură să clipească lumini roşii şi verzi. Cam şi şeriful se uitară iute unul la celălalt şi apoi şeriful strigă ca toată lumea să iasă afară. Oamenii din echipa SWAT săriră imediat din treiler şi se alăturară celor care se retrăgeau deja. Generatorul trecu brusc pe regim de suprasarcină în vreme ce oamenii treceau în grabă prin gaura din gard. Cam şi şeriful trecură ultimii, iar când se întoarseră ca să privească înapoi, scaunul se transformă într-un imens arc electric din pricina curentului care trecea prin cablurile ataşate la aparatul de sudură. Şi, pentru că pe el nu se găsea nimeni, brațele şi picioarele metalice ale scaunului se dizolvară într-o minge electrică uriaşă, orbind polițiştii care priveau fascinați scena. Apoi se văzu o licărire roşietică în capătul treilerului, care, o secundă mai târziu, se transformă într-o

imensă minge de foc, aruncând în toate părțile schije metalice și bucăți de cauciuc. Cele două treilere din stânga și din dreapta luară foc datorită exploziei și jumătate din membrii echipei SWAT se treziră întinși pe sol, asurziți în ciuda căștilor de pe cap. Cam se întorsese cu spatele la mingea uriașă de lumină și se așezase parțial în spatele șerifului atunci când treilerul explodase. După ce își recăpătă echilibrul și se întoarse din nou cu fața spre scenă, îl văzu pe șerif șezând pe iarbă și uitându-se curios la o așchie lemnoasă lungă de vreo treizeci de centimetri care îi ieșea din partea superioară a pieptului.

— Medic aici! strigă Cam, îngenunchind alături de șerif.

Îl dureau urechile din pricina exploziei și nu fu deloc sigur că fusese auzit. Șeriful sângera, deși nu foarte tare. Purta vesta antiglonț, dar așchia de lemn trecuse ca prin brânză. Bucata de așchie care îi ieșea prin spate era negricioasă în lumina dură aruncată de proiectoarele portabile. Bobby Lee tuși ușor și Cam se văzu obligat să-l susțină, fiindcă șeful lui se clătina aproape incontrolabil.

Medicul veni în goană, văzu așchia și chemă imediat o ambulanță cu echipamente de resuscitare. Cam se dădu înapoi ca să facă loc unui al doilea medic care îngenunche și îl ajută pe șerif să rămână drept în șezut. Cam văzu și alți membri ai echipei SWAT doborâți, dar cu toții erau îmbrăcați cu echipamentul complet de protecție și nici unul nu părea serios rănit. Cei mai mulți erau îngrijiți de alți membri ai echipei. Ambulanța se ivi și ea, cu luminile aprinse. Peste întregul parc de treilere se întinsese

o pală imensă de fum, iar în mintea lui Cam reveniră imaginile şi sunetele din curtea lui Annie Bellamy. Ba chiar şi mirosul era acelaşi. Îşi zise că iarăşi fusese vorba de explozibil C-4. Aşadar, nemernicii ăştia nu omorau niciodată poliţişti, nu?

Mike Pierce veni şi el aproape şi se uită cum Cam şi medicii îl depuseră pe Bobby Lee pe o targă şi apoi îl traseră prin gard către ambulanţă. În vreme ce unii poliţişti stropeau cauciucurile arzânde ale treilerelor din apropiere cu extinctoare, alţi membri ai echipei SWAT stăteau în spatele ambulanţei, îmbărbătându-l pe şerif, ceea ce însemna că el nu-şi pierduse conştiinţa.

— Chestia aia arăta rău, zise Pierce.

— A intrat sus, răspunse Cam. Poate că a ciupit un plămân, dar sângerarea nu era prea mare.

— Oricum, nu pe afară, zise Pierce, confirmând ceea ce credea şi Cam.

— Chestia asta schimbă datele problemei, zise Cam.

— Suntem siguri că ofiţerul nu era înăuntru?

Cam dădu din cap:

— Era pustiu, dar cumva au ştiut că treilerul a fost deschis. Fie au avut pe cineva de faţă, fie a fost vorba de o acţionare electronică.

— V-au spus să veniţi singur. Chestia asta nu era îndreptată împotriva echipei SWAT.

— Trebuia să fi ştiut că aici urma să vină o echipă întreagă, răspunse Cam. Poate că se aşteptau să deschid treilerul, dar trebuiau să-şi dea seama că avea să existe şi o acoperire.

— Băieții răi din Biroul Şerifului ar fi ştiut, zise Pierce. E posibil ca băieții răi din rândul agenților federali să nu fi ştiut asta.

— Şi unde e Mary Ellen Goode?

Mai mulți membri ai echipei SWAT se uitau în sus la ceva. Cam procedă la fel şi văzu un mic aeroplan cu o carlingă de plastic supradimensiontă şi aripi ridicol de lungi plutind la mică înălțime deasupra lor.

— *Owl* spune că a explodat ceva, rosti controlorul pe un ton sec.

— Pleacă, *Owl*, ripostă Cam pe un ton sumbru.

64

Cam intră pe strada lui la 2.30 dimineața. Încetini când ajunse sub felinarul singuratic din fundătură. Simțea oboseala până în oase şi dureri în urma evenimentelor din canion. În plus, era groaznic de dezamăgit că nu o găsise pe Mary Ellen Goode. Vorbise la telefon cu ofițerul Marshall după ce se întorsese la sediul Biroul Şerifului. Nu fusese deloc o conversație plăcută. Parcă toată lumea din ținutul Carrigan cerea capul lui Cam.

„Şi eu aş cere asta", îşi zise el, virând pe alee. Încă îi mai vuiau urechile. Casa era întunecată şi chiparoşii se legănau alene în bătaia vântului. Cei de la spitalul din Triboro spuneau că şeriful se simte destul de bine. Fusese singura victimă cu răni serioase. Aşchia de lemn nu străpunsese nici o arteră importantă, dar rana nu fusese

curată, iar acum principala grijă era legată de posibila infecție. Cam inspectă cu privirea partea frontală a casei, dar nu zări nimic neobişnuit. Apăsă telecomanda uşii garajului, dar nu se întâmplă nimic. O apăsă iarăşi. Nimic.

Parcă pe alee şi opri motorul. Felinarul de pe stradă era aprins, aşa că în casă curentul electric trebuia să funcționeze. Şi unde erau câinii? În mod obişnuit, ar fi auzit maşina, ar fi ieşit prin uşița specială, făcută pentru ei şi ar fi alergat de-a lungul gardului în curtea laterală. Nici urmă de câini. Cam fu tentat să apese pe claxon ca să vadă ce se întâmplă. Apăsă din nou telecomanda, dar uşa continuă să nu răspundă la semnal. Verifică luminița roşie a ledului ca să vadă dacă se aprinde când el apasă butonul. Se aprindea, deci telecomanda funcționa.

Îşi desfăcu capsa de la teaca revolverului şi se dădu jos din maşină. Apoi se urcă la loc şi apelă centrul de operațiuni cu cererea ca o maşină de patrulă să fie imediat trimisă la el acasă.

— În zece minute, îi răspunse dispecerul.

Era momentul să ia o decizie: putea inspecta repede casa şi împrejurimile ei sau putea aştepta întăririle. Nu era cazul să facă pe viteazul. Trebuia să-i aştepte pe polițişti.

În şase minute se iviră două echipaje, iar doi polițişti intrară în casă împreună cu Cam. Înăuntru luminile funcționau normal, dar câinii nu erau nicăieri. Polițiştii îl însoțiră pe Cam prin fiecare cameră şi în garaj. Căutară indicii de explozibil sau dispozitive incendiare, apoi verificară ferestrele şi uşile să găsească urme de pătrundere prin efracție, dar totul părea să fie în regulă. Verificară repede şi curtea din spate, mergând până la

pârâu, apoi traversară repede pâlcurile de chiparoşi de pe fiecare latură a casei.

Stânjenit, Cam îi lăsă pe poliţişti să plece patruzeci de minute mai târziu. Ştia că procedase cum trebuia, dar expresiile de pe chipurile oamenilor fuseseră relevante. Singurul lucru complet anapoda era dispariţia câinilor. Niciodată nu plecau singuri să cutreiere împrejurimile. Vântul sufla acum constant şi lumina lunii se diminuă din pricina norilor gri-albicioşi care umpluseră cerul. Era neobişnuit de cald. Aşadar, unde erau? Cam luă o lanternă mare şi se întoarse la pârâu, căutând indicii ale trecerii lor pe sub vechiul gard. Atunci găsi poarta deschisă.

Îndreptă fasciculul luminos dincolo de pârâu, care în acel moment nu era mai lat de cincizeci de centimetri şi zări iarbă culcată de cealaltă parte şi ceea ce părea a fi o dâră de urme în susul dealului. În mod normal, poarta era încuiată cu o broască dublă, care acum dispăruse. Aşadar, cineva le dăduse drumul. Sau se furişase în curtea lui, descoperise câinii şi fugise în mare grabă. Fusese urmărit de câini? Simţea un soi de iz de substanţe chimice, în ciuda vântului. Să fi fost ceva în apă? Cam trase aer în piept, încercând să-şi dea seama, dar nu reuşi nimic. Chemă câinii, dar îi răspunse doar vântul.

Se întoarse spre casă, conştient că silueta lui se vedea clar în lumina proiectoarelor din spate. Oare, câinii urcaseră până la proprietatea Holcomb? Şi dacă da, de ce? Poate în căutarea lui? Frick era în stare de asta, dar Frack s-ar fi mulţumit să rămână pe loc şi să privească. Şi, cu siguranţă, s-ar fi întors atunci când îi strigase.

Căscă. Era epuizat. Şi totuşi, dacă ar fi fost prin apropiere şi păţiseră ceva, lui i-ar fi fost imposibil să doarmă. Intră în casă, îşi luă echipamentul de poliţist, stinse proiectoarele din spate şi se întoarse la pârâu. „O singură descindere", îşi promise el. „Mă voi duce în sus pe deal, voi căuta pe lângă clădiri, apoi mă întorc. Mâine e o nouă zi — sau, mai degrabă, azi. Am probleme mai mari decât cei doi câini dispăruţi."

„Ia-ţi nişte întăriri", îşi mai spuse el trecând prin poartă, dar îşi aminti privirile schimbate de cei doi poliţişti. Nu-i putea chema din nou şi, în plus, dacă nu erau iubitori de animale, n-ar fi fost deloc fericiţi să caute prosteşte prin tufişuri nişte câini rătăciţi. Construcţiile de pe proprietatea învecinată îţi dădeau în lumina lunii un sentiment terifiant dar Cam şi câinii săi fuseseră pe acolo de zeci de ori înainte. Cam căscă din nou, apoi începu să urce dealul. Continuă să meargă, în linie dreaptă. Ferma se ridica în dreapta lui, iar şoproanele şi un hambar fără acoperiş în stânga.

Verifică mai întâi şoproanele, dând într-o parte o uşă masivă de lemn şi speriind o bufniţă şi alte câteva creaturi nocturne pe care nu le putu identifica. Locul mirosea a fân mucegăit, a grăsime râncedă şi a lemn putrezit. Pânze imense de păianjen se legănau în crăpătura uşii deschise. O bucată de tablă de pe acoperiş flutura uşor în bătaia vântului. Nici urmă de câini. Se uită repede în garajul pustiu din beton, zări ce mai rămăsese dintr-un „cuib" al dragostei, nişte cuvinte scrise cu creta, apoi se îndreptă spre casa fermei.

Uşile şi ferestrele de la primul etaj erau bătute în scânduri, dar acestea fuseseră fixate cu multă vreme în urmă şi evident cineva intrase şi în casă, de vreme ce unele bucăţi de lemn, coşcovite şi înnegrite de vreme, erau acum mai degrabă îngrămădite în cercevele decât bătute în cuie. Cam îşi băgase nasul pe acolo cu câţiva ani în urmă, dar intuiţia îi spusese că n-avea de ce să continue cercetările. Nu avea intenţia să intre nici acum, ci doar să-şi cheme câinii. Dădu unul dintre lemne la o parte, conştient că, din pricina zgomotului, câinii ar fi trebuit deja să fie la ferestre.

Odată ajuns înăuntru, descoperi cât de mizerabil era locul. O casă abandonată în întunericul nopţii, ar fi trebuit să-ţi stârnească fiori de spaimă, dar miasmele dinăuntru, de cutii goale de bere, mâncare putrezită, excremente umane, resturi de la restaurante fast-food şi rahaţi de şoareci, îţi lăsau, mai degrabă, o senzaţie iritantă de dezgust. Cam renunţă la căutări şi se întoarse acasă.

65

O săptămână mai târziu, Cam şedea la biroul lui când îşi dădu seama că se apropia sfârşitul carierei sale de ofiţer de poliţie. Anunţul oficial făcut de el că nu va depune mărturie dăduse roadele aşteptate şi încetinise ancheta privind grupul de răzbunători. La o zi după dispariţia câinilor, fusese convocat la o şedinţă cu procurorul Klein şi purtătorul de cuvânt al Marelui

Juriu*. Cam le spusese că, pentru a salva un ostatic de la o moarte sigură, el încheiase un pact cu propriul robot telefonic că nu va depune mărturie.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Steven. Ea nu a fost acolo, aşa că ei nu şi-au respectat partea lor de înțelegere. Tu de ce ai face-o?

— Pentru că ostatica nu a fost încă eliberată, răspunse Cam, înăbuşindu-şi dorința de a adăuga un „de-aia“ sec.

Sublinie faptul că Jay-Kay nu-i răspunsese niciodată la întrebarea dacă avea să o elibereze pe Mary Ellen, iar în mod logic un asemenea lucru nu avea cum să se petreacă până ce ei nu se asigurau că el nu depunea mărturie.

— Şi vrei să-mi spui că Biroul Şerifului va decide să renunțe? Şi chiar dacă voi toți renunțați, doar nu crezi că federalii vor zice şi ei „stop“ aşa, pur şi simplu, nu?

— Eu nu pot vorbi în numele federalilor, domnilor, zise Cam. Dar avem şi noi răzbunătorii noştri, nu?

— Te referi la sergentul Cox?

---

* Conform jurisprudenței americane, un Mare Juriu este un juriu format în mod tradițional din 23 de membri, existent în cadrul tribunalelor federale, care serveşte pe o perioadă de un an şi este ales dintr-o listă de candidaturi înaintate de judecătorii din ținutul arondat tribunalului respectiv. Marele Juriu are două îndatoriri de bază: audiază dovezile acuzațiilor de infracționalitate prezentate în cadrul audierilor preliminare ca să decidă dacă se deschide sau nu un proces şi audiază dovezile în cazurile de contravenții sau infracțiuni comise de angajații serviciilor publice şi statale, inclusiv actele de neglijență, întocmind recomandări pentru organismele publice în cauză. (n.tr.)

— Da, Steve, replică Cam cu un oftat. Mă refer la sergentul Cox. Iar din punctul de vedere al federalilor, ei ştiu că frumoasa lor consultantă s-a aflat permanent în tabăra opusă. Iar acum ea a dispărut pur şi simplu din cadru.

„Până ce computerele lor vor exploda", continuă el în gând, fără să rostească ideea cu voce tare.

— Avem lista aia. Îţi amintesc că noi nu am încheiat nici un fel de înţelegeri.

— Dă-i drumul, Steven, zise Cam cu voce neutră. Dar, dacă o primim pe Mary Ellen înapoi într-un sac cusut la gură, responsabilitatea va fi a ta, nu a mea. În plus, Jay-Kay a fost suficient de explicită că măcar o parte din aşa-zisele dovezi pe care vi le-a oferit nu sunt exact ceea ce par.

Furios, Klein l-a dat afară din birou. Cam l-a înţeles, fără să-şi facă prea multe griji. O mare parte din eficacitatea celulei de răzbunători se baza pe faptul că nimeni nu bănuia existenţa ei. Şi Biroul Şerifului avea acea listă. Bobby Lee avea să se ocupe de ea într-o bună zi, chiar dacă ar fi fost obligat să folosească pentru asta tot felul de canale lăturalnice de informaţii. Dar, mai întâi, erau nevoiţi să verifice totul deoarece sursa acelei liste era, bineînţeles, Jay-Kay. Eforturile celor de la MCAT de a da de urma ei nu duseseră la nici un rezultat. Ea dispăruse, lăsând în urmă biroul şi apartamentul ei din Charlotte, împreună cu două computere *mainframe* IBM care se diagnosticau reciproc fără să mai aibă nimic altceva lăsat în vastele lor memorii electronice. După verificarea zborurilor şi listelor de pasageri nu fusese

identificată nici o persoană cu numele ei care să fi plecat din țară. Mașina ei de lux dispăruse, iar Biroul Șerifului eliberase un mandat pentru mașină și pentru proprietara ei. FBI-ul raportase rezultate similare, deși cei de acolo fuseseră ceva mai vagi în privința metodelor pe care le foloseau pentru a da de urma ei. Cam știa prea bine că, dacă exista cineva care să fi putut scăpa de rețeaua de urmăritori, femeia era aceea. În acel moment, ea putea fi la fel de bine în Indiana sau în India.

Șeriful își revenea încet, încet. Doctorii învinseseră infecția declanșată, dar acum se confruntau cu o alta, iar gama de antibiotice care puteau fi folosite se îngusta pe zi ce trecea. Cam reușise să-l vadă de două ori și ultima dată constatase că șeriful părea mai bolnav ca înainte. Cu șeriful scos din luptă, Cam devenise tot mai izolat în interiorul Biroului Șerifului, mai ales după ce Steven începuse să-și dea drumul la gură. Cam avusese o ședință similară și cu autoritățile federale din Charlotte. Și ei dispuneau de toate zvonurile și dovezile la a doua mână, dar, în afară de Cam care refuza să depună mărturie, singurele dovezi fizice de care dispuneau erau un jefuitor mort și bucățele din scaunul electric pe care fusese pârlit, un ghid montan mort și capul pumei care îl ucisese, un anume sergent Cox dispărut, rămășițele unei caroserii și fragmente din două bombe, una pusă la casa lui Annie și o a doua în parcul de treilere.

Cea mai mare problemă a lui Cam era cum să-și refacă reputația pierdută în cadrul Biroului Șerifului. Nu era nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama că relațiile din interior începeau să se răcească, iar acest lucru se reflecta

în modul cum era tratat de ceilalți ofițeri din cadrul Biroului Şerifului. Era salutat politicos, dar oamenii îl evitau din ce în ce mai mult: „Scuză-mă, n-am timp de porcăria asta acum. Am multe lucruri pe cap..." „Ştii şi tu cum e..." Membrii echipei MCAT fuseseră detaşați fiecare la diverse cursuri de instruire şi recalificare. Apăruseră chiar zvonuri că echipa avea să fie desființată din cauza, se spunea, „constrângerilor bugetare". Zvonurile circulau peste tot şi Cam ar fi vrut cu disperare să se aşeze cu ceilalți în jurul unei mese şi să le povestească tuturor de ce bătuse în retragere.

De pe patul lui de spital, şeriful avertizase cu privire la acest gen de comportament, arătând că era foarte posibil ca federalii să revină şi să-i citeze pe toți ca să-i forțeze să dezvăluie ce spusese Cam. Acesta discutase cu Mark Pierce despre statutul lui de suspect pe listele FBI. Pierce îi răspunsese că, atâta vreme cât el păstra tăcerea, nu putea fi condamnat pentru nimic. Tot Pierce fusese primul care ieşise la rampă sugerându-i lui Cam să se pensioneze înainte de vreme.

— Mai rămâneți pe aici vreo trei luni, îi propusese el. Spuneți-i lui Bobby Lee că vă veți depune cererea şi dați-i timp fie să restructureze MCAT-ul, fie să numească un nou şef. Apoi luați-vă bagajul şi plecați undeva departe!

— Să ies pe uşa din față sau pe cea din spate? îl întrebase Cam cu amărăciune.

— Faceți parte din vreun pluton de execuție?

— La naiba, nu.

— După cum am spus şi înainte, dacă Bobby Lee Baggett este împăcat cu chestia asta, atunci şi eu sunt împăcat. Ceea ce înseamnă că şi prietenii dumneavoastră ar trebui să fie împăcați. La naiba cu duşmanii, nu?

În fine, ajunsese la ei şi raportul armatei privind incidentul în urma căruia se sfârşise cariera militară a lui Kenny. Omul fusese detaşat temporar la Fort Huachuca din New Mexico. Nu se întorsese la timp dintr-o permisie de 72 de ore. Ancheta care urmase dezvăluise faptul că el şi fratele lui, un oarecare James Marlor, se angajaseră într-o expediție ilegală de vânătoare într-o rezervație federală. James Marlor fusese rănit. Iar Kenny îl dusese la un spital civil pentru a fi tratat. Cei de la secția de Urgențe raportaseră poliției locale că rănile indicau că fusese atacat de o felină sălbatică, probabil de o pumă. Deoarece Kenny era militar, înştiințarea ajunsese la Fort Huachuca.

Frații fuseseră într-adevăr la vânătoare de pume, acțiune interzisă pe teritoriul acelui stat. James Marlor împuşcase o felină. Se apropiase de ea, crezând că felina era moartă, iar aceasta sărise cu ultimele puteri la el, rănindu-l grav. Kenny omorâse animalul, apoi mințise ca să-şi protejeze fratele. Ulterior, fusese adus în fața Curții Marțiale, nu pentru vânarea unei pume, ci pentru comportament imoral — mai pe şleau spus, pentru că îşi mințise superiorii. Fusese dat afară din armată şi, ulterior, îşi schimbase numele în Cox.

Cam vru să scoată la iveală din arhiva Biroului Şerifului dosarul lui Kenny ca să vadă cum descrisese el toți acei ani petrecuți în armată, dar cei de la departamentul

de resurse umane îl sigilaseră după înştiinţarea oficială privind moartea lui Cox. Iar într-un asemenea moment, Cam n-avea nici un chef să mai continue investigaţia. Se ţinu o slujbă religioasă de comemorare a lui Kenny, plătită de Biroul Şerifului, unde şeriful vorbi, printre alte banalităţi, despre sacrificiile făcute de poliţişti pentru ocrotirea stilului de viaţă american. Şefilor de departamente li se spusese că sergentul Cox murise în cadrul unui accident de vânătoare în munţii Smokies şi că, dintr-o pură coincidenţă, locotenentul Richter fusese trimis în căutarea lui la momentul incidentului.

Lumina de avertizare de pe telefonul lui Cam se aprinse pentru prima dată după o săptămână, scoţându-l din reverie. Cam ridică receptorul. Era Oliver Strong, avocatul lui Annie:

— Domnule locotenent, gura lumii spune că e posibil să vă pensionaţi înainte de termen. E adevărat?

Cam izbucni în râs:

— Şi cine este această gură a lumii, domnule avocat?

— Lumea de pe coridoarele tribunalului, răspunse omul. Şi din câte ştim, ăştia nu se înşeală niciodată. Nu vreau să par un bârfitor, evident, dar dacă aveţi de gând să schimbaţi ceva important în viaţa dumneavoastră profesională, atunci am şi veşti bune, şi veşti proaste pentru dumneavoastră.

— Veştile proaste mai întâi, domnule Strong. În ultima vreme numai cu aşa ceva m-am hrănit.

— Bun, vestea proastă este că Fiscul mi-a trimis o înştiinţare prin care se spune că va trebui să suspendăm procedura de lichidare a averii judecătoarei Bellamy

deoarece presupusul beneficiar este, citez, „o persoană implicată“ într-o anchetă federală în desfăşurare. Se citează articolele de lege care nu permit unui infractor să beneficieze de roadele actelor lui criminale.

„Federalii vor să-mi reamintească, de fapt, cine deține adevărata putere”, îşi zise Cam.

— „Persoană implicată”? se miră Cam.

— Aşa îi numesc ei pe cei cărora vor să le facă felul, dar nu dețin suficiente dovezi ca să-i ducă într-o instanță federală unde să fie condamnați.

— Bun, cred că înțeleg. Şi vestea bună?

— Vă amintiți de prevederea legată de pensia alimentară conform căreia judecătoarea spunea că atunci când vă pensionați veți primi o pensie suplimentară din partea ei?

— Vag, mărturisi Cam. Ca să fiu sincer, acum mă preocupă mai mult găsirea unui ofițer din administrația unei rezervații care a fost răpit, decât banii ăia, proveniți din pensie sau din orice altceva.

— Înțeleg, domnule locotenent, dar s-ar putea să vă pese. Deoarece, după cum funcționează sistemul, imediat ce vă depuneți actele de pensionare, veți începe să trageți foloase de pe urma averii judecătoarei. Nu veți beneficia, evident, de suma principală, ci de câştigurile pe care investiții de nouă milioane de dolari le vor produce pentru dumneavoastră, sub formă de plăți trimestriale. Chiar şi la un câştig de cinci la sută, suma asta nu constituie doar bani de țigări, ca să mă exprim în termeni populari.

— Vă bateți joc de mine? întrebă Cam.

— Nici pomeneală, domnule locotenent. De fapt, lucrurile sunt reglementate în aşa fel, încât banii vor veni chiar şi dacă sunteţi dat afară din poliţie. Clauza se referea doar la încetarea permanentă a raporturilor de muncă întreţinute cu agenţiile de menţinere a ordinii publice.

Cam râse:

— Cred că ea era conştientă de posibilitatea că pot primi oricând un şut în dos, zise el.

— Ei bine, pensionare, demisie sau concediere, n-are importanţă ce ar putea fi, dar, dacă plecaţi din poliţie, să-mi daţi de ştire, bine?

Cam răspunse că aşa va face, apoi închise. Vorbise cât se poate de serios: ar fi preferat să o găsească pe Mary Ellen înfăşurată ca o mumie în bandă adezivă în acel treiler şi să rămână fără toate averile posibile. Nu dispusese niciodată de mulţi bani şi recunoştea faptul că brusca apariţie a unor sume mari de bani în viaţa lui putea reprezenta o problemă, mai ales dacă, aşa cum i se părea, asupra destinului lui se abătea un nor tot mai negru. „Sunt blestemat şi dacă o fac, şi dacă n-o fac“, îşi zise el.

Telefonul sună din nou. Ridică receptorul şi-şi spuse numele.

— Aveţi un mesaj nou, rosti cineva cu o voce asemănătoare cu vocea electronică din computer care îl înştiinţa că-i sosiseră mesajele.

Cam râse şi închise, crezând că era o glumă, după care, totuşi curios, se duse la computer. Chiar primise un mesaj, de la adresa jbk@tigereye.com. „Măi să fie“, gândi el. Deschise mesajul.

Pe ecran începu să se încarce o poză color. Nu-şi dădu seama despre ce era vorba până ce poza nu se încărcă aproape în întregime, dar, apoi, văzu clar că fotografia prezenta interiorul unei caverne prost iluminate care părea destul de mare. Acolo se afla ceva care semăna cu un ţarc cu trei cuşti mari care aveau paie pe jos şi jgheaburi cu apă. Fiecare cuşcă era lungă cam de şase metri şi lată cam de trei şi dispunea de o poartă mare în partea din în spate.

Cuştile erau goale. Uşile din plasă, cu întărituri, care se aflau în partea din faţă a lor erau larg deschise. Toate cele trei porţi de acces din spate erau asigurate cu încuietori metalice grele. În partea de sus a pozei era imprimat un şir de cifre pe care Cam îl recunoscu imediat ca fiind un şir de coordonate GPS. În partea de jos se găsea un text: „Cucoana sau tigrul? Vino la amiază! Vino singur sau nu te mai deranja".

66

A doua zi la amiază Cam stătea în camionetă şi se uita dincolo de un pârâu către o rulotă extrem de veche şi câteva şoproane aflate la poalele unui deal dens împădurit. Ar fi intrat în curtea care înconjura locul, doar că nu credea că podeţul ponosit din lemn din faţa lui ar fi reuşit să susţină greutatea camionetei. Petrecuse o oră pentru a găsi acel loc după ce ieşise de pe şoseaua asfaltată. Ultimul kilometru fusese parcurs pe un drumeag

prin pădure care mergea paralel cu pârâul. Drumeagul mergea mai departe, dar dispozitivul GPS de pe bord arăta că acela este locul.

Cam venise îmbrăcat în uniformă de polițist, chiar dacă nu își putea exercita autoritatea în acel ținut. Era singur, dar nu în întregime pe cont propriu. Se dusese la spital să-l vadă pe Bobby Lee după primirea mesajului și îi explicase șerifului ce se gândea să facă. Șeriful părea să se simtă ceva mai bine și făcea presiuni asupra personalului medical ca să i dea drumul acasă. Respinsese imediat ideea de a-l lăsa pe Cam să se ducă acolo singur.

— Dacă ar fi fost vorba de o răpire obișnuită, aș fi fost de acord cu o asemenea poziție, ripostase Cam. Dar ăștia sunt polițiști. Îmi este imposibil să aranjez orice fel de acoperire acolo fără ca ei să afle.

— Atunci ostatica ta e pierdută, spusese șeriful. Dacă te duci singur, te pot ucide, apoi o vor ucide și pe ea și au terminat cu totul.

— Dacă ostatica ar fi fost polițistă de meserie, aș fi fost de acord, replicase iar Cam. Dar nu e. Nici măcar nu prea știe despre ce e vorba. Eu am băgat-o în beleaua asta.

Șeriful se ridicase în capul oaselor și se uitase cu severitate la Cam.

— Și ce motiv ai să te încrezi în oamenii ăștia? întrebase el. Doar pentru că sunt polițiști sau agenți? Doar pentru că sergentul Cox a afirmat că ei n-ar omorî un alt polițist? Vrei să-ți arăt gaura din pieptul meu?

Cam nu era pregătit să răspundă la așa ceva.

— Am încheiat o înțelegere, reușise el să îngaime.

Dar şeriful îi răspunsese cu un mormăit.

— Uitați ce e, insistase Cam. Ea mi-a spus că, dacă nu mă mai bag, o vor elibera pe Mary Ellen Goode. Fără cooperarea mea, ancheta este în impas. Dacă o aduc înapoi în viață şi apoi mă prezint în fața Marelui Juriu, şi eu, şi ea ne vom uita tot restul vieții peste umăr nu cumva să ne urmărească cine ştie cine ca să ne omoare. Dacă nu depun mărturie, atunci vom fi prinşi pentru totdeauna într-un soi de joc de şah. Ei încetează cu porcăriile lor. Mary Ellen trăieşte. E un rezultat mult mai bun.

— Te comporți prosteşte în privința asta, ca să nu mai spun că şi fără profesionalism. Ştiu că e o femeie drăguță, dar înseamnă ea chiar atât de mult pentru tine?

— Îmi place de ea, mărturisise Cam. În plus, m-a salvat de la moarte din apele vijelioase ale râului. Îi datorez măcar acest efort.

— Ei bine, nu pot îngădui aşa ceva. De fapt, dacă vei proceda astfel, va trebui să te dau afară. Deci cum rămâne?

— Cred că va trebui să mă dați afară, replicase Cam.

— Bine, eşti concediat. Şi acum, vrei să-l sun pe şeriful din ținutul Carrigan ca să-i povestesc ce se întâmplă şi să-l rog să meargă şi el acolo — orice ar însemna acest „acolo" — cu câteva ajutoare dacă tu nu te prezinți la el, să spunem în două ore?

— Aş aprecia enorm aşa ceva. Câtă vreme îmi oferă cele două ore. Le spun eu când intru în acțiune, răspunse Cam şi apoi făcuse o scurtă pauză. Să ştiți că apreciez enorm ajutorul dumneavoastră.

— Iar asupra dumitale se va produce probabil, o tentativă de asasinat, domnule locotenent. Şi acum pleacă de aici. Eu sunt un om bolnav.

Cam se uita acum la rulotă şi la curte. Totul ocupa aproximativ 3 000 de metri pătraţi şi părea complet neîngrijit, spre deosebire de multe din locurile similare pe care Cam le văzuse pe drum. Se aflau acolo un coteţ mare de găini, un grajd, două şoproane cu uşile închise, un snowmobil şi două canoe întoarse cu fundul în sus, pe parapeţi, sub o copertină. Ziua era însorită şi strălucitoare, iar acel loc era în mod clar pustiu. Nici un fel de câine, nici o pisică, nici o găină... Nici un alt semn de viaţă, doar becul care ardea lângă ruginita uşă de acces în rulotă. Nu exista nici o cutie poştală sau vreun alt indiciu care să indice cui aparţinea acea proprietate. Ultimii stâlpi de curent electric se aflau chiar după rulotă.

Cam încuie camioneta, îşi luă centura cu arma şi traversă podeţul, care se clătină ameninţător sub greutatea corpului lui. Se duse la rulotă şi bătu cu putere în peretele metalic. Apoi zări banda albă care sigila broasca din spatele panoului de protecţie contra ţânţarilor: NU INTRAŢI. ORDIN DE EVACUARE AL BIROULUI DE EVIDENŢĂ AL BIROULUI ŞERIFULUI DIN ŢINUTUL CARRIGAN.

„O evacuare?“ se întrebă Cam. Apoi se aplecă şi văzu pe etichetă numele proprietarului: J.M. Smith, alias W.E. Mitchell.

Cam se ridică. Asta era rulota lui White Eye? Păi, la naiba, bineînţeles că asta trebuia să fie. Încercă broasca uşii, dar aceasta era încuiată şi dacă ar fi forţat deschi-

derea ei, ar fi rupt sigiliul. Ciocăni din nou în uşă, doar ca să se asigure că nu era nimeni acolo, apoi se duse în spatele rulotei şi încercă cealaltă uşă. Acelaşi sigiliu, iar broasca tot încuiată. Ferestrele erau acoperite cu jaluzele, aşa că nu se putea vedea nimic înăuntru.

Poza din mesajul primit fusese făcută într-o peşteră, nu într-o rulotă. Cam se uită la ceas. Mai avea mai puţin de două ore până ce trebuia să ia legătura cu Biroul Şerifului din ţinutul Carrigan. Se întoarse spre şoproanele din curte. Rezistă tentaţiei de a se uita în sus pe deal ca să vadă cine sau ce l-ar fi putut urmări. Dacă ar fi vrut să îl împuşte, ar fi făcut-o până atunci.

Nici unul din şoproane nu era încuiat. Primul conţinea o mulţime de echipamente pentru excursii şi alpinism, unele din ele procurate din comerţ, precum frânghiile de ascensiune montană, altele confecţionate artizanal, cum era cazul unui dispozitiv de transport de mărfuri. Şopronul era complet separat de alte construcţii. Celălalt capăt al lui se sprijinea de deal. Cam îşi zise că acolo ar fi trebuit să se găsească intrarea într-o peşteră, presupunând că ajunsese în locul potrivit. Cel de-al doilea şopron conţinea cutii cu provizii, o stivă de lemne de foc şi conserve în cantităţi suficiente cât să rezişti o iarnă întreagă. Cam bătu cu pumnul în peretele din spate, dar nu descoperi nici o uşă, nici o intrare în peşteră. Încercă şi duşumelele, dar erau toate bine prinse pe sol.

Ieşi la loc afară şi privi în jur. Singurele sunete care se auzeau veneau dinspre pârâu şi de la păsările din pădurea învecinată. Dacă mai existau oameni care să

locuiască prin zonă, stăteau cu toții în casele lor. Singura construcție care mai părea interesantă era cotețul de păsări, aflat la vreo cincisprezece metri în spatele rulotei, dar nu în apropiere de panta dealului. Avea o suprafață de aproximativ un metru pătrat şi era construit pe o platformă joasă. Părțile laterale, din lemn şi sârmă, puteau fi date jos pentru a fi curățate, iar până la uşa cotețului se ridica o scară. În jurul cotețului se întindea un gard, dar poarta gardului era deschisă, iar puii dinăuntru păreau să fi dispărut demult. Cam intră pe poartă şi se învârti prin jur. Dădu doar de pene şi de urme ale scurmăturilor înaripatelor pe sol. Lovi construcția cu piciorul într-un colț şi auzi un câine lătrând. Apoi auzi doi câini lătrând.

Cam recunoscu lătrăturile, dar nu-şi dădu seama de unde provin. Apoi îşi dădu seama că se auzeau de sub coteț. Nu, greşea, din subsolul de sub coteț. Se aplecă pentru a vedea mai bine. Ar fi trebuit să zărească tot sub platformă, dar vederea îi era blocată de o structură cilindrică de dimensiunile unui puț. Se dădu înapoi şi ridică unul dintre pereții cotețului, descoperind că îl putea ridica la fel ca pe o trapă, în sus. Alte lătrături de dedesubt. Cam îşi strigă câinii şi aceştia dădură semne de mare agitație. Intră în coteț, strănutând din pricina penelor, prafului şi paielor, şi trase de cadrul de lemn de pe podeaua acoperită cu cârpe, producând o adevărată furtună de pene şi puf. Sub cadru se afla o trapă din lemn cu două mânere mari.

Ridică trapa grea şi dădu peste o scară care cobora vreo trei metri în pământ. Într-o parte a scării atârna

un ştecher portocaliu şi un cablu electric, iar în josul scării se vedea încolăcit un furtun folosit la udarea grădinii. Sub cadrul trapei se vedea o priză artizanală. Cam băgă cablul în priză şi imediat se aprinse un bec singuratic undeva, jos. Brusc, Cam îi văzu pe Frick şi pe Frack învârtindu-se în cerc la piciorul scării şi scâncind de bucurie că fuseseră descoperiți. Cam împinse trapa la maximum, apoi coborî pe scară, gândindu-se cum să-şi urce câinii înapoi. După ce ajunse jos, îşi dădu seama că se afla într-o mică peşteră. Câinii săriră imediat pe el şi Cam se aplecă pentru a-i mângâia pe capete şi a-i linişti. Păreau slăbiți, dar teferi.

Privi în jurul lui prin peşteră, dar în afară de scară acolo nu se mai afla nimic. Un al doilea cablu portocaliu era fixat de fasungul becului şi apoi prins cu bandă de-a lungul unui perete care cobora spre un pasaj de trecere îngust. Aerul era rece, dar uscat şi avea un iz ciudat, care crescu în intensitate când el pătrunse în pasaj. Drumul părea să coboare uşor şi, apoi, să cotească spre stânga. Tavanul pasajului nu avea nici un bec prins de el, dar, în depărtare, se vedea o lumină slabă, astfel încât, aplecându-şi capul, Cam păşi pe podeaua netedă de piatră şi urmă parcursul contorsionat al trecerii. Câinii se luară după el, deşi cu ezitări.

Cu cât Cam se apropia de lumină, cu atât izul devenea mai puternic. Cam recunoscu acum un amestec de carne stricată, excremente şi paie murdare, similar mirosurilor întâlnite într-o grădină zoologică. Cam era destul de convins că ştia pentru ce era folosit acel loc. La un moment dat coti brusc şi zări în fața lui caverna

din fotografia primită. Cele trei cuşti se găseau chiar în fața ochilor lui. În fața cuştilor era o zonă mare şi goală. Podeaua de piatră de sub paşii lui era acoperită cu paie murdare, iar caverna era luminată de un singur bec. Cam desfăcu teaca revolverului şi verifică siguranța. Mirosul de animal era extrem de puternic. Când el se opri, câinii se întinseră de podea. Se uitau amândoi fix la cele trei cuşti.

Cam se asigură că nu erau nici un fel de creaturi care să pândească din umbră, apoi rămase nemişcat ca să asculte. Singurele zgomote vagi erau reprezentate de bâzâitul slab al becului şi de picăturile de apă care curgeau pe unul din coridoarele ce plecau din spatele cavernei.

„Cucoana sau tigrul", fusese scris în mesajul trimis de Jay-Kay. Cam îşi amintea povestea, numai că aici avea de-a face cu trei porți în loc de două. Mesajul fusese clar: era mica grădină zoologică privată a lui White Eye. Dacă deschidea poarta care nu trebuie, se trezea în față cu versiunea americană a unui tigru. Implicit, în spatele uneia dintre porți se găsea Mary Ellen. Cam îi rosti numele, la început cu discreție, apoi mai tare. Spre surprinderea lui, vocea lui nu stârnea nici un ecou, iar pentru o clipă el avu senzația că plafonul cavernei îl apăsa pe creştet. Duse câinii în prima cuşcă din stânga, în dreptul uşii masive de lemn dinăuntru, sperând ca ei să adulmece ceva. Uşa avea patru zăvoare din fier în formă de T, iar placa de bază era confecționată din stejar nefasonat cu bare de susținere din oțel. De o parte a uşii era prinsă o bară lungă de oțel, care apoi intra într-o scobitură din

zid în cealaltă parte. Câinii nu voiau să se apropie de ușă și se repeziră să iasă din cușcă imediat ce el le dădu drumul din zgarde.

Bătu în ușă și strigă din nou. Nici un răspuns. Încercă același lucru cu celelalte două uși și avu parte de aceeași reacție. Câinii nu-i erau de folos. Mirosul de animal probabil le copleșea nările sensibile, așa că el decise să-i scoată de acolo. Nu i-ar fi fost de folos nici dacă ar fi apărut acolo o pumă, mai ales într-un spațiu închis ca acela. Ar fi devenit doar pradă pentru fălcile felinei. Îi chemă înapoi la scară, apoi îi urcă unul câte unul și le dădu drumul afară prin coteț. Verifică împrejurimile ca să vadă dacă nu era urmărit de cineva, apoi duse câinii la camionetă. După care se întoarse în cavernă.

Se lăsă în jos pe călcâie și se uită cu atenție la ușile de lemn. „Cucoana sau tigrul?" își spuse el. Era momentul deciziei. Din nefericire, nu exista nici un spiriduș în preajma lui care să-i arate discret cu degetul ce ușă să deschidă. Probabil că acolo o ținuse și o crescuse White Eye pe Night-Night, deși puma nu ar fi avut nevoie de trei cuști. Din câte își dădea el seama însă, murdăria din acel loc nu era proaspătă, iar cu White Eye mort și îngropat de atâtea zile, alte feline trebuie să se fi aflat acolo și probabil că acestea fugiseră demult, presupunând că în spatele acelor uși se găseau pasaje și coridoare care duceau cumva afară. Cuștile în sine erau confecționate din plasă groasă de sârmă. Nu păreau suficient de solide ca să țină pe loc puma hotărâtă să iasă de acolo, chiar dacă toate cele trei cuștile aveau tavane și părți laterale bine prinse. Dar, dacă felinele

fuseseră îmblânzite, poate că asta nu ar mai fi contat. Şi totuşi fiecare uşă avea trei ivăre, sus, jos şi la mijloc, astfel încât termenul „îmblânzit“ devenea destul de relativ.

Decise să deschidă uşa din dreapta, căci acolo îşi oprise cercetarea. Intră în cuşcă şi scoase bara lungă din scobitura din zid, după care o ridică şi o roti în jurul balamalelor. Apoi, cu revolverul scos şi gata de acțiune, deschise uşa. Aceasta era extrem de grea, dar se rotea lejer pe balamalele bine unse. Uşa era groasă de cel puțin cincisprezece centimetri, motiv pentru care orice răspuns la apelurile lui ar fi fost imposibil de auzit. Înăuntru se găsea un alt pasaj, dar mai îngust şi mult mai scund decât cel pe care coborâse el ca să ajungă acolo. Ar fi trecut pe acolo pe coate şi pe genunchi, dar n-avea chef să încerce. Aerul din pasaj mirosea infinit mai bine decât în camera cuştilor şi venea spre el ca un fel de curent domol. Becul din tavan se legănă aproape imperceptibil, aruncând ceva umbre pe pereți. Cam decise să lase uşa deschisă în vreme ce le verifica pe celelalte, fie şi doar ca aerul dinăuntru să se primenească.

Care să urmeze? Se uită la podeaua cuştilor ca să vadă dacă putea observa în care se afla mizerie de dată mai recentă. Numai că paiele erau atât de murdare, că el nu-şi putu da seama. Alese cuşca din stânga. Deschise uşa şi descoperi încă un coridor, un pic mai înalt, dar la fel de îngust ca precedentul. De această dată, Cam se apleacă şi se uită la noroiul din cealaltă parte a uşii. Să fi fost urme pe jos? Da, asta era. Proaspete? Cine naiba mai ştia? „Talentul meu de vânător nu s-a îmbunătățit față de ultima dată când am văzut aşa ceva“,

gândi el. Din coridor nu venea însă nici un fel de boare de aer proaspăt, aşa că închise uşa la loc, fără să se mai deranjeze să o şi asigure. Se întrebă cât de departe duceau acele tunele, dorindu-şi să fi avut lângă el nişte câini mai curajoşi. Pe de altă parte, trebuie să recunoască: toată lumea spunea despre ciobăneşti că sunt inteligenţi.

„Bine, Jay-Kay, oriunde ai fi, de această dată ar fi bine să fie cucoana", îşi zise el în gând. „Ai promis." Icnind, deschise uşa centrală şi văzu o adâncitură superficial făcută, de vreo doi metri. Era plină cu cutii de carton. În mijlocul cutiilor stătea ghemuită Mary Ellen Goode. Era legată de ceea ce părea o replică a scaunului de fier din treiler. Gura îi era astupată cu bandă adezivă şi în poala ei se afla un blestemat de telefon mobil. Cam vru să spună ceva, dar observă că ea se holba la el cu o expresie de groază întipărită pe chip. De fapt, îşi dădu el seama, ea se uita în spatele lui.

67

În zona din faţa cuştilor se găseau două pume. Amândouă îl priveau urât. Când se răsuci complet pe călcâie, felinele îşi dezgoliră colţii, expunându-i în toată splendoarea lor. Cea mai mare dintre ele îşi coborî capul şi scoase un soi de mârâit puternic, în vreme ce a doua începu să se dea într-o parte, fără să-şi ia ochii de la cele două fiinţe umane din cămară. Uşa pe care el o lăsase neasigurată în cuşca din stânga era acum larg deschisă.

Cam scoase revolverul şi se duse cât putea de încet spre poarta de acces în cuşcă. Îşi dădu seama că ambele feline erau slăbite rău — scheletice, cu urdori la ochi şi o culoare nesănătoasă a blănii. Cam îşi dădu seama că erau moarte de foame, ceea ce nu uşura deloc situaţia lui şi a lui Mary Ellen. Îşi ţinu revolverul în mâna dreaptă, ţintind spre feline, deşi nu avea deloc chef să tragă cu aşa ceva într-o cavernă de piatră. Cu mâna stângă atinse uşor marginea porţii şi începu să o rotească pentru a o închide. De această dată mârâi cealaltă felină spre el, deşi nici una nu se repezi la poartă. Cam reuşi să închidă calea de acces. Căută un zăvor, apoi îşi aminti că se găsea în interiorul cuştii. Ambele feline începură să se plimbe înainte şi înapoi prin faţa cuştilor, păstrând însă o oarecare distanţă. „Poate că sunt îmblânzite", îşi zise Cam. Se întrebă dacă acest lucru mai conta din moment ce erau înfometate.

Băgă mâna prin caroiajul de sârmă, pipăi în jur şi, în cele din urmă, găsi zăvorul din mijloc şi îl trase până la capăt. În acea clipă Cam se simţi suficient de sigur pe el ca să se întoarcă şi să o dezlege pe Mary Ellen de pe acel scaun oribil. O ajută să se descotorosească de banda adezivă, în vreme ce ţinea pumele sub observaţie. Dacă acestea ar fi atacat poarta, cadrul masiv din stejar ar fi trebuit să le împiedice accesul.

— Nu le împuşca, fu prima propoziţie pe care o rosti Mary Ellen după ce scăpă de banda adezivă.

„Chiar este o iubitoare de animale", îşi zise Cam.

— N-o voi face dacă nu va fi nevoie, replică el. Eşti bine?

— Mi-e sete. Cum de m-ai găsit aici?

— Am primit un mesaj. Jay-Kay mi-a trimis coordonatele GPS. Crezi că suntem singuri?

Ca pentru a-i răspunde la întrebare, se auzi o bubuitură puternică din direcția tunelului de intrare și se simți o variație de presiune în aerul din cavernă. Ambele feline reacționară cu mârâituri pe ton jos. Cam înjură. Fusese trapa mare din cotețul de păsări. O lăsase dată pe spate. Era imposibil să fi căzut de la sine la loc. Cineva tocmai o închisese. „Ar fi trebuit să las liberi blestemații ăia de câini", își zise el. Mary Ellen pricepu imediat despre ce era vorba.

— Și acum ce facem? întrebă ea.

— Nu-i sfârșitul lumii, răspunse el. Peste două ore vor veni oameni aici ca să ne caute. Am venit singur, dar am ținut legătura cu cei din ținutul Carrigan pe drum.

Felinele veniseră mai aproape de porțile de sârmă, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama cum ar fi putut să intre.

— Ce e în cutii? se interesă el.

Frecându-și încheieturile, Mary Ellen se duse să verifice, în vreme ce Cam continua să supravegheze felinele. Ea scoase un icnet de surpriză.

— Îți vine să crezi că e mâncare pentru câini?

— Pumele mănâncă hrană de *câini*? făcu Cam.

— Astea două sunt în stare să se mănânce și între ele în acest moment, răspunse Mary Ellen. Văd oase de căprioară printre paie, așa că probabil astea sunt rații pentru situații de urgență.

— Dacă le hrănim, poate că-şi vor pierde interesul pentru noi, propuse Cam.

— Merită să încercăm.

Mary Ellen se apucă de lucru cu un desfăcător ruginit de conserve care atârna de uşă. Felinele se opriră din plimbare după ce femeia începu să desfacă conservele şi se aşezară pe burtă.

— Haide, pisi-pisi, zise Cam, cu o undă de speranţă în glas.

Ambele feline mârâiră la el de această dată, dar continuară să se uite la Mary Ellen. Ea găsi un vas de mâncare din fier pe sub paie şi îl umplu cu conţinutul a şase conserve de hrană pentru câini.

— Şi acum ce facem? întrebă ea din nou, ca un fel de ecou al gândurilor lui Cam.

Cum să treacă vasul prin poarta de sârmă fără să-şi piardă un braţ?

Mary Ellen rezolvă dilema. Duse vasul la poarta cuştii. Ţinând vasul într-o mână şi deschizând zăvorul cu cealaltă, ţipă la feline, care se dădură instantaneu înapoi din faţa porţii. Mary Ellen deschise apoi poarta, strecură vasul afară şi apoi puse zăvorul la loc pe poartă.

Urmă un spectacol urât. Felina mai mare se repezi la vas, odată cu cealaltă. Dar prima se răsuci pe picioare şi o atacă pe cealaltă cu ghearele labelor din faţă. Aceasta urlă şi apoi se dădu înapoi rostogolindu-se din faţa vasului. Se întinse pe podeaua de piatră şi se apucă să-şi lingă rănile, fără să-şi ia nici o secundă privirea de la hrana care dispărea cu rapiditate.

Mary Ellen deschise o altă cutie la ambele capete şi o aruncă prin poarta de sârmă într-un colţ mai îndepărtat al cavernei. Felina rănită sări la mâncare şi începu să strivească imediat cutia de conserve între fălci. Cam simţi că i se face rău văzând-o, dar Mary Ellen se mulţumi să deschidă alte trei conserve şi să le arunce în aceeaşi direcţie.

— Chiar că mureau de foame, zise Cam.

— Şi sunt masculi îmblânziţi, răspunse Mary Ellen. Asta e partea proastă în îmblânzirea unui animal sălbatic. În cele din urmă, cineva uită să le dea de mâncare, iar animalul moare de foame, lucru care pe mine mă doare.

Deschise o nouă cutie şi o aruncă către partea din faţă a cavernei. La contactul cu solul, cutia pleoscăi.

Cam clipi nedumerit. Pleoscăit?

Miji ochii în lumina slabă şi zări apă în partea din faţă a cavernei. Prin coridor curgea un şuvoi constant de apă. Şi Mary Ellen văzu apa curgând. Nu era nevoie să întrebe din nou ce aveau să facă acum. Felina mai mică ignora apa în vreme ce se delecta cu cutiile de hrană. Masculul mai mare linsese deja vasul şi acum se îndrepta spre colţul unde fusese aruncată ultima cutie. Se auziră alte mârâituri, dar era clar că felinele îşi potoliseră foamea suficient cât să nu se mai încaiere. Masculul mare începu să bea apă din ceea ce se transforma rapid într-o baltă, şi el fu imediat urmat de fratele mai mic. Unele din grămezile mai mari de paie din faţa cuştilor începeau să plutească deja.

— Cine vine ştie de peştera asta? întrebă Mary Ellen.

— Mă îndoiesc. Uşile rulotei sunt sigilate, dar n-am văzut nici un indiciu că această mică grădină zoologică ar fi fost descoperită. Însă zăvorul nu avea încuietoare, aşa că ar trebui să reuşim să ieşim de aici dacă trecem de feline.

— Să trecem de feline, atunci!

— Mda, păi tocmai au fost hrănite. Un soi de a spune. Şi eu am revolverul.

Ea se uită urât la el.

— Nu am de gând să mă înec aici, rosti el. Nu eu am îmblânzit două pume. Îmi pare rău de toată bizareria asta, dar...

— De unde au apărut ele?

El vru să răspundă, dar se opri ca să gândească. De unde apăruseră? Din coridorul îngust, cel în care nu simţise vreun curent de aer. Pe de altă parte, celălalt pasaj era străbătut de aer, ceea ce însemna că dădea afară. Nu, uşa din stânga fusese cea închisă, dar nezăvorâtă.

— Pe acolo, zise el, arătând cuşca din stânga.

— Să aruncăm carne acolo; dacă le facem să intre în cuşcă, o putem zăvorî.

— La naiba! Le urăsc pe femeile care gândesc, ripostă el. Eu arunc carnea, iar tu le zăvorăşti.

Mary Ellen îşi ridică privirea spre tavan, dar el spuse încă o dată că fusese ideea ei.

Trucul funcţionă. Felinele se furişară în cuşcă după conservele de carne şi Mary Ellen trânti repede şi zăvorî poarta cuştii imediat în urma lor. Felinele începură să se bată pe cutii şi nu părură să sesizeze că fuseseră prinse în capcană.

Cam se duse spre intrare ca să închidă apa. Mary Ellen îl găsi stând sub bec şi privind în sus. Scara dispăruse şi trapa era închisă. Pe lângă marginile trapei se strecurau şuvoaie de apă şi unul dintre acestea se prelingea pe cablu până la fasungul becului.

— Se va face beznă în curând aici, anunță Cam. Fie ajungem la trapa aia, fie găsim o altă cale de ieşire.

— Sunt aici toate cutiile alea, zise Mary Ellen. Pune-le una peste alta. Probabil că eşti suficient de înalt ca să ajungi la trapă dacă te urci pe ele.

Şi ideea asta fu bună, dar trapa nu se urni din loc. Cam reuşi să tragă cablul electric suficient de jos ca să formeze o burtă, iar acum apa nu mai trecea pe lângă bec. Din nefericire, cutiile de carton, udându-se, începură să cedeze, aşa că el se văzu nevoit să sară jos. Podeaua era udă, dar apa nu se acumula în acea încăpere. Curgea neabătut către caverna cu cuştile.

— Cuşca din dreapta se deschidea într-un tunel, zise el. Pe acolo sufla şi un curent de aer proaspăt. Celălalt tunel părea înfundat. Cred că trebuie să încercăm să ieşim pe acolo.

— Fără lumină? întrebă ea.

Vocea ei indica faptul că îi era teamă de spațiile închise.

— Am chestia asta, zise Cam scoțând o lanternă de la centură. În tunel o să lumineze ca un far. Peşterile sunt teribil de întunecate.

— Ştiu şi eu..., replică ea. Bine că măcar avem habar unde sunt felinele.

Dar când se întoarseră în caverna principală, văzură că uşa de la cuşca din stânga era larg deschisă şi felinele dispăruseră.

68

Fură nevoiţi să se târască pe coate şi genunchi pe o distanţă cam de cincisprezece metri înainte ca tunelul să le permită să se ridice în picioare. Tunelul din stânga păruse mai atrăgător, cu excepţia acelui mic detaliu nu chiar minor. Apa care ajunsese la nivelul genunchiului în caverna principală fusese cea care îi forţase să ia o decizie: staţi aici şi vă înecaţi sau încercaţi tunelul rămas.

Înaintară mai bine după ce reuşiră să se ridice în picioare, dar Cam era destul de sigur că în loc să urce coborau. Tunelul era lat doar de vreo cincizeci de centimetri, aşa că în cea mai mare parte a timpului erau obligaţi să înainteze într-o parte. Cam deschidea drumul, luminând tunelul înainte şi în jos, astfel ca ei să nu se trezească picând în vreo prăpastie subterană. Aerul mirosea a umezeală, iar zidurile laterale păreau mereu să se închidă peste ei. Cam auzea respiraţia controlată a lui Mary Ellen în spatele lui şi era sigur că gâfâitul ei nu se datora epuizării fizice. Încercă să facă o glumă cerându-i să verifice dacă telefonul ei mobil avea semnal, dar ea nu păru de loc amuzată.

Ajunseră într-un târziu într-o cavernă mică. Cam lumină de jur împrejur şi văzură că de acolo plecau alte trei tunele. Habar n-avea pe care dintre ele să apuce.

— Uite ce e, zise ea. Dacă apa vine încoace, nu poate inunda zona aia cu cuşti, nu? Spuneai că vor veni oameni după noi. Hai să ne întoarcem. Cel puțin acolo suntem aproape de suprafață.

Ochii ei păreau imenşi în lumina albă a lanternei. Cam se gândi la propunere.

— Nu ne-ar auzi niciodată de-acolo. Doar dacă ar veni până la cotețul de păsări, aşa cum am procedat şi eu.

— Nu vor face verificări?

— Eu eram pregătit să răstorn rulota aia pentru că credeam că eşti acolo. Ei vor vedea camioneta şi câinii şi vor crede că sunt undeva în pădure. Rulota e încă sigilată. Prima dată când au venit aici nu au descoperit tunelele astea.

— Şi atunci pe unde o apucăm? întrebă ea, cu o voce tot mai înaltă.

Vocea ei era suficient de puternică pentru a genera un ecou destul de slab în tunele. La întrebarea ei răspunse o tuse guturală îndepărtată. Cam îşi aşeză palma peste gura ei înainte ca Mary Ellen să mai poată rosti ceva şi o împinse cu brutalitate în tunelul prin care tocmai veniseră. Plimbă fasciculul luminos pe la gura celorlalte trei tunele, apoi stinse lanterna. Se aplecă şi şopti la urechea ei că se apropia o pumă. O simți pe Mary Ellen cum se încordează. O îndemnă cu trupul să se dea puțin mai înapoi, apoi scoase revolverul, îşi găsi cea mai bună poziție şi aşteptă.

Timp de aproape două minute nu se întâmplă nimic, apoi se auzi o nouă tuse, de această dată mai puternică. Bâjbâi prin întuneric căutând fața lui Mary Ellen și se aplecă pentru a-i șopti la ureche:

— Probabil că felinele cunosc drumul de ieșire. Când trapa de sus era deschisă, pe aici circula aerul. O să ne luăm și noi după ele.

O simți cum dă în tăcere din cap, apoi se îndreptă de spate.

Așteptară. Se aflau în beznă absolută. Cam simțea cum ochii lui încercau să se obișnuiască cu întunericul. „Așa că ascultă!" își comandă. „Și taci mâlc!" Încercă să audă respirația lui Mary Ellen, dar ea respira foarte încet.

Felinele puteau vedea în întuneric, dar, probabil, nu și într-o astfel de beznă. Puteau însă adulmeca și puteau sesiza altă prezență. Cam și Mary Ellen intraseră în caverna unde dădeau tunelurile, așa că mirosul lor se impregnase în praful de pe jos, dacă nu cumva rămăsese și în aer.

„Aprinde lanterna", își spuse el. „Felina are toate avantajele de partea ei acum." Prin minte îi trecu un gând urât: putea fi puma în spatele lor?

Nu, ușa de la cușcă fusese zăvorâtă, iar din tunelul prin care trecuseră nu se desprinseseră tuneluri secundare. Nu, trebuia să fie în fața lor.

Îndreptă lanterna spre cavernă și o aprinse.

Puma se afla la un metru distanță, uitându-se la ei, iar ochii îi clipeau în lumină. Mary Ellen icni involuntar, iar Cam înghiți în sec. Nu se mișcă din loc, apoi, aproape

fără să-şi dea seama ce face, scoase un mârâit puternic, imitându-l pe cel al pumei. Animalul îi răspunse la fel, dar apoi sări dincolo de cavernă şi dispăru în unul dintre tuneluri, cel aflat chiar în fața lor.

Cam intră în cavernă cu genunchii tremurând şi o ajută pe Mary Ellen să se ridice în picioare. Ascultară amândoi cu atenție câteva clipe, dar nu auziră nimic.

— Bănuiesc că aia e o cale de ieşire şi că animalul a intrat în tunelul prin care poate scăpa.

— Şi dacă nu e aşa?

— Hai să încercăm. Dacă va părea o fundătură sau dacă vom da peste alte ramificații, ne întoarcem şi procedăm cum spui tu.

— Şi dacă e acolo, pregătindu-ne o capcană? Ştii că asta le place lor cel mai mult să facă.

— Poate că da, dar puma a fost cea care a fugit.

Cam nu mai spuse că în tunelurile alea se aflau două feline, pentru că o ambuscadă în acele coridoare înguste era imposibilă. Pe de altă parte, imposibilă era şi evadarea.

Cam o luă pe Mary Ellen de mână şi intrară în tunelul prin care dispăruse felina. Spre marea lor uşurare, tunelul acela începu imediat să urce. Cam verifică urmele din stratul de praf şi avu impresia că zăreşte aşa ceva la fiecare un metru şi jumătate parcurs. Apoi tunelul coti abrupt spre dreapta şi începu să urce în unghi de aproape 60 de grade. Panta era mai lată decât tunelul de până atunci, urcând poate vreo cincisprezece metri, şi era plină cu pietriş şi praf umed. Cam îndreptă fasciculul lanternei către capătul pantei şi avu impresia că zăreşte pentru o

fracțiune de secundă un licăr de ochi verzui-chihlimbarii. O clipă mai târziu, pe panta înclinată se rostogoliră câteva pietre mai mici.

— Era ce cred eu? rosti Mary Ellen.

— Da, dar încă mai fuge, replică el, plimbând fasciculul de-a lungul pantei.

Lumina devenise gălbuie şi nu mai era chiar aşa de strălucitoare. Erau nevoiți să rezolve destul de repede problema în care intraseră sau să se întoarcă înainte ca lanterna să se stingă definitiv.

Cam urcă primul, ajunse la jumătatea pantei, apoi alunecă înapoi, stârnind o avalanşă de pietre şi praf. Mary Ellen încercă şi ea, ajunse cu trei metri mai sus decât el, dar şi ea alunecă înapoi în acelaşi mod.

— Felina a reuşit, zise Cam.

Cercetă partea laterală a pantei şi descoperi câteva zgârieturi în pereții cavernei. Solul părea mai ferm acolo, aşa că el încercă din nou şi de această dată reuşi să ajungă în vârf. După încă o avalanşă de pietre, Mary Ellen reuşi şi ea să urce sus. Imediat după aceea, Cam plimbă fascicolul lanternei în jurul lui şi răsuflă uşurat. În fața lor se găsea un singur tunel, care continua să urce. Avu impresia că aerul era mai proaspăt acolo, deşi ştia foarte bine că putea fi vorba de o simplă impresie.

Se scuturară de praf, intrară în tunel şi continuară să urce, mergând încet, în caz că erau aşteptați de felină la următoarea cotitură. Panta nu era abruptă, dar alunecau la fiecare pas, ceea ce indica prezența apei. Cam stinse lanterna ca să vadă dacă se zărea ceva lumină în față. Nimic. Doar bezna infernului. Se odihni câteva

clipe, ascultând. Tocmai voia să pornească din nou, când auziră iarăşi sunete dinspre panta plină de pietriş din spatele lor. A doua felină.

Grăbiră paşii cât puteau, lovindu-se din când în când cu capul de tavanul care pe alocuri cobora la mai puţin de un metru şaizeci înălţime. Cam răsucea fasciculul luminos în spatele lor cam o dată pe minut, dar tunelul era atât de şerpuit încât nu întrezăreau nimic. I se păru că aerul devenea din ce în ce mai proaspăt, lucru ce reprezenta un semn bun, dar şi lumina lanternei scădea rapid în intensitate. Cam ar fi vrut să o stingă din nou, dar nu îndrăznea atâta vreme cât cealaltă felină se găsea în faţa lor. Îşi tot repeta că animalele fuseseră hrănite şi erau mai speriate decât oamenii. Aşa trebuia să fie.

Fu cât pe-aci să cadă în nas când puma scoase un răget în faţa lor. Mary Ellen se lovi de el şi îl prinse strâns de braţ. Felina repetă răgetul, cu un sunet înfricoşător care se termină cu un mârâit îngrozitor şi prelung. Sunetele trezeau ecouri, ca şi cum ar fi venit dintr-o cavernă mai largă. Apoi, din spatele lor, se auzi răgetul de răspuns, asemănător, mai degrabă, cu cel scos de un leu. „V-am dus unde voiam", spunea acel sunet. E rândul tău.

Cam era tentat să tragă la întâmplare cu revolverul, dar ştia cât de periculoase puteau fi gloanţele ce ricoşau, fără a mai pune la socoteală că întregul tunel se putea prăbuşi din pricina zgomotelor puternice.

— Să mergem, zise el. E vremea să ne confruntăm cu bestiile astea.

Mary Ellen părea că încremenise, aşa că el o trase uşurel de braţ şi atunci ea îl urmă. Dădură un colţ şi

descoperiră o cavernă cu pereți din piatră nu atât mare, cât înaltă, un soi de formă conică și care se înălța deasupra lor aproape douăzeci de metri până într-un punct unde se vedea cerul într-o parte. Pe o latură a peretelui se vedea o fisură adâncă săpată de apă. Părea calea de a urca până în vârf. Caverna avea un diametru cam de treizeci de metri la nivelul solului, iar în centru se găsea un mic bazin cu apă neagră. În jurul acestuia zăceau numeroase oase de animale, iar puma îi aștepta în cealaltă parte, agitându-și furioasă coada. Scoase un nou răget spre ei. Cam închise lanterna, căci în acea cavernă pătrundea lumina de afară. Porniră spre dreapta, ca să poată supraveghea tunelul din spatele lor și observa apariția celeilalte feline.

— Eu stau cu ochii pe bestie, zise Cam. Tu studiază crăpătura aia mare de acolo și caută cea mai bună cale de a ieși de aici.

Felina din cealaltă parte a bazinului începu să se furișeze spre dreapta, urmărind fiecare pas al celor doi oameni. Cam și Mary Ellen se mișcară pentru a rămâne pe poziții diametral opuse în raport cu puma.

— Va fi nevoie de ceva cățărat, dar pare singura cale de a ieși, zise Mary Ellen. Toate celelalte căi se termină înainte de vârf.

— Bine, rosti el.

Din tunel apăru și a doua felină, care scoase un fel de mârâit de triumf. Prima felină inversă sensul de mișcare, iar cele două animale se apropiară de oameni din direcții diferite. Felina din dreapta se găsea între ei și fisură. Mary Ellen atinse mâneca lui Cam și arătă spre

un colț de stâncă aflat chiar în fața lor, care ducea spre o platformă.

Cam își scosese între timp revolverul. Ar fi vrut să se supună dorințele lui Mary Ellen și să nu le facă rău animalelor, dar nu avea de gând totuși să devină cina lor. Îndreptă arma spre apă, țintind în direcția celei de-a doua feline, și trase un cartuș. Arma scoase un zgomot înfiorător, iar glonțul de calibru mare stârni stropi de apă. Felina se opri și răcni spre ei, scuturându-se de apa care o plesnise peste față. Aflată la nici patru metri depărtare de ei spre dreapta, prima felină nu fu impresionată de ce pățise cealaltă și își continuă apropierea. Cam trase din nou, de această dată încercând să lovească solul din fața felinei care se apropia. Acțiunea stârni un alt răget și un sunet de ricoșeu sinistru în interiorul cavernei, făcându-i pe amândoi să se ghemuiască involuntar. Mary Ellen sări pe promontoriu și se cățără pe prima ieșitură de piatră. Cam o urmă, ținând animalele sub observație; acestea se opriseră și se uitau la ei, mârâind înfundat și dezvelindu-și colții. Una dintre pume continua să se afle între ei și fisură, dar, ca poziție, sub nivelul lor.

Felina care fusese stropită cu apă își inversă sensul de înaintare și ocoli lacul, părând că vrea să ajungă în spatele celeilalte, care între timp, se pregătea să sară pe platformă. Cam se ghemui și ținti cu grijă spre a doua pumă, în vreme ce Mary Ellen se chinuia să rămână pe platforma îngustă și alunecoasă de piatră.

Foamea învinse tactica învățată și felina sări spre ei. Timpul păru să stea în loc. Chipul imens al pumei umplu

câmpul vizual al lui Cam. Era atât de puternică, încât se putu agăța chiar de marginea panglicii înguste de piatră cu ghearele, își strânse umerii imenși și răcni spre el. Cam îi simți respirația fetidă și căldura emanată de furia ei de prădător.

O împușcă drept în față în vreme ce o labă uriașă despică aerul chiar în fața lui. Felina scoase un urlet și se rostogoli înapoi pe promontoriu, apoi alunecă în lac și dispăru. Cam abia avu timp să schimbe ținta înainte ca a doua felină să se repeadă spre ei. Trase un foc, apoi încă unul, ratând de ambele dăți, dar fu suficient ca să o sperie; puma își pierdu echilibrul în plin salt și căzu cu zgomot pe promontoriu, printre pocniturile produse de gloanțele care ricoșau de pietre. Apoi alunecă la fel ca și prima în apă. Mary Ellen își pierdu și ea echilibrul și alunecă de pe platformă. Cam se întinse ca să o prindă și se dezechilibră și el. Ajunseră împreună în apă, țipând din pricina temperaturii scăzute a acesteia.

Cam ținu bine arma în mână și se răsuci în apă, căutând cu privirea felina pe care o ratase. Era chiar acolo, înotând cu putere în direcția lor și scoțând un soi de șuierat înfricoșător. Cam îndreptă țeava armei în jos ca să nu lase apa să pătrundă înăuntru, apoi trase drept spre gura deschisă a animalului. Reculul îi ridică brațul în sus exact în clipa în care puma se pregătea să-l apuce cu ghearele. Cu sânge ieșindu-i din bot, puma se scufundă în adâncimile lacului.

Mary Ellen reușise să ajungă la malul apei, dar nu putu să iasă din pricina marginii alunecoase. Cam vru să înoate spre ea, dar descoperi că brațul stâng nu-l ajuta.

Se uită în jos şi văzu doar carne sângerând şi oase acolo unde ar fi trebuit să fie bicepsul. Nu simțise absolut nimic, dar acum începu să-l doară. Strângând din dinți, dădu din picioare spre locul unde ea se lupta să iasă, îi spuse să aştepte câteva clipe şi să-şi țină respirația sub control. Nici bocancii lui nu păreau să se agațe de ceva pe marginea ca de sticlă a lacului, dar Cam voia să se asigure mai întâi că blestematele de feline chiar dispăruseră. În mijlocul lacului țâşni la suprafață un şir de bule de aer, după care apa se linişti — până ce prima felină împuşcată ieşi la iveală chiar lângă Mary Ellen, făcând-o pe aceasta să urle şi să sară înapoi spre mijlocul lacului. Unul din ochii felinei dispăruse complet, celălalt îşi arăta doar albul, iar partea din spate a țestei lipsea complet. Cumva, animalul reuşi să găsească marginea lacului şi se folosi de ghearele sale lungi ca să se ridice pe teren uscat. Rămase acolo câteva secunde, răsuflând greu, apoi îşi trase trupul cu totul din apă. Încercă să se ridice pe cele patru labe, dar nu reuşi. Se prăbuşi, tresăltă o dată, apoi îşi dădu duhul pe solul de piatră, cu ghearele din față îngropate în noroi.

Cam şi Mary Ellen rămaseră în apă încă un minut, resimțind din plin răceala ei, dar vrând să se asigure că totul se terminase. Dinții lui Mary Ellen începură să clănțăne, dar Cam binecuvânta în tăcere apa rece deoarece îi amorțea durerea din braț. În cele din urmă, dădu din picioare spre locul unde zăcea cadavrul pumei, ezită câteva secunde, apoi se prinse de coada animalului şi se trase cu un singur braț afară din apă. Rămase întins

de-a lungul pumei câteva momente. Felina era caldă încă şi era mai lungă decât el. Îi făcu semn lui Mary Ellen, dar ea nu vru să se apropie de animalul mort. Atunci Cam se târî până în locul unde ea bătea apa pe loc şi o scoase afară la trei metri distanţă de cadavrul felinei. După care se rostogoliră amândoi pe jos. Mary Ellen nu văzuse încă braţul lui rănit. Nici el nu voia să-l vadă.

În acel moment se auzi o voce autoritară dinspre gaura din vârf, care întrebă ce naiba se petrecea acolo jos.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, icni Mary Ellen.

— Poliţişti de la ţară. Ce pot să mai spun? întrebă Cam, punându-şi mâna pe fruntea ei. Îmi pare rău de feline, continuă el. Îmi pare rău de toată porcăria asta.

Simţind un soi de vuiet cunoscut în urechi, îşi prinse braţul rănit cu palma braţului sănătos.

— Mai bine i-ai aduce jos aici, şopti el.

Ea se ridică în capul oaselor şi văzu braţul.

Apoi lucrurile se topiră într-un soi de ceaţă.

69

O lună mai târziu, Cam şedea pe terasa din spatele casei cu un scotch într-o mână şi mângâind-o pe Frick cu cealaltă mână. Frack era şi el pe terasă, uitându-se la ei, ca de obicei. În faţa lui se afla Bobby Lee Baggett, bucurându-se şi el de razele soarelui.

— Aşadar, sunt în continuare concediat, zise Cam.

— Păi, de fapt, ai fost pensionat înainte de termen. Tot un fel de concediere, dar ceva mai altfel.

Cam îşi zise că şeriful continua să pară mai alb pe la tâmple şi că slăbise nişte kilograme pe care nu şi le permitea să le piardă. Din când în când, Bobby Lee îşi ducea în mod reflex mâna stângă la piept, deasupra locului unde fusese rănit. Cam cunoştea senzaţia.

— Nu-mi amintesc să fi semnat documentele, zise Cam, masându-şi propriul braţ bandajat.

— Memoria este al doilea lucru care dispare când te pensionezi.

— Care e primul?

— Am uitat, zise Bobby Lee.

Era o glumă seacă şi veche, dar amândoi chicotiră.

— Ce mai fac federalii?

— Au identificat unele „persoane implicate", răspunse Bobby Lee.

— Expresia asta are sensul obişnuit?

— Da. Ştiu cine sunt ticăloşii, dar nu pot dovedi nimic. Încă. Lucrurile au luat însă o turnură interesantă, dacă îţi vine să crezi asta.

— Puneţi-mă la încercare...

— Vor să-i ofere vrăjitoarei ăleia indiene imunitate dacă îi va ajuta să îi înfunde pe membrii FBI implicaţi în chestia aia cu hăituirea.

— Ea trebuie să fi pus bomba acasă la Annie Bellamy, zise Cam. Primeşte imunitate deşi este acuzată de crimă?

— Cred că vor pretinde că nu ştiu de acest aspect, replică Bobby Lee. Îi oferă imunitate pentru apartenenţa

la un pluton de justițiari. Scot ce pot din asta, apoi deschid cazul cu acuzația de crimă.

— Aduceți-o în arest și lăsați-mă cinci minute singur cu ea! zise Cam.

— Ehei, astea nu sunt vorbele unui pensionar!

— Au dat de urma ei?

— Asta-i problema! Au impresia că tu îi poți ajuta în privința asta.

— *Eu*?

— Ea a fost cea care ți-a trimis coordonatele GPS, nu?

— A fost vorba de un mesaj pe care mi l-a transmis ea, șefu', răspunse Cam. Șansele de a o găsi *eu pe ea* prin intermediul Internetului sunt zero.

— Unul din maeștrii lor în computere va lua legătura cu tine. Ai putea cel puțin să le dai o mână de ajutor.

Cam reflectă la cele auzite și mai sorbi o gură de scotch. Doctorii îi spuseseră să nu bea nimic până la terminarea curei cu antibiotice. El își invocase drepturile sale constituționale care-l fereau de pedepsele dure și neobișnuite, dar încerca să bea cu măsură. Cât se putea.

— Mă duc la convenția anuală din Raleigh a Birourilor Șerifilor săptămâna viitoare, zise șeriful. O să am niște discuții neoficiale pe teme de interes reciproc.

— Veți face schimb de „parametrii tehnici"?

— Și asta. Ce ai mai aflat de la prietena ta?

Cam încercă să-și flexeze brațul stâng. În continuare nu-l putea mișca. Dispăruseră prea multe bucăți de carne din acea zonă. În cea mai mare parte a timpului umbla precum Napoleon, cu mâna stângă băgată pe sub cămașă.

— Din nefericire, nu prea multe, răspunse el.
— De ce — pen'că ai împuşcat pisicile ălea?
— Nu, pentru că am tras-o după mine într-o încurcătură care s-a dovedit foarte periculoasă şi urâtă. Ea trebuia doar să depună mărturie şi în loc de asta... ei bine, ştiţi. Iar când eu însumi am refuzat să depun mărturie, cred că ea a început să se îndoiască de mine şi de tot ce am făcut.
Şeriful dădu din cap.
Cam se uită la el.
— Trebuie să ţin în mine chestia asta, zise el. Până ce dumneavoastră şi federalii nu îmi spuneţi că îi aveţi pe toţi nemernicii în custodie, Mary Ellen nu va fi în siguranţă.
— I-ai explicat vreodată chestia asta?
Cam clătină din cap.
— Am vrut să mă duc iarăşi acolo, zise el. Să am o discuţie. Dar toţi poliţiştii din ţinutul Carrigan m-au sfătuit să nu mă mai întorc niciodată în zonă. Au o părere extrem de bună despre doamna în cauză, iar eu am fost individul care aproape a ucis-o.
— Mmm...
Cam se uită curios la şerif:
— Asta ce mai înseamnă?
— Înseamnă că de vină au fost hăitaşii, oricine dracului ar fi ei. *Ei* aproape că au ucis-o, spuse apoi făcu o pauză. Acum, că te-ai pensionat, vei sta aici şi vei uita de întreaga tărăşenie, corect?
Cam fu obligat să se gândească cum să răspundă la această întrebare.

— Cred că mi-ar plăcea să am parte de alea cinci minute singur cu Jay-Kay Bawa, zise el.

— Federalilor nu le-ar conveni deloc.

— Acum am bani, domnule şerif, ripostă Cam. Şi mai vin şi alţii. Se pare că mulţi. Cred că aceşti parai îmi pot cumpăra un anume soi de asigurare, de natură politică. În plus, ce pot face mai bine cu aceşti bani decât să pun mâna pe ticăloasa care a ucis-o pe Annie?

— Şi mai exact ce ai face dacă ai dat de ea?

— Asta-i întrebarea, nu-i aşa? Aş confecţiona, poate, un scaun electric?

Frick se ridică şi se îndepărtă. Frack îi luă locul ca să fie mângâiat pe creştet.

— Sună bine, zise şeriful, câtă vreme amândoi înţelegem asta ca pe o simplă dorinţă, spuse, după care îşi întinse picioarele şi îşi masă încă o dată pieptul înainte de a se ridica în picioare. Oh, apropo, la birou a venit o scrisoare pentru tine. Am sunat-o pe cea care a trimis-o şi i-am spus că te-ai retras din poliţie. Ea a întrebat de ce şi eu... În fine, am pus-o la curent cu unele lucruri. Mi-a cerut să-i înapoiez scrisoarea.

Scoase un plic din buzunar şi i-l dădu lui Cam.

— Iată ce a trimis în locul ei. Te las s-o citeşti. Aminteşte-ţi mereu cine sunt prietenii tăi şi ce e important în viaţă...

Cam luă scrisoarea, dar nu se uită la ea:

— Prin urmare, nu sunteţi dezamăgit de mine?

— Categoric nu, răspunse şeriful. Dar trebuie să mergi mai departe. O să punem mâna pe ei. Doar mai ştim şi noi câte ceva.

— „Să fii mereu de partea celor buni“?

Şeriful zâmbi, lăsând să se vadă dinții săi albi în întunericul nopții, oarecum asemănători cu ai unei feline.

— Asta e, zise el.

După plecarea şerifului, Cam se duse cu scrisoarea în bucătărie. Se aşeză la masa de acolo, îşi masă brațul şi citi ce-i scrisese Mary Ellen. Apoi zâmbi. Jay-Kay şi hăitaşii mai puteau aştepta o vreme.

Dar nu la nesfârşit.

Mulțumiri

Vreau să-i mulțumesc șerifului din ținutul Guilford, din Carolina de Nord, pentru opiniile pe care mi le-a împărtășit, privitoare la munca în cadrul unui Birou al Șerifului din mediul urban. Acestea fiind spuse, declar că mi-am permis libertăți mari în plăsmuirea personajelor, metodelor de lucru, ba chiar în descrierea localităților pentru această poveste. Mai vreau să mulțumesc celor de la United States Park Service pentru ajutorul oferit referitor la parcul național din munții Smoky, deși și în acest caz am inventat o mulțime de locații din interiorul rezervației și, mai ales, am lăsat să se înțeleagă că acolo trăiesc pume. Nu există dovezi ale existenței unor feline mari în acei munți. Dacă, pe de altă parte, susțineți ideea că absența dovezilor nu e același lucru cu dovada absenței, atunci poate ar fi bine să aveți mare grijă când faceți o plimbare prin locuri sălbatice. Aproape că e inutil să mai spun că nimeni nu ar fi suficient de nesăbuit ca să încerce o astfel de hăituire cu o pumă, nici măcar adevăratul (și foarte curajosul) Kenny Cox, care mi-a permis cu atâta generozitate să folosesc numele

lui în această carte în conexiune cu o campanie de strângere de fonduri pentru American (Carriage) Driving Society. Romanul este o operă de ficțiune şi orice asemănare din cuprinsul lui cu persoane, locuri sau evenimente reale reprezintă o pură coincidență.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România:
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
B.C.R. Unirea, București

Comenzi la:
Tel.: (021) 318 0797
Fax: (021) 318 0803

Tiparul executat de UNIVERSUL S.A.

În curând

TRAIN MAN

de P.T. Deutermann

Unul după altul, podurile feroviare din Statele Unite sunt aruncate în aer. Șefii FBI-ului bănuiesc că este vorba de acțiuni puse la cale de o celulă teroristă extrem de periculoasă. Hush Hanson și agenta federală Carolyn Lang încep o investigație pe cont propriu pentru descoperirea celui pe care l-au denumit Train Man.

La Biroul Şerifului din ţinutul Manceford, Carolina de Nord, ajung mesaje electronice conţinând imagini terifiante cu execuţii pe scaunul electric. Victimele sunt, de fapt, infractori periculoşi care fuseseră eliberaţi pe baza unor vicii de procedură. Agentul Cam Richter trebuie să descopere pe cont propriu cine sunt misterioşii justiţiari. El porneşte de la un singur indiciu – enigmatica frăţie a hăitaşilor. Din acest grup fac parte doar cei ce supravieţuiesc unui ritual iniţiatic straniu: confruntarea cu o pumă pe teritoriul acesteia.

ISBN (10) 973-88176-2-5
ISBN (13) 978-973-88176-2-3